

11

ფრედერიკ ბებელიძე

99 ფიანტი

ფიანტიან დაბეჭედი

ISBN 978-9941-413-85-8

9 789941 413858

Frederick

FB.COM/GROUPS/ELLIB

UDC (უაკ) 821.133.1-31

ბ-44

„50 წიგნი, რომელიც უნდა წაიკითხო, სანამ ცოცხალი ხარ“

ეს პროექტი მსოფლიოს არაერთ ქვეყანაშია პოპულარული.

სხვადასხვა გამოკითხვის საშუალებით, მკითხველი ირჩევს 50 საუკეთესო წიგნს მსოფლიო ლიტერატურის საგანძურიდან. საქართველოში „კვირის პალიტრის“ ამ პროექტს მრავალი ათასი ადამიანი გამოეხმაურა. სწორედ მათი დადგენილია იმ რჩეული წიგნების ნუსხა, რომელიც „პალიტრამედიაში“ რეალურ ბიბლიოთეკად აქცია.

ეს წიგნი მსოფლიო ლიტერატურის ამ უნიკალური ბიბლიოთეკის ნაწილია.

წიგნი გამოცა თბილისის ალექსანდრე დუმას სახელობის ფრანგული კულტურის ცენტრის, კულტურფრანსის/საფრანგეთის საგარეო და ვეროპულ საქმეთა სამინისტროს და წიგნის ეროვნული ცენტრის (CNL) ხელშეწყობით მერაბ მამარდაშვილის სახელობის საგამომცემლო დახმარების პროგრამის ფარგლებში.

Cet ouvrage publié dans le cadre du Programme d'Aide a la Publication Mérab Mamardachvili a bénéficié du soutien du Centre culturel français Alexandre Dumas de Tbilissi, de Culturesfrance/ministère français des affaires étrangères et européennes et du Centre National du Livre.

© გამომცემლობა პალიტრა L, 2011

ყველა საავტორო უფლება დაცულია.

© Éditions Grasset & Fasquelle, 2000

Originally published as „99 Francs“, Frédéric Beigbeder

Tous droits réservés

ISSN 1987-9628

ISBN 978-9941-422-73-7

ფრედერიკ ბეიბედერი

99 ფრანკი

თინათინ ღარიბაშვილის თარგმანი

ეს წიგნი ბრუნო ლე მუსთვის
იწერებოდა; ის კი იმ ქვეყნად გაემგზავრა;
ამიტომაც ახლა წიგნს ქლოეს უძღვნი,
რომელიც ამ ქვეყანას ახლახან მოვევლინა.

„რა თქმა უნდა, არ არსებობს არაფერი მისთვის, რომ ახალი ტოტალიტარული რეჟიმები თავიანთი წინამორბედების მსგავსი იყოს, მიუხედავად მათ ხელთ არსებული ხელკეტებისა და სპეცრაზმისა, ხელოვნურად გამოწვეული შიმშილობების, დაპატიმრებებისა და მასობრივი დეპორტაციებისა. მთავრობა და ხელისუფლება არა მხოლოდ არაკომუნური (თუმცა, ეს უკანასკნელი არც არაფის ადარდებს თანამედროვე ეპოქაში), არამედ უფექტოა, რისი დამტკიცებაც სულ ადვილად შეიძლება: თვითონ განსაკუთრებული — განვითარებული ტექნოლოგიების ერაში არაუფექტიანობა ხომ პირდაპირ სულიწმინდის წინაშე ჩადენილი ცოდვაა. ჭეშმარიტად „ქმედით“ ტოტალიტარული სახელმწიფო იქნებოდა ის, რომელშიც პოლიტიკურ ხელმძღვანელთა ყოვლისშემძლე აღმასრულებელი კომიტეტისა და მათ დირექტორთა არმიას სრული უფლება ექნებოდა ნებისმიერი რამის გაკეთება აუტოლენით დამონებული მოსახლეობისათვის, თუმცა ძალდატანება არც იქნებოდა საჭირო, რადგან მოსახლეობას უკვე ღრმად ვეფარებოდა თავისი მონური მდგომარეობა. თანამედროვე ტოტალიტარული სახელმწიფოები ერთ ამოცანასა და მიზანს უსახვევ პროპაგანდის მინისტრებს, გაზეთების მთავარ რედაქტორებსა და სკოლის მასწავლებლებს — ხალხს შეაყვარონ ის რეალობა, რომელშიც ცხოვრობენ!“

ოლდოს ჰაქსლი*, ახალი წინასიტყვაობა წიგნისა
„სამფართოა შორის საუკეთესო“, 1946

„ჩვენ ისეთ სურვილებს ვახვევენ თავს,
რომლებსაც ტანჯვის მეტი არაფერი მოაქვს“.

ალენ სუშონი*,
„სენტემენტალური ბრბო“, 1993

„კაპიტალიზმი კომუნიზმს გადაურჩა. რა გაეწყობა, ისღა დარჩენია, საკუთარი თავი თვითონვე ამოიჭამოს“.

„კაპიტანი სასადილოდ გვიდა და
მეზღვარები გემს დაეპატრონენ“.

ჩარლზ ბუკოვსკი*

I

მმ

„რისი შეცვლაც არ შეეძლია, უნდა აღწერო მაინც“.
რაინერ ვერნერ ფასბინდერი*

1

ყველაფერი წარმატალია: სიყვარული, ხელოვნება, დედამიწა, თქვენ, მე. სიკვდილი იმდენად გარდაუვალია, რომ რატომღაც ყველას მოულოდნელად ატყდება თავს. აბა, როგორ უნდა მიხვდე, რომ მაინცდამაინც დღევანდელი დღეა შენი ცხოვრების უკანასკნელი დღე? არადა, სულ გგონია, რომ დრო კიდევ გაქვს! მერე, უცებ, ერთ მშვენიერ დღეს — ბრაზ! და გადატრიალდები, რეგლამენტი ამოწურულია. სიკვდილი ერთადერთი პაემანია, რომელიც თქვენს ორგანიზერში წინასწარ ვერ ჩაინიშნება.

ყველაფერი იყიდება: სიყვარული, ხელოვნება, დედამიწა, თქვენ, მე. ამ წიგნს იმისთვის ვწერ, რომ იქნებ როგორმე სამსახურიდან გამომავალად რომელიმე რომელიმე კომპენსაციას არ მომცემენ. იმ ტოტის მოჭრა მჭირდება, რომელზეც ჩემი კომფორტია მოკალათებული. ჩემს თავისუფლებას უმუშევრობის დაზღვევა ჰქვია. მირჩევნია სამსახურს გამოვეთხოვო და არა სიცოცხლეს. ამისი თავიდათავი კი ისაა, რომ მეშინია. ჩემ გარშემო კოლეგები ბუზებოვით იხიციებიან: ზოგს აუზში ცურვისას უსკდება გული, ზოგს მიოკარდიუმის ინფარქტად წოდებული კოკაინის გადაჭარბებული დოზა კლავს, გაიხედავ და აგერ ვიღაც საკუთარი თვითმფრინავით დაასკდა მიწას, ვიღაც კი კაბრიოლეტით ხტუნვა-ნაჯარდმა მოკლა. ჰოდა, ერთი სიტყვით, წუხელ დამესიზმრა, რომ ვიზრჩობოდი. ვხედავდი, როგორ ვიძირებოდი, ვგრძნობდი მოსრიდელ თევზების შეხებას. ვეღარ ვსუნთქავდი, ფილტვები წყლით მეფსებოდა. შორს, პლაჟზე ლამაზი ქალბატონი იდგა და მეძახდა. მე კი პასუხის გაცემა არ შემიძლო, რადგან პირი მარილიანი წყლით მქონდა საფხე. ვიზრჩობოდი, მაგრამ საშველად არაფერი ვუხმობდი. ჩემ გარშემო ყველა ასე იქცეოდა. მოცურავეები იძირებოდნენ, მაგრამ არაფერი ვვიროდა, მიშველეთო. ვფიქრობ, ყველაფერს უნდა შევეშვა, რადგან ზედაპირზე ტიფტიფი აღარ შემიძლია.

ყველაფერი წარმატალია და ყველაფერი იყიდება. ადამიანიც ისეთვე პროდუქტია, როგორც სხვა დანარჩენი. მასაც გააჩნია ვარგისიანობის განსაზღვრული ვადა. ამიტომაც გადავწყვიტე, 33 წლის ასაკში სამსახურისათვის თავი გამენებებინა. თანაც, როგორც მოგეხსენებათ, საუკეთესო ასაკია აღდგომისათვის.

2.

მე ოქტავი მქვია, ტანსაცმელს APC-ში ვიცვამ. სარეკლამო მენეჯერი გახლავართ: დიახ, მართალი ხართ, მე სამყაროს ვაბინძურებ. მე ვარ ის ტიპი, რომელმაც ნაგავი უნდა შემოგასადლოთ; რომელმაც ისეთ რაღაცებზე უნდა გაოცნებოთ, რასაც ვერასოდეს ეღიროს. ხომ იცით, როგორ კეთდება: ფოტომოპში რეტუშირებული მუდამ ლურჯი ცა, ლამაზი ნაშები და სრული ბედნიერება. მერე კი, როცა დიდი ვაი-ვაგლახითა და თავგანწირული ეკონომიით მოახერხებთ და საოცნებო მანქანას იყიდით, სწორედ იმ მანქანას, რომელიც ბოლო სარეკლამო კამპანიის დროს დავატრიალე და განვადიდე, ავღებები და კვლავ ძირს დავცემ, მეტიც — უკვე მოდიდან გადასულად გამოვაცხადებ. წინასწარ სამნაირი სახის მოდას ვიგონებ და ისე გადავდივარ ერთიდან მეორეზე და შემდეგ მესამეზე, რომ თქვენ ყოველთვის მოტყუებული და იმედგაცრუებული დაგტოვოთ. გლამური ის ქვეყანაა, სადაც ვერასოდეს შეაღწევთ. მე თქვენ სიახლით გაბრუნებთ; სიახლის უპირატესობა კი ის არის, რომ მუდმივად იცვლება. ყოველთვის გამოიჩნდება ისეთი სიახლე, რომელიც წინამორბედს დაამკვლავებს. ჩემი მოწოდება იმაშია, რომ გამუდმებით გაყლაპოთ ნერწყვი. ჩემს პროფესიაში თქვენი ბედნიერება არაფერს სჭირდება, რადგან ბედნიერი კაცი მომხმარებელი ვეღარ იქნება.

თქვენი ტანჯვა საჯარო ბიზნესს სასიცოცხლო ძალებით აღვსებს. ჩვენი ჟარგონით მას „ყიდვის შემდგომი იმედგაცრუება“ ეწოდება. ვთქვათ, რომელიმე პროდუქტი გესაჭიროებათ, მაგრამ როგორც კი მას ხელში ჩაიგდებთ, აღმოჩნდება, რომ ახლა სხვა გინდათ პედონიზმი¹ ჰუმანიზმი როდია. იგი ფულის დინებაა. მისი დევიზი გაინტერესებთ? კი, ბატონო! „ვხარჯავ, ე.ი. ვარსებობ“. მაგრამ

¹ პედონიზმი (ბერძნ.) — ეთიკის იდეალისტური მიმდინარეობა, რომლის მიხედვითაც ცხოვრების მიზანს წარმოადგენს უდიდესი სიამოვნება, სიტკბოება.

საჭიროებათა შესაქმნელად აუცილებელია კაცს გავუღვივოთ შურის გრძობა, გაუხელოთ მათი გაუმაძღრობა, უფრო მეტი ტანჯვა მიუყენოთ ეს ყველაფერი ჩემი საბრძოლო მარაგია, სამიზნე კი, რა თქმა უნდა, თქვენ ხართ.

ცხოვრებას თქვენს მოტყუებაში ვატარებ და ამისათვის კარგადაც მიხვდიან. 13.000 ევრო მაქვს ხელფასი (გარდა ამისა, მინაზღაურებენ მომსახურების ხარჯებს, მატარებს მანქანა, აქციების შიქილევ ვარ და გოლდენპარაშუტიც კი მაქვს). ევრო იმიტომ გამოიგონეს, რომ მდიდრების ხელფასი ექვსჯერ ნაკლებად აღმაშფოთლებლად გამოჩენილიყო. კიდევ ბევრ ტიპს იცნობთ ჩემს ასაკში, 13.000 ევრო რომ პქონდეს ხელფასი? მე თქვენ ჩემს ჭკუაზე გათამაშებთ, რისთვისაც ცინცხალ „SLK მერსედესს“ დამიადებენ (სახურავი რომ ავტომატურად ეკვება კაბინაში) ან სულაც BMW Z3-ს ან „პორშე ბოქსტერს“ ან კიდევ „მაზდა MX5“-ს (ჩემი სისუსტე ღია BMW Z3-ია, რომელიც დიდი ძალისა და ძარის აეროდინამიკური ესთეტიზმის ერთიანობის თვალსაჩინო ნიმუშია. სიმძლავრეს კი 321-ცხენისძალიანი 6-ცილინდრიანი ძრავა განაპირობებს, რაც მანქანას საშუალებას აძლევს 5,4 წამში ნულიდან 100 კმ/სთ აკრიფოს. სხვათა შორის, ეს მანქანა უკანაღში შესარტობ უზარმაზარ სანთელს ჰგავს, რომლითაც მთელი დედამიწის წამოკიდებაც კი არ იქნება შეუძლებელი).

როდესაც ტელევიზორს უყურებთ, მე თქვენს საყვარელ ფილმს ყველაზე მაგარ ადგილზე ვწყვეტ და ჩემი სარეკლამო ლოგოებით გიშლით ნერვებს. აქედან აღებული ფულით კი შვებულებას ხან სენბარტში ვატარებ, ხან ლამუში, ხან ფუკეში, ხან კი სულაც ლეკაბანში (კურსი). თქვენი საყვარელი ჟურნალის ფურცლებს ჩემი სლოგანებით ვაჭრებ. რა თქმა უნდა, ვერც ამ შემთხვევაში იქნებით კმაყოფილი. მაგრამ თქვენი ბუზღუნი სულ ფეხზე მკიდია: იმდენ მაყუთს ავიღებ, რომ რაც მომპირიანება, იმას ვიყიდი. მაგალითად, პროვანსში სახლს ან ციხესიმაგრეს პერიგორში ან სულაც ერთი კარგი კორსიკული ვილა მაწყენს? შემიძლია არდემში ვიყიდო სახლი ან სასახლე მაროკოში, პო, კიდევ, სულ დამეიწყდა, შემიძლია კოხტა კატამარანი¹ მივაყენო ანტილიის რომელიმე კუნძულს ან იახტა დაუავლო სენ-ტროპეს სანაპიროსთან. ხედავთ, რა ამბავში ვარ? ვერსად გამეკცვიოთ მე ყველგან

¹ კატამარანი — სატვირთო გემი. შედგება სავალი გემბანით დაკავშირებული ორი კორპუსისგან.

ვარ საითაც უნდა გაიხედოთ, ყველგან რეკლამის სამფლობელოა. არც მოწყენის საშუალებას გაძლევთ და არც ფიქრისათვის გიტოვებთ დროს. სიახლის ტერორიზმი ჩემს წისქვილზე ასხამს წყალს და მეც სიცარიელეს ვყიდი. სერფინგით გატაცებული ნებისმიერი ადამიანი გეტყვით, რომ ფიცარზე თავის შესაკაველად და წონასწორობის შესანარჩუნებლად საჭიროა მოწყობილობა ქვემოდან ღრუ იყოს. სერფინგი ზუსტადაც რომ პირღია ნახვრეტზე სრიალია და მეტი არაფერი (ეს ჭეშმარიტება ისევე ცნობილია ინტერნეტის მოყვარულთათვის, როგორც ლაკანოს ჩემპიონებისათვის). ეს მე ვადგენ, რა არის ნამდვილი, რა არის ლამაზი და რა არის კარგი. მანეკენიც ის გახდება, ვისაც მე ავირჩევ და მერწმუნეთ, ექვსთვიანი ჯოჯოხეთის გავლის შემდეგ ამ გოგონების დანახვაზე ნებისმიერ თქვენგანს აუცილებლად აუდგება. მათ ფოტოებსა და კლიპებს ვერსად დაეძალებით თქვენც მეტი რა გზა გექნებათ ადგებით და ტოპმოდელებად მონათლავთ ჩემი გოგუნების შემხედვარე ნებისმიერ ქალს, რომელმაც 14 წელს გადააბიჯა, საკუთარ თავზე ყოველგვარი წარმოდგენა დაეკარგება და სიცოცხლე მოქანძლავს. თქვენ ჩემს არჩეულებს გაადმურებთ ოპო, ამ ზამთარს მხრების სიმალღებზე აწეული ძუძუები და სლიკინა ფუჩუნები ყოფილა მოდაში! რაც უფრო მეტად ვეთამაშები თქვენს ქვეცნობიერს, მით უფრო ადვილად მემორჩილებით თუ თქვენი ქალაქის შენობების კედლებს რომელიმე რიგითი იოგურტის ქება-დიდების ამსახველი ქაღალდებით ავაჭრებ, პირობას გაძლევთ, რომ მას აუცილებლად იყიდით თქვენ კი გგონიათ, რომ არჩევანში თავისუფალი ხართ, მაგრამ დღეს თუ ხვალ ხომ წახვალთ სუპერმარკეტში და გადაძებგილ თაროებზე ჩემს ნაქებ იოგურტს რომ დაინახეთ აი, სწორედ მაშინ გამიხსენებთ და აუცილებლად იყიდით თანაც ისე, უბრალოდ, გემოს გასასინჯად. მერწმუნეთ, იცის ბიჭმა თავისი საქმე.

ოპო, რომ იცოდეთ რა სიამოვნებაა თქვენს ტვინში შეღწევა. შევდფარ და თქვენს მარჯვენა ჰემისფეროში ვათავებ. თქვენი სურვილები თქვენ აღარ გეკუთვნით რასაც მე გიბრძანებთ, თქვენც იმას ისურვებთ გიკრძალავთ ალაღბებზე მოისურვოთ რამე. თქვენი სურვილი იმ ინესტიციის შედეგია, რომელიც თანხობრთვად რამდენიმე მილიარდიანი ევროს სახით წარმოგვიდგება. ეს მე უნდა გადაწყვიტო დღეს, თუ რა მოვინდებათ თქვენ ხვალ.

ეს ყველაფერი ჩემს პერსონას მაინცდამაინც სასიამოვნოდ არ

წარმოაჩენს თქვენს თვალში. საერთოდ, როდესაც წიგნის წერას იწყებ, უნდა ეცადო საკუთარი თავი ძალიან მიმზიდველ და კაი ტიპად გამოიყვანო, მაგრამ სიმართლეს ვერ დაფაძინებ და რაც არ არის, იმას ვერ ვიტყვი: ახლავე იცოდეთ — მე თავზიანი და სასიამოვნო მთხრობელი არა ვარ მეტიც, იმ საზიზღარ, გათახსირებულ ადამიანებს მივეკუთვნები, რომელთა უბრალო შეხებაც კი ვველაფერს ბილწეს და ალაპობს. ძალიან კარგი იქნებოდა, ჯერ თუ მე შემთხულებდით და მერე იმ ეპოქას, რომელმაც მშვა და გამოშხარდა.

თავად განსაჯეთ განა გასაშტერებელი არ არის, როდესაც ხედავ, რომ ვველას, უკლებლოვ, ეს რეალობა სავსებით ნორმალურად მიაჩნია?! საცოდაუო მონებო! კაცმა რომ გკითხოთ, გეზიზღებით, თუძცა კი, ჩემს სულ უმნიშვნელო კაპრიზებსაც უყოყმანოდ ემორჩილებით ვინ გეხვეწებოდით, რატომ გამხადეთ სამყაროს მეფედ? ძალიან მინდა, ერთ საიდუმლოს ჩაეწვდე: როგორ მოხდა, რომ ეპოქაში, რომელშიც ცინიზმმა თავისი აყვავების მწვერვალს მიაღწია, რეკლამა მსოფლიოს მბრძანებელის ტახტზეა წამოსკუპებული?! ბოლო ორი ათასი წლის განმავლობაში ჩემნაირი უპასუხისმგებლო კრეტინი არასოდეს ფიქვლა ისეთი ძლიერი, როგორიც ახლა.

მინდა ვველაფერს შეეფურთხო, მოეკიდო ხელი ჩემს დაგროვილ ფულს, ნარკოტიკს, მეძაგებს და სადმე მიფრუებულ, უკაცრიელ კუნძულზე გადავიკარგო (დღის განმავლობაში ხის ქვეშ წამოგორდებოდი და დაეტკებოდი სორაიასა და თამარას ფურებით, რომლებიც ოქროს მონეტებს გააპრიანებდნენ), მაგრამ სამსახურიდან წასვლის ტრაკი არ მაქვს. ამიტომაც ვწერ ამ წიგნს. იქნებ გამომაგდონ და თავი დაგაღწიო ამ მოოქრულ საპრობილეს. იცოდეთ, სამიში და ვველაფერზე წამსვლელი კაცი ვარ შემობრალეთ გამაჩრეთ, სანამ გვიანი არ არის. ჩამოკიდეთ დამსახურების ჩინ-მედლები და უკან-მოუხედავად მოეტყვდები. გპირდებით, გეფიცებით, მეტი რა ვქნა?! განა ჩემი ბრალია, კაცობრიობამ ღმერთი რომ ფართო მოხმარების საგნებს ანაცვალა?

მელიძება, რადგან ეს რომ ვინმემ წაიკითხოს, წიგნის გამოსვლისთანავე პანდურს კი არ ამომარტყამენ, პირიქით, ხელფასს მომიმატებენ. იმ სამყაროში, რომლის აღწერასაც ვაპირებ, კრიტიკის სიმწვავე დიდი ხანია მონელებულია, თავხედობა — წახალისებული, დაბეზღება — უხვად დასაჩუქრებული, ხოლო პამფლეტი შეკვეთილი

და ორგანიზებულია. მალე აღბათ პროფოკაციის დარგშიც დაიწყებენ ნობელის პრემიის მინიჭებას და არა მგონია, ამ სფეროში ვინმემ მეტოქეობა გამიწიოს. აჯანყება ამ თამაშის შემადგენელი ნაწილია. გარდასული დროის დიქტატორებს სიტყვისა და აზრის თავისუფლება ამინებდათ კრძალავდნენ ვველაფერს, რაც თვალში არ მოსდიოდათ და ჭკუაში არ უვადებოდათ, ციხეში ფრიდნენ მწერლებს, წავდნენ მიუღებელ წიგნებს. საზიზღარი აუტოდაფუების ტკბილად მოსაგონარი დრო საშუალებას იძლეოდა ავი და კარგი ერთმანეთისგან გაგერჩია. აი, სარეკლამო ტოტალიტარიზმის ეპოქაში კი ვკეთი ადვილი აღარ არის თქვა, — მე კი ხელები დამიბანიაო. ფაშინშის ამ სახეობამ კარგად დაიმახსოვრა წარსულის მწარე გაკვეთილები (ბერლინი, 1945 და ბერლინი, 1989! — ჰო, მართლა, საინტერესოა, ვველანაირი ბარბაროსობა ერთსა და იმავე ქალაქში რატომ პოულობს აღსასრულს?).

კაცობრიობა რომ მონების ბრბოდ ექცია, რეკლამამ აიჩნია მოკრძალება, მოქნილობა და დამაჯერებლობა. ჩვენ ვცხოვრობთ ადამიანის ადამიანზე ბატონობის პირველ სისტემაში, რომლის წინაშე თვით თავისუფლებაც კი უძღურია. ის კი არადა, ეს სისტემა ვველა ფსონს თავისუფლებასზე დებს. სწორედ ეს არის მისი ვველასზე დიდი მიგნება. რაც უნდა მწვავედ გააკრიტიკონ, საუკეთესო როლი მაინც მას რჩება, ნებისმიერი პამფლეტი მისი მოტკბო შემწყნარებლობის ილუზიას კიდევ უფრო აძლიერებს. იგი თქვენ მომხიბლავად გიმორჩილებთ ვველაფერი ნებადართულია. სულ რომ ჩააქაქო ვველაფერში, კაციშვილი ხმას არ გაგცემს. სისტემამ თავის მიზანს მიაღწია: დაუმორჩილებლობაც კი მორჩილების განსაზღვრული ფორმა გახდა.

ჩვენი დამსხვრეული ბედ-იღბალი ლამაზადაა დაკაბადონებული. აი, თავად თქვენ, როდესაც ამ წიგნს კითხულობთ, დარწმუნებული ვარ, ერთხელ მაინც გაიფიქრებთ „რა საყვარელია ეს პატარა სარეკლამო მენეჯერი, რომელიც ვველაფერს აუგემურებს და ბილწავს! კარგი, ბიჭუნა, გყოფა, ბევრს ნუ ხტუნაო! შენც ჩვენსავით კედელთან ხარ აყუდებული, შენც ჩვენსავით იძულებული ხარ, გადასახადები იხადო“. ამ ვველაფერიდან თავის დაღწევის არანაირი შანსი არ არსებობს. ვველა ჭკუჭრუტანა დაგმანულია და ვველა კარი ჩარახული. თანაც, ხომ იცით, როგორ კეტავენ? სულ სიცილ-სიცილითა და ლამაზი ღიმილით ხელ-ფეხი შეკრული გაქვთ ათასნაირი კრედი-

ტი, ყოველთვიური გადასახადებითა და ქირით რაო, ამას გარდა სულიერი მდგომარეობებიც გაქვთ? რას მელაპარაკებით?! რა პრობლემაა! აბა, ერთი გაიხედეთ მილიონობით უმუშევარი გარეთ დგას და მოთმინებით ელოდება, როდის გაუთავისუფლებთ ადგილს. ინხუბეთ და იფვირეთ რამდენიც გუნებოთ ხომ გახსოვთ, ჩერჩილმა რა უპასუხა თქვენაირებს: „თუ არ ჩავთვლით სხვა სისტემებს, ეს ყველაზე უარესია“. რას ერჩი, არაფერი მიკიბულ-მოკიბული არ უთქვამს და არც არავის დაგოიმება უცდია. თქვა კაცმა, ყველაზე უარესიაო. ხომ არ უთქვამს, საუკეთესოაო.

3.

ამ დღით, 9 საათზე, Madone-ს ახალი პროდუქტების განყოფილების მარკეტინგის დირექტორთან ერთად ვისაუბრე. Madone მსოფლიოში სოფლის მეურნეობის პროდუქციის მწარმოებელთა შორის ერთ-ერთი წამყვანია (1998 წელს მისმა სააგრო ბრუნვამ 84.848 მლრდ ფრანკი ანუ 12.935 მლრდ ევრო შეადგინა). სასაუბროდ ალბერ სპირის დინამის მიხედვით დეკორატიული მინითა და ფოლადით შესრულებულ ბუნკერში უნდა მოესულიყავი. იქ შემთხვევით ვერაინ მოხვდება: იოგურტის იმპერიას გაძლიერებული დაცვა ჰყავს. რძის პროდუქტებს არასოდეს ჰქონია შენახვის ასეთი პირობები. ისღა დარჩენიათ, პროდუქტის შენახვის ვადა წააწერონ ავტომატურ კარზე. ლიფტებთან მისასვლელად მაგნიტური კარტა მომცეს, მერე ტამბურის მსგავსი, მეტალის ტურნიკტებით ჩახურგილი სივრცე გადაუჭერი, თითქოს მეტროში ვარო და უცებ ჩემი თავი უმნიშვნელოვანეს პერსონად წარმოვიდგინე. გვერდებთან ზოლიან პერანგში გამოჩეობილი უმაღლესი კომერციული სკოლის კურსდამთავრებულებთან კი არა, რესპუბლიკის პრეზიდენტთან მედიოდი შესახვედრად. ლიფტში მიშელ უელბეკის* სიტყვები გამახსენდა:

*მომსახურე პერსონალი ნიკლის ლიფტებით
თავიანთი გოლგოთისკენ მისრიალებს,
მღერები კი მიდი-მოდინ და
წამწამებზე ტუშს ისვამენ.*

ძალიან სასაცილოდ მეჩვენებოდა, როცა თავი ამ ცივი, შშრალი ლექსის გარემოცვაში წარმოვიდგინე.

ისე, თუ კარგად დაუფიქრებდი კაცი, იმდილანდელი შეკრება უფრო მნიშვნელოვანი იყო, ვიდრე სახელმწიფოს მეთაურთან შეხვედრა იქნებოდა. ეს იყო ჩემი ცხოვრების ყველაზე მნიშვნელოვანი კრება, რომელმაც განსაზღვრა ყველაფერი, რაც შემდეგ მოხდა.

მერვე სართულზე Madone-ს წარმოების ყველა უფროსს ზოლიანი პერანგი აცვია და პალსტუხზე რომელიმე პატარა ცხოველის ფიგურა უკეთია. მარკეტინგის დირექტორს სრულ ტერორში ჰყავს მსუქანი ასისტენტი ქალები, რომლებსაც შიშისგან პირი უშრებათ და შარდის შეკავება ემართებათ მარკეტინგის დირექტორს ალფრედ დიულერი ჰქვია. იგი ყოველ კრებას ერთი და იმავე ფრაზით იწყებს: „ჩვენ აქ იმიტომ კი არა ვართ, რომ საკუთარი თავი ვასიამოვნოთ არამედ იმისათვის, რომ მომხმარებელი ვასიამოვნოთ“. თითქოს მომხმარებელი განსაკუთრებული რასის წარმომადგენელი იყოს — ერთგვარი *Untermensch*! მის დანახვაზე ლებინება მინდება: როგორია, კაცი კვების მრეწველობაში მუშაობდეს და მის შემხედვარეს გული გეროდეს? წარმომიდგენია, დილაობით როგორ იპარსავს წვერს, პალსტუხს ინასკავს, თავისი უსიამოვნო ამონასუნთქით მორალურ და ფიზიკურ ტრავმას აყენებს შეილებს, France-Info-ს ხმაძალდა აღრიალებს, Les Echos-ს თვალს გადაუღებს და საშხარეულოში ზეზეუღად მიირთმევს ყავას. 1975 წლის შემდეგ ცოლს არ გაჰკარებია, თუმცა არც ღალატობს (ცოლი კი, იცოცხლე, არ იკლებს!), წელიწადში ერთ წიგნს კითხულობს, თანაც მაინცდამაინც ალენ დუპელისას*. ყოველთვის კოსტიუმში გამოჩეობილს, გულწრფელად სჯერა, რომ თავისი პოლიტიკის მასშტაბით გადამწყვეტი სიტყვა მას ეკუთვნის. მის უზარმაზარ „მერსედესს“ სულ ერთი გუგუნი გაუდის საცობებში. „მოტოროლას“ ტელეფონი ბუღეში უღვეს და ავტორადიო „პიონერის“ ქვემოთ უკიდა. „მოტოროლა“ წიკვინებს, „პიონერი“ მესიჯებს გადმოსცემს კასტო-კასტო-კასტორამასთვის, „მამუთმა“ ფასები დაბლა დასცა. აირჩიეთ, კარგად აირჩიეთ მიზანი. დირექტორი დარწმუნებულია, რომ წარმოების ზრდის აღმუშაობა სასიხარულო ამბავია. არადა, ზრდა მხოლოდ და მხოლოდ უსარგებლო პროდუქციის მომატებას ნიშნავს, „საქონლის უზარმაზარ მასას“ (კარლ მარქსი), დამატებითი საგნების მთას, რომელიც თავზე დაგვეშობა და ჩაგვემარხავს სამუდამოდ. მაგრამ დირექტორს რას დააჯერებ?!

* *Untermensch* (გერმ.) — ქვედამიანი.

მას ხომ რწმენა აქვს! ეს რწმენა კი უმაღლეს სკოლაში ჩაუნერგეს და უთხრეს: შენ ირწმუნებ ზრდას. ვაწარმოოთ მილიონობით ტონა დაგროვებისთვის განწირული პროდუქცია და ბედნიერები ვიქნებით დიდება წარმოების განვითარებას, რომელიც ამუშავებს ქარხნებს. ქარხნები კი წარმოებას ავითარებს. თუმცა ყველაზე მნიშვნელოვანი ის არის, რომ არ გაუჩერდეთ, რათა ფიქრისთვის დრო არ დაგვრჩეს. კრება მომწვანო-მოლურჯო ფერის სააქტო დარბაზში ტარდება. მსგავსი ოთახი მსოფლიოს ყველა საქმიან დაწესებულებაში არსებობს. დიდ, ოვალურ მაგიდას ეუსხედვართ წინ ფორთოხლის წვენი საესე ჭიქები გვიწვევია. მონამდივანს თურმოსით ყავა შემოაქვს და თვალებს ხრის დაგვიანებული შეკრებების ილღიების სუნში.

დიულერი კრებას ხსნის და აზუსტებს: „რაც აქ ითქმება, ამ დარბაზს იქით არ გავა. არავითარი განაჩესი არ იქნება, რადგან თქვენი მოულოდნელი მოწვევა საგანგებო სიტუაციითაა განპირობებული. გაყიდვების ახალ პარტიას უნდა გადაეხედოთ, მაგრამ როტაციის საკითხიც არანაკლებ მნიშვნელოვანია. ერთმა თავხედმა კონკურენტმა ფირმამ გაბედა და ღია ბრძოლა გამოგვიცხადა. ფართომასშტაბიანი კამპანია წამოუწყია და როგორც სარწმუნო, ამ საქმისთვის შესფერვისი წყაროები გვამცნობენ, ჩვენი ბაზრის მოზრდილი წილების შექერაც გადაუწყვეტია. როგორც ხელაფთ, მოწინააღმდეგე თავს დაგვესხა“. ამ სიტყვების გაგონებისთანავე მაგიდის გარშემო შეკრებილმა საზოგადოებამ სინქრონულად კოპები შეიკრა. ერთი ხაკისფერი ჩაჩქანი და გენშტაბის რუკებიღა გვაკლდა და სუფთა ის იყო რა, ხომ გახსოვთ „ყველაზე გრძელი დღე“*.

როგორც საერთოდ მიღებულია, ჩვენი სააგენტოს კლიენტურის განყოფილების დირექტორმა ჟან-ფრანსუამ გამოსვლა მეტეოროლოგიური მიმოხილვით დაიწყო. შემდეგ გადაწვიტა მოკლე რეზიუმე გაკეთებინა და ყველაფერი რომ უფრო თვალსაჩინო ყოფილიყო, რეტროპროექტორით კედელზე პრეზენტაციის ჩვენებას შეუდგა:

— ახლა გვსურს გაჩვენოთ 30-წამიანი პრეზენტაცია, რათა უკეთ დავიცვათ „მეგრულეტი“¹ პროდუქციის გამყალბებული და ჩვენი საფერძო ნიშნის მიმბაძველ დისტრიბუტორთა შეტყვისგან. მინდა შეგახსენოთ ის სტრატეგიული ამოცანა, რომელიც წინა შეკრებაზე დაუისახეთ: „დაშლის პროცესში მყოფ საბაზრო პირობებში „მეგრე-

¹ „მეგრულეტი“ — ივგურტის სახელწოდება.

ლეტი“ სასიამოვნო სიახლის შემომტანია და სურს შემოვთავაზოთ საბჭოს სრულიად ახალი ხედა, რაც აქამდე უცნობი ერგონომიული შეფუთვით მიიღწევა“.

შემდეგ ჟან-ფრანსუა ქაღალდებს თვალს სწვევტს და სლადს ცვლის. განათებულ კედელზე მსხვილი ასოებით წერია:

ოქში ნიუანსებში (გაგრძელება):

ემოციური

გურმანებისთვის / მაცდუნებელი

სიამოვნება / ფეშენ „მ ე გ რ ე ლ ე ტ ი“ სასიამოვნოდ დნება პირში / ლამაზია

ჯანსაღი / ნოყიერი

რაციონალური

ვინაიდან კაციშვილი ხმას არ იღებს, დირექტორმა WORD-6-დან ასისტენტის მიერ ამობეჭდილი ტექსტის პარაფრაზირება განაგრძო (სხვათა შორის, ამ ასისტენტის შვილი იყო, მუნიციპალურ ბაგა-ბაღში ოტიტი¹ რომ აიკიდა):

— როგორც 23-ში ლუკთან და აღფრედთან ერთად გადაწყვიტეთ, ჩვენი მოსაზრება მომხმარებლის სარგებლიანობას უნდა ემყარებოდეს. იგი ასე უნდა ფიქრობდეს: „ამ „მეგრულეტს“ ვჭამ, ვჭამ და არ ვსუქვები. თანაც, ძალიან სასარგებლოა მისი შემადგენელი ვიტამინებისა და კალციუმის გამო“. ბაზრის ამ გადატვირთული სექტორის შესწავლის შედეგებმა თვალნათლივ დაგვანახვა, რომ ორი მიმართულებით უნდა ვიბრძოლოთ: ჩვენი პროდუქტი უნდა იყოს ლამაზი და სასარგებლო, მომხმარებლის როგორც გარეგნობის, ასევე ჯანმრთელობისათვის. „მეგრულეტი“ არგებს ჩემს სხეულსა და გონებას. რაღაც გაგებით, თავსა და ფეხებსაც. ჰმ, ჰმ... ჰა, ჰა.

დირექტორის ეს გამოსვლა სტრატეგიული დაგვემარების დეპარტამენტისა (ორი დეპარტამენტი ოთხმოცი წლის ბებრეკის სამფლობელო) და სარეკლამო დარგში მათი მოადგილეების (დიჟონის კომერციის უმაღლესი სკოლის კურსდამთავრებულები) ნააზრვეისა და მსჯელობის ნაყოფია. ეს მოხსენება ემსახურება მომხმარებლის სურვილსა და გემოვნებას და აპრიორი შექმნილია იმისათვის, რომ გამართლება მოუტეხნოს იმ პრეზენტაციას, რომელზეც მთელი გუმინ-

¹ ოტიტი — ერის ანთება.

დელი საღამო ვიჯახირე. ამ დროს ვეფხა თაგი მარტოსულად იგრძნო და სიცილი შეწვეილა. მაგრამ მუცლის თამაში მაინც განაგრძო:

— ჩვენ მივაგენით ამ ყველაფრის გამაერთიანებელ კონცეფციას, რომელსაც, ჩემი აზრით, სტრატეგიულ ვხეშმლარს თუ დაუერთავთ, საშუალება გვექნება კონკურენტთა შეპირებულ პროდუქტს რაც შეიძლება მეტი დარტყმა მივაყენოთ ყოველ შემთხვევაში, გარკვეული შტრიხკოდის დონეზე მაინც. ერთი სიტყვით, ყველაფერი გითხარით ახლა კი სიტყვას ოქტავს გადაეცემ.

იმის გათვალისწინებით, რომ ოქტავი მე ვარ, იძულებული გავხდი, აუძღვარიყვი და სამარისებურ სიჩუმეში ფილმის პროექტის შესახებ მომეთხრო. ამბავს სუპერანაზღაურებადი მხატვრის მიერ შექმნილი თორმეტი ფერადი სურათის მიხედვით ვევებოდი.

— მაშ ასე, დავიწყეთ ჩვენ ვიმყოფებით კალიფორნიაში, მაღიბუს პლაჟზე. საუცხოო ამინდია. წითელ საბანაო კოსტიუმში გამოწყობილი ორი ქერათმიანი ღვთაებრივი გოგონა ქვიშაზე დარბის. უცებ ერთი ეუბნება მეორეს: „ონომასტიკური* ვხვდებიკა* პერმენვეტული* გამაუქმებლის სამიზნეა“. მეორე კი პასუხობს: „მაინც სიფრთხილზე გმართებს, რომ ონტოლოგიურ* პარონომასიაში* არ გადაეკარდე“. ამ დროს, ოკეანეში ორი სერფერი ერთმანეთს უყვირის: „იცი, რომ ნიცშე აშკარა პედონისტურ ხოტბას ასხამს ცურვას Ecce Homo-ში?“ მეორე კი, ბრანდება და გულმოსული ეპასუხება: „სულაც არა! იგი მხოლოდ „დიდი ჯანმრთელობის“, როგორც ალგორითული სოლიფისზმის* კონცეფციას იცავს!“. ისევ პლაჟზე ვბრუნდებით, სადაც ჩვენი მზეთუნახავები ქვიშაზე მათემატიკური განტოლებების წერით არიან გართულები. ერთი მათგანი მსჯელობს: „თუ ჰაიოთუნად დაუშვებთ იმას, რომ X-ის კუბური ფესვი უსაზღვროების შესაბამისად იცვლება...“ მგობარიც ეთანხმება: „მართალი ხარ, ახლა კი ისლა დაგრჩენია დაფო მთელი, რომელიც ასომპტოტი-სავენ მიისწრაფვის“.

ფილმი მთავრდება პატარა ნაუის მსხვილი პლანით, რომელსაც აწერია: „მეგრულეტი“ — სიგამხდრე ჭკუას მატებს“.

ბუზის გაფრენის ხმა ისმის. მარკეტინგის დირექტორი წარმოების უფროსებს მისჩერება. ისინი მზერას გრძნობენ და აზრის გამოთქმისაგან თავის დასაძვრენად წინ დალაგებულ ფურცლებზე თავიანთი ჭკუით რალაცას გამალებით ინიშნავენ. თავის სიტყვებში

მთლად ბოლომდე ვერდაჯერებული ჟან-ფრანსუა ცდილობს კლიპი მოიწონოს:

— რა თქმა უნდა, ბოლოში mm Madone-ს მახასიათებლები მინიშნებულია და ეს ასეც უნდა იყოს, რასაკვირველია! პოდა... ჩვენ ვიფიქრეთ, რომ კარგი იქნებოდა თუ აქცენტს სიგამხდრის სიმბოლოებზე გადავიტანდით და მერე, გაქანებული ინტელექტუალური საუბრების დროს წარმოვაჩენდით... ამას გარდა, არ უნდა დაგვეიწყდეს, რომ სპორტის სახეობები ღია ცის ქვეშ (ანუ მინდოდა მეტქვა, ისეთი სახეობები, რომლებსაც მოედანი და სპეციალური დარბაზი არ სჭირდება) თანდათან ძალას იკრებს და მოდამი შემოდის. მერე კიდევ, სიუჟეტი მანვერირების საშუალებასაც გვაძლევს: მაგალითად, წარმოვიდგინოთ მის საფრანგეთები, რომლებიც გეოპოლიტიკურ საკითხებზე, კერძოდ კი ბრესტ-ლიტოვსკის ზავზე (1918 წ.) კამათობენ. ან კიდევ როგორი სანახაუი იქნება ტიტლიკანა ჩიპენდეილსები¹, რომლებიც თან ბუდინშს ლანძღავენ, როგორც სხეულებრივ თავისუფლებასა და პოსტმოდერნისტული ალიენაციის² უარყოფას და ამავე დროს თავიანთი მუსკულატურის დემონსტრირებით იწონებენ თავს და ა.შ. სასაცილოა, არა? რას იტყვი?

მოადგილეები რიგრიგობით იღებენ სიტყვას და კომენტარს აკეთებენ: „ისე რა, არა უშავს“, „უფრო ვეთანხმები“, „იდეა გასაგებია, მაგრამ შესასწავლი და დასახუსტებელი“... ისიც აღსანიშნავია, რომ ყოველი გამოშვებული თუთიფუშითი ზუსტად იმას იმეორებდა, რაც მისმა ხელქვეითმა თქვა. ასე გრძელდებოდა იქამდე, სანამ დიულერმა არ აიღო სიტყვა. დიდი შეფი აშკარად არ იზიარებდა ქვეშევრდომთა მოსაზრებას:

— კი, მაგრამ, იუმორი რა საჭიროა?

სიმართლე რომ ვთქვა, ალფრედ დიულერი მართალია. მის ადგილას რომ ვიყო, არც მე გამეცინებოდა. პირლებინების შეგრძნება დავიოკე და შევეცადე არგუმენტირებული პასუხი გამეცა:

— იუმორი სასარგებლოა თქვენი ბრენდისათვის. იგი უფრო სიმპათიურს გავხდით თან დამახსოვრებასაც უწყობს ხელს. მომხმარებელი იმას უფრო ღრმად იბეჭდავს გონებაში, რამაც გააცინა. მერე ამ ზემორობებს ერთმანეთს უყვებიან წვეულებაზე, სამსახურში,

¹ ჩიპენდეილსი (ინგლ.) — სტრატეგიული მამაკაცი.

² ალიენაცია (ფრ.) — ხულიური დაჯადება, სივსე; ვასხეისება.

შესვენებაზე. აბა, გაიხსენეთ რა გასავალი აქვს ახლა კომედიურ ფილმებს. ხალხი კინოში იმიტომ დადის, რომ ცოტა გაერთოს.

ალფრედ დიულერმა ზუსტად ამ მომენტში წამოისროლა ეს უკვე დავი ფრაზა:

— მერე ეს ხალხი ფილმის შემდეგ კინოფირს ზომ არ ჭამს.

ბოდიში მოვიხადე და ტუალეტში გავედი. დერეფანში მივდიოდი და ვფიქრობდი: „შენ, ჩემო დილო მძღნერო, უკვე მოიპოვე ადგილი ჩემს წიგნში. იქ კარგ ადგილს მიგიჩენ. მესამე თავში უკვე გამოჩნდები. ალფრედ დიულერი არის დიდი მძღნერო!“

ყველა მწერალი ჩამშვებია. ყველა ლიტერატურა დამბეზღებელია. ვერანაირ ინტერესს ვერ ვხედავ წიგნის წერაში თუ ყველაფერი არ აუბტუტე, არ წაუბილწე. მოხდა ისე, რომ რაღაც ამბების მოწმე გავხდი და სხვათა შორის, ვიცნობ ერთ გამომცემელს, რომელსაც საკმაოდ ურიკინებს საიმისოდ, რომ ამ ამბების მოყოლის უფლება მომცეს. წასვლისას არაფერი მომითხოვია. მე აღმოვჩნდი იმ მაქინაციის ეპიცენტრში, რომელიც თავის გზაზე ყველაფერს ნაცარტუტად აქცევს. არასოდეს მქონია იმის პრეტენზია, რომ მოვახერხებდი და ამ საჭიდან სუფთა და უკნებელი გამოვიდოდი. სულ ვცდილობდი გამეგო, ვის შუედლო სამყაროს შეცვლა. ეს გრძელდებოდა იმ დღემდე, სანამ მივხედებოდი, რომ ის, ვისაც ვეძებდი, შესაძლოა თავადვე ვყოფილიყავი.

4.

ზოგადად რომ გითხრათ, მათ უნდოდათ ტყვეები გაქრებათ და ყველაფერი მანქანებით მოეფინათ ეს არ იყო არც შგნებული და არც გააზრებული პროექტი. ეს ბევრად უარესი იყო. წარმოდგენა არ ჰქონდათ, საითკენ მიექანებოდნენ, მაგრამ სტვენა-სტვენით და ღიღინ-ღიღინით რომ მიიქაროდნენ, ეს ამკარა იყო. მათ შემდეგ გინდა წარღვნას (ან გოგირდოვან წვიმებს) წავლო ყველაფერი, მათთვის უკვე სულურთი იყო. პირველად პლანეტა დედამიწის ისტორიაში, მთელ მის მოსახლეობას ერთი მიზანი ამოძრავებდა: ეშოვათ საკმარისი ფული, რათა მოეხერხებინათ და რეკლამას დამსგავსებოდნენ. დანარჩენი ყველაფერი უკვე მეორეხარისხოვანი იყო. თავიანთი ნამოქმედარის საეკლალე შედეგებს ვგენი ზომ ვეღარ მოესწრებოდნენ და სხვას რაღას ინაღვლებდნენ.

ერთი პატარა განმარტება მინდა გავაკეთო. არ გვენოთ რომ თვითკრიტიკას ვაპირებდე ან საზოგადოების ფსიქოლოგიური პორტრეტის დახატვა მიტაცებდეს. მე ათასწლეულის შეილის აღსარებას* ვწერ სიტყვა „აღსარებას“ ვხმარობ იმ გაგებით, რასაც კათოლიციზმი გულისხმობს. სანამ აქედან მოუტყდებოდე, მინდა საკუთარი სული გადავარჩინო. მინდა შევხსენოთ, რომ „ზეცათა სასუფეველში უფრო მეტი სიხარული ელის ერთ ცოდვილს, რომელიც მოინანიებს, ვიდრე ოთხმოცდაცამეტ მართალს, რომლებსაც მონანიება არ სჭირდებათ“ (წმინდა ლუკას სახარებიდან). ამიერიდან ერთადერთი პიროვნება, რომელთანაც თანახმა ვარ უვადო კონტრაქტი დავდო, ღმერთია.

მინდა არც ის დაიფიქროთ, რომ წინააღმდეგობის გაწევა ვცაღდე. მიუხედავად იმისა, რომ კრებებს არ ვესწრებოდი, ყველაფერი უკვე შეთანხმებული და გადაწყვეტილი იყო. საკმარისია მათ პირქუშ, კონდიციონერულ მარმარილოს დარბაზებში ერთხელ მაინც მიუვდე მაგიდას, რომ ვერაფერს ვეღარ იზამ: ეს ნიშნავს, რომ საყოველთაო გამოშტერებისა და გამოტყინების პროცესის თანამონაწილე ხარ ლაპარაკისას ისეთ სამხედრო ტერმინებს ხმარობენ, რომ ვერფე ვველაფერი მისახვედრია: კამპანიაო, სამიზნეო, სტრატეგიაო, დარტყმაო და სხვა კიდევ ამაზე უარესები. სახავენ გვემებს, ლაპარაკია შეტყვის პირველ ტალღაზე, მერე მეორე ტალღაზე. ეშინიათ კანიბალიზაციის, უარს ამბობენ ვამპირებად ქცევაზე. ის კი არადა, თურმე „მარსთან“ (შოკოლადის ჩხირების მწარმოებელია და ომის ღმერთის სახელი ჰქვია) წელიწადი დაყოფილი აქვთ 4 კვირიან 12 პერიოდად. პირველი აპრილი რომ უნდა თქვან, იცით როგორ ამბობენ? „P4 კ1“ (პერიოდი 4 კვირა 1)! ამას ბვერი ლაპარაკი აღარ უნდა. ესენი სუფთა მილიტარისტები არიან და მესამე მსოფლიო ომს აწარმოებენ. ნება მომეცით შევხსენოთ, რომ რეკლამა, როგორც ცერებრალური ინტოქსიკაციის ტექნიკა, ამერიკელმა ალბერ დვეის ლასკერმა გამოიგონა 1899 წელს, მაგრამ შემდეგ დიდი წარმატებით განავითარა ვინმე იოზეფ გებელსმა* 1930-იან წლებში, რათა გერმანელი ხალხი დაერწმუნებინა, რომ აუცილებელი იყო ყველა ებრაელის დაწვა. გებელსი დამსახურებული რედაქტორ-შემოქმედი იყო: DEUTSCHLAND ÜBER ALLES¹, EIN VOLK, EIN REICH, EIN FÜHRER², ARBEIT

¹ გერმანია ყველაზე მაღლა (გერმ.).

² ერთი ხალხი, ერთი სახელმწიფო, ერთი ფიურერი (გერმ.).

MACHT FREI!... კარგად დაიმახსოვრეთ და არასოდეს დაივიწყოთ ამ რეკლამასთან ხუმრობა არ შეიძლება.

არც მოხმარებასა და განადგურებას შორისაა დიდი განსხვავება.

ერთი პერიოდი იმასაც კი ვფიქრობდი, რომ შეიძლება საფეკუვის კბილანებს შორის ჩაგრდნის ქვიშის მარცვალის ვყოფილიყავი ან მხეცის ჯერ კიდევ განაყოფიერებულ წიაღში მეამბოხე; ან სულაც გლობალ მარკეტპლაცე-ს ინფანტერიის² პირველი კლასის ჯარისკაცი. ვამბობდი: „თვითმფრინავს როგორ გაიტაცებ, შიგ თუ არ ახვალ. საგნები და სისტემები შიგნიდან უნდა შეცვალო“. ყოველ შემთხვევაში, გრამში* ასე დაგვიბარა (ისე, გრამში უფრო მაგარი იყო, ვიდრე ტროცკი, თუმცა ისიც მკვებლობასა და მამაძაღლობას ქადაგებდა. ასეთივე წარმატებით შემქმნლო ამ კონტექსტში ტონი ბლერიისა და დანიელ კონ ბენდიტის* ციტირება). ეს ყველაფერი ჩემი საზიზღარი სამუშაოს შესრულებაში მიწყობდა ხელს. არ დაგვივიწყდეს, რომ პარიზის 1968 წლის ცნობილი გამოსვლების მომწიფობებმა რევოლუციით დაიწყეს და მერე რეკლამაში გადაინაცვლეს — მე რომ უკუღმა მოვიქცე, რა დაშავდება?!

ჩემი თავი ლიბერალი ჩე გვეარას ამბავში წარმოქმდინა; ხო აზრზე ხართ, გუჩის კოსტიუმში გამოწყობილი მეამბოხე. აბა, როგორია თითქმის კომანდანტე გუჩე! ვივა ელ გუჩე! მაგარი მარკა იქნებოდა, ვერაფერს იტყვი. დასამახსოვრებლადაც ძალიან საკაიფოა. მაგრამ კონცეფციის ამბავში ორი პრობლემაა:

ერთი, რომ, „გუჩე“ „დუჩესაგით“ ჟღერს და მეორე, რომ XX საუკუნის ყველაზე დიდი რევოლუციონერი ჩე გვეარა კი არა, მიხაილ გორბაჩოვი იყო.

სადამოს ჩემს უზარმაზარ სახლში რომ ვბრუნდებოდი, უსახლკაროებზე ფიქრი ზოგჯერ ძილს მიფრთხობდა. ეს ისე, ვლადიმერ სინამდვილეში კი, კოკაინი მაფხიზლებდა. სანამ „სტილნოქს“ გადაეყლაპავდი, გავდიოდი და პირსაბანში ვანძრვდი. მეორე დღეს 12 საათზე ვიღვიძებდი და ქალი უკვე წასული მხვდებოდა.

მაინც მგონია, რომ გულში ყოველთვის მინდოდა ხალხისთვის კარგი გამეკეთებინა. მაგრამ ეს ორი მიზეზის გამო ვერ მოვახერხე: ჯერ ერთი, რომ ხელი შემიძალეს და მეორეც, ჩემი ადგილი დაუთმო

¹ სამუშაო ათვისუფლებს (გერმ.).

² ინფანტერია — ჯარის სახეობა.

და უკან დაიხიე. ისე, საერთოდ, მონსტრები ყოფილი კეთილი ადამიანები არიან. დღეს კი უკვე ვიცი, რომ არაფერი შეიცვლება, არ არის შესაძლებელი და მორჩა! უკვე გვიანაა. აბა, როგორ გინდა ებრძოლო ისეთ მოწინააღმდეგეს, რომელიც ყველგანაა, თანაც ვირტუალურია და ძალიანაც რომ მოინდომო, ვერც ვერაფერს ატკენ და ვერც ვერაფერს დაუშვებ. ერთი სიტყვით, ფეხებსაც ვერ მოსჭამ. პიერ დე კუბერტენისგან* განსხვავებით ვიტყვოდი, რომ დღეს მთავრია მონაწილეობის არმილება. უნდა გააფხა, როგორც გოგენმა, რემბომ ან სულაც კასტანედამ*. დაგდო სადმე უკაცრიელ კუნძულზე ანგელიკასთან ერთად, რომელიც ჯულიანას ძუძუებზე ზეთს წაუსვამს, როცა ეს უკანასკნელი მინეტს გამიკეთებს. იქვე მარიხუანას მშვენიერი პლანტაცია მექნება, რომელსაც ცოცხლად არ მთავარებ და გულს დაეიარხეინებ იმაზე ფიქრით, რომ სამყაროს აღსასრულს არ მოვესწრები. პროლუქციის მარკებმა შესაძენ მსოფლიო ომში ხალხი დაამარცხეს. შესაძენ მსოფლიო ომის თავისებურება ის არის, რომ ეს ომი ყველა ქვეყანამ ერთდროულად წააგო. ერთი ექსკლუზიური ახალი ამბავი მინდა გამცნოთ დაუთო გოლიათს ვერასოდეს დაამარცხებს. ეს ამბავი სულ სიაფანდობაა. მე კი რა გულუბრყვილოდ მჯეროდა! გულწრფელობა და სიაღალე ამ კორპორაციაში არ მოსულა. უყვლოდ მიხმარეს რა, ჯერ გამოდის. სხვათა შორის, ეს არის ის, რაც მე და თქვენ გვაერთიანებს.

5.

თორმეტეფე ფინჯანი ყავა Madone internacional-ის ტუალეტში ვაღებინე და ცოტა არ იყოს, თავდაჯერებულობა მომემატა. სახეზე ყინულივით ცივი წყალი შევისხი და კრებაზე შევბრუნდი. ამიტომაც არ არის გასაკვირი, რომ არც ერთ კრეატიულ მენეჯერს Madone-სთვის მუშაობა არ უნდა: მთელი დღე ყავით გჭყიპავენ, რძეს არაფერს გამოიმეტებს. კიდევ სხვა სცენები მქონდა მოშადებული: პირველად „სასაცილო პრანჭია ქალების“ პაროდია შევთავაზე. წარმოიდგინეთ, სამი ძალიან ლამაზი ქალი შეიარაღებული დარბის, ყირაზე გადადიან, პისტოლეტები კამერაზე აქვთ დამიზნებული; ისმის 70-იანი წლების სოული; ქალები ბოროტმოქმედებს შეიპყრობენ და ბოდლერის ლექსებს უკითხავენ (თან ამ დროს მიდის ერთი ამბავი, ძიუდოს ილეუები, კუნგ-ფუს წიხ-

ლები, კოტრიალი, სიმალღეზე ხტომა); ერთ-ერთი ქალი საცოდავ განგსტერს მკლავს უგრებს. დამნაშავე სიმწრისაგან გმინავს; ქალი კი ობიექტივში იფურება და კეთის: — „მგერულეტი“ 0%-იანი ხილით“! ამის გარეშე ამათ დაპატიმრებას ვერ შევძლებთ მიიროთით „მგერულეტი“ და ვოველთვის ფიზიკურ და ინტელექტუალურ ფორმაში იქნებით!

ეს სცენარიც ჩაფლავდა და ვერც შემდგმა წინადადებებმა გამოიწვია მოწონების მქუხარე აპლოდისმენტები. ერთი ასეთი მქონდა მოფიქრებული: ინდური სტრუქტურალისტური ფილმის პაროდია; ვუიშს ბონდის საყვარლების მსგავსი გოგონები ფსიქონალიტიკოსთან მიდიან. ერთი კიდევ, ჟან-ლუკ გოდარის Wonderwoman-ის პაროდია იყო, ღვეიდ ჰამილტონის* მიერ გადაღებული ვუღია კრისტვას* ლექცია...

გლობალური სოფლის იდიოტი იუმორს აუძმხდრდა:

— თქვენ, კრეატიულ მენეჯერებს გგონიათ, რომ ხელოვნები ხართ მხოლოდ კანის პრინციპი გიტრილებთ თავში. მე კი აქ ანგარიშები მაქვს გასასწორებელი. ათასი რამე მაქვს საფიქრალი, დახლებზე დალაგებული პროდუქცია მაქვს გასასაღებელი. ამ გადატენილ საწყობებს ხომ უნდა დაცლა?! მე ჩემი მოვალეობები და საჭიროებები მაქვს. ოქტავ, მინდა გითხრა, რომ ძალიან მესიმპათიურებით, თქვენს ხუმრობებზეც, არ დაგიძალავთ და შეცინება. მაგრამ ისიც უნდა გითხრა, რომ მე აქ კრიტიკულ ასაკს მიღწეული დიასახლისი კი არა ვარ, რომ გულის გადაფოლუებაზე ვიფიქრო. ჩვენ ბაზარზე ვმუშაობთ და საჭიროა, ჩვენი შეხედულებები გვერდზე გადავდოთ და ჩვენს სამიზნეს მოვერგოთ აი, მაგალითად, უნდა ვიფიქროთ Vesoul-ის თვითმომსახურების მაღაზიის პროდუქტის დასაწყობ გონდოლებზე¹.

— ვუზულის კი არა, ვენეციის, — გაუუსწორე მე, — დაანებეთ გონდოლები ვენეციას.

პროექტერისტს არ გაუცინია. უგრვე ტესტებისა და უაზრო სინჯების აპოლოგიაზე გადავიდა. მის დაკრულზე მოცეკვავე ჰალსტუხიანები ბლოკნოტებში ჯღაბნას განაგრძობდნენ.

— აი, მაგალითად, შეკრიბეთ ოცი მყიდველი ქალი. ისინი თქვენი გულის მოსაგებად არც არაფრის შექმნას აპირებენ და არც არაფერს ვეებრუნებენ უკან. ერთადერთი, რასაც ითხოვენ, ეს არის ინფორმა-

¹ გონდოლა — აქ. დახლის ნაწილი.

ცია. მათ უნდათ ნახონ ჩვენი პროდუქტი და გაიგონ ფასი. ამის გარდა არაფერი აინტერესებთ ახლა მე თქვენ გეკითხებით სად არის ის ჩემი ვიზუალური გასაღები, რომელმაც მათი გულის კარი უნდა გააღოს? კი, გეთანხმებით, თქვენი კრეატიული იდეები მართლაც ლამაზია, მაგრამ მე რომ სარეცხი საშუალებების მწარმოებელი ვარ, ისეთი სარეცხი ლამო აფიშები და ბუკლეტები მჭირდება, მეწერილმანე ვაჭართანაც რომ გამოეფენ. ხედავთ რა დღეში არიან ამერიკელები? უკვე „სპამს“ აკეთებენ! იმედია, იცით რა არის „სპამი“ — პროშოს უკვე შეილით აგზუნთან. თქვენ კი ამ დროს XX საუკუნეში ჩარჩით და იქიდან შელაპარაკებით! რასაც გეტყვით, იმას გამიკეთებთ! მე წმენდა-რეცხვის სკოლა მაქვს გაუღილი! ნიადავის შესწავლა და მომზადება! აი, რა არის უმთავრესი! მე მზად ვარ, ვიყილო ის, რაც გამაოცებს, მაგრამ ჩვენი სირთულეებისა და ვალდებულებების დაიწყებას არ ვაპირებ!

ძალიან მოეინდოე, რომ სიმშვიდე შემენარჩუნებინა:

— ნება მომეცით, ერთი კითხვა დაგისვით როგორ აპირებთ მომხმარებლების გაოცებას, თუ მათ წინასწარ აზრს შეეკითხებით? შემთხვევით თქვენს მეუღლეს საჩუქარს რამდენიმე დღით ადრე ხომ არ არჩევინებთ, მერე რომ უყვილოთ და დაბადების დღეზე სიურპრიზი მოუწყოთ?

— ჩემი მეუღლე სიურპრიზებს ვერ იტანს.

— და ამიტომ თქვენ გამოგყვით ცოლად?

ჟან-ფრანსუას ხველა აუტყდა.

რაც შეიძლება ზრდილობიანად ვუდიმოდი დილერს. ადოლფ პიტლერის ფრაზა ამომიტყვებდა გონებაში და მერე კარგა ხანს ვეღარ ამოვიგდე თავიდან: „თუ გინდათ მასების სიმპათია დაიმსახუროთ, მათ ყველაზე სულელური და ორიგინალური რამეები უნდა უთხრათ“. ეს არის გაუგონარი ზიზლი და სიძულვილი ხალხისა, რომელსაც ვერ კიდევ გაურკვეველ და შეუსწავლელ აუადმყოფობად მიიჩნევენ... ზოგჯერ ისეთი შთაბეჭდილება მრჩება, რომ ოლონდ კი მომხმარებელს თავიანთი პროდუქცია შეტენონ და მწარმოებლები მზად არიან მხეცებიც კი გამოიყვანონ ვაგონებით მათ შესამინებლად. რომ გაუბედო და კიდევ რამდენიმე ციტატა მოვიყვანო? აი, ასეთი მაგალითად: „ის, რასაც ჩვენ ვუძებთ, ჭეშმარიტება კი არ არის, განხორციელებული ეფექტია“, „პროპაგანდა იმ წუთიდან წყვეტს ეფექტურობას, როგორც კი ხილული გახდება“, „ტყუილი რაც უფრო

დიდია, მით უფრო სარწმუნოა“. ეს გამონათქვამებიც იოზეფ გებელსს ეკუთვნის (იხეე და იხეე გებელსი!).

აღფრედ დიულერი თავისას არ იშლიდა და თანამიმდევრულად ილანძვებოდა:

— ჩვენი მიზანია წელს, რაღაც უნდა დაგვივადეს, 12000 ტონა პროდუქტი გაეასალოთ თქვენი პლაჟზე მორბენალი და ფილოსოფიურ თემებზე მოსაუბრე გოგონები ნამეტანი ინტელექტუალურს აწვებიან. ასეთი რეკლამა კი Café de Flore-სთვის უფრო გამოდგება. ჩვენი საშუალო სტატისტიკური მომხმარებელი კი ინიზიზინს ვერ გაუგებს. რაც შეეხება Ecce Homo-ს ციტირებას, მე კი ვიცი, შიგ რა წერია, მაგრამ ფართო საზოგადოების თვალში ცოტა პედერასტულად ხომ არ გამოჩნდება? ერთი სიტყვით, შეეთანხმდით ეს ვველაფერი უნდა გადააშუშაოთ და სხვა სახე მისცეთ ვწუხვარ, კიდევ უნდა გაწვალოთ, მაგრამ საქმეს ასე სჭირდება. Procter-ში ასეთი გამოთქმა არსებობს: „ადამიანებს კრეტიინებად ნუ მიიჩნევთ, მაგრამ ნუ დაგავიწყდებათ, რომ ისინი კრეტიინები არიან“.

— ეს საშინელებაა, რასაც თქვენ ამბობთ! ეს ნიშნავს, რომ დემოკრატია აგრძელებს თვითგანადგურების გზას. სწორედ ასეთი მაქსიმები მოახდენენ ფაშიზმის რეანიმაციას. ყოველთვის ასე იწყებენ ხოლმე: ადამიანებს ჯერ კრეტიინებს და უტეინოებს ეძახიან, მერე კი მისდგებიან და გაანადგურებენ.

— კარგი ერთი! იმედია, ახლა შეამბოხე ხასიათის კრეატიულ სტროფებს არ მოგვახვევთ თავზე! აქ ჩვენ ვცდილობთ როგორმე სარფიანად გავეციდეთ იოგურტი, რეოლუციის მოწოდებას კი არ ვაპირებთ! რა სჭირს ამ ბიჭს დღეს, რა იყო, არ შევიშვეს გუშინ Bains-ში, არა?

სიტუაცია დაიძაბა. ჟან-ფრანსუა შეეცადა საუბრის თემა შეეცვალა:

— მაგრამ გულწრფელად რომ ვთქვათ, ის შეუსაბამობა, რაც გოგონების სექსუალურ გარეგნობასა და მათ საუბარს შორის არსებობს. (რომელიც პლატონურ პერმენვეტიკას ქება), ზუსტადაც რომ სწორედ იმას გამოხატავს, რაც თქვენ გინდათ სილამაზე და ინტელექტი... ხომ ასეა?

— სატვირთო მანქანებზე გასაკრავად ძალიან გრძელი ფრაზა გამოეყო, — მოკლედ მოჭრა ერთ-ერთმა საზიზღარმა სათვალაინმა პირმა.

— ნება მომეცით შევახსენოთ რეკლამის პრინციპები: საჭიროა ერთგვარი იუმორისტული შეუსაბამობა (რასაც ჩვენს ფარგონზე

„კრეატიულ ნახტომს“ უწოდებენ), რომელიც მაყურებელში დიმილს იწვევს. ამგვარად, იქმნება განსაზღვრული ურთიერთობისა და თანამონაწილეობის ეფექტი, რაც შემდგომში პროდუქციის გაყიდვას უწყობს ხელს. სხვათა შორის, ე.წ. პროტექტივანელებისათვის თქვენი სტრატეგია, ცოტა არ იყოს, მოიკოჭლებს: სიგამხდრე და ინტელექტი, როგორც „ერთადერთი გასაყიდი შეთავაზება“ ზუსტად იჩენს თავს! ჟან-ფრანსუამ მანიშნა, აღარაფერი მეთქვა. კინაღამ Madone über alles შეთავაზე სლოგანად, მაგრამ აღარაფრის თავი აღარ მქონდა. თქვენ შეიძლება იფიქროთ, რომ აქ მე რაღაცას ვაზვიადებ და საქმე არც ისე ცუდადაა. მაგრამ თვითონ ხედავთ, თუ რა ხდება ერთ-ერთ დილის კრებაზე. ეს სულაც არ გახლავთ ჩვეულებრივი უშიშენელო კამპანიის პრეზენტაცია: ეს შეკრება უფრო მნიშვნელოვანია თავისი შედეგებით, ვიდრე მიუნჰენის შეთანხმებანი (მიუნჰენში, 1938 წელს, საფრანგეთისა და ინგლისის სახელმწიფოს მეთაურებმა, ედუარ დალადიემ და ნევილ ჩემბერლენმა ჩეხოსლოვაკია ნაციისტების ხელში ჩააგდეს. ისინიც ზუსტად ასე იყვნენ მაგდის გარშემო შემომსხდრები). ხალხის გასაწირად ასეულობით მსგავსი ასეთი შეკრება იმართება ყოველდღე. წარმოიდგინეთ მიუნჰენის ათასობით მცხოვრები ყოველდღიურად! რაც აქ ხდება, ძალზე მნიშვნელოვანია: იდეების მკვლელობა და ცვლილებათა აკრძალვა. თქვენ ხართ იმ ინდივიდების პირისპირ, რომლებიც ხალხს ვერ იტანენ და გადაუწყვეტაით საზოგადოება აზროვნებადაქვეითებულ მყიდველთა ბრბოდ აქციონ. მათ ჰგონიათ, რომ მათი კლიენტები „50 წლამდე მონგოლიზმით დაავადებული ადამიანები“ არიან. შენ კი ამოდ ცდილობ რაიმე საკაიფო შესთავაზო, რომელიც საზოგადოებას შეურაცხყოფას არ მიაყენებს, შეეცდება მაყურებელი ყოველდღიურობაზე ძალა დააყენოს, თანაც, ელემენტარული ზრდილობის საკითხია, ტელემაყურებელს რომ ფილმს საინტერესო ადგილას უწვევებ და შიგ შენს ნამოქმედარს სჩრი. მაგრამ ამის გაკეთებაში ყველანაირად ხელს გიშლიან. და ასე ხდება ყოველთვის, ყოველდღე... ათასობით კაპიტულაცია და პირში ჩალაგამოლეულთა არმიები... ათასობით ადამიანის ყოველდღიური „ლაჩრული ნუგეშისცემა“. ასე, თანდათანობით ასეულობით ათასი ამგვარი დებილური შეკრების წყალობით საქმე ველი და წინასწარ გათვლილი კრეტიინიზმი იმარჯვებს საზოგადოების პროგრესის მარტვი და მიამიტური პროგრესის ძიებაზე. იდეალურ ვარიანტში, დემოკრატის პირობებში უნდა არსებობდეს იმისი სურ-

ვილი, რომ შენს ხელთ არსებული კომუნიკაციის მშენიერი ბერკეტი გამოიყენო აზროვნების სტიმულაციისათვის და არა პირიქით, მის საბოლოოდ დასაჩლუნგებლად. მაგრამ ასე არასოდეს ხდება, ვინაიდან ისინი, ვის ხელშიც ეს ბერკეტი, რისკს ურიდებიან. რეკლამის შემკვეთებს ყველაფერი გადაღებულ-გადამოწმებული ურჩევნიათ მათ სულაც არ სჭირდებათ თქვენი ტვირთების ფუნქციონირება. მათ სურთ ცხვრებად გაქციონ. არ გვეონოთ ეხუმრობ აი, ნახავთ ერთ მშენიერ დღეს შტრიხკოდის ტატუს თუ არ გაგიკეთებენ მაჯაზე. მათ კარგად იციან, რომ თქვენი ძალა თქვენს ცისფერ საბანკო კარტაშია. მათ ძალიან სჭირდებათ ხელი შევიშალონ არჩევანში და თქვენი ჩვეულებრივი ქმედებანი მსყიდველობით ქმედებებად აქციონ.

ყოველ ასეთ უსახურ სააქტო დარბაზში გამშაგებით ებრძვიან ყოველგვარ შესაძლო ცვლილებას. შეჩერებული გული ამ შენობაში ძეგრს, ამ ქერტლიან და ქუსლსაფენიან რიგით მოსამსახურეთა შორის. ზემოთ ხსენებული ბერკეტის გასაღებები მათ ჩაუგდეს ხელში, თუცა არაეინ იცის, რატომ. თქვენ წარმოიდგინეთ, სწორედ ისინი არიან სამყაროს ცენტრი. პოლიტიკოსები ვეღარაფერს აკონტროლებენ, ყველაფერს ეკონომიკა მართავს. მარკეტინგი, ეს არის დემოკრატიის დამახინჯებული სურათი: ღირიყორი კი არ მართავს ორკესტრს, არამედ ორკესტრი — ღირიყორს. პოლიტიკას სოციოლოგიური კვლევები წარმართავენ, რეკლამას ტესტები ქმნის, გამოკითხვები წყვეტს, რა უნდა გაუშვან რადიოში, sneak previews¹ განსაზღვრავს თუ როგორ უნდა დამთავრდეს ფილმი, მაყურებელთა აზრის გამოკითხვები ქმნის ტელევიზიას. ყველა ეს გამოკვლევა მთელი ქვეყნიერების ალფრედ დიულერების მიერაა მანიპულირებული. ისინი არიან ყველაფერზე პასუხისმგებლები. ყველაფრის სადავეები ალფრედ დიულერების ხელშია, მაგრამ ისინი არსად მიდიან. Big brother is not watching you, Big Brother is testing you². მაგრამ საზოგადოებრივი აზრის გამოკითხვა კონსერვატიზმია. ეს უკან დახვევა და ძალაუფლებასე უარის თქმა. უკვე აღარ უნდათ, ისეთი რამ შემოგთავაზონ, რაც შეიძლება არ მოგჭირნოთ აი, ამ გზით კლავენ ინოვაციას, ორიგინალურ აზრს, შემოქმედებით სულსა და ამბოხს. ყველაფერი დანარჩენი უკვე

¹ Sneak previews (ინგლ.) — დახურული კინოჩვენება.

² „ღიღი მსა თქვენ არ ვიყურებთ, ღიღი მსა თქვენ გამოწმობთ“ (ფრანზ ინგლისელი მწერლის ჯორჯ ორველის ცნობილი რომანიდან „1984“).

აქედან გამოდინარეობს. ჩვენი კლონირებული არსებობა... ჩვენი მთავრულების მსგავსი გამტკერება... ხალხის გარიყვა... ანესთეზირებული უნივერსალური სიმახინჯე... არა, ეს სულაც არ არის ერთი ვიწრო წრის კრება. აქ სამყარო დასასრულისკენ მიექანება. არ შეიძლება სამყაროს თან ემორჩილებოდე და თან ცვლიდე. ერთ მშენიერ თუ უბედურ დღეს, ალბათ სკოლაში ბავშვებს ასწავლიან, როგორ გაინადგურა თავი დემოკრატიამ.

ორმოცდაათი წლის შემდეგ ალფრედ დიულერს კაცობრიობის წინაშე ჩადენილი დანაშაულისთვის ბრალს წაუყენებენ. ყოველთვის, როცა ეს ტიპი სიტყვა „ბაზარს“ ახსენებს, უნდა ვიგულისხმოდეთ „მოგება“. თუკი იტყვის „ბაზარი უნდა შევისწავლოთ“, ეს ნიშნავს, რომ მოგების შანსების შესწავლას აპირებს, „საბაზრო ეკონომიკა“ ნიშნავს „მოგების ეკონომიკას“. ეს კაცი მომხრეა მოგების ლიბერალიზაციისა, მას სურს ამ მოგებით ახალი პროდუქტი გამოუშვას, მერე ახალ-ახალი მოგებები მიიღოს. თანაც, არასოდეს ავიწყდება იმის აღნიშვნა, რომ ეს მოგება მსოფლიო მასშტაბისაა. მას თქვენ სძულხართ, კარგად დაიმახსოვრეთ ეს. თქვენ მისთვის მხოლოდ ის ცხოველები ხართ, რომლებიც მუცლის გასკდომამდე უნდა გააძღონ, თქვენ პელოვის ძაღლები ხართ ალფრედ დიულერს მხოლოდ ის აინტერესებს, რომ თქვენი მაყუთი მისი აქციონერების ჯიბეებში ჩაჩხრიალდეს (ესენი არიან ამერიკული საპენსიო ფონდები, ანუ კანგადაჭიმულ პენსიონერთა ხროვა, რომელიც ფლორიდაში მაიამის აუზების ნაპირებზე კოტრიალებს) და იტრიალოს საშუალოდ მატერიალური სამყაროებიდან საუკეთესომ.

ალფრედს კვლავ ბოდიში მოუხადე და გასვლის ნება ვთხოვე, რადგან ვიგრძენი, რომ სადაც იყო ცხვირიდან სისხლი წამსკდებოდა. ამ პარიზული ჯოკანის გადამკიდეს სულ ასე მეძარებოდა: ისეთი უხეშია, მის შესაყნოსად მაგარი ნესტოები გჭირდება. ვგრძნობდი, სახეზე სისხლი მაწვებოდა. აუღე და მთელი სისწრაფით შევისრუტე ცხვირით, რომ როგორმე ტუალეტამდე მიმესწრო. იქ კი, იცოცხლეთ, ჩემმა ცხვირმა რომ გახსნა და გახსნა, კარგა ხანს არ გაჩერებულა. სისხლი ყველაფერს შეესხა: სარკეს, ჩემს პერანგს, ავტომატიზებულ პირსახოცის რულონს, მოთხარა კაფელის იატაკი. ჩემი ნესტოები სისხლის წითელ ბუშტებად გადაიქცა, კიდევ კარგი, ტუალეტში ამ დროს არაეინ შემოსულა. სარკეში ჩავიხედე და გასისხლიანებული სახე დაეინახე.

ნიკაშზე, პირზე, საყელოზე, პირსაბანზე, ხელებზე, — ყველგან სისხლი იყო. ამჯერად, მომიგეს! — ხელები სისხლიანი მქონდა, ამ სიტყვის პირდაპირი მნიშვნელობით ამან კი ერთი იდეა შთამაგონა: აუღეკი და იმათი ტუალეტს კედლებზე დაეწერე Pigs¹. Pigs კარზეც მივაჯდაბნე და კორიდორში გამოვედი. ღორები — ტიხარზე, ღორები — ფეხსაქმენდზე, ღორები — ლიფტში და ვერცხვ მოეტყდი. იმედი მაქვს, სათვალთვალო კამერებმა ეს დიდებული წამი უკვდავყვეს. ეს ის დღე იყო, როცა კაპიტალიზმი ჩემს საკუთარ სისხლში მოენათლე.

6.

ვაა! ჩემი სააგენტოს პრეზიდენტმა კაბინეტში შემოაბიჯა. თეთრი შარვალი აცვია, ზღვისფერი პიჯაკი თეთრი ჯიბით და ოქროსფერი ღილებით და ვიშის ვარდისფერი კუბოკრული პერანგი (აბა, მაშ როგორ!). ძლივს მოვასწარი ეს ტექსტი ეკრანიდან გამექრო. მხარზე მაძაშვილურად დამკრა ხელი: „აბა, მაგრად ვმუშაობთ?“ ფილიპს უფ-ვარვარ, რადგან ხელება, რომ ჩემს ხელობასთან საკმაო დისტანციაზე ვარ კარგად იცის, რომ უჩემოდ არაფერს წარმოადგენს. სხვათა შორის, არც მე უიძისოდ. ვე რომ არ იყოს, მშვიდობით უკაცრიელო კუნძულო, კოკაინო და ფარგანებო (მოთუნთილი ვერონიკა მისაუბრებულ ფიონ-აზე, მე კი ვერონიკაში). ფილიპი იმათ შორისაა, რომლებზეც გული დამწყდება, როდესაც ციხეში გამოქვეყნდნენ ფრანგული რეკლამის სხვა შემქმნელებთან ერთად ამ ნაშრომის გამოქვეყნების შემდეგ. ის მე საკმაოდ ძვირს მიხდის, რომ თავისი სიყვარული დამიმტკიცოს. მე მას პატყვს ვცემ იმიტომ, რომ ჩემზე დიდი ბინა აქვს. ამჯერად უკვე ცოტა უცნაურად მიტყაპუნებს ხელს მხარზე და დამაბული ხმით მეკითხება:

— მითხარი ერთი... ამ ბოლო დროს ხომ არ გადაიღალე?

მხრებს ვიჩეჩაე:

— ბოლო დროს კი არა, რაც დაეიბადე, სულ დაღლილი ვარ.

— ოქტაე, ხომ იცი, რომ აქ ყველას უფარხარ: მაგრამ ხომ შეიძლება ცოტა ფრთხილად იყო. ამ დღით Madone-სთან რაღაც უსიამოვნება მოგსვლია. დიულერმა დამირეკა და ძლივს დაუაშოშმინე. ამიტომაც ვიფიქრე, ხომ არ ჯობდა, ამ ბიჭს ცოტა ხნით დაესვენა-მეთქი..

— იქნებ ჯობია, ვერცხვ გამაგლოთ?

¹ Pigs (ინგლ.) — ღორები

ფილიპი ამ სიტყვებმა კიდევ უფრო გაამხიარულა და ზურგზე ერთ-ორჯერ კიდევ შემომიტყაპუნა.

— მოკლედ, ხმა არ გაგეცემა! უკვე გეწყინა! დამიჯერე, შენი აქედან გაშვება არაყის მოსვლია თავში. ხომ იცი, რომ შენი ნიჭით აქ ყველა აღფრთოვანებულია. „როსმა“ ცოტა ხეირი ნახა შენი წყალობით? მე ვიცი, როგორ გიჟდებიან ამერიკელები შენს კლიპზე Orangina-Cola-ზე და იმ შენმა ბეიზლაინმა „ეს ბევრად საუცხოოა“ დიდი შეფასება დაიძსახურა. შენს შემოქმედებით უნარს კი არ აყენებს ვინმე ექვქვემ, არა, ეს რამ გაფიქრებინა, უბრალოდ, იქნებ ჯობდა კლიენტს ხშირად არ შებედროდი?

— ახლა, მე მომისმინე! მე ჩემთვის წყნარად ვივუქი, ხმასაც არ ვიღებდი. შტერმა დიულერმა კი დამიწყო spamming-ით¹ ტვინის ბურღვა და აღარ მორჩა ჭკუის დარიგებას. ერთი მეც უნდა აუბღარიყავი და შარლისთვის მეთხოვა მაგათთვის ვირუსი „ტროას ცხენი“ შეეშვა და რას უზამდა მთელ სისტემას, მერე ნახავდა! ძვირფასი ტუალეტები რომ მოუწყვია, მაგაზე ბევრად ძვირი რომ დაუჯდებოდა, მერე ვნახავდი, რა ხასიათზე დადგებოდა!

ფილიპი ოთახიდან ბუტბუტითა და ბურტყუნით გავიდა. ეტყობა, ჩემი თავხედური აპილაილების მიზეზი მისთვის სრულიად გაუგებარი დარჩა. თუმცა, შეფი რომ თავისი ფეხით მესტუმრა ჭკუის დასარიგებლად, იმის მომასწავებელი იყო, რომ ჩემი მომაგალი განთავისუფლების მონახაზი უკვე იკვეთებოდა. ხომ შეეძლო სხვებივით მასაც თავი კი არ შეეწუხებინა პირადად ხლებისათვის, არამედ შეილი გამოეგზავნა. ადამიანები ერთმანეთს თანდათან უფრო იშვიათად ელაპარაკებიან. საერთოდ კი, როცა კაცი იძულებული ხდება სიმართლე გითხრას, ეს ნიშნავს, რომ უკვე ძალზე დაგვიანებულია.

7.

ჩემთვისაც ხშირად უკითხავთ, რატომ უხდიან კრეატიულ მენეჯერებს ასე ძვირს. ჟურნალისტი, რომელიც ერთი კვირა ჯახირობს „ფიგაროს“ სტატიანზე, ორმოცდაათჯერ ნაკლებს იღებს, ვიდრე რედაქტორი, რომელიც დაკვეთით ათ წუთში პატარა სარეკლამო

¹ Spamming (ინგლ.) — პრობის გადაცემა ელექტრონული ფოსტის საშუალებით, რომელსაც შეიძლება მიჰყვეს ვირუსის გავრცელება.

ბანერს გამოაცხობს. გაინტერესებთ რატომ? იმიტომ, რომ ეს რუდაქტორი ისეთ საქმეს აკეთებს, რასაც უფრო ბევრი მანი-მანი მოაქვს. რეკლამის მსურველს ათუელობით და ასეულობით მილიონიანი ფოფლწლიური ბიუჯეტი აქვს რეკლამაში დასახარჯად. სააგენტო სარეკლამო მენეჯერის პონორარს პროცენტულად გამოთვლის გაფიდვათა საერთო მოცულობიდან: საერთოდ საკომისიო 9%-ია (აღრე 15% იყო, მაგრამ მერე რეკლამის გამშვებები მიხედნენ, რომ მაგრად ატყუებდნენ). სიმართლე თუ გინდათ, კრეატიულ მენეჯერს სულაც არ უხდინან იმდენს, რა სარგებლობაც მათ შრომას მოაქვს. როდესაც ხედავენ, რა ფული ტრიალებს მათ ცხვირიწინ, რამხელა თანხებს ჩალოიობენ მათი დამქირავებლები, კრეატიული მენეჯერის ანაზღაურება უკვე საცოდავ გროშებად ეჩვენებათ ის კი არადა, იდეის ავტორმა დაბალი ანაზღაურება რომ მოითხოვოს, ჩათვლიან, რომ ან მაგარი გიჟია, ან უნიჭოდ ღადაობს. ერთხელ, მე და მარკ მარონიე კრებიდან ერთად გამოვედით და გზაში ვკითხე:

— ერთი გამაგებინე, ვველა რატომ უსმენს ფილიპს და არა მე?

კითხვის დასმა არ მაცალა, ჯრევე მიპასუხა:

— იმიტომ, რომ 50.000 ვერო ფილიპს აქვს თვეში, შენ კი არა.

კრეატივი ის ხელობა არ არის, სადაც შენ უნდა გაამართლო შენი ხელფასი, პირიქით, ხელფასმა უნდა გაგამართლოს შენ. ტელეჩამევის პროფესიისა არ იყოს, ჩვენი ხელობაც მსწრაფლწარმაგულია. ამიტომაც არის, რომ კრეატიული მენეჯერი რამდენიმე წელიწადში იშოვის იმდენს, რამდენსაც რიგითი ინდივიდი მოუფრის თავს ცხოვრების განმავლობაში. საქმის მასშტაბებიც განსხვავებულია: კრეატიული მენეჯერი ერთი წელი უნდება 30-წამიანი სიუჟეტის მომზადებას, მაშინ როდესაც ტელეანიმატორი 30 წაში მოაფომარებს მთელი წლის პროგრამის კონცეფციას.

არც ის უნდა დაეფიწყოთ, რომ კრეატივი არც ისე მარტივი საქმეა, როგორც ერთი შეხედვით ჩანს. ამ ხელობის რუპუტაცია, ცოტა არ იყოს, შელახულია იმით, რომ გარედან ვველაფერი ადვილად გამოიყურება. საქმეში ჩაუხედავებს ჰგონიათ, ამას რა უნდა, ამას ხომ ჩვენც გვაკეთებთო. ამ დილით კრების აღწერამ ალბათ ერთგვარი წარმოდგენა შეგიქმნათ ჩვენი პროფესიის სირთულეზე. თუ კვლავ ჩვენს სამუშაოს „ფიგაროს“ ჟურნალისტის საქმიანობას შევადარებთ, წარმოიდგინეთ, რომ მისი ნაწერი ჯერ მთავარი რუდაქტორის მოადგილემ

უნდა შეასწოროს, შემდეგ მთავარმა რუდაქტორმა, მერე რუდაქციის დირექტორმა, მერე უნდა გადაიკითხოს და გადააკითოს მის ტექსტში მოხსენიებულმა ვველა პირმა, ბოლოს კი, სანამ ერთხელ კიდევ უცვლიან სახეს, უნდა გააცნონ ჟურნალის მკითხველთა წარმომადგენლობით ჯგუფს. აი, ყოველივე ამის შემდეგ 100-დან 90 შანსი გაქვს, რომ სულაც არ გამოქვეყნდეს ეს შენი ნაწევლები სტატია. აი, კიდევ ამიტომაც გვიხდინან ჩვენ ასე კარგად.

ისე კი, ვილაცამ ხომ უნდა გააკეთოს ის რეკლამები, რომლებსაც საითაც გაიხედავთ, ვველგან დაინახავთ სააგენტოს პრეზიდენტი და მისი კომერციული დირექტორები რეკლამას მიჰვიდიან კლიენტს. მერე ამაზე ატყუება ლაპარაკი პრესაში, გაამაიმუნებენ ტელევიზიაში, ღრმა ანალიზს გაუკეთებენ კვლევით ცენტრებში. რეკლამა კი ამ დროს სახელს გაუთქვამს პროდუქტს და მისი გაფიდვათა რაოდენობაც ბვერად მოიმატებს. და ამ დროს, სადღაც სკამზე წამოსკუპულა ვილაც ახალგაზრდა გამოსირებული ტიპი, რომელმაც ეს რეკლამები მოიგონა. თანაც, აი, ამ სირს უზარმაზარ მაყუთს უხდინან იმიტომ, რომ ის არის სამყაროს გამგებელი, მეტიც, — სამყაროს მბრძანებელი! ეს ჩვენი ნორჩი სირი მწარმოებელი კონვეიერის უკიდურეს წერტილშია წამოჭიმული. სწორედ იქ, სადაც ინტუიცია მთავრდება, სადაც ეკონომიკური ქიში და ბრძოლა ვველაზე მწევე და დაუნდობელია. უამრავი ფირმა იგონებს პროდუქტს, ბოლოს კი ეს ვველაფერი უთვალავ მალახიში ნაწილდება. მაგრამ მთელი ეს ალიაქოთი და დაუიდარაბა სულ ტყვილუბრალოდ ჩათვლიდა, იმ ჩვენს სირი კოს რომ არ მოეფიქრებინა, რა გზით უნდა გაანადგურონ კონკურენტები, რა ბნელი ზრიკებით მოიგონ უსასტიკესი შეჯიბრება, როგორ დააჯერონ მყიდველები, რომ ზუსტად მათი ფირმის პროდუქცია შეიძინონ და არავითარ შემთხვევაში სხვისი. ეს იმი არც უსასყიდლო ფაციფუცია და არც დილუტანტების თამაში. ასეთ რაღაცებს ისე, გასართობად არავინ აკეთებს, არის რაღაც მისტიკური იმაში, რომ ესხედვართ მე და შარლი, სამხატვრო დირექტორი და ვგრძობთ, ვიპოვეთ ისეთი რამ, რითაც ერთით ზედმეტი პროდუქტი უნდა შევტენოთ საცოდავ დიასახლისს. ერთმანეთს თვალბებში შეთქმულებებით შევაჩერდებით ხოლმე. მაგია აღსრულებულია: მათ, ვისაც ამის საშუალება არ გააჩნდათ, გეუწინეთ იმის შექმნის სურვილი, რაც ათიოდე წუთის წინ საერთოდ არ სჭირდებოდათ ყოველი შემდეგი ნაბიჯი პირველივითაა.

იდეა ყოველთვის არსაიდან მოდის. ეს სასწაული იმდენად მადლევებს, რომ თვალზე ცრემლიც კი მადგება. უკვე აღარ შეიძლება ჩემი აქ განერება, სასწრაფოდ უნდა გაუგდებინო თავი სამსახურიდან.

ჩემს თანამდებობას ოფიციალურად კონცეპტორ-რედაქტორი ჰქვია; ჩვენს დროში ასე ეძახიან საჯარო მწერლებს. მე ვიგონებ ოცდაათწამიანი ფილმის სცენარს და სარეკლამო ბანერის სლოგანს. სიტყვა „სლოგანს“ იმიტომ უხმარობ, რომ თქვენ გაიგოთ თორემ „სლოგანი“ დღეს უკვე მოძველებულია. ახლა ამბობენ „ტიტრი“ ან სულაც „აკროში“. მეორე უფრო მოშწონს, მაგრამ პირველი უფრო კაი ტიპურია. არ ვიცი რატომ, მაგრამ ყველა ცნობილი რედაქტორი რატომღაც „ტიტრს“ ამბობს. მეც ასე ვამბობ ხოლმე: ესა და ეს „ტიტრი“ მოუშაღე-მეთქი, იმიტომ, რომ სწობებს უფრო ხშირ-ხშირად უმატებენ ხელფასს. იმიტომ ვიკლავ თავს მუშაობით რომ რვა ბიუჯეტი შეეფხოს: ფრანგული სუნამო, უცხიმო ხაჭო, მოდიდან გადასული ზმანები, იტალიური ციმუელი, წამლის გემოს სინთეზური გამანეიტრალებლები, მობილური ტელეფონი, ხსნადი ყავა და ფორთოხლიანი სოდა. აი, ეს არის ჩემი საქმიანობის სფერო. ჩემი დღეები ისე გადის, როგორც ერთი გრძელი სეანსი. ამ სეანსის დროს კი 8 ხანძარი მაქვს ჩასაქრობი. მუდმივად სხედასხვა პრობლემას ვეჯახები და სხვა რა გზა მაქვს, ყოველ მათგანს უნდა მოეწეროს. მე დაბოლილი ქამლეონი ვარ.

ვიცი, არ დამიჯერებთ, მაგრამ ეს ხელობა მხოლოდ ფულისთვის არ ამირჩევია. მიყვარს ფრაზების წარმოდგენა. სხვა არც ერთი პროფესია ასეთ ძალაუფლებას არ ანიჭებს სიტყვებს. სარეკლამო მენეჯერი ხომ იმ აფორიზმების ავტორია, რომელიც შემდეგ იყიდება. მე რე შევიძლე ეს, რაც გაუხდი. შეიძლება ითქვას, რომ არ არსებობს სხვა პროფესია, სადაც შეიძლება ხალხმა ერთმანეთი სამი კვირა ლანძღონ ერთი ზმანიზედის გამო. სიორანი* რომ წერდა: „ვოცნებობ ისეთ მსოფლიოზე, სადაც შეიძლება კაცი ერთ სასვენ ნიშანს შეეწიროს“, ნეტა გული თუ უგრძობდა, რომ კონცეპტორ-რედაქტორების მსოფლიოზე ლაპარაკობდა?

კონცეპტორ-რედაქტორი არტმენეჯერთან ერთად მუშაობს. სამხატვრო რედაქტორებმაც მიაგნეს იმას, რითაც უფრო სწობური იერი მიეცემათ მათაც და მათ საქმიანობასაც. ამბობენ A.D.¹ ვართო... ხომ შეუძლიათ თქვან, D.A.², მაგრამ არა, ბრიტანული ურჩევნიათ.

¹ A.D. — Artdirector-ის აბრევიატურა, ნიშნავს სამხატვრო დირექტორს.

² D.A. — ეს აბრევიატურა ფრანგულად ასეა.

A.D. რეკლამის ყველა ხრიკს და ნიუანსს ვერ აგიხსნიო, ამ წიგნის წერა ამისთვის არ დამიწყია. თუ ძალიან გაინტერესებთ, შეგიძლიათ ლოზიეს* ძველი კომიქსები წაიკითხოთ ან ტელევიზორში უყუროთ (ძირითადად კვირა საღამოს) სამოცდაათიანი წლების კომედიებს, რომლებშიც სარეკლამო მენეჯერის როლს ყოველთვის პიერ რიშარი ასრულებდა. მაშინ რეკლამა ხალხს აცინებდა. ახლა კი ღიმილსაც აღარაუვის ჰგვირის. ეს უკვე მხიარული თავგადასავალი კი არა, ძლევამოსილი ინტუიციაა. სააგენტოში მუშაობა თითქმის ისეთივე მაცდუნებელი გახდა, როგორც ექსპერტ-ფინანსისტის თანამდებობა.

ერთი სიტყვით, წარსულს ჩაბარდა ის დრო, როცა სარეკლამო მენეჯერი ვიღაც სიაფანდი ჯამბაზი იყო. ახლა ამ პროფესიის წარმომადგენლები სამიში, ანგარიშიანი და დაუნდობელი საქმოსნები არიან. ხალხმაც იგრძნო ეს. ამიტომაც თვალს გვარიდებენ კვრანზე გამოჩენისას, ხევენ ჩვენს სარეკლამო ბუკლეტებს, ცდილობენ აუტობუსის განერებაზე დგომისას არ შექედონ ჩვენს ბანერებს, ვლახნიან ბილბორდებს 4X3-ზე. ამ რეაქციას რეკლამოფობია ეწოდა. თანდათანობით რეკლამა რეაფექტისაგან ყველაფერს მოედო და ყველაფრის მართვა მოინდომა. საქმიანობა, რომელიც ერთ დროს თამაშ-თამაშით დაიწყო, ახლა ჩვენს ცხოვრებაზე ბატონობს: აფინანსებს ტელევიზიებს, თავის ნებაზე ატრიალებს ბუჭღვით მედიას, მართავს სპორტს (თურმე საფრანგეთმა კი არ დაამარცხა ბრაზილია მსოფლიო თასის ფინალში, არამედ „ადიდასმა“ გაიმარჯვა „ნაიკზე“), აფალიბებს საზოგადოებას, გაელენას ახდენს სექსუალურობაზე, განაპირობებს ეკონომიკურ ზრდას. ერთი ციფრი მაინც მოგიტანო? კი, ბატონო! 1998 წელს მსოფლიოში რეკლამის დამკვეთთა ინვესტიციები 2.340 მლრდ ფრანკამდე გაიზარდა (ფროშიც რომ გადაიყვანოთ მაინც დიდი ფულია). შემიძლია დარწმუნებით გითხრაო, რომ ამ ფასად ყველაფერი იყიდება — მით უმეტეს, თქვენი სულეები.

8.

ღრძილები გამუდმებით მექაყება. მეც ვიფხან და ვიფხან. რაც ასაკი შემატება, ტუჩები თანდათან მიქრება. უკვე დღეში ოთხი გრამი კოკაინი მჭირდება. გალვიძებისთანავე ვიწყებ პირველ დოზას ყავის დაღვეის წინ ვიღებ. რა ცუდია, ორ ნესტოზე მეტი რომ არა მაქვს!

ერთი-ორიჯ რომ მქონდეს, ხომ უფრო მეტს შევიყნოსავდი: კოკაინი „დარდების გამქარაველებლიაო“, ამბობდა ფროიდი. მთელი დღე საღებო რეზინის ვიდეოები, ოღონდ რეზინის გარეშე. დამდამობით კი ისეთ ადგილებში დაედიფარ, სადაც ვერაინ მხელავს.

თქვენი აზრით რატომ აკონტროლებენ ამერიკელები მსოფლიოს? იმიტომ, რომ სწორედ ისინი აკონტროლებენ კომუნიკაციას. ამ ამერიკულ სააგენტოში იმიტომ მოვედი, რომ ვიცოდი მარკ მარონიე აქ მუშაობდა. სააგენტოს ოფიციალურად Rosserys & Witchcraft ჰქვია, მაგრამ ვეღლა La Rosse-ს ეძახის. ეს არის ფრანგული ფილიალი მსოფლიოში პირველი სარეკლამო ჯგუფისა, რომელიც ნიუ-იორკში 1947 წელს დააარსეს ედ როსერიმ და ჯონ უინკრაფტმა (მარტო 1999 წელს სუფთა მოგებამ 5,2 მლრდ დოლარი შეადგინა). ოფისის შენობა 70-იან წლებშია აშენებული. იმ ეპოქის მრავალი ნაგებობა გარეგნულად რატომღაც გემის სტილში იყო გადაწყვეტილი. ხომ იცით როგორც არის ხოლმე: უზარმაზარი შიდა ეზო და უაზროდ გაშვერილ-გამოშვერილი მსხვილი, ყვითელი მილები, რაღაც ბობურგსა და ალკატრასს შორის. მაგრამ ერთი კია: ჩვენი ოფისი ბულონ-ბილანკურში მდებარეობდა, რაც, დამეთანხმებით და, მუდისონ აუენიუსზე დაბალი კლასია. პოლში ორი გიგანტური ინიციალი იყო წამოჭიმული R&W, გარშემო კი ხელოვნური მწვანე მცენარეები შემოიწყითო საითაც გაიხედავ, ილღიაში დოსიეაშიორილი ტიპები მიდი-მოდიან. ისე რა გასაჭიში ნაშები კაი მობილურზე ლაპარაკობენ. სახეზე ეტყობათ, რომ საკუთარი მისია ღრმად აქვთ შეგნებული: გაულამაზონ სამარკო ნიშანი ტუალეტის ქაღალდს ყოველ მიზეზგარეშე. გამოუშვან წვნიანების ფხენილები, „მარგარინის სექტორში გაიმყარონ შარშან მიღწეული ოპტიმალური მოწინავე პოზიცია“, „მჭლე სოსისის სფეროში აითვისონ ახალი ბაზრები“. ერთხელ, მივდივარ დერეფანში და მოქვითინე, თანაც ფეხშიძე საუკუნო მენეჯერს არ წააწყდით?! საერთოდ, კომერციული მენეჯერები საქვეყნოდ ტირილს ურადებდნენ. მეც ისე დაუვიჭირე თავი, ვითომ ძალიან გულიხსნიერი და დაუნარელი კლიენტი ვიყავი. დაფაცურდი, რაღა არ შევთავაზებ: ცივი წყალი, ერთჯერადი ცხვირსახოცი, ტრაკზე ხელის მოსმა... ყველაფერზე უარი მითხრა. როგორც იქნა, თავს ძალია დაატანა და გაიღიმა. მეზვდი, შერცხვა ვიღაცამ მტირალი რომ ნახა.

— წუხელ დამესიზმრა, ვითომ ჩემი ფეხები მარტო, ჩემ გარეშე

მიდიოდნენ და La Rosse-ში მიყავდი. უუძალიანდებოდი, არ მივეყებოდი, მაგრამ აუტომატურ მართვანე გადასულიყვენენ, მე არაფერს შეკითხებოდნენ... მაგრამ, არაფერია, უკვე გადამიარა, ახლა კარგად ვარ ცოტაც და სულ გამივლის.

მთხოვა მის უფროსთან არაფერი წამომცდენოდა: მარწმუნებდა, არ ვიცი, რა დამეძარტა, ალბათ ნერვებმა მიმტყუნა და თავს ვეღარ მოვერიე, თორემ ამ წუთიერ ისტერიკას ჩემს სამუშაოსთან არავითარი საერთო არა აქვსო. თანაც, ეტყობა, ფეხშიძობამაც ნერვები დამისუსტაო. მერე ჩანთა გახსნა, მაკიაფი გადაიხალისა და ვითომც აქ არაფერიო, ისე საყოველთაო მართონს შეუერთდა. აი, ამ დროს მეზვდი, რომ რაღაც არაადამიანური სექტის წევრი ვიყავი, რომელიც ორსულ ქალებს დაფანგებულ რობოტებად აქცევდა.

მარკ მარონიემ მოსალმების ნიშნად ხელზე ხელი დამკრა:

— სიაფანდს გაუმარჯოს! წერ არა, რეკლამების დამანგრეველ რომანს და თანაც სარეკლამო სააგენტო გიხდის ფულს, ხომ?

— აბა, რა გვინა?! შენ არ მასწავლე ვეღლაფერი? ჰოდა მეც მოგბაძე!

ვეღლაზე ცუდი ის იყო, რომ მართალს ვუბნებოდი. მარონიე La Rosse-ის კრეატიული დირექტორია და მიუხედავად ამისა, წერს წიგნებს, გამოდის ტელევიზიით, ცოლებთან მუდმივად გაყრა-შეგრაშია, სკანდალურ ლიტერატურულ ყოველკვირულში კრიტიკულ წერილებს აქვეყნებს... ერთი სიტყვით, ქვეყანას არის მოდებული და თანამშრომლებსაც იმავეს ურჩევს, ასე ვთქვათ, „ტვინის გასანივებლად“ (მე კი ვიცი, რომ უნდა ამ საცოდავებს ხელი შეუშალოს საბოლოო გაგიჟებაში). ახლა მარონიეს კარიერა, შეიძლება ითქვას, ერთგვარად უკვე დამთავრებულია, მაგრამ დრო იყო, ვეღლგან ვიმარჯვებდა: წარმოიდგინეთ, კანის ლომები¹, Strategies-ს გარეკანი, პირველი პრემია A.D.-ს კლუბში. ძალიან ბევრი ცნობილი სლოგანის აუტორია. Bouygues Telecom-ის ლოგო: „ეს ჩემია და თქვენ რა ტელეფონი გაქვთ? MCM-ის — „ხმის სიგვარულს რომ თავი დაფანებოთ, გამოსახულებას რაღა ვუფოთ?!“ Wonderbra-ს — „მიყურეთ თვალებში, მე გითხარით, თვალებში-მეთქი“, Ford-ის — „თქვენი ერთი ნაწილი ხურვილით კედება, მეორეს კი ისღა დარჩენია, მოკეტოს“. ვეღლაზე ცნობილი კი ალბათ მაინც ესაა: „ყავა Mamie არის საუკეთესოზე

¹ კანის „ლომები“ — კანის რეკლამის ფესტივალის მთავარი პრიზი.

საუკეთესო! სამწუხაროა, რომ არ არსებობს“. აზრზე ხართ რა მაგრობაა?! ადვილი კი გეჩვენება, მაგრამ აბა, იპოვე თუ ვაჟაკი ხარ! რაც უფრო მარტოეა, მით უფრო ძნელი მისაგნებია. ყველაზე ლამაზი სლოგანები თავისთავად ადვილად გასაგებია: „ვიფი უნდა იყო, რომ უფრო მეტი დახარჯო“, „რასაც ის შიგნიდან აკეთებს, გარედან ჩანს“, „წყალი, ჰაერი, სიცოცხლე“, „პური, ღვინო, ბურსენი“, „გამარჯვებულთა 100%-მა ბუდი სცადა“, „გაუერთიანოთ ჩვენი ნიჭი“, „სიცოცხლე ძალზე ხანმოკლეა იმისათვის, რომ მუქ ფერებში გვეცვას“, „მხოლოდ ფულია, რაც მიზიდავს“, „Seb – ეს კარგია“, „მიუხედავად ამისა, ძალიან ადვილია, არ შეცდე“, „თქვენ აღარ მოხვალთ ჩვენთან შემთხვევით, რადგან ეს მე ძალიან მინდა“, „გვერდს ნუ ჩაუვლით უბრალო საგნებს“, „მგრძობიარობის რამდენიმე გრამი უგრძობთა სამყაროშია“, „ვინაიდან ეს უკვე გაკეთებულია, სულაც არ ნიშნავს, რომ აღარ უნდა გაუკეთოთ“. და რა თქმა უნდა, ბიზნესის ისტორიაში საუკეთესოა JUST DO IT¹. თუმცა, თუ კარგად დაფიქრდები, ჩემი ფაქტორიტი მინც ესაა: HYUNDAI PREPARE TO WANT ONE². ვერაფერს იტყვი, პატიოსანი ნათქვამია. ადრე ტუსაღებს რომ აწამებდნენ, ეუბნებოდნენ: „ახლა კი ალაპარაკდები“. ახლა კი „შენ მოისურვებ“. ტკივილი გაუსაძლისია, რადგან უფრო მტკივნეულია.

მარონიე კარგად იცნობს ჩვენი ხელობის სამხარეულოს. მან მასწავლა ის დაუწერელი კანონები, რომლებსაც ვერასოდეს გასწავლიან რეკლამის უმაღლეს სკოლაში. ეს რჩევები მოგვიანებით ამოუბეჭდევ (საქმე არაფერი მქონდა და გავერთე) და კომპიუტერის ზემოთ ჭიკაროთ მივაკარი.

კრეატიული მენეჯერის ათი მცნება

1) კარგი კრეატიული მენეჯერი თავის მოძმარებელს კი არ მამართავს, არამედ იმ 20 პერსონას პარიზში, რომლებმაც შესაძლოა ის სამუშაოდ აიყვანონ (ესენი არიან 20 საუკეთესო სარეკლამო სააგენტოს კრეატიული დირექტორები). აქედან გამოძინარე, კანის პრიზის ან A.D.-ების რეკლამების კლუბის პრემიის მიღება უფრო

¹ გააკეთე უბრალოდ (ინგლ.).

² მოეშადე მხოლოდ ერთიხთვის (ინგლ.).

მნიშვნელოვანია, ვიდრე ის, რომ ბაზრის სექტორი ჩააგდებინო ხელში შენს კლიენტს.

2) თავში მოსული პირველივე იდეა საუკეთესოა, მაგრამ მინც 3 კვირის ვადა მოითხოვეთ მის წარსადგენად.

3) სარეკლამო მენეჯერობა ერთადერთი ხელობაა, სადაც ფულს ვიხდიან ნაკლებად კარგად კეთებაში. როდესაც შენს გენიალურ იდეას შემკვეთს გააცნობ და ის ყოველმხრივ ეცდება, რომ როგორმე გააფუჭოს, ნუ შეწინააღმდეგები, დაიკიდე და საკუთარი ხელფასის საკითხს ჩაუღრმედი, მერე მისი კარნახით რაღაც სირობა მიაფუჭე 30-წამიან პრომოოდ და ბოლოს, კადრირების დროს პალმები მიამატე, რომ გადასაღებად მაიამში ან კაპრიზე წახვიდე.

4) კრებებზე ყოველთვის დაგვიანებით მიდის. პუნქტუალურ კრეატიულ მენეჯერს კაცი ვერ ენდობა. დარბაზში შესვლისას, სადაც უკვე ნახევარ საათზე მეტია გელოდებიან, ბოდიში კი არ მოიხადო, არამედ უბრალოდ თქვი: „გამარჯობა, სამ წუთზე მეტს ვერაფერს შეძლებე ვერ დაგითმობთ“ ან სულაც შეიძლება მოიყვანოთ როლან ბარტის* ფრაზის ციტირება: „ის ოცნება არ არის, რომელიც ვიდის, ეს გრძობაა“ (ან კიდევ სხვა ვარიანტი: რეიმონ ლოულის* ციტატა: „სიმახინჯე ნაკლებად იყიდება“ ძთლად პირველისნაირი ვერ არის, მაგრამ არა უშუეს, წყა). კლიენტები ბოლოს მინც იმას იტყვიან, რაც გადაუხადეთ, იმ ფასად უკეთესის გაკეთება შეიძლება ბოლო. არასოდეს დაეფიწო, რომ შემკვეთი სააგენტოში იმიტომ მოდის, რომ თვითონ არაფრის მოფიქრება არ შეუძლია, ამას ძალიან განიცდის და ამიტომაც ბრაზდება შენზე. აბა, თავის თავზე ხომ არ გაბრაზდება. ამიტომაც კრეატიული მენეჯერის ვალია, სძულდეს შემკვეთი: წარმოების უფროსები მაზოხისტები და შურიანები არიან. ფულს საკუთარ დამცირებაში გვიხდიან.

5) როცა არაფერი მოგომზადდება, ეცადე, ბოლოს გამოხვიდე სიტყვით თან აუცილებლად დაიწუნე და სასაცილოდ აივდე სხვების ნააზრევი. ყველა კრებაზე ბოლო გამოძახებული ყოველთვის მართალია. ნუ დაგეფიწდებათ, რომ საერთოდ ყველანაირი შკარების მიზანი ხალხის დამორჩილებაა.

6) პროფესიონალსა და ახალბედს შორის ის განსხვავებაა, რომ პროფესიონალი მეტს იღებს და ცოტას მუშაობს. რაც უფრო ბევრს ვიხდიან, სხვები შენს ნათქვამს უფრო ანგარიშს უწვენ, შენ კი ნა-

კლებს ლაპარაკობ. ამ საქმეში, რაც უფრო მნიშვნელოვანი ფიგურა ხარ, მით მეტად უნდა ეცადო, რომ ბევრი არ ილაპარაკო, რადგან რაც უფრო სიტყვაძუნწი იქნები, მით უფრო გენიოსად ჩავთვლიან. აბა, მოუესმინოთ კოროლერს, რას ამბობს: DC-ს (კრეატიულ დირექტორს) იდეა რომ მიჰყიდოს, კრეატიულმა მენეჯერმა თანამიმდევრულად და დაჟინებით უნდა დაარწმუნოს, რომ ეს იდეა კრეატიულ მენეჯერს კი არა, თვითონ მას, DC -ს მოუვიდა თავში. ამისათვის მან პრეზენტაცია ამგვარი ფრაზებით უნდა დაიწყო: „კარგად ვიფიქრე იმაზე, რაც შენ გუშინ მითხარი და...“ ან კიდევ „რატომღაც ის აზრი მომივიდა თავში, შენ რომ იმ დღეს მეუბნებოდი და...“ ან სულაც „ხომ გახსოვს, შენ რომ დამაკალიანე? ჰოდა, იმ გზას გავეყვი და...“ თუმცა, რა თქმა უნდა, ამ თქვენს კრეატიულ დირექტორს არც გუშინ არაფერი უთქვამს, არც უახლოეს წარსულში გასჩენია არანაირი აზრი, ჩანაფიქრზე ხომ სულ ზედმეტია ლაპარაკი.

კიდევ ერთი განსხვავება პროფესიონალსა და ახალბედს შორის: ახალბედა მაგარ ხოხმებს ამბობს და კაციძვილი არც კი იღიმება, მაშინ როდესაც პროფესიონალის უკბილო ხუმრობაზე ყველა სიცილით კვდება.

7) ეცადე იყო მოუხელთებელი და ძვირი სანახავი. სამსახურში 12 საათამდე არ მიხვიდე. საღამოზე საღამით არ უპასუხო. სადილზე რომ გახვალ, საში საათი აღარ დაბრუნდე. ყველაფერი გააკეთე იმისათვის, რომ ადგილზე ვერაფერი დაგიჭიროს. თუ ვინმეს საყვედურის მსგავსი წამოსცდება, არ დაიბნე და ვერაფერი მიახალე: „კრეატიულ მენეჯერს განრიგი არა აქვს, ჩემო კარგო. ჩვენ მხოლოდ ვადები გვაქვს დადგენილი“.

8) არასოდეს არავის ჰკითხო აზრი კამპანიის შესახებ. თუ ერთხელ ფეხი დაგიცდა და ჰკითხე, რომ გიპასუხო და თავიანთი სისულელე გაგიზიარონ, მერე სადღა მიდიხარ?! ხომ შეიძლება მერე ეს ე.წ. აზრი მუშაობაში გაითვალისწინო?! რა იცი, ყველაფერი შეიძლება მოხდეს.

9) აქ ყველა ზემდგომის საქმეს აკეთებს: სტაჟიორი კონცეპტიორისას, კონცეპტიორი DC-სი, DC – პრეზიდენტისას. რაც უფრო მნიშვნელოვანი პერსონა ხარ, მით ნაკლებს მუშაობ (იხილეთ მცნება №16). ჟაკ სეველამ ოცი წელი არხეინად იცხოვრა „მშვიდი ძლის“ კმაყოფაზე, რომელიც ლეონ ბლუმის ესკიზი იყო თავიდან და მოგვიანებით მისი სააგენტოს ორმა კრეატიულმა მენეჯერმა განაახლა. მათი სახელები კი რა თქმა უნდა, აღარავის ახსოვს. ფილიპ მიშელი

ფართო საზოგადოებამ ბანერული რეკლამით გაიცნო. ხომ გახსოვთ, „ხვალ ძალიან გავიხდი. ხვალ დაბლა გავიხდი“. ეს კი თურმე მისი ხელქვეითის, პიერ ბერვილის იდეა იყო. შენი საქმე სტაჟიორს უნდა შეტეო. თუ კარგი გამოვიდა, რა თქმა უნდა, სახელს შენ მოიხვეჭ, თუ ჩავარდა და ვეცე არაფერი: იმას მიაბუნებულბენ სამსახურიდან, შენ ხომ არა. სტაჟიორები თანამედროვე მონები არიან: შეგიძლია ხელფასი არ გადაუხადო, ყველანაირი საქმე დაავალო, როცა მოინდომებ, გარეთ გაისროლო, ყავის ფინჯნით ხელში აქეთ-იქით არბენინო, მთელი დღე დააყულო და ქსეროქსი ალებინო, მერე კი როცა მოგებზრდება, ადგე და Bic-ის საპარსივით გადააგლო.

10) როცა კოლეგა კრეატიული მენეჯერი კარგად მომზადებულ ანონსს გაჩვენებს, არაფითარ შემთხვევაში არ შეიმჩნიო, რომ მისი იდეა მოგეწონა. უთხარი, რომ მაგარი ბანძობაა, მაგაში გროშსაც არავინ ვადაიხდის და საერთოდ რაღა ღროს ეს არის, ათასჯერ გადამდერებული და გამოყენებულია. ეს კი არადა, დასძინე, რაღაც ინგლისური რეკლამა გამახსენდა, ძალიან საეჭვოდ ჰგავს ერთმანეთს-თქო. ხოლო თუ რაღაც უნიჭობა გაჩვენა, უთხარი, რომ ალფრთოვანებული ხარ მისი იდეით და ისე დაიჭირე თავი, ვითომ შურისგან გულზე სკდები.

ახლა, რაც მარონიე სააგენტოს კრეატიულ მხარეს მართავს, თავისი რჩევები რატომღაც სულ მიივიწყა. როდესაც კრეატიული მენეჯერები სარეკლამო კამპანიის დეტალებს წარუდგენენ, ორ სიტყვას ჩაიბურტყუნებს და ვე არის pînu ან pîsur. პირველი ნიშნავს, რომ იდეა მოეწონა და პრომო წლის ბოლომდე მომზადდება, მეორე კი იმის მაუწყებელია, რომ საჭიროა სხვა რამის მიგნება, რომ რაც შეიძლება მოკლე ვადებში დაიწყო კამპანია. გამოდის, კრეატიული დირექტორის საქმიანობა სულაც არ არის ძნელი: უბრალოდ, არ უნდა შეგეშალოს, როდის pînu თქვა, ისიც ძლივს გასაგონად და როდის pîsur, ხანდახან ისიც კი მიფიქრია, ნეტავ მარკი ისე, ალალებელზე, ავერსი-რევერსივით ხომ არ ისვრის ამ თავის შეფასებებს-მეთქი.

სანამ ოცნებებიდან გამომიყვანდა, მარონიე ერთხანს გულაჩუყებული მაკვირდებოდა.

— როგორც გავიგე, დღეს დილით Madone-სთან ძან თავზე გადაგიყვია.

მეც უკან აღარ დაუბრუნებ და საპასუხოდ ტირადა მივაყოლე. თან კლავიატურაზე ვებუქვდავდი, რომ თქვენც შევძლებოდათ წაკითხვა.

— მომისმინე, მარკ, ძალიან კარგად იცია, რომ ყველა კრეატიული მენეჯერი, ბოლოს და ბოლოს, გიჟდება. სამუშაო ყველანაირ სულთერსა და ფიზიკურ ძალას გვართმევს. თანაც, ათასნაირი ნაკვეთი ვიტყვით თავს. სააკუნტოს ყველაზე მსხვილი კლიენტი ნაკვის ურნაა. და მერე რა ჯოჯოხეთური შრომა გეიწვეს მაგ ურნისთვის: აბა, ერთი შეხედვით ძველი რეკლამის მენეჯერთა უიმედო თვალებსა და ბედშეგუებულ სახეებს. რამდენიმე დაწინებულ ნამუშევრის შემდეგ სამინლად გულგატეხილი და იმედგაცრუებული რჩები. მართალია, თავი ისე გიჭირავს, ვითომ ყველაფერი ფეხზე გკიდია, მაგრამ სინამდვილეში დარდობ და ძალიანაც უბედური ხარ ისედაც ხომ ყველა არშემდგარი ხელოვნები ვართ და ახლა ისიც გვემატება, რომ გვაძალებენ საკუთარ პატემოფარეობაზე უარი ეთქვათ და უჯრები უკანმოვლადებული მაკეტებით გამოეტყვიან ვიცია, რასაც მეტყვი: აქ მუშაობა მაინც უკეთესია, ვიდრე ქარხანაში, ვითომ რატომ? მუშამ იცის, რომ რასაც აკეთებს, რეალური და ხელშესახებაა, კრეატიულმა მენეჯერმა კი უნდა მიიჯეროს მაღალფარდოვანი ტიტული, სხვათა შორის, ძალიან სასაცილო სახელი, რომელიც მხოლოდ რყვნის მას და არარაობებისაგან უფრო დიდ არარაობას აკეთებინებს. ამიტომაც არის, რომ აქ ვინც მუშაობს, ყველა ან ლოთია, ან მუდმივ დეპრესიანია და ან ნარკომანია. 12 საათის შემდეგ ფეხზე ძლივს დადგებიან, უაზროდ ღრიალებენ, მთელი საათების განმავლობაში უაზრო ვიდეოთამაშებით ერთობიან, შეკეთებულს ქივიან. ერთი სიტყვით ყველას საკუთარი მეთოდი აქვს მდგომარეობიდან თავის დასაღწევად, ის კი არადა იმ დღეს ერთი ვნახე, 15-მეტრიან ბოძზე ამპერალიყო და თავისი ჭკუით ერთობოდა. რაც შემეხება მე, ცხვირი ცხვირად აღარ მივარგა, კოკაინზე ვარ შემჯდარი, კბილები მომერყა, ტიკები დამქიფო, სახეზე ოფლი მასხამს, მაგრამ მთელი ამ გაწამებული ჯოპორტის სახელით ვაცხადებ: ჩემი წიგნი შურს იძიებს ყველა ჩაკლული იდეის გამო.

მარონიე თანადგომით მისმენდა, როგორც ექიმი, რომელმაც პაციენტს უნდა აცნობოს, რომ მისმა ტესტმა შიშის ვირუსზე დადებითი პასუხი აჩვენა. ტირადის ბოლოს რომ ჩავედი, ვერვე მიზანში მომარტყა:

— შენც ადექი და წადი, — და კაბინეტის კარი გაიხურა.

მაგრამ ვერც სად არის! ჯინაზე გაუძღვებ და არ წავალ, რომ წავიდე, იგივე იქნება, კრივის რინგზე ბრძოლის დაწყების წინ უარი რომ თქვა. მე კი მინდა ნოკაუტით დაუამთავრო და საკაცით გამოტანონ. ასეა თუ ისე, მარონიე იმას არ ამბობს, რასაც ფიქრობს: ვერც ადვილად ვინ გამიძვებს?! კიდევაც რომ მოეინდომო და ერთ მშვენიერ დღეს მოუტყდე, როგორც le Prisonnier-ს სერიაშია, ალბათ ტვინს გამიხურეტენ: რატომ წამოხვედით სამსახურიდან? რა იყო მიზეზი? სულ მაინტერესებდა Village-ის უფროსები რატომ უსვამდნენ ამ კითხვას გაშუღებით ნომერ ნ-ს. დღეს მიზეზი უკვე ვიცია. უმუშევრობით დატერორებულ და სამუშაოს კულტურით მოწყობილ მსოფლიოში, საუკუნის ყველაზე მნიშვნელოვანი კითხვაა: „რატომ წამოხვედით სამსახურიდან?“

მახსოვს, ფილმის ტიტრები რომ წავიდოდა, ერთი სული მქონდა, როდის დაიღრიალებდა პატრიკ მაკგოანი: „მე ნომერი არა ვარ! გაიგეთ, მე თავისუფალი ადამიანი ვარ!“. დღეს კი ჩვენ ყველანი ნომერი ნ-ები ვართ თავს ვიკლავთ, იქნებ როგორმე CD-ს¹ გამოვკრათ ხელი. მაგრამ თუ მაინც ისე მოხდება, რომ სამსახურს დაეტოვებთ და დაბოლილ ბოზებთან ერთად ჩვენს გადამრჩენელ კუნძულს მივაშურებთ, ერთ მშვენიერ დღეს პლაჟზე უზარმაზარი თეთრი ბუშტი გაიჩითება. გაბრაზებული დაგვიღრიალებს: „რატომ წამოხვედით სამსახურიდან?“ და ისევ უკან გვიკრავს თავს.

9.

ამ დროს პროდუქციის უზარმაზარ ფოტოებს თვალს ვერ ვარიდებდით ისინი ყველგან იყო: კედლებზე, ავტობუსის გაჩერებებზე, სახლებზე, მიწაზე, ტაქსებზე, სატვირთო მანქანებზე, დანგრევის პირას მისულ შენობებზე, ავეჯზე, ლიფტებზე, ბილეთების დისტრიბუტორებთან, ქუჩებსა და სოფლებშიც კი. ცხოვრება დაპყრობილი იყო ლიფტებით, გაყინული პროდუქტებით, ქერტლის საწინააღმდეგო შამპუნებით და სამპირიანი საპარსებით ადამიანის არსებობის მთელი ისტორიის განმავლობაში მისთვის არასოდეს უყიფინებიათ ამდენი — გინდა თუ არა იყიდეთ. გამოთვალეს და დაადგინეს, რომ

¹ CD — უვალ კონტრაქტი.

„საპნის რეკლამაშიც ისეთივე ძვირფასი აღმოჩენები შეიძლება გააკეთოს როგორც პასკალის „აზრებში“.

მარსელ პრუსტი*

I

ეს ღამეც თეთრად დაგათენდება. სოფის წასვლის შემდეგ შაბათ-კვირას ფოულთვის მოწვენილი ხარ იტანჯები იმის გამო, რომ მსხვერპლი ხელიდან დაგიძვრა. MTV-ზე The Grind-ს ადვენებენ თვალს. ღია ცის ქვეშ უზარმაზარ საცეკვაო მოედანზე ბიკინებსა და ძალიან მოკლე მაისურებში გამოკვართული უამრავი გოგო ტლინკაობს. პეიზაჟიდან გამომდინარე, მაიაში არიან South Beach-ზე. მოცეკვავეებს გარშემო მოკოლადისფრად მუცელაპლაპებული ტლანქი ზანგები შემორტყმინან. გადაცემის კონცეფცია მხოლოდ და მხოლოდ პლასტიკურ სილამაზესა და ტექნოტრანსპირაციას დაფუძნებული. აქ ფოულთვის ყველა 16 წლის უნდა იყოს. აუცილებლად უნდა იყო ლამაზი, ახალგაზრდა, სპორტული, გარუჯული, მოლიმარი და რიტმს აყოლილი. მძაფრი გრძობების გამოხატვა არ გეკრძალება, მაგრამ თაკარა შხის ქვეშ მორჩილება და დისციპლინა გმართებს. ტანსაცმელი აუცილებლად ზედ უნდა გასკდებოდეს. The Grind სრულიად გასხვავებული სამყაროა, სრულყოფილების პლაჟი და უზადო სხეულების როკვა. Grind ინგლისურად „დანაყვას“, „დაფხვნას“ ნიშნავს. აქ პირიულება სულიერად ინაყება, ნადგურდება და მერე ნაფხვენისაგან თოჯინები მზადდება. ეს თავსმოხვეული და ნაბრძანები ახალგაზრდობა ღენი რიფენსტალის* „ნებისყოფის ტრიუმფს“ ან კიდევ არნო ბრეჯერის* ქანდაკებებს გაგონებს ხშირად.

დროდადრო უკანა პლაჟზე დაღლილ-დაქანცული გოგო ჩნდება. საბრალოს ჰგონია, რომ კამერა ვერ აფიქსირებს და ზეზეულად ამოქნარებს. მერე კამერა უახლოვდება და შეაჩნევს თუ არა გოგონა ობიექტებს, მაშინვე აცმუკდება და გიჟმაჟობს, პორნომსახიობის პოზებს იღებს, ვითომდა უმანკო სახით თითებს იწუნის. უსასრუ-

ლო ერთი საათის განმელობაში უფურბ ამ საკურორტო ფაშიზმს და თან კოკაინს იფნოსავ. ცხვირიდან სისხლდენა რომ აიცილო, სარკვე დიდხანს ნაყავ ფხენილს Premier-ის პლასტიკური ბარათით კრისტალებს წვრილად ანამცეცებ. რაც უფრო წმინდაა ფხენილი, მით უფრო ნაკლებად აღიზიანებს სისხლძარღვებს.

როდესაც ფხენილს ოქროს მილით იფნოსავ, თავს უკან სწევ, რომ ცხვირის ლორწოვანი გარსი ნაკლებად გააღიზიანო. შენი ცხვირება რელსებზე დგას. რელსები კი ეს მილებია. როგორც კი ველში გემოს იგრძნობ, ერთ დიდ ჭიქა „ვოდკა ტონიკს“ სვამ, რათა ატქილი ცეპინება შეიჩურო. თვის ციებ-ცხელების შემდეგ, ახალი აუადმოფობა დაგეძართა: კოკაინის ციებ-ცხელება (ნეკროზული ნესტოები, ცხვირიდან სისხლდენა, ყბის უნებლიე ცახცახი, ცისფერი საბანკო ბარათის გათეთრებული კიდე). ასე, ჰაერში ამაღლებული ატარებ შაბათ-კვირას.

რაც შეეხება ნარკოტიკებს, შენ კარგად ხედავდი, როგორ გეპარებოდნენ წელი ნაბიჯით თავიდან აქა-იქ ყურს მოჰკრავდი ხოლმე მათზე ლაპარაკს:

— მთელი შაბათ-კვირა გავსკდით „კორინათი“.

შემდეგ ვიღაც მეგობრების მეგობრებმა წრეში დატრიალებისას სასხვათაშორისოდ გკითხეს:

— ჰა, რას იზამ, დაარტყამ?

მერე ეს მეგობრების მეგობრები შენი ბარიეები ხდებიან.

შემდეგ კი ისე მოხდა, რომ ერთ მათგანს მეტი მოუვიდა და დაიბრიდა, მეორემ ციხე აიკიდა. თავიდან ინტერესის გამო გასინჯე. მერე ფოულ შაბათ-კვირას იმ ლაწირაკების მიბაძვით იფნოსავდი ხასიათზე მოსასვლელად. ცოტა ხნის შემდეგ კი „ხასიათზე მოსვლა“ ფოულდლე მოინდომე. თანდათან დაგავიწყდა, რომ კოკაინი გუნებაზე მოსაყვანად გჭირდებოდა და უკვე ფოულ დილით იფნოსავდი, ჭკუიდან რომ არ გადამდგარიყავი. თუ შიგ გამანეიტრალებული აქვს გარუული, მთლად ცოფდები, თუ სტრაქინა შეურიეს, მაშინ ხომ ამის გამო საყვედური არ დაგცდება: ამ ფხენილს რომ არ იტენიდე ცხვირში, მაშინ სხვა გასართობი უნდა მოგეძებნა: მაგალითად, ჭყეტელა მწვანე ფერის ტრიკოში გამოწყობილს ბატუტზე უნდა გეჭტუნავა ან გოიბური სამუხლები უნდა ამოგეცვა და სკეიტბორდზე გემტვრია ცხვირპირი, ან საღმე ჩინურ რესტორანში კარაოკში უნდა გებლაულა, ან

ჩამოწერილ მექალთანებთან ერთად ბალებში გეძუნებოდა, ან მარტოს სპორტლოტო გეთამაშა, ან სულაც დღეებში კოტრაილი და მისი თანამდევნი ფსიქოანალიზი გაგიტყებოდა, ან ჯიბიგირებთან ერთად პოკერი გეთამაშა, ან ინტერნეტში შეძებოდი და აღარც გამოხედილოდი, ან სადომანოზიზმს მიაწევებოდი, ან გასახდომ დიეტებზე შეჯდებოდი, ან სახლში გამოიკეტებოდი და ვისკით გამოტყვევებოდი, ან ყვავილები მოვლით შეიქცევდი თავს, ან ველის თხილამურებით ისრიალებდი, ან ბურჟუაზიული ბუდიზმის ქადაგებას მოჰყვებოდი, ან ჯიბის გაყიდულ მულტიმედიას ჩაულრმავებოდი, ან ხელგარჯილობის წრეზე ივლიდი, ან კიდევ გრუპენსექსით გაერთობოდი. ყველას რაღაც გატაცება სჭირდება სტრესიდან თავის დასაღწევად. თუმცა, შენ კარგად იცი, რომ ადამიანები განწირულები არიან და სასწარმკეთილები ფართხალებენ, რომ არ გაგაჟღენ და როგორმე სიცოცხლის გაგრძელება შეძლონ.

მას შემდეგ, რაც მარტო ცხოვრობ, ხშირად ანძრევ პორნოვიდეოს ყურებისას. ამიტომაც თითებზე სულ ტუალეტის ქაღალდის სველი ნაგლეჯები გაქვს მიკრული. სანამ სოფის შეშვებოდი, მისთვის უკვე ნათქვამი გქონდა, რომ პუტანკებთან ყოფნა გერჩივნა.

— მე შენი ერთგული ვარ. ერთადერთი ქალი ხარ, ვისაც მინდა რომ უულალატო.

როგორ მოხდა ეს ყველაფერი? აა, ხო, სოფისთან ერთად რესტორანში სადილობდი და უცებ გამოგიცხადა, შენგან ორსულად ვარო. ეს მომენტი არასოდეს იქნება შენთვის სასიამოვნო გასახსენებელი. უცებ ისეთ ტირილად გაუშვი, ამქვეყნად ვერანაირი ძალა ვერ შეგაჩერებდა. ისეთები მოუხიე, რის თქმაზეც ყველა შენაირ მდგომარეობაში ჩაყარდნილი ტიპი იოცნებებდა:

— ძალიან მინდა, რომ დაეშორდე... მინდა პატიება გთხოვო. გემუდარები, ნუ ტირი. მე მხოლოდ ერთ რამეზე ვოცნებობ: დაეშორდე ერთმანეთს... მე სადმე მარტოს ამომხდება სული... უშველე თავს, სანამ დროა... წადი... გაშორდი, შენი გზა ნახე... შოიწვევ ცხოვრება, სანამ ჯერ კიდევ ახალგაზრდა და ლამაზი ხარ... გამეცალე, რაც შეიძლება მალე... დამიჯერე, მე ბევრს ვეცადე, ყველაფერი გააკეთე, რომ გამეძლო ამ ცხოვრებისათვის, მაგრამ არაფერი გამომვიდა... ვიზრჩობი, მეტი აღარ შემიძლია... ბედნიერება საჩემო საქმე არ არის... მარტობა და შემოხვევით გზაზე რომ შემომყვებიან და ორ დღეში

რომ დაუკიდებ, ისეთი ქალები მინდა... მარტო, თავისუფლად ზეტიალი მინდა უცხო ქვეყნებში... მე ბავშვს ვერ გავზრდი, იმიტომ, რომ მე თვითონ ბავშვი ვარ... მე ჩემთვის შვილი ვარ... ყოველ დღით ჩემს თავს მე თვითონ ვშობ... მე მამა არ მყოლია და მე როგორღა უნდა ვიყო მამა... შენი სიყვარული არ მჭირდება... მე...

ბევრ წინადადებას ამბობდი, თანაც სულ „მე, მე“-ს გაიძახოდი. სოფიმ კი მოკლედ და გასაგებად გითხრა:

— ნამდვილად ურჩხული ხარ.

— თუ მე ურჩხული ვარ და შენ მაინც გიყვარვარ, ისეთივე უტყინო ყოფილხარ, როგორც ფრანკენშტაინის საცოლვე.

სოფიმ გამანადგურებელი შხერა გესროლა, მაგიდიდან წამოდგა და დარბაზიდან ჩქარი ნაბიჯით გავიდა, რათა შენი ცხოვრებიდან სამუდამოდ წასულიყო. უცნაური კი ამ სცენაში ის იყო, რომ როდესაც სოფი ტირილით წამოდგა და წაიდა, შენ ისეთი გრძობა დაგეუფლა, თითქოს ის კი არა, შენ მიდიოდი და უკანმოუხედავად გარბოდი. შენ ღრმად ჩაისუნთქე, ამოისუნთქე და ის ლაჩრული შვება იგრძენი, რომელიც ყველა განშორების თანმდევაა. მერე კი ქაღალდის ხელსახოცზე მიაწერე: „ყველა განშორება სიყვარულის მიუწვინია“. და კიდევ: „ის, რასაც ადამიანები სითბოს და სინაზეს უწოდებენ, მხოლოდ და მხოლოდ განშორების შიშია“. და კიდევ: „ქალებთან ყოველთვის ერთნაირი ბაზარია, ან უნდა დაიკიდო, ან უნდა გეშინოდეს, რომ დაიკიდო“. თუ ქალს ვერ ტოვებ, ეს იმის ნიშანია, რომ ეს ქალი მაგრად გატერორებს.

როდესაც ქალი კაცს ეუბნება, რომ მისგან ბავშვს ელოდება, პირველი კითხვა, რაც კაცს თავში უჩნდება, ის კი არ არის „მინდა თუ არა ეს ბავშვი?“, არამედ „ვრჩები თუ არა ამ ქალთან?“

ისე გამოდის, რომ თავისუფლება მხოლოდ მძიმედ გადასატანი დროის მცირე მონაკვეთია. იმ საღამოს ბარ „ბიტუნიკში“, შენს რჩეულ ბორდელში გადაწვევით შეველა. საერთოდ, ამბობენ, რომ საფრანგეთში ბორდელები უნდა გაუქმდეს, თუმცა მარტო პარიზში ერთი ორმოცდაათი მაინც იქნება. ფეხს შეადგამ თუ არა, ვგრევე ყველა გოგო შენზე გიჟდება. ამ გოგოებს ორი ძალიან მაგარი თვისება აქვთ:

1) ძალიან ლამაზები არიან.

2) და, რაც მთავარია, შენ არ გეკუთვნიან.

ერთ ბოთლ შამპანურს უკვეთავ, ყველას უმასპინძლები და

ისინიც დაუყოვნებლივ საქმეზე გადადიან: ზოგი თმაზე გეალერსება, ზოგი კისერს გილოკავს, პერანგში თითებს გიცურებენ, შარვლის შესაკრავზე ხელს გისვამენ და ეს ადგილიც თანდათან გებერება, ყურში ნაზად ჩაგრუნრუნებენ ჟრუანტელის მომგვრელ უხამსობებს:

— რა საყვარელი ხარ, როგორ მინდა მოგიწუწუნო. სონია, შეხედე რა ლამაზია! ერთი სული მაქვს, ვნახო რა სახე ექნება, პირში რომ ჩავიდებ. ჩამიყავი მისი ხელი ტრუსში, ნახე რა სველი ვარ კლიტორი სულ მიცანცანებს, ხომ გრძნობ თითით, როგორ მიფეთქავს?

შენც სიტყვაზე ენდობი და დარწმუნებული ხარ, რომ გულწრფელები არიან. გავიწყდება, რომ ამ ფველაფერში შენ მათ ფულს უხდი. ისე ეჭვი კი გეპარება, რომ ამ გოგოს ჟონა კი არა ჟანინა ჰქვია, მაგრამ სანამ შენს მიზანს — ორგანოს არ მიაღწევ, ჯ გოგოც და მისი სახელიც სულ ფეხზე გკიდია. შენ აქ ყოფილიყინა მამალი ხარ მალალი დონის პროფესიონალ დედლებში. ბარის ქვედა სართულზე სილიკონის ტუბებს წოვ. დედებოვით განებთებენ და გელოლიაუებიან. გრძელი ენებით სახეზე გელამუნებიან. შენ კი ამ დროს სიტყვით გამოდიხარ და ხმამაღლა იმართლებ თავს:

— მანქანა რომ გაგიფუჭდება, კარგი ხელოსანი უნდა გამოძებნო; სახლი თუ გინდა აიშენო, სასურველია ცნობილ არქიტექტორს მიმართო. აუდ რომ გახდები, შენთვის უკეთესი იქნება, თუ გამოცდილ ექიმს მიაკითხავ. მაშ, ფიზიკური სიყვარული რატომ უნდა იყოს ცხოვრების ერთადერთი სფერო, სადაც საუციალისტებთან მისვლა არ არის საჭირო? ჩვენ ფველანი შემაჯები ვართ ადამიანების 95% ნებისმიერ შემხვედრს ლოგინში ჩაუგორდება სულ რაღაც 1.500 ფროდ. მინეტს კი ამის ნახევარ ფასდაც გაგიჟებენ. თავიდან ქალმა შეიძლება ისე დაიჭიროს თავი, რომ ვიც რომ გაბრაზდა, ვითომ იუკადრისა, ალბათ არც დაქალებთან დასცდება ამაზე სიტყვა, მაგრამ ათას ფროდ რასაც გინდა იმას გააჟებინებ. შეიძლება უფრო იაფადაც გამოხვიდე. ვისაც მოისურვებ, იმას გაჟიმავ. უბრალოდ, ტარიფის ამბავია რა; თქვენ, მაგალითად, მილიონად მინეტს არ იკისრებდით? ათ მილიონად? ასად? ნაღდად ვიცი, უარს არ იტყვოდით ანდა რატომ უნდა თქვათ უარი, გიჟი ხომ არ ხართ! უპრაუდეს შემთხვევაში, შეიძლება ითქვას, რომ სიყვარული ფარისფლურ-ამბიციური გრძნობაა: ლამაზ ნაშებს უყვარდებათ (თვითონ კი ჰკონიანთ, რომ გულწრფელად) სრულიად შემთხვევით, მაყუთიანი ბიძები, რომლებსაც შეუ-

ძლიათ მათ მდიდრული ცხოვრება მოუწონ. მაშ, რითი განსხვავდებიან ისინი ბოზებისგან? რა თქმა უნდა, არაფრით.

ჟონა და სონია შენს მსჯელობას სახსებით ეთანხმებიან. ისინი ბრწყინვალე თეორიებს არასოდეს ქინაალმდეგებიან, რას ვიზამთ, ადამიანები როდესაც ერთად არიან, აზრებითაც ერთმანეთს ემსგავსებიან. მათგან არაფრით განსხვავდები — შენც ხომ მიყვითდე ფულს.

გარდა ამისა, მხოლოდ ამ ნაშებს შესწევთ ძალა, აგიყვინონ, მაშინაც კი, როცა ცხვირი გაქვს გამოტენილი, სირზე განდონი გაქვს წამოცმული და ძლივს გასაგონად ლულულუდებ:

— იმას კი ნუ უყურებ, რა მასალის ღერო გაუწრია შენს მეზობელს ნესტოში, შენ შენს შარვალში მიმალულ ბოდს მიხედ.

შენ მოვირჭებულ ცინიკოსს თამაშობ, მაგრამ სინამდვილეში ეს ასე არ არის. ცინიზმის გამო კი არ დადიხარ შემაჯებთან, არა, პირიქით, იქ იმიტომ მიდიხარ, რომ სიყვარულის გემინია. ეს გოგოები ყოველგვარი გრძნობის გარეშე წვებიან შენთან; სიამოვნებას ისე განიჭებენ, რომ სულიერ ტკივილს არ გაყენებენ. „ჭეშმარიტება — ეს სიცრუის მომენტია“, — წერდა გი დებორი*, მანამდე ჰეგელმაც თქვა იგივე. უნდა დაუჯერო, ისინი შენზე ჰეგელიანები იყვნენ. ეს გამონათქვამი ზუსტად აღწერს ბორდელელებში არსებულ ატმოსფეროს. შემაჯებთან სიცრუე ჭეშმარიტების მომენტია. მათთან შენ ხარ შენ. ასე ვთქვათ ნორმალურ ქალთან ყოფნისას კი, თავს ძალა უნდა დაატანო, ცოტა არ იყოს, უნდა შეინჯღუდო, თავი უნდა მოაწონო, უნდა ეცადო იმაზე უკეთესი გამოჩნდე, ვიდრე სინამდვილეში ხარ ერთი სიტყვით უნდა მოიტყუო. აი, აქ უკვე კაცი გამოდის შემაჯი. მაშინ როდესაც ბორდელეში კაცს სულ კიდია, როგორც უნდა ისე იქცევა, არ ცდილობს იმაზე უკეთესად გამოიყურებოდეს, ვიდრე რეალურად ცხოვრებაშია, არ იბრანჭება. კაცისთვის ეს არის ერთადერთი ადგილი, სადაც ის არის ის, რაც სინამდვილეშია: ნაღდი, სუსტი, კაცური და ფაქიზი. ცუდი არ იქნებოდა დამტყურა რომანი, რომლის სათაური იქნებოდა: „სიყვარული ღირს 500 ფრო“.

ბოზები ძვირი გივდება, მაგრამ იხდი, იმიტომ რომ საკუთარი თავი დაზოგო. საკმაოდ სათუთი ხარ იმისათვის, რომ კიდევ გარისკო და ვინმე შეიყვარო. თანაც, მარტო სიყვარული ხომ არ არის, ათასი რამ მოჰყვება: აჩქარებული გულისცემა, ძლიერი ემოციები, უცნარი იმედგაცრუება, ტრაგიკული ქვითინი და ღრიალი. შენი რომანტიკუ-

ლობა ახლა მხოლოდ ფარვანებში სიარულით გამოიხატება. მხოლოდ ჭეშმარიტად მგრძობიარე ადამიანებმა უნდა იხადონ ფული, რათა თავიდან აიცილონ ტანჯვა.

ადამიანები 30 წელს რომ გადასცილდებიან, ცდილობენ ჯავშანში გაქვიონ. რამდენიმე გაცრუებული სასიყვარულო თავგადასავლის შემდეგ ქალები უკვე ჭკუას სწავლობენ და საფრთხეს გაურბიან: გამოიჭერენ ვინმე საიმედო, მაგრამ მაინც გამოსირებულ ბიძას და არიან წყნარად. მამაკაცებიც უარზე არიან, რომ ვინმე შეიყვარონ; ან კი რად უნდათ ზედმეტად თავის ატკივება: ბოზებს და ლოლიტებს რა დალევს ამ ქვეყანაზე?! ყველა ცდილობს ბაჭნის ქვეშ საგულდაგულოდ დაიმალოს. არც გაემტყუნებათ არავის უნდა მუდმივად გაბითურებული და უბედური იყოს. შენ გენატრება ის დრო, როდესაც სიყვარული ტკივილს არ გაყენებდა. 16 წლის გოგოებთან დაგრიანებდი, მერე ან შენ შეეშვებოდი, ან ისინი დაგადებდნენ. ყოველგვარი ძალადობისა და გაწვე-გამოწვევის გარეშე, ორ სიტყვას ისინი გეტყობდნენ, ორს შენ ეტყობი და საქმე მოგვარებული იყო. მერე რატომღა გახდა ყველაფერი ასეთი მნიშვნელოვანი? ლოგიკურად რომ ვიძსჯელოთ, ხომ პირიქით უნდა ვოფილიყო: სივამწვილეში ცრემლიანი დრამები, ოცდაათი წლის მერე კი სიმსუქნე და ხალისობა. მაგრამ თურმე ასე არ ხდება. წლები რომ გემატება, უფრო მგრძობიარე და სათუთი ხდები. 33 წლისა უკვე ძალიან სერიოზულად აღიქვამ ყველაფერს.

მერე, სახლში რომ ბრუნდები, ლექსომილს იღებ და აღარც ოცნებობ და აღარც სიზმრები გაწუხებს. მხოლოდ რამდენიმე საათის შემდეგ ახერხებ სოფის დაეინყვებას, ჩემო საბრალო ბიჭო.

2.

ორშაბათ დილით ტყვიასავით დამძიმებული ფეხებით La Rosse-ში მიდიხარ გზაში მისი უდიდებულესობა მარკეტინგის შეუბრალებელ ხელექციაზე ფიქრობ. ადრე ვაშლის სამოცზე მეტი ჯიში არსებობდა; დღეს სამიღა შემორჩა (გოლდენი, მწვანე და წითელი). წინათ წიწილას სამი თვე სჭირდებოდა, რომ ვარიკა გამხდარიყო. დღეს კი, კვერცხიდან რომ წიწილა გამოიჩეკება, 42 დღეში უკვე როგორც ზრდასრული ქათამი, ისე იყიდება პიპერმარკეტში. თანაც რა მძიმეა ეს 42 დღე! წარმოიდგინეთ, ინკუბატორში ერთ კვადრატულ მეტრში

25 ანტიბიოტიკებითა და ანქსიოლიტიკებით გაჭყეპილი ქათამი! 70-იან წლებამდე 10 სხვადასხვა გემოს მქონე ნორმანდიული კამაძებრი არსებობდა; დღეს კი, გაწიე-გამოწიე, ხელ სამია (სტერილიზებული რძის გამო). რა თქმა უნდა, ეს შენი ნამოქმედარი არ არის, მაგრამ შენც ხომ ამ სამყაროში ცხოვრობ. Coca-Cola-ში (1997 წელს სარეკლამო ბიუჯეტმა მილიარდ-ნახევარი ვერო შეადგინა) ნამდვილ კოკაინს აღარ ურუგვენ, მაგრამ სამაგიეროდ ახლა, ფოსფორმკვავასა და ლიმონმკვავას ჩამატებით წყურვილის მოკვლის ილუზიას გიქმნიან და ამ სასმელზე დამოკიდებულს გხდიან. მწველ ძროხებს სილოსით კვებავენ, რომელიც ორგანიზმში ფუეღება და ციროზს იწვევს. ძროხებსაც ანტიბიოტიკებით ტენიან, რომლებიც ახალი რუზისტენტიური ბაქტერიების შექმნას უწყობენ ხელს. გასაყიდად გამოტანილი ხორცი სწორედ ამ ბაქტერიებითაა გატენილი (რომ აღარაფერი ვთქვათ ძელის ფქვილზე, რომელიც ძროხის ღრუბლისებურ ენციფალიტს იწვევს. ამაზე აღარ გვინდა ლაპარაკი, განეთუბი ისედაც ხელ ამ თემაზე წერენ). ძროხის რძე ხელ უფრო და უფრო მეტ დიოქსინს შეიცავს, რაც პირუტყვის ორგანიზმში ბალახის ძოვის დროს ხდება. ხელოვნურ წვალსაცავებში მოშენებულ თევზებს თევზის ფქვილით (მათთვის ისეთივე მუნეა, როგორც ხორცის ფქვილი ძროხებისათვის) და ანტიბიოტიკებით კვებავენ... ზამთარში გენმოდიფიცირებული მარწყვი აღარ იყიდება მასში შეყვანილი ცივი ზღვების თევზის გენის გამო. გენეტიკური მანიპულაციების გზით ქათმის გენი კარტოფილში ხდება, მორიელია — ბამბაში, ზაზუნისა — თამბაქოში, თამბაქოსი — სალათის ფოთლებში, ადამიანისა — პამიდორში.

ამის პარალელურად, თანდათან უფრო მეტი ოცდაათ წელს გადაცილებული ადამიანი ავადდება თირკმელების, საშვილონოს, ტუტუს, სწორი ნაწლავის, ფარისებრი ჯირკვლის, ნაწლავებისა თუ სათესლე ჯირკვლების კიბოთი. ექიმებს კი ვერაფრით აუხსნიათ, რა ხდება და რისი ბრალია ეს ყველაფერი. ხელოვნურმა ცვლილებებმა არც ბავშვებს დააყარა კარგი დღე: კატასტროფულად იზრდება ლეიკემიით, ტვინის სიმსივნითა და ბრონქიალური ეპიდემიებით დაავადებულ მცირეწლოვანთა რიცხვი, განსაკუთრებით კი დიდ ქალაქებში. როგორც პროფესორი ლუკ მონტანიე ამბობს, შიდსის გავრცელება გამოწვეულია არა მხოლოდ HIV ვირუსის გადაღებით (რომელიც მან თავად აღმოაჩინა), არამედ სხვა მრავალი მისი თანამდევი ფაქტორით

ეს ფაქტორები კი ჩვენს ცივილიზაციას უკავშირდება. კერძოდ, მან ახსენა „პოლუცია“¹ და „კვება“, რომლებიც თურმე ჩვენს იმუნურ თავდაცვით სისტემას ასუსტებენ. ყოველწლიურად მცირდება მამაკაცის სპერმის რაოდენობა, რაც ნიშნავს იმას, რომ ადამიანთა მოღვმის არსებობას უკვე საფრთხე ემუქრება.

ეს ცივილიზაცია ყალბ სურვილებზე დგას, რომლებსაც ძალით აღვიძებ შენს თავში. ამიტომაც ამ სამყაროს დაღუპვა გარდაუვალია.

იქ, სადაც შენ მუშაობ, ინფორმაციის დიდი ნაკადი შემოდის. შენდა უნებურად ისეთ რამეებს იგებ, რაც მასებისთვის არ არის განკუთვნილი. თურმე არსებობს ისეთი სარეცხი მანქანები, რომლებსაც ძალიანაც რომ მოინდომო, ვერ გააფუჭებ. მაგრამ არც ერთი მწარმოებელი ისეთ დანადგარს ბაზარზე არ გამოიტანს. რა, საკუთარი თავის მტერი ხომ არ არის?! თურმე ერთ ტიპს ქალის ისეთი წინდები გამოუგონია, რომლებსაც თვალი არ მისდის; ჯონა გუგმდიდრდებიო, მაგრამ საქმეში ხარ? კოლპოტების ფირმას მისგან პატენტი შეუძენია და ეს გამოგონება სამუდამოდ დაუსამარებია. თურმე არსებობს ისეთი საბურავები, რომლებიც არასოდეს სკდება, მაგრამ რად გინდა — ტექნოლოგიის საიდუმლოს საგულდაგულოდ მალავენ (და ეს ხდება მაშინ, როდესაც საბურავების გასვლის გამო აერიაში ათასობით კაცი იღუპება ყოველწლიურად); თურმე ნაუთობის ლობი მთელ თავის ძალაუფლებას იყენებს იმისათვის, რომ რაც შეიძლება გაჭიანურდეს ელექტრომანქანების სერიული წარმოება (ეს ახირება კი პლანეტას ძვირად უჯდება: ატმოსფეროში იზრდება ნახშირმჟავა გაზის რაოდენობა, რაც იწვევს გლობალურ დათბობას დედამიწაზე, ე.წ. „სათბურის ეფექტს“, რომელიც 2050 წლამდე რაც კი უბედურება მოხდება, ყველაფრის მიზეზი იქნება: ურაგანების, არქტიკის ყინულების დნობის, ზღვებში წყლის დონის მომატების, კანის კიბოსი და სხვა მრავალი უბედურებისა, რომ აღარაფერი ვთქვათ შავ მოქცევაზე); თურმე ცალკე აღებული კბილის პასტა არაფერშია გამოსადეგი, ვინაიდან კბილების გასუფთავება მხოლოდ ჯაგრისის საქმეა; პასტა კი მხოლოდ სიგრილეს ანიჭებს სუნთქვას. თურმე ჭურჭლის სარეცხი სითხეები ყველა ერთნაირია და ჭურჭელს, სხვათა შორის, ეს სითხეები კი არა, მანქანა რეცხავს; თურმე კომპაქტდისკები ისევე მალე იხაზება, როგორც ვინილისგან დამზადებული ფირფიტები; თურმე ფოლ-

¹ პოლუცია — (ლათ.) — მამაკაცის თესლის უნებლიე გამოფოფა ძილში.

გა ბევრად მკნეა, ვიდრე აზბესტი, თურმე მზისგან დამცავი კრემების შექმნა და მისი შემდეგ არ შეცვლილა, მიუხედავად იმისა, რომ ყოველწლიურად მატულობს აუთვისებანი მელანომების რიცხვი (ეს კრემები იცავს მხოლოდ ულტრაიისფერი ბეტასხივებისგან, მაგრამ ალფასხივებს ვერაფერს აკლებს). თურმე Nestlé-ს სარეკლამო კომპანიებმა, რომელთა მიზანია ჩამორჩენილ ქვეყნებში მშობლებისთვის რძის ფხვნილის მიყიდვა, მილიონობით ბავშვის სიკვდილი გამოიწვია (მშობლები ფხვნილს სასმელად უყარავს წყალში ხსნიან). ბაზრის მიერ სამყაროს დაპყრობა საქონლის უხვ წარმოებაზე დამყარებული. შენი საქმეა მისგან დაარწმუნოს მომხმარებელი შეიძინოს ისეთი პროდუქტი, რომელიც მალე გაცვდება და მწყობრიდან გამოვა. მწარმოებლები ამას „მორალური ცვეთის დაპროგრამებას“ ეძახიან. შენ კი გველეხა ამ ყველაფერზე თვალი დახუჭო და შენი სულიერი მდგომარეობა, ე.წ. გრძნობები შენთვის შეინახო. კი, რა თქმა უნდა, მორის პაპონით* შეგიძლია მუდმივად თავი იმართლო და იძახო, რომ არაფერი იცოდი, რომ სხვანაირად მოქცევა არ შეგეძლო ან კიდევ თქვა, რომ შენ როგორც შეგეძლო შეეცადე პროცესი შეგენელებინა და რომ სულაც არა ხარ ვალდებული, გმირი იყო... ერთი სიტყვით, გამოდის, რომ შენ მთელი ათი წლის განმავლობაში რასაც გუალებდნენ, აკეთებდი და ერთხელაც არ აგიმაღლებია ხმა ამ სიბინძურის წინააღმდეგ. შეიძლება, შენ რომ შენი საქმის კეთებაზე უარი გეთქვა, ყველაფერი სხვანაირად ფოფილიყო. შეიძლებოდა ყოფილიყო ისეთი მსოფლიო, სადაც წამლადაც კი ვერ იშოვიდი ამ ნერვების მოშლელ რეკლამას; სოფლები, სადაც არ იქნებოდა მახინჯი სარეკლამო აბრები და რაც მთავარია, ყოველი ქუჩის კუთხეში ფასტფუდი არ იქნებოდა ჩასაფრებელი. ასეთ სამყაროში ხალხი ერთმანეთთან უბრალოდ, ადამიანურად ისაუბრებდა. სულაც არ იყო აუცილებელი ცხოვრება ისე ყოფილიყო მოწყობილი, როგორც ახლაა. შენ სულაც არ გინდოდა ეს ხელოვნურად შექმნილი უბედურება. შენ არ შეგიქმნია ეს უსულო მანქანები (2050 წელს მათი რიცხვი დედამიწაზე 2,5 მილიარდს მიაღწევს). თუცა, არც არაფერი გაგიკეთებია იმისათვის, რომ სამყარო სხვანაირად მოგქეო და ადამიანთა ცხოვრებისთვის შეტი ხალისი მიგენიჭებინა. ბიბლიის ერთ-ერთი მცნება გვეუბნება: „არა კქმნა თავისა შენისა კერპი... არა თავყანი სცე მათ, არცა მსახურებდე მათ“. მაგრამ შენ, ისევე როგორც სხვებს, ამ სასიკვდილო ცოდვაში

გიდგას ფეხი და ახლა დანაშაულზე წასწრებულით ვეღარც იქით მიდიხარ და ვეღარც აქეთ ღმერთმა რა სასჯელიც მოგთვლინა, ესეც კარგად მოგეხსენება: შენ ხომ უკვე ჯოჯოხეთში ცხოვრობ.

— გაქვთ ჩემთვის ცოტა დრო თუ როგორც ყოველთვის, ახლაც საქმე თავზე გაყრიათ?

ჟან-ფრანსუამ, Madone-ის კომერციულმა მენეჯერმა თავი შემოპყრო შენს კაბინეტში.

— ჩარლი მხატვრებთან არის დაკავებული; ჯობს დღის მეორე ნახევარში შემოგვიარო.

— კარგი, მაგრამ ხომ იცი, რომ ეს „მეგრულეტის“ საქმე ბოლოს და ბოლოს უნდა მოვაგვაროთ იქნებ როგორმე უფროსობის გული მოვიგოთ.

— მლიქვნელობა და პირფერობა! ჩვენთვის სხვა აღარაფერი არსებობს დედაძინის ზურგზე! ეს არის კაცობრიობის მამოძრავებელი ძალა!

ჟან-ფრანსუა ისეთი სახით გიფურებს, აშკარად ჰგონია, რომ საბოლოოდ გააფრინე.

— შენა და, მომისმინე, დარწმუნებული ხარ, რომ შაბათ-კვირას კარგად დაისვენე?

— როგორ გეკადრებათ! შხად ვარ ახალი ენერგიით ვეკვეთი საქმეს და ახალ-ახალი მწვერვალები დაეიპყრო, როგორც თავმომწონე საზოგადოების დაკრულზე მოცეკვავე რიგითს შეფურება! მამ, გაეწიოთ წინ, მეოთხე რაიხისაკენ!

ჟან-ფრანსუა ვიახლოვდება და ცხვირის წვერზე გაშტერდება:

— აი, აქ რაღაც თეთრი გაყრია.

დინგზე შეფრქვეულ ფხენილს სახელოთი გწმენდს და გეუბნება:

— ახლა საქმიანი შეხვედრა მაქვს და გარეთ გაუდიარა, მაგრამ თუ რამეა, შევიძლია მობილურზე დამირეკო.

— ოხ, ვეფ, ვეფლები, მობილურზე რომ გირეკავ.

ცოტა ხანში ჩარლიც შემოდის და შენ წინ ჯდება. ჩარლი შენთვის ნამდვილი საყრდენი და გალუანია. რამდენადაც ის მაგარი და თავის თავში დარწმუნებულია, იმდენად შენ მერყევი და საცოდავი ხარ ჩარლი ბედნიერი კაცია ან ბედნიერ კაცს თამაშობს. ცოლი და ორი შვილი ჰყავს. ცხოვრებას, შენგან განსხვავებით, ისეთი თვალით უყურებს, თითქოს, არიქა, მის გარშემო ყველაფერი შენდება და ყვავდება. რას

ვიხამო, ყველა თავისებურად ცდილობს შეებრძოლოს საყოველთაო გამანადგურებელ ამოუბას. ჩარლის შეუძლია გაპატიოს შენი მანკიერებები და გაფრუები. შენ გიყვარს იგი, რადგან შენგან ძალიან განსხვავდება. სანამ შენ კბილების ტკივილს კოკაინით ებრძვი, ის პლანს ქრება. მთელი დღე ინტერნეტში დაძვრება, ულტრათანამედროვე უხამსობებს ეძებს და პოულობს კიდევ. აი, მაგალითად: ქალი, რომელიც მინეტს უკეთებს ცხენს; კაცი, რომელიც საკუთარ კვერცხებს ფიცარზე აჭედებს ან კიდევ ფაშფაშა დედაკაცი, რომელიც პლასტმასის უზარმაზარ ასოს იღებს. ჩარლის ყველა ეს სანახაობა ძალიან ამხიარულებს.

— ჩარლ, გინახავს MTV-ზე რომ გადაცემაა, The Grind? რაღაც მგონია, რომ ამ არასენტიმენტალური ბრბოსგან თუ ცხოველებად ქცეული ჯგროსაგან შეიძლება რაიმეს გამოვკრათ ხელი. აი, წარმოიდგინე, რაიმე სფეროვანი ესთეტიკა...

ჩარლი თანხმობის ნიშნად თავს მიქნევს და მორიგ ულუფას ახვევს:

— ჰოი! ეს გადაცემა მართლაც არ არის ნორმალურ მაყურებელზე გათვლილი. ისე, რა მოხდება, „მეგრულეტს“ სპონსორობა რომ ვთხოვოთ ამ გადაცემისთვის? სარეკლამოდ 20-წამიანი ფრაგმენტები აუარჩიოთ და ლოგოტიპი „მეგრულეტი“ მაღლა, მარჯვენა კუთხეში დაუსვით MTV-ის მაგთერად...

— მაგარი მოიფიქრე! წარმომიდგენია, ეს თავხედი ტიპები და ტიტლიკანა ნაშები როგორ იცეკვებენ „მეგრულეტ TV“-ზე! ის კი არადა, შეიძლება მერე CNN-საც შეეტყნოთ! შემდეგ კი, საღამოს ახალი ამბების დროს გაუუკეთოთ რეტრანსლაცია ერთობლავი ბრენდის ამბავში, Grind-Maigrelette! რას იტყვი, როგორია?

— აუ, გლიჯავს! თანაც, ვინაიდან გადაცემა სხვადასხვა დროს გადის, შევიძლია ყოველდღე სარეკლამო რგოლის სხვადასხვა ფრაგმენტი გავუშვათ ეს იქნება პირველი სატელევიზიო რეკლამა ყოველგვარი გამეორებების გარეშე!

— ბრწყინვალე იდეა! პრესა ვერაფერე აიტაცებს! ახლა ეს ყველაფერი ჩამოწერე და რეკლამის დატრიალების პროექტიც მოამზადე.

— კარგი, მაგრამ ტიტრი — „მეგრულეტი“ თქვენ უფრო ლამაზსა და ჭკვიანს გაგხდით“ სადღა ჩაუკეზოთ?

— გვეც მოიფიქრე. აი, მომისმინე: კერანზე ჩანს უამრავი ბიჭი და

¹ Maigrelette (ფრა) — გამხდარი, განხიკული.

გოგო, რომლებიც მდებარეობენ, უხარმაზარი აუზის გარშემო ცეკვუვენ. ცა ნათელი და ღურჯია. ოცი წამის შემდეგ ჩნდება წარწერა: „მე-რულეტმა“ ისინი გააღამაზა; მაგრამ ეს ჯერ კიდევ ვველაფერი არ არის, თქვენ ხომ არ მოვისმენიათ, როგორ საუბრობენ ისინი!“

- ოქტაგ, ნამდვილი გენიოსი ხარ!
- არა, ჩარლი, მე შენთან აბა სად მოუალ!
- მე ვიცი, რომ შენ გენია ხარ!
- მე კი ვიცი, რომ შენამდე ბევრი მიკლია!
- მოდი, ერთი გულში ჩაგიხუტო!
- მე კიდევ აღფრთოვანებული ვარ იმით, რასაც შენ აკეთებ!
- მე კიდევ შენი საქმიანობით ვარ აღტაცებული!

რა თქმა უნდა, ორივე იტყუებით შენ ახალი სცენარის წერას შეუდექი, ჩარლიმ კი ახალი ვიდეო გააძრო ვებსაიტზე: ვიდაც ტიპი ხელოვნურ ასოს ამაგრებს ელექტრობურღზე და პატარა გოგოს შიგ უტენის, მაშინ როდესაც ეს გოგო თავისივე ნახმარ პიგიუნურ ერთჯერად ტამპონს წუწნის. მართლაც რომ საკაიფო რამეა!

მეორე დღეს ახალ სცენარს მარონიეს უჩვენებ ისიც სერიოზული სახით გიკრავს კვერს (ასეც უნდა იყოს: აქ ხომ მას მიჰყავს პარადი).

— ამ ვერსიასაც, დარწმუნებული ვარ, ზედაც არ შეხედავენ. ყიდვაზე ხომ ლაპარაკიც ზედმეტია. მაგრამ თუ ძალიან გინდათ, გააგრძელოთ მუშაობა, საწინააღმდეგო არაფერი მაქვს. ოქტაგ, მხოლოდ ერთს გთხოვ: შენი ჩარლზ მენსონის სტილის წარწერებს ნუღარ დატოვებ ჩვენი საყვარელი კლიენტების ოფისების კედლებზე.

მოგვიანებით ჟან-ფრანსუას ურეკავ მობილურ-დებილურ ტელეფონზე:

- მისმინე, ჟან-ფრანსუა, რაღაც საინტერესო მინდა გითხრა.
- ვაშავერიკა!

(ეს ჩვენი მოგონილია: „ვაშა“ და „ვერიკა“ შევეერთეთ).

— ჩვენ რომ ვილაპარაკოთ იმ საქმისათვის სამი კვირა დაგვჭირდება. ტელეფონში რამდენიმეწამიან სამარისებურ სინუმეს ღრიალი მოჰყვა:

— თქვენ რა, გაგიჟდით ვველანი? შემდეგ კვირაში იმ ხალხს უკვე მასალა უნდა ვაჩვენო!

- კაი ჯანდაბას, სამი კვირა თუ არა, ორი მაინც.
- ათ დღეზე მეტს ვერ დაიცდიან.

— სადაც ათი, იქაც თორმეტი.

— თერთმეტი-მეთქი და მოგრი!

— კარგი და Madone-ს დღესვე გადაუგზავნოთ გადაცემის ვიდეო-ჩანაწერი, — ბრძანებებს იძლევა ჩარლი, — ვგენი ისე გამოშტერდებიან ჩვენი ზებგურიით სისწრაფით, რომ დაუფიქრებლად იყიდიან.

ჟან-ფრანსუა დასძენს, რომ „ეს პერსპექტიული წინადადება შეიძლება გახდეს მომავალი პროექტის ქვაკუთხედი“ (ციტატის დასასრული). შენ ისღა დაგრჩენია ტაში დაუკრა მის სიტყვებს. გაერცხლებულია აზრი, რომ კრეატიული და კომერციული მენეჯერები ერთმანეთს ვერ იტანენ. მაგრამ დამიჯერეთ, ვინც ამას ამბობს, ძალიან ცდება. ჩვენ ხომ ერთმანეთი გვჭირდება; ჩვენს კანტორაში კი მხოლოდ საჭირო ხალხი უყვართ, სხვა დანარჩენებს მხოლოდ პენსიაზე გასვლისას, გამოსათხოვარ ბანკეტებზე თუ გაიცნობენ ხოლმე. ჩარლი მაგარია, არ ემღეობა; ვგ რომ იტყვის, იქ ვველაფერი დამთავრებულია, შეკამათებას ვერაფერს უბედავს.

3.

სოფიმ წასვლისას ისე გითხრა ნახვამდისო, როგორც მოსვლისას გამარჯობას გეუბნებოდა.

ახლა მარტო სადილობ.

აღრე უამრავი მგობარი გვაედა; ახლა ერთიც აღარ დაგრჩა.

ეს კი იმას ნიშნავს, რომ არც არასოდეს გყოლია.

სვამ. შენს პიჯაკს რაკლეტის¹ სუნი ასდის.

მაგარია, ვერაფერს იტყვი.

„ნება მომეცი მიგატოვო, ნება მომეცი წავიდე და გაუხდე რიგითი ახალგაზრდა სირი“, — ეუბნებოდი მას.

უსათუალოდ გადიხარ ქუჩაში, რომ ერთ მეტრზე შორს ვერაფერი დაინახო.

შენს სრულ ბედნიერებას მიოპია² აკლდა და ვვაც აიკიდე. ვველაფერი შენ გარშემო ბრწყინვალე და ცოტათი ბუნდოვანი და გაურკვეველია, როგორც ვიდეო კლიპებში.

ვეველაფერი ზედაპირულია.

¹ რაკლეთი — გამძნარი ვველის კრძი.

² მიოპია — ახლომხედველობა.

აბა, წელში გაიმართე, ძველო!

შენ ხომ მომხმარებელთა საზოგადოების ზედა ფენებში ხარ წამოჭრილი და კომუნიკაციის სფეროს მწვერვალსაც მიაღწიე.

შენ უკვეთავ სურუანურად მომზადებულ წინაქიან ბატის ღვიძლს, ბოსტნეულისა და ხილის მწარე სალათას ხბოს ბულიონის სოუსით, სოიათი და სურნელოვანი ძმრით.

შენ წინ გოგონა ზის და იღიმება.

ის ვერასოდეს გაიგებს, რომ შენ ის უკვე შეგიფარდა.

ფუი ეშმაკს! ფუი ეშმაკს!

ეს უბრალოდ, ლამაზი წუთი იყო.

ბარზე დაყრდნობილი ახალ ქალებზე ოცნებობ. კაი დრო დაგჭირდა იმისათვის, რომ ბოლოს და ბოლოს, მიმხვდარიყავი რა გინდოდა ცხოვრებაში: მარტობა, სინყნარე, სმა, კითხვა, ნარკოტიკები, წერა და დროდადრო სექსი ლამაზ ქალებთან, რომლებსაც მერე აღარასოდეს ნახავდი.

დადგა შუადღე, დრო, როდესაც კრეატიული მენეჯერები ქალებს აწუწნიებენ. ბულონის ტყეს მიაშურებ და უგანდინო მინეტს ფიდულობ. ოცი წუთის შემდეგ სააგენტოში ბრუნდები.

— გ ა მ ა გ დ ე თ ს ა მ ს ა ხ უ რ ი დ ა ნ !

დგახარ „როსის“ პოლში და ღრიალებ, თუმცა ყურადღებას არაფერს გაქცევს.

— მ ო მ ი ს რ ო ლ ე თ ა ქ ე დ ა ნ , ხ ა ლ ხ ი ა რ ა ხ ა რ თ ? !

რამდენიმე სტაჟიორი ერთმანეთს შენზე უთითებს და სიცილით კვდება. დარწმუნებულები არიან, რომ ხუმრობ და შენს პათეტიკურ გამოსვლაზე თავშეუკავებლად ხარხარებენ.

— ა რ გ ე ს მ ი თ მ კ ა რ ი თ ჭ ი ტ ლ ა ყ ი დ ა გ ა მ ი შ ვ ი თ ს ა მ ს ა ხ უ რ ი დ ა ნ !

მაგრამ ამ უდაბნოში შენი განწირული ვიერილი არავის ესმის და უცებ ხედები რატომ გესმის აქეთ-იქიდან ჩუმი ხითხითი: თუთრი ჯინსის შესაკრავზე წითელი პომადის ნაკვალევი გატყვია.

მთელი დღე შენ მიერ მოგონილი სლოგანები ისმის ტელეკრანიდან: „ახლის მოგონება არ არის საჭირო, უბრალოდ მიბაძეთ“, „რა აზრი აქვს ცხოვრებას შამპანურ KRUG-ის გარეშე?“, „Salope¹ — სურნელი, რომლის სიძულვილიც გსიამოვნებს“, „რადიო NOVA

¹ Salope — ბინძური, შეძვო.

მუდამ ნოვაცია“, „KENZO Jungle — შევეცადეთ ცოტათი მაინც მოიშინაუროთ“, „Viagra — უარი უთხარით უძღურებას“, „ვეროსტარი“ — რა საჭიროა გაფრინდეთ რუასიდან პიჩროუმი, როდესაც შეიძლება გაეშვზაგროთ პარიზიდან ლონდონში“, „Canderel — შენ ხარ ლამაზი, შენ ხარ გამხდარი, შენ ხარ შენ“, „BOUYGUES-TELECOM — მომავალს გინდათ ულაპარაკოთ? ახლავე, არ დაკიდოთ!“, „LACOSTE — გახდი შენი მშობლებისნაირი“, „CHANEL N5 — მუდამ და ვველგან“.

— გ ა მ ა გ დ ე თ ა ქ ე დ ა ნ !

გინდა სადმე მწვანე მინდორზე მივდო, ცას უყურო და გული მოიოხო ტირილით რეკლამამ გადააწყვეტინა გერმანულ ხალხს პიტლერის სათავეში მოყვანა. სწორედ რეკლამას ვვალება დაარწმუნოს მოქალაქეები, რომ ვველაფერი კარგადაა როცა ვველაფერი ცუდადაა. რეკლამა, ისევე როგორც შუა საუკუნეების ღამის გუშაგი, დღედაღამ გვიფიქინებს: „იძინეთ ტკბილად კეთილი ადამიანებო; უკვე შუადღეა, ვველაფერი კარგადაა, არ გაკლიათ ღვიზო Boursin-ი და პური, სილამაზე, სიკეთე, Dubonner, აგერ, აქვეა Wasa, Mini-mir, Mini-prix¹; სიტყვა mini-მ არ შვეამიხით, შეიძინეთ იქ და მაქსიმალურ სიამოვნებას მიიღებთ მამ, იძინეთ მშვიდად, პატიოსანო ხალხო“. „თანამედროვე მსოფლიოში ვველა უბედურია“ — გვაფრთხილებდა შარლ პეტი². ძნელია არ დაეთანხმო ამ სიტყვებს: უმუშევრები უბედურები არიან იმიტომ, რომ სამუშაო არ აქვთ, ხოლო ვინც მუშაობს, ისიც უბედურია თავისი სამუშაოს გამო. იძინეთ მშვიდად; თუ უძილობა გაწუხებთ, ნურც მაგაზე იდარდებთ მანდვე არ გაქვთ „პროზაკი“? ოღონდ მთავარი არ დაგაუიწყდეთ ერიდეთ კითხვების დასმას. ხომ გახსოვთ Hier ist kein warum².

ისიც უნდა ვაღიაროთ, რომ რაც ამ დედამიწაზე ხდება, სულაც არ არის მნიშვნელოვანი პლანეტარული მასშტაბით დედამიწელის დაწერა ისევე დედამიწელი თუ წაიკითხავს. საგარაულოდ, გალაქტიკებს სულ ფეხზე ჰკიდიათ ის ფაქტი, რომ მაიკროსოფტის წლიური ბრუნვა ბელგიის ერთი წლის ბიუჯეტის ტოლია და რომ ბილ გეიტსის ქონება 100 მილიარდ დოლარადაა შეფასებული. შენ კი თავდადებით მუშაობ, უახლოედები ხალხს, გიფარდება სხვადასხვა ადგილი, ფა-

¹ ფრანგული ძალაზიები.

² აქ არ არსებობს არანაირი რატომ (გერმ.).

ცაფუცობ იმ კენჭზე, რომელიც სამყაროს წველიადში ტრიალებს. ცოტა ამბიციია რომ დაგეოკებიან, ცუდი არ იქნებოდა. დაიმახსოვრე: შენ მხოლოდ ერთი უბადრუკი და უმნიშვნელო მიკრობი ხარ არსებობს კი ვეფექტური Baygon შენნაირი მავნე მწერებისთვის?

დიდი ხანია უკვე მხოლოდ თვითმკვლელთა დისკებს უსმენ: Nirvana INXS, Joy Divisions, Mike Brant. შენი თავი ბებრუკი გგონია, რადგან ადამისდროინდელ ვინილის ფირფიტებს ატრიალებ (30 სმ-იანი დიამეტრით). საფრანგეთში ფოულქლიურად 12000 თვითმკვლელობა ხდება, რაც ნიშნავს, რომ ფოულ საათში რაც ამ წიგნს კითხულობთ, ბრახ! — და ერთმა უკვე მოიკლა თავი, თუ ვეღარ ეშვებით და მეორე საათიც მიაფოლეთ, ბრახ! და მეორეც დაიბრიადა. და ასე მიჰყვებიან ერთმანეთს. როგორია დღეში 24 მოხალისე მკვლარი, კვირაში 168 საკუთარი სურვილით შეწყვეტილი სიცოცხლე?! ვერაფერს იტყვიან ნამდვილი ჰეკატომბებია, მაგრამ ამაზე ხმას არაუინ იღებს. საფრანგეთი მზის ტაძრის გიგანტური სექტაა. Sofres-ს მონაცემების მიხედვით, სრულწლოვანი ფრანგების 13%-ისთვის თვითმკვლელობაზე ფიქრი უცხო არ არის.

ფოულ დილით ოთხ აუტომობასუხეზე ამოწმებ მესიჯებს: სახლის, სამსახურის, მობილურის და ნოუთბუქის მეილზე. საფოსტო ყუთი უიმედოდ ცარიელია. სასიყვარულო ბარათებს აღარ იღებ ვეღარასოდეს მიიღებ ბევრით და გაუბედავი კალიგრაფიით ნაწერ, ცრემლდაპკურებულ, სიყვარულის სურნელით გაფლენილ და აკანკალებული თითებით კონკრეტში ჩადებულ ფურცლებს. ვეღარც იმ კონკრეტს იხილა, მისამართი და ფოსტალიონისადმი ხეწენა-მუდარა მკაფიო ასოებით რომაა გამოყვანილი: „გზა არ აგერიოს, ძვირფასო ფოსტალიონო, მიუტანე ეს სანუკვარი უსტარი ჩემს სათაყვანებელ და მონატრებულ ადრესატს...“ ხალხი ახლა თავს იმიტომ იკლაუს, რომ ფოსტით წერილების მაგურად სარეკლამო ბუკლეტებს იღებენ.

როგორც კი დეპრესიაში ვარდები (დეპრესია კი უკვე შენი მუდმივი მდგომარეობაა), მაშინვე ულტრაიისფერ სხივებს აფარებ თავს. რაც უფრო მეტად შემოგაწვევა გულზე დარდი, მით უფრო მაგრად ირუჯები. სვედა კაი ფერზე გაყენებს. სასწარმკვეთა შენთვის მზის დაკრავა. როგორ უნდა მიხედვს კაცი, რომ ძალიან უბედური ხარ? ამის გამოცნობას რა უნდა: ამ დროს ისე გიბზინავს ბრინჯაოსფერი სახე, თითქოს სპილენძის ტაშტიაო. შენ გგონია, რომ ნაშხური ახ-

ალგაზრდულ იერს განიჭებს, არადა პირიქითაა: დანამიჩებული ბებრები სწორედ მუდმივი რუჯით იცნობიან. ჩვენს დროში მხოლოდ მოზუცებს სცალიათ იმისათვის, რომ სხივებს მიეფიცხონ. ახალგაზრდები ფერმკრთალნი და ნალვლიანები არიან, მაშინ როდესაც ხანდაზმულები ნაშხურით მარიაჟობენ და მუდმივად ღიმილი აფენიანთ სახეზე (რატომღაც არა, პენსიას ხომ ჩვენი ნაშრომიდან უხდიან). რა გინდა, ბოლოს და ბოლოს, ჟაკ სეველასნაირი* უნდა გახდე მაინცდამაინც? იმდენს იზამ, სანამ მაგ ულტრაიისფერი სხივებით საბოლოოდ არ დაიწვები და დაიხრუკები.

ეს იყო მგვა-რაიში, ბორდელების უბანში... ყველაფერი იმ წვეული კოკაინის ბრალია. ის რომ არა, ბევრ რამეს ვერც გაბედადი და თავში აზრადაც არ მოგვიდიოდა. არც სოფის შეშვებოდი, არც ამ წიგნს... არ მოიწონებდი თავს ორიგინალური აზრებითა და კალამბურებით კოკაინს ამქვეყნად ყველაფერი შეგძლია დააბრალი. რომანის კომპიუტერზე აკრუფისას შენი თავი გამბედავ საიდუმლო აგენტად წარმოგიდგინა, რომელსაც სისტემის შუაგულში შეუღწევი და იმ მანქანას აკონტროლებს, რომელსაც ჩვენი გონების მოჩამულა ველებდა. რა მოხდა მერე, განა ფე-ეს-ბეც სააგენტო არ არის? შენ დაქირავებული მშობნი ხარ და უმნიშვნელოვანეს ინფორმაციებს აგროვებ დისკეტაზე, თუ ოდესმე ჩაგაულეს, იქამდე გაჩამებენ, სანამ ყველა მიკროფილმს არ მისცემ. შენ არაფერში გამოტყდები და ყველაფერს ნარკოტიკებს გადააბრალებ როდესაც სიცრუის დეტექტორზე გაგიყვანენ, ყველა წმინდანს დაიმჩმებ და ფიცცილით სულ ამოიწვევტე ყველას, რომ ამ გაუგებრობაში შენ მხოლოდ და მხოლოდ ერთი უბრალო გუმაგი იყავი.

ფოულდლე სადარბაზოში ბომქს ხედები, რომელიც შენ გგავს. გგავს კი არა, შენი ალიკალია: გამხდარი, მაღალი, უფერული, ლოყებნავარდნილი. ეს შენ ხარ წვერმოშვებული, ჭუჭყიანი, ჯიბჯაფუხეკილი, პირიდან საზიზღარი სუნით — ზუსტად ასეთი იქნები ახლო მომავალში, როდესაც ბედის ბორბალი უკუღმა დატრიალდება და გამათხორეებულსა და ფეხებდასისხლიანებულს მეტროში, სვერტილაციო გისოსების ქვეშ მოგიწვეს ღამის გათუნება. შენ მისთვის La Réverbère-ს არ ვიდულობ. დროდადრო განწირული ხმით წამობდავლებს: „იინც თუსავს ქარს, იმკის ქარიშხალს“, მერე ისევ მივდება და იძინებს.

მთელ ღამეებს Playstation-თან ატარებ 29 ვეროდ Playstation-ის კლუბის წვერი გახდი. წელიწადში შვიდჯერ უფასოდ გიგზავნიან

CD-ს დემოკრატიზაციით, თან გაგულიანებენ, რომ კიდევ რამე იყიდო და კითხვასაც მოაყოლებენ ხოლმე. აქედან მიღებული პასუხები Sony-ს ფირმას საშუალებას აძლევს გაიგოს რამდენს ვიდულობ და რა ინტენსივობით, იგებს შენს მსყიდველობით უნარს და შენი პირადი ობიექტური შეფასებების საფუძველზე ადგენს საქონლის შეძენით შენი კმაყოფილების ხარისხს.

სუპერმარკეტში დიდხანს დახეტილობ და თან სათვალთვალო კამერებს ღიმილით უყურებ. აი, კიდევ რა გაიგე სამსახურში: მალე ეს კამერები მხოლოდ კლუბტომანების გამოსაჭერად როდი იქნება გამოყენებული. ინფრანითელსხეუებიანი ვებკამერები ჩამონტაჟდება შეკიდულ ჭერში, მიერთდება ცენტრალურ კომპიუტერზე და შენ მიერ ნაყიდი საქონლის შტრიხკოდების იდენტიფიცირებით გაიგებენ შენს სამომხმარებლო ჩვევებს. მერე ამ ყველაფერის გათვალისწინებით შემოგთავაზებენ ახალ პროდუქციას, ფასდაკლებას, დაგამალებენ დააგემოვნო ახალი პროდუქტები და რადიოს საშუალებით გიბიძგებენ იმ დახლებიდან, სადაც შენი საფარული ნუგბარი თუ ნივთები განლაგებული. მალე საყიდლებზე გარეთ გასვლაც აღარ დაგჭირდება. ივჯექი სახლში, შემოიდე ფეხი ფეხზე, ფირმები კი უშინოდაც მშვენიერად გაარკვევენ, რა გჭირდება, რადგან შენი მაცივარი ინტერნეტში იქნება ჩართული და უკვე შენს დაუკითხავად მოგართმევენ ყველაფერს, რაც შემოგაკლდა. ამგვარად, მთელი შენი ცხოვრება იქნება მკაცრად აღწერილ-გაწერილი და წარმოების პროცესში ჩართული. რითია ეს ცუდი? ძალიანაც მაგარია! მიესალმე კამერას! ჯგ ფოფილა ერთადერთი შენი ძმა და მეგობარი!

დღეს ფოსტით სქელი ყაყისფერი კონვერტი მიიღე. ე.ი. გულის-გასატყუარ არ გქონია საქმე: სადღაც ვიღაც შენზე ფიქრობს და წერილსაც გწერს. კონვერტი გახსენი და რაღაც გაუგებარი ლაზერული შავ-თეთრი სურათი ამოიღე. ზედ გაურკვეველი ხელით ნაწერი საიღუმლო ნიშნების მსგავსი ასოები და ციფრები ქერა: „435. Obg4 xr 15 pse12 rj 33 gm F2, alr II/i ml dr55“, ზემოთ მარცხენა კუთხეში კი თარიღი და საათი იყო მიწერილი. ვერაფერს მიხვდი. ნაცრისფერ ფონზე თეთრ ლაქებს შუა, დიდი ხნის ძებნის შემდეგ, უცხოპლანეტელის თვალი აღმოაჩინე. ეს თვალი დაჟინებით გიფურებს, ორი მკლაფი აქვს, ცხვირის მხოლოდ ნაწილი და კიდევ რაღაც, რაც წესით ყური უნდა იყოს... ბოლოს და ბოლოს, მიხვდი, რომ ექოსკოპიის სურათი

იყო. აბსტრაქტული ხელოვნების ამ ნიმუშს ხელნაწერი ბარათი ახლდა: „პირველად და უკანასკნელად ხედავ შენს შვილს. სოფი“.

4.

უკვე რამდენიმე დღეა მათ არ შევხვედრილვარ დღეს კი ჟან-ფრანსუა შემოვიდა კაბინეტში და მიხვდი, რომ საშინელ ხასიათზე იყო.

— უნდა გენახათ ერთი, კლიენტმა რა გაგვითხსინა! ალფრედ დიულოურს უნახავს Grind-ის ჩანაწერი. დამირუკა და ვერცეე მომახალა, რაღაც ნამეტანი ბვერი ფერადკანიანი იჩითება კლიაშიო. ასე გამომიცხადა — სიტყვასიტყვით გუებნებით არც ვამატებ, არც ვაკლებ: „იმედია, ეჭვი არ გეპარებთ, რომ რასისტი არ ვარ, მაგრამ შეუკანინები ბაზრის უმნიშვნელო სექტორს შეადგენენ და ამიტომ გათვლა ძირითადად თეთრკანიან ფრანგებზე უნდა გავაკეთოთ ჩემი ბრალი სულაც არ არის, რომ ჩვენი პროდუქტი თეთრია და სარფიანად რომ გავყიდოთ, კლიაშიც თეთრკანიანები უნდა გამოჟანინოთ მაგრამ ვიმეორებ, რომ ამაში რასისტული არაფერია, ბოლოს და ბოლოს, ეს დედამოტყნული იოგურტი შავი ხომ არ არის, თეთრია! შეუკანინები მერე მორეკით შოკოლადიან „მფრულეტს“ რომ გამოუშვებთ!“ აბა, როგორია, რას იტყვით? ასისტენტები ჩუმ-ჩუმად იცინოდნენ, ის რომ ამ სისულელეს ბოდავდა, მაგრამ ერთი თქვა, თუ ჭკვიანად არ იქნებით, შეკვეთას ტენდერზე გაუშვებო და ვერცეე ყველამ მოკვტა.

— კაი ხო, დაიკიდე. ღირს ახლა მაგის გულისთვის ამდენი ნერვების შლა? ხომ იცი, ჯგ საცოდავი მოფაშისტო ელემენტი რა გონებაშეზღუდულია! შენც უნდა ამდგარიყვი და ვერცეე უნდა გათქვა, შოკოლადიანი არ ვიცი, მაგრამ დიოქსინებით გატენილ იოგურტს რომ უკვე უშვებ, ჯგ ფაქტია-თქო. მაგის მთხლე რეკლამაზე ის მხვართები კი არა, უფორმო, ქონიანი და მუწუკებიანი ძროხა დედაკაცები უნდა აგვევანა!

სულის სიღრმეში სიხარულით ცას სწვდები: სააგენტოს ერთ-ერთი ყველაზე მომგებიანი შეკვეთის გაუქმება ხომ პრობლემათა მეფური მოგვარების გზა იქნებოდა. როგორც იქნა, ღმერთმა შეისმინა შენი ვედრება და ანახლადურებადი უსაქმურობის სამოთხე მოგიძნადა, თანაც ისეთი, რომელშიც ფულსაც გიხდიან! როგორია უვადო შევბულება მუქთანზე, სახელმწიფოს ხარჯზე?! მაგრამ, ჟან-ფრანსუა,

შენგან განსხვავებით შოკში ჩავარდა... თავი უკვე უშუშვერად წარმოიდგინა: ის ქუჩაში ხეტიალისთვის არ დაუპროგრამებიათ მან ხომ დედის ბიჭებისთვის განკუთვნილი კრძოლი კომერციული სკოლა დაამთავრა, მერე დაქორწინდა ისეთ მოსაწყენ ქალზე, რომელიც ცოცხისა და იატაკის საწმენდის მიღმა ვერაფერს ხედავს; თხუთმეტი წელი ხმისამოუღებლად იტანდა უფროსებისა და კლიენტების უმადურობასა და დამცირებას, მხოლოდ იმიტომ, რომ კრედიტი აეღო Société Général-ში და, ბოლოს და ბოლოს, ლევალიუა-პერეში სამოთხიანი ბინა ყვიდა. მის ცხოვრებას მხოლოდ ერთი რამ ახალისებს: მთელი დღე „ტიტანიკის“ ორიგინალურ ვერსიას უსმენს. ოდნავაც არ ეპარება ეჭვი, რომ სხვანაირი არსებობაც შეიძლება. შემთხვევის იმედად არასოდეს არის. მისი ცხოვრება ერთხელ და საშუალოდ დასახულ კურსს მიჰყვება. Madone რომ ჩვენს სააგენტოს ჩამოშორდეს, ასეთ დარტყმას ჟან-ფრანსუა ნამდვილად ვერ გადაიტანს. სადაცაა ცრემლი წასკდება. რაც დაიბადა, მას შემდეგ პირველად შეიპყრო გაურკვევლობამ. მხგავსი რამ მის კარიერაში გათვალისწინებული არ ყოფილა.

— თქვენზე კარგად ვიცი, რომ დიულერი ნაშუსგარეც ხილი ფაშისტი და კიდევ უარესია, — ლულულებს შეშინებული ჟან-ფრანსუა, — მაგრამ ძალიან ძვირი ღირს ეს არაკაცი, — 12 მილიონ ვეროს ჭებრებით?!

აი, აქ უკვე ჟან-ფრანსუასადმი სიყვარულით გვესება გული. ისიც არ დაგვიწყებია, რომ რამდენიმე დღის წინ მან მოგწმინდა კოკინიანი ცხვირი.

— კარგი ახლა, ბევრს ნუ ხტუნაობ, — გესმის საკუთარი ხმა, — რისი გეშინია? მე და ჩარლი აქ არა ვართ? რა არის ასეთი, ჩვენ რომ ვერ მოვერიოთ?!

— მგონი, უკვე დროა გამოვაცხადო საბრძოლო მზადყოფნა ნომერი პირველი!

შემოდებულ კარში მარკ მარონიეს თავი გამოჩნდა.

— ე, ბიჭებო! რა ყურები ჩამოგიყვიათ! კაცს ვგონება, Rosserys-ისა და Witchcraft-ის საქმეები სულ ამათ კისერზეაო... რა გჭირთ, ოე! უცებ შუბლზე შემოიკრა ხელი:

— ჩავიჭერი, ჩავიჭერი, ბოდიში! ამ „კანტორებისთვის“ მუშაობთ, მა რა ჯანდაბისთვის!

— მორჩი ბაზარს, მარკ, — ხენუშის ყეფი, — ამ „მკვრულუტის“ გამო ყელამდე მძღნერში ვართ ვერ ხედავ?

— აი, ხომ ხედავ, ამ მსუბუქი ყველის მწარმოებლები რა მძიმეები ყოფილან?

მარკი თანაგრძობით გიფურებს, როგორც აუღმყოფი აუღმყოფს.

— ოქტავ, ჩარლი, — გვეითებათ ის, — განა დრო არ არის სამამველო ოპერაციის დაწყება გამოვაცხადოთ?

— საბრძოლო მზადება ნომერი პირველი უკვე გამოაცხადეს, — აცნობა ყეფმა, — მაგრამ რას ნიშნავს ეს, ვერაფერი გამოვიდა.

ამ დროს ჩარლი შეუდგა თავისი საუკეთესო ნომრის შესრულებას: ხელები მაღლა აღაპყრო, ჭერს ახედა, ღრმად ჩაისუნთქა, ხმაურიანად ამოისუნთქა, გვეგონება სიტყვის წარმოთქმას აპირებდნენ (ან პატარა, საყვარელ მწერს ეპარებდნენ) და თეატრალური პაუზის შემდეგ საბოლოო მხერას სტყვორცნის მარონიეს:

— აბა, უფროსო! მწვანე შუქს გვინთებ?

უფროსმა ქედმაღლურად დაუკრა თავი და ოთახიდან გავიდა. მამინეუ თითქმის არაამქვეყნიური, ლამის ძენისტური¹ სიჩუქე ჩამოვარდა. ჩარლი ნელა ტრიალდება და სანუკვარ ბრძანებას გასცემს:

— მძღნერთა მფრქვევი ბრძოლაში!

— არის, უფროსო! წავიდა!

და თვალის დახამზამბებაში, ჟან-ფრანსუას ცხვირწინ, შენ და ჩარლიმ ისეთი რეკლამა გააჩალიჩეთ რომელზედაც ყველა შემკვეთი იოცნებებდა: ლამაზი, მომზიბლაევი, თბილი, უწყინარი და თანაც ნაღდად მაცდუნებელი ანუ ზუსტად ისეთი, როგორიც ესაჭიროება აკიკინებული ხბოების საზოგადოებას (არ გაგიკვირდეთ, ათსეგვარი გენეტიკური მანიპულაციების წყალობით ძროხებმაც შეიძლება თხებოეთ კიკინი დაიწყონ).

მერე კი ჟან-ფრანსუას შენი შედევრი ხმამაღლა, გამოთქმით წაუკითხე:

„მომზიბლაევი თუთრკანიანი ქალი (არც ხნიერი, არც ახალგაზრდა), წაბლისფერი თმით (არც ქერა, არც შავკერძანი), სოფლის ლამაზი სახლის ტერასაზე ჯდება. დეკორაცია „სამხრეთ სანაპიროს“ სტილიშია გადაწყვეტილი (მყუდრო, მაგრამ არც ძალიან მდიდრული). ქალი მოკალათებულია სარწყველა საყარძელში (არც ძალიან ძვირფასი, არც ჯაბახანა), კაშვრას უყურებს და აღტაცებით ამბობს (ნარნარი, მაგრამ

¹ ძენისტური — ძენ — ბუდიზმისთვის დამახასიათებელი.

ბუნებრივი ხმით): „მე ლამაზი ვარ? კი, ასე ამბობენ. მაგრამ ამ კითხვას მე ჩემს თავს არ ვუსვამ. მე ვარ უბრალოდ მე“. ხელის აუღელვებელი მოძრაობით (არც სექსუალურად, არც ფალბად) იღებს „მფრულეტის“ ქილას, ხსნის ფრთხილად (არც ძალიან სწრაფად, არც ძალიან ნელა), პირში იღებს ერთ კოვზ იოგურტს (არც ძალიან ცოტას, არც გაპიპინებულს). პროდუქტის დაგემოვნებისას თვალებს სიამოვნებით ნაბავს (მინიმუმ ორი წამი). შემდეგ ტელემაფურებელს პირდაპირ თვალელებში უყურებს და განაგრძობს: „ჩემი საიდუმლო... „მფრულეტია“, საუცხოო უცხიმო იოგურტი, კალციუმით, ვიტამინებით და პროტეინით გაჯერებული. ფიზიკური და ინტელექტუალური ფორმის შესანარჩუნებლად ამაზე უკეთესი არაფერია“. შემდეგ დგება (გრაციოზულად, მაგრამ არა მანქანა-გრებით), თანამზრახველური (მაგრამ არა ცბიური) ღმილით დაასკნის: „აი, ეს არის ჩემი საიდუმლო. თუმცა, რაღა საიდუმლოა, თქვენ ხომ უკვე გითხარით ჰა, ჰა, ჰა“. ქალი ეშმაკურად (მაგრამ არა გველურად) იცინის. კერანზე ჩნდება პროდუქტის ქილა (მინიმუმ 5 წამი) წარწერით „მფრულეტი“ იმისათვის, რომ იფოთ მსუბუქად ფიზიკურად, მაგრამ არა გონებრივად“.

ჯან-ფრანსუა ორიოდ წუთში ღრმა სასოწარკვეთიდან უსაზღვრო ეიფორიაში გადაურდა. ასე უცბად როგორღა მოახერხა, არ ვიცი. მე თუ მკითხაეთ კომერციულზე კი არა, კონსერვატორიაში ღრამატული ხელოვნების განყოფილებაზე უნდა ჩაებარებინა, სპეციალობით მიმიციკლოთიმიკი¹.

გვეცა ორივეს, გვიკონის ხელებს. ფეხებს, ტუჩებსაც გვეპოტინება.

— ძებო, თქვენ აზრზე ხართ რა ქენით?! თქვენ მე სიცოცხლე შემინარჩუნეთ!

— გვეოფა ახლა, ხომ იცი, ფამილიარობას ვერ ვიტან, — ხელს ჰკრავს ჩარლი, რომელიც უკვე თავისი კომპიუტერის კერანში შთანთქა, სადაც ვიღაც ტიპს გველთეზასთან სოლომ-გომორული ამბები გაუმართავს.

უცებ მიხვდი, რა იაღლიში მოგივიდა.

— აუ, ეს რა ვქენი?! ე.ი. ახლა აღარ გამაპანლურებენ! ასეთი რეკლამისათვის ფილიპი ალბათ მეფურად დამაჯილდოებს და ერთი ათი

¹ მიმიციკლოთიმიკი — მხაზობი-მამი, რომლის გამოსვლაში ერთმანეთს ენაცვლება უკიდურესი მხიარულება და მწუხარება.

წელი კიდევ უბატონოდ ხმას არ გამცემს! ისევ გაუუღეთ იმ Madone-ს და ვე არის!

მაგრამ, როგორც ყოველთვის, ახლაც ბოლო სიტყვა ჩარლისია:

— კი, იმაზე, რომ გაუუღეთ მაგრამ ვინ ვის გაუღო, ვე ხომ კარგად იცი!

ფრთაშესხმული და ამქვეყნად მობრუნებული ჟან-ფრანსუა კი, იღლიაში სცენარამოწრილი, კი არ გავიდა, გაფრინდა. ეს ამბავი იესო ქრისტეს დაბადებიდან მესამე ათასწლეულის დასაწყისში მოხდა (იესო ქრისტეა მსოფლიოში საუკეთესო რეკლამების იღვის ავტორი. მას ეკუთვნის მრავალი უკვდავი სლოგანი, როგორიცაა, მაგალითად: „გიფვარდეთ მოყვასი თქვენი“, „მოიღეთ, შეჭამეთ, რამეთუ ეს არის ხორცი ჩემი“, „შეუნდეთ მათ, რამეთუ არ იციან რას იქმენ“, „უკანასკნელი პირველნი იქნებიან“, „პირველად იყო სიტყვა“, — არა, ბოლიში, ეს მან კი არა, მამამისმა თქვა).

5.

კაი ჯოკინი გრამი 100 ფრო ღირს. სპეციალურად არის ასე ძვირი, იმიტომ რომ მდიდრების ჯანმრთელობას არაფერი დაემუქროს; ღირბებს კი რაც უნდათ ის უქნიათ, ნაკვეთი რიკარი ყოველ ფეხის ნაბიჯზე ვრია.

თამარას ურუკავ ტელეფონით გამოსაძახებელ გოგონებში ვეღლაზე მაგრად ვე გვესება. მისი აუტომობასუხე სასიამოვნო ხმით გეპასუხება: „თუ გსურთ დასალეად დამპატივით დააჭირეთ ღილაკს 1, თუ გსურთ სადილზე მიმიწვიოთ, დააჭირეთ ღილაკს 2, ხოლო თუ ჩემი ცოლად მოყვანა განგიზრახათ, საერთოდ დაკიდეთ ყურმილი“. შენ სამსახურის ნომერს და ორიოდ სიტყვას უტოვებ: „დამირეკე; შენი მხრები თოხლო კვერცხის ფერია; მოდი, ბნელი აზრები გამინათე; ჩქარა, ნუღარ დააფოვნებ მსურს შენს ნაზ არსებაში ჩაეიძირო. ოქტაეი“. თამარას ისეთი სახე აქვს, ძალიანაც რომ მოინდომო, თვალს ვერ მოაშორებ.

აბა, გამოიცანი, ვისა აქვს სურნელოვანი კანი, მექსიკელის ტანი და ვერაზიელის თვალეები? ვისა და ერთ ბერბერ¹ გოგონას, რომლის ნამღვილი სახელი, რა თქმა უნდა, თამარა არ არის. შენ მას სთხოვე Obsession დაესხა, სოფის საყვარული სუნამო.

¹ ბერბერები — ალფირის აბორიგენი მოსახლეობა.

თამარას ცოტა ჩახლეჩილი ხმა, თხელი თითები და შერეული სისხლი აქვს. მისი ქალური სხეული მრავალი დეტალისგან შედგება, რომლებიც სულაც არ არის მოკლებული შარმს: მუქი წვივები, რომლებიც კოჭებს მუხლებთან აერთებს, ლაქწასმული ფეხის ფრჩხილები, პატარა ნაჩურუტები (ტუჩის კუთხეში და ტრაკის ძირში), კბილთა სითურე შშენიერ კონტრასტს ქმნის მქაამულ-წითელ ტუჩებთან; მეტად მაცდუნებელია მისი სხეულის ჩაზნექილ-ამოზნექილობები (ფეხისგულები, ზურგის ქვედა ნაწილი), სხვადასხვა ტონალობის ვარდისფერი ადგილებით (ყვრიმალეები, მუხლები, ქუსლები, ტუჩუსთაყები), ხოლო მკლავების შიდა მხარე ყოველთვის თოვლივით ქათქათა და მის მიერვე გამოწვეული ემოციის მსგავსად თეთრი აქვს.

ღიახ, ეს იყო დრო, როდესაც სინაზეც კი იყიდებოდა.

თამარა არის მეძვიე, რომელსაც შენ არ ჟიმაჟ მინიბოლოკაბაზე გასაგებად აწერია: Lick me tilli scream¹, მაგრამ შენ მხოლოდ ყურის ლოკით კმაყოფილდები (თამარა კი ზუსტად ამას ვერ იტანს). 500 ვეროდ კლიენტთან მთელ ღამეს ატარებს. ადრე დისკებს ერთად უსმენდიოთ „იყო და არა იყო რა“, Moody, Blues, Massive, attack. შხად ხარ ძალიან ძვირი გადაიხადო მარტო იმ წუთისთვის, როდესაც თქვენი ტუჩები ერთმანეთს მაგნიტეით მიიზიდავს. შენ მისი გაჟიმაჟ კი არ გინდა, არამედ უბრალოდ შეტება, მისი არამიწიერი მიზიდულობის განცდა. საყვარლები მაგნიტეებით არიან. თამარასთან შესაერთებლად პრეზერვატივის ხმარება არ გინდა. ამიტომაც არასოდეს არა გაქვთ სექსი. თავიდან მას არაფერი ესმოდა იმ კლიენტისა, რომელიც მხოლოდ ენების გადასკვნით კმაყოფილდებოდა. მერე კი იმანაც დაუჭირა მულამი და ძალიანაც მოსწონს ნაზად კებნა ტუჩებზე, შენი არყისგემოიანი ნერწყვი და ახლა უკვე თვითონ გიდეებს ენას პირში, ბურბუშელასაყით ახვევს და როცა შენ ამ ბურბუშელაში შენს ენას ვოფ, ეს უკვე სქესობრივი აქტია და შენი ენა ენა კი არა, უკვე სასქესო ასოა; ულოკე ლოყებს, კისერს, თვალებს... ენებიანად კენესით ოზრავთ, გიპყრობთ ყველაფრის წამლუკაყი ფინი და უცებ... სტოპ! შენ თავს იკავებ, რომ გაუღიმო მას, სახეს სახე ოდნე მოაშორო, შეეცადო, პაუზით ენება გაიმძაფრო, დატკბე, შეირგო და მერე ყველაფერი თავიდან დაიწყო. საჭიროა საგნებს თავისი სახელები

¹ „მლოკით მანამ, ხანამ არ აუვირდები“ (ინგლ.).

ვეწოდოთ ზოგჯერ კონცა სქესობრივ აქტზე უფრო შშენიერი და მნიშვნელოვანია.

- რა ლამაზი თმა გაქვს.
- მართლა? არადა პარიკია.
- ვგიჟდები შენს თვალებზე.
- ნუ გაგიჟდები. ლინზებია.
- შენს ტუჩებზე ვაფრენ.
- გააფრინე. „უონდერბრას“ ლიფის დამსახურებაა.
- შენნაირი ფეხები კი მართლა არ მინახავს.
- ოპო, ამ კომპლიმენტს კი შევიფერებ!

თამარას სიცილი წასკდა:

- შენთან ყოფნა მაგარი კაიფია.
- ამ სიტყვას ახალგაზრდები ხმარობენ და როცა ამას ამბობენ, ნიშნავს, რომ ბედნიერი ხარ მართლა ასეა?
- ბედნიერი ვარ თუ არა? რატომაც არა ვარ
- მე კი შშენიერად ვხვდები, რომ შენ ახლა ბედნიერებას თამაშობ.

— ჯერ ერთი, რაზან ფულს მიხდი, ბედნიერებას მაგიტომ არ ვთამაშობ, დამიჯერე. ფული აქ არაფერ შუაშია. და მეორეც, ძალიანაც ბედნიერი ვარ თვეში რომ ათი ათასს მოღუნავ, ცუდია?

- ე.ი. ბედნიერებას ფული ქმნის, არა?
- არა, მთლად ვერ არ არის. მაგრამ ფულს იმიტომ ვინახავ, რომ სახლი ვიფიდო და იმ სახლში ჩემს შვილთან ერთად ვიცხოვრო. ეს კი უკვე ბედნიერებაა.

- რა სამწუხაროა! მე კი მინდოდა გამეუბედურებინე!
- უბედური არასოდეს არ ვარ, როცა ფულს მიხდიან.
- მე კი პირიქით ვარ: აქვთ გიხდი, რომ უბედური არ ვიყო.
- კაი, გყვოფა, მაკოცე. დღეს შენთვის 10%-იანი სეილია. თამარა ზედას იხდის. წვრილი ოქროს მქაყვი უკეთია. მარჯვენა ტუჩუს ქვეშ ვარდი აქვს ამოსვირინგებული.

- ნაღდია თუ დასაწებებელი?
- ნამდვილია, მოწუნე და ნახავ თუ წამლუბა.
- რამდენიმეწუთიანი მაგნიტური მიზიდვა-განზიდვის შემდეგ თამარას ციფრული კამერით იღებ და თან ინტერვიუს ართმევ:

— მითხარი, თამარა, იმ დღეს რომ მეუბნებოდი, მართლა გინდა მსახიობობა თუ მეღადავებოდი?

— რას ამბობ, რა ღადაობა, ჩემი ოცნებაა ახლანდელ, შენთვის კარგად ცნობილ საქმიანობასთან ერთად, მსახიობიც ვიყო.

— მანუკენი რომ იყო, არ გინდა?

— ვინ გითხრა, რომ არ მინდა?! მინდა და ვარ კიდევ. როგორც ვველა Bar-Bitourique-ში მომუშავე გოგო, მეც მთელი დღე კასტინგებზე დაურბოვარ მაგრამ მსურველი ბევრია და საშუალო ცოტა. ამ სფეროში რომ რამეს მიაღწიო და ფულიც გადაგიხადონ, ძან თავი უნდა მოიკლა.

— არა, იცი, რატომ გეკითხები? ყური მიგდევ... შენი კანდიდატურა „მეგრულეტის“ მომავალ რეკლამაში გადასაღებად შეეთავაზე. რას იტყვი?

— მაგარია! დღეს მინეტს მუქთად ვკისრულობ. მოსულა?

— მაგაზე ლაპარაკი არ გამაგონო! ბოლოს და ბოლოს, ვერ ხედები, რომ შენ წინაშე თანამედროვე რობინ ჰუდია?

— ჯგ როგორ?

— როგორ და ძან მარტყად: მდიდრებს ვართმევ და ფარეანებს ვაძლევ.

ზოგჯერ 500 ევროც გადაგიხდია, რომ თამარასთან გეკოცნა და ეს ნამდვილად ღირდა. ღირდა და მერე ჯგრუ?!

6.

ათ დღეში სააგენტოში წინასაპროდაქშენო კრება დანიშნეს, PPM (უნდა წარმოთქვათ პი-პი-ემ). კრება კი არა სუფთა უმაღლესი დონის შეხვედრა იყო. ისეთი სიჩუმე იდგა, ბუზებიც კი ვერ ბედადნენ ხმის ამოღებას. ამოიღებდნენ და კარგი დღეც დაადგებოდათ! ხელის ერთი გაქნევა და მორჩა, მეყოლე მერე ვარდიეთ! „მანონიდან“ აღფრედ დიულერი თავისი სამი მუშეკტერის თანხლებით მობრძანდა. La Rosse-ს წარმოადგენდა ორი კომერციული მენეჯერი, ერთი ტელეპროდიუსერი ქალბატონი და ორიც კრეატიული მენეჯერი (შენ და ჩარლი). ასევე ბრძანდებოდა მოწვეული რეჟისორი ენრიკე ბადუკულე მთელი თავისი ამქრით მისი პარიზული პროდიუსერი, ვილაც გარეკილი სტილისტი, ინგლისელი მხატვარი და ფინანსური დირექტორი ახლახან გადაჭიმული კანით ჩარლი დაგენამლევა, ვინც პირველი

წარმოთქვამს სიტყვებს „ანქსიოგენური“ და „მინორიზირება“, „აკი-ციაში“ კაი ქეიფს გაირტყამსო.

სიტყვას იღებს ტელეპროდიუსერი:

— 12-ში ჩატარებულ კრებაზე მიღებულ გადაწყვეტილებებში შესწორებები შევიდა. ჩვენ კიდევ სხვა კასტინგების შედეგებს ველოდებით, თუმცა ენრიკე იწუნებს თქვენი სააგენტოს პროექტს. ახლა კი ჩანაწერს გაჩვენებთ და ვველამ ერთად კიდევ ერთხელ ენახოთ.

მაგრამ როგორც ხდება ხოლმე ამ ტიპის თავყრილობებზე, ვიდეომ გაჭედა და ამდენ ხალხში კაციშვილმა არ იცოდა რა ექნა. ჯგრვე ვილაც ფინანს მექანიკოსს დაუძახეს, რადგან იქ მყოფი 14 კაციდან, რომელთა წლიური ხელფასი ერთად მილიონ ევროზე მეტია, არც ერთი გაგებაში არ იყო, როგორ ჩაერთო აპარატურა, რომელსაც 6 წლის ბავშვიც კი ცალი ხელით და თვალდახუჭული რასაც უნდა, იმას უხამს. სანამ მხსნელი მოვიდოდა და გადამრჩენელ დილაკს თითხ დააჭერდა, რეჟისორი თავისი პროექტის ხმამაღლა კითხვას შეუდგა:

— არ უნდა გოგო სალიან ლამასი, იყავი ახალგაზდა, სიცოცხლე სასე. ენრიკე ბადუკულემ კარიერა გლამურ ჟურნალში ფოტოგრაფად მუშაობით დაიწყო. შემდეგ ფორთოხლისფრად გადაწყვეტილი სარეკლამო რგოლის ვარსკვლავი გახდა. ის განსაკუთრებით უფრთხილდება თავის ვენესუელურ აქცენტს, რადგან ეს ჯგზოტიკური ნიუანსი მისი წარმატების მთავარი საწინდარია (დღეს დაახლოებით 500 უმუშევარი რეჟისორი ზუსტად მისი მეთოდით იღებს ანუ იყენებენ უამრავ ფილტრს, ახმოვანებენ ტრიპ-პოპის სტილში, მაგრამ ისინი არაფერს სჭირდება, რადგან მათი სახელი ენრიკე ბადუკულე არ არის).

— მე პირადად სალიან მომსონს, რომ ფირმის სახელი პირველივე კადრში ჩანს. მაგრამ უნდა იყოს ადგილი სემოქმედებისთვისაც, ასე უპიკრობ.

ბადუკულე იმიტომ მოიწვიეს, რომ ჯო პიტკას არ ეცალა, ჟანბატისტ მონდინომ კი უარი განაცხადა. ვველას ხელში ტექსტის ქსეროქსები უჭირავს და დაწვებითი კლასის მოსწავლეებზე თითხ აყოლებენ. უცებ, ვოველგვარი კაკუნისა და ბრაგუნის გარეშე, ლურჯხალათიანი მუშა შემოდის, მიიხედ-მოიხედავს, ამოიოხრებს და თვალის დახამხამებაში ვიდეოს რთავს.

¹ მინორიზირება (ფრ.) — შემცირება.

— მაღლობა, ჟეჟე, — უუბნება ჟეჟე, — შენ რომ არ იყო, რა გვეშველებოდა!

— რა დებილებიცა ხართ, იმ დებილებად დარჩებოდით, — არ დაიბნა ჟეჟე და როგორც შემოუარდა, ისევ ისე გაუარდა.

ჟეჟეს არ ეცინება, მაგრამ სხვა გზა არა აქვს და ჟეჟეს ნათქვამზე, თავისი ჭკუით გულიანად ხალისობს:

— ვა, რა ტაბია ეს ჩვენი ჟეჟე! რასაც ვე არ იტყვის! გვეყოფა ახლა გართობა! აბა, ენახოთ ახლა ეს ჩვენი კასტინგი!

ჟეჟეს სიტყვებით რომ ვთქვათ, თითხმეტყვე დებილი პირდაღებული შესცქერის წელს ზემოთ გაშიშვლებულ „უონდერბრას“ შავლიფიან მშვენიერ თამარას, რომელიც პირდაპირ კამერაში იყურება, ტუჩებს იკვნეტს და აცხადებს: „ეს ჩემი ოცნებაა, ძალიან მინდა მსახიობობა... ჩემს საქმიანობასთან შეთავსებით... მთელი დღე კასტინგებზე დაურბივარ... მაგრამ დღეს ბევრი მსურველია, სამუშაო კი ცოტაა...“ (სტოპ!).

შენ სასწრაფოდ სიტყვას იღებ და იქ მყოფებს ამცნობ, რომ ეს არის სამოყვარული კასტინგი, შემთხვევითი გადაღება ძალიან საინტერესო მოდელისა და რომ ხვალვე დაუკავშირდებით ამ გოგოს, მისცემთ ტექსტს და ნამდვილ სინჯებს გააკეთებთ.

აღფრედ დიულერი კითხულობს, შესაძლებელია თუ არა, რომ გადაღების შემდეგ რეტუშირება გაკეთდეს, რათა მოდელის კანის ფერი უფრო ღია გამოჩნდეს.

— რა თქმა უნდა, რა პრობლემაა, ისე გავაღიავებთ, რომ კარენიო ფრანგისგან არ განირჩეოდეს.

დიულერის სარეკლამო სამსახურის უფროსმა, Zara-ს სამოსში ჩატენილმა ტუჩების ნაჭერმა, ასე ვთქვათ ქალმა, იმ შებუდრაზე მხოლოდ ერთხელ ამოიღო ხმა:

— მოყვარია სურვილი გაგაღვიძოთ.

ერთი ამას დამიხედეთ, რა! კაციშვილი ვერა რისკავს მაგის გაჟიმვას, ვე კი დღე და ღამე მუშაობს და თავისი ჭკუით, მილიონობით მომხმარებლის სურვილის გაღვიძება მოინდომა.

ტელეპროდიუსერი ბლოკნოტში გამალებით იწერს: „Ok თამარა, მაგრამ მაინც ერთი სინჯი გავუკეთოთ და კანი გავუღიაოთ“.

აღფრედ დიულერი თავისას ერეკება:

— მინდოდა კიდევ ერთხელ ხაზგასმით შეთქვა, რომ ძალიან ბედ-

ნიერები ვართ ენრიკესთან მუშაობით კლიპის მისეული დემოვერსია შესანიშნავია. ძალიან კარგად ვიცით, რომ ენრიკე არის რეჟისორი, რომლის ხელდა რეკლამის ვიზუალურ ნაწილში ნამდვილად პროფესიონალურია.

(ამ სიტყვების სინქრონული თარგმანი: „ჩვენ ავირჩიეთ დამყოლი და უპრინციპო რეჟისორი, რომელიც უკვე გაფიდულ სცენარში არაფერს შეცვლის“).

— და კიდევ, ენრიკე, ძალიან ვაფასებ შენს ნათქვამს ფირმის თაობაზე. აქ ყველას მშვენიერად მოგვესწინება, რომ პოეზიის მოყვარულთა კლუბში არ ვიმყოფებით ძალიან მნიშვნელოვანია, კლიენტმა პირველივე კადრიდან დაინახოს ეკრანზე „მეგრულეტის“ ლოგოტიპი.

— კი, კი, მე ფიქრობს, პროდუქსის შეფუთვა იყოს სალიან ბრწყინალე.

— აი ზუსტად, რომ ვერ იქნება! — სიტყვის დამთავრება არ დააცადა ჟეჟემა, — მთელი სარეკლამო რგოლი განათებული იქნება მზით, მაგრამ ჩვეულებრივი მზე კი არ იქნება, არამედ რაღაცნაირი ნათელი და უმანკო.

საუბარში სტილისტი ერთვება:

— მართლაც ბრწყინვალე გამოვა თუ ტანსაცმელსაც ღიას და კამკამა ფერისას ავირჩევთ.

ქალმა საიდანლაც ფერადი მაისურები გააძრო და გაიქნ-გამოიქნია:

— აი, ასეთები შეგვიძლია ჩავაცვათ, ნათელი და თვალისმომჭრელად ღამაში.

— გეთანხმებით, — კვერს უკრავს ერთ-ერთი ბრენდმენეჯერი, რათა გაამართლოს თავისი ფოფნა ამ სამიტზე და საერთოდ Madone-ის ფირმაში, — მაგრამ ისიც არ უნდა დაეფიწყოთ, რომ ისეთი უნდა შევარჩიოთ, სადაც წელიწადის დრო არ იგონობა — ჩვენ ხომ მთელი წელი უნდა ვატრიალოთ ეს რგოლი.

— თუ დაეუბრუნდებით იმას, რაც შეკრებაზე ითქვა 12 რიცხვში, — დასძენს ფინანსური დირექტორი, რომლის მიზანია გააკონტროლოს იმ რეკლამირებული პროდუქტის გამოშვება, რომლის ფულსაც Madone იხდის, გააკრიტიკოს ამქვეყნად ყველაფერი და შეამციროს ხარჯები (თავისი ხარჯების გამოკლებით), — გირჩევთ რეკლამა იყოს უფრო გაბუღული, უფრო პიკანტური... ხომ ხედებით...

— აუცილებლად, — პირობას აძლევს ვეფი, — ეს ხომ უკვე გადაწყვეილეთ 12-ში!

ერთი უნდა მოგესმინათ, რა აღტყინებული კრიახებდნენ და ყვირებდნენ. სტილისტი თავისი მოტანილი სამოსივით გაწითლებულიყო.

— აი, ეს მაისურიც წამოვიღე...

ვევლა თავდაუზოგავად შეუდგა მაისურის ლანძღვას, სანამ არ შენიშნეს, რომ დამკვეთს ზუსტად ისეთი ეცვა.

— მომისმინეთ, ერთი წუთით, — ამბობს ჩარლი, — ჩვენი კონტრაქტი კი საერთოა, მაგრამ რაღა რომ იფოს, გადაღებების დროს სპონტანურად შეცვლის უფლება ზომ გვაქვს?

ვევლამ შეერა აღფრუდ-დიულერ-დიდ სირს მიაპყრო:

— იძულებული ვარ შეგახსენოთ, რომ სააუტორო უფლებები სცენარზე Madone-ს ეკუთვნის და თუ მონტაჟის დროს რაიმე ცვლილებებს აღმოვაჩენთ, კლიპს აღარ მივიღებთ ჩვენ თქვენთან გასაგებად ჩამოყალიბებული კონტრაქტი გაუფორმეთ ამ პუნქტთან დაკავშირებით კი მკაცრი და მომთხოვნი ვიქნები.

— აბა რა! — შეშინებული ეთანხმება ვეფი, — ჩვენი სააგენტო თავის თავზე იღებს, რომ სარეკლამო რგოლში იქნება ვევლაფერი ის, რაც დღეს გაჩვენეთ.

და ასე მისდევდა საათი საათს, ლაპარაკს კი ბოლო აღარ უჩანდა. ღამდება. შენ კი ზიხარ და მდივანივით ვევლაფერს სიტყვასიტყვით იწერ, როგორც თანამედროვე კომპარის ჟამთააღმწერელი. ეს კრება ხომ უმნიშვნელო დეტალი არ არის მესამე მსოფლიო ომის ისტორიაში.

— ჩაამატეთ სცენარში ზმინხუდა „ხარბად“. ეს თხოვნა არ არის, ეს მოთხოვნაა.

— ეს 30 წამი რაღა საჭიროა? იქნებ ვევლაფერი ოც წამში ჩაგეტიათ და ვევლა პლანი შეგემცირებინათ?

— კარგი, მივჭრით-მოვჭრით, მაგრამ იცოდეთ, კადრები აჩქარებული გამოვა.

— შევეცდებით ვიყოთ ძალიან ლაკონიური.

— თუ ტესტირებაზე ტექნიკური პრობლემა არ შეგვექმნება, ოც-შიც ჩაგვეტყვა.

— სცენარში სიტყვა „ხარბად“ შეიცვალოს სიტყვით „დაუძლვე-

ელი სურვილი“. ამაღლებული გრძნობებიც ძალიან მნიშვნელოვანია. მე ამას უბრალოდ მოეითხოვ.

— უნდა ვაჩვენოთ, რომ ეს ისეთი პროდუქციაა, რომლის დაგეგმვების სურვილსაც წინ ვერაფრით აღუდგები. შეგახსენებთ, რომ სანამ სარეკლამო რგოლი ეთერში გავა, წინასწარ ტესტირებას გაიღის ფოკუსჯგუფთან. თუ ჩვენ ერთმნიშვნელოვნად დადებითი შეფასებები არ გვექნება, რგოლს უბრალოდ მოვისვრით.

— მაშ ასე, გიკითხავთ პროექტს: „პროდუქტის მოხმარება: ხსნის რა „მეგრულეტი“ ქილას, დაუძლველი სიამოვნებით მიირთმევს, თანაც კუჭით“.

— ოქტაგ, რას ხედავ ამაში სასაცილოს?

— ცუდი არ იქნებოდა გვეჩვენებინა, როგორ მიღის გოგონა ქუჩაში და თან იოგურტი უჭირავს ხელში... ვიზუალს მოუხდებოდა.

— არაუიფარ შემთხვევაში! გამოვიცხულია! „მეგრულეტი“ ქუჩა-ქუჩა ხელით სათრევი იოგურტი არ არის!

ცდილობ, არაფერი გამოგვაპაროს და გამაღებელი იწერ, რადგან ეს ვევლაფერი ძალზე რეალურია იმისათვის, რომ ღამაში იფოს.

— მოდი, ახლა გადავიდეთ ნატურაზე. სიტყვა ეძლევა ტონის.

— ჩვენ დათვალეირება ბევრი სახლი მაიამის შემოგარენში და ბევრი ვარიანტი ნახა: ზალიან ღია და დიდი ბაღით ან უფრო თანამედროვე. აი, ნახა ეს ფოტოები ვრსელი ვერანდათი; შეგვისვლია სულაც გადაღება სამხრეთული სტილის ტრადისიული ფერმაში, არა?

— ხო, — ეუბნება ენრიკე. — შენ მოგსარეკომენდასიონე. რას ურჩევ?

— მე მგონია, რომ კარგი კლასიკო სახლი და წინ დერეფანი, ეს ძალიან beautiful იქნება, ფიქრობ. მოსაწყენი კლიპი არ უნდა, ხო?

— მე okay, შენ თუ okay.

— ახლა დაუბრუნდეთ უშუალოდ პროდუქტის გადაღებას.

— აუცილებელია, რომ იოგურტი კარგად ჯდებოდეს გარემოში... როგორ გითხრათ... აბა, წარმოდგინეთ „მეგრულეტის“ ქილა ბალახებში, რათა ხაზი გაეუსვათ ბუნების ფაქტორს.

— ეს თითქოს ძირითადი საკვები არ არის, მაგრამ ჯანმრთელობისთვის ძალიან სასარგებლოა.

— ჩვენი მთავარი და ვევლაზე დიდი ღირებულება სიყვარულია, — დაასვენა დიულერმა, — ჩვენი კლიენტები სიყვარულს ყიდულობენ (აი, ეს კი ნამდვილად მოეწონებოდა თამარას, ფიქრობ შენ). ჩვენ

იოგურტს კი არ ვყიდით, არამედ დედის რძეს! აი, ამიტომაც Madone მსოფლიო ფირმა! დედამინას სიყვარული მართავს, ჩვენ მსოფლიო მასშტაბით უნდა ვიაზროვნოთ, და არა მარტო ვიაზროვნოთ, არამედ ვიმოქმედოთ კიდეც!

მოულოდნელად, ყოველგვარი დაკაკუნების გარეშე, ფილიპი შემოვიდა. კი თქვა, გააგრძელეთ თქვენ თქვენი საქმე, ნუ მომაქცევთ პურადლებას, ისე მოიქეცით, თითქოს არც შემოესულვარო, მაგრამ რად გინდა?! ყველაფერი თავიდან დაიწყო, კრების გახსნის მომენტიდან ბოლო წუთამდე. ხანდახან მისი მობილურის წკრიალი თუ აწვევტინებდა ლაპარაკს მეორე წრეზე წასულებს.

— ეს არის ქალი, ამ სიტყვების სრული მნიშვნელობით აცვია ჯინსი, გრძელსახელოანი მაისური. თავიდანვე უნდა გაესვას ხაზი, რომ ეს ქალი ბუნებრივად ელგანტურია, მაგრამ ცოტა არ იყოს, დაუდევარი სტილი აქვს.

— ერთი სიტყვით, წარმოიდგინე შერონ სტოუნი, ოღონდ შეგკვრემანი და უფრო ახალგაზრდა,

— მერე და, რა დარწმუნებულები ხართ, რომ სადღაც ვალანსიენში მცხოვრები ჩვეულებრივი ოჯახის დიასახლისი მაღამ მიშუ თავის თავს ამ მოდელთან გააიგივებს?

— ყურადღება მიაქციე: ტიპური საშუალო კლასის წარმომადგენელია, მაგრამ რაღაც უფრო ხალისიანია, თითქოს გეთამაშება და არც გეთამაშება!

— ძალიან ვეროპული ვიდიც არა აქვს.

— არ იფიქროთ, რომ ჩრდილოეთი კვლების საწინააღმდეგო რამე გვექონდეს; რა თქმა უნდა, არა და არა! მაგრამ ისეთი მოდელიც არ გვინდა, რომ ჩვენმა სამიზნე აუდიტორიამ თავი მის სიახლოვეს ვერ წარმოიდგინოს.

— უფრო სამხრეთელის ტიპაჟია, მაგრამ თანამედროვე ტენდენციების მიხედვით მოდაში მუქი კანია, ხო ხვდები, რაღაც ინეს სასტრი-ჯენიფერ ლოპესი-სელმა ჰაიეკი-პენელოპა კრუსის ამბავში.

— სელმა ჰაიეკი ვიღაა?

— ენრიკე ერთი ოთხმოცი გოგო მაინც გასინჯა და თქვა, ეს ყველაზე ტელევენურიაო.

— ზუსტად ამ ფირმის ღირებულებაში ზის: თავისუფალია, სექსუალური; ერთი სიტყვით, თავიდან ფეხებამდე „მგურულეტა“, რა.

— მართალია, პირდაპირ გადასარევი იქნება!

— ძალიან მაგარი!

— მეტყვეობ თუ არა, ვინ არის სელმა ჰაიეკი?

— თანაც საკუთარ ემოციებს მშვენივრად გადასცემს კამერას.

— ამ არჩევანის საწინააღმდეგო არაფერი მაქვს, ოღონდ განმეორებითი სინჯების შემდეგ.

„ქალაქგარეთ სახლის ატმოსფერო, წყნარი, მაგრამ დინამიკური; მწვანე ბაღები სამხრეთულ სტილში, ბუნებრივი ხმები, ჩიტების ჭიკჭიკი“.

— გახმოვანებისას ჭრიჭინების ხმას დაემატებო

— გამაგებინეთ ბოლოს და ბოლოს, ვინ არის ეს სელმა ჰაიეკი!

— ერთი გოგო რა, მოდური ლათინოსებიდან.

— მისი სურათი ინგლისური Vogue-ს გარეკანზე იყო სექტემბრის ნომერში.

— აზრზე არ ვარ, ვეუთი არაფერს გამოვიტყვი.

ისტერიკის ზღვარზე მისული სტილისტი მაგიდაზე შზის სათვალევებს ახეუბს: კლიენტმა უნდა აირჩიოს, რომელი გაიკეთოს თამარამ კლიპში, ოღონდ თავზე აწეული უნდა პქონდეს. 20-წუთიანი თავგანწირული მსჯელობის შემდეგ დაადგინეს, რომ ეს ყველა სათვალე გადალებაზე წაიღონ და იქ გადაწვეიტონ, რომელი მოუხდება სიტუაციას (ერთი სიტყვით რომ ვთქვათ, გადაწვეიტეს, რომ არაფერი გადაწვეიტეს).

— ახლა, რაც შეეხება მუსიკას: ხუთი მუსიკოსის ჩანაწერი გამოგვიგზავნეს. მოუხსმინოთ, ხომ?

დემოჯერსია 1

— ზედმეტად თანამედროვეა.

დემოჯერსია 2

— ძან მძიმეა.

დემოჯერსია 3

— ძან გოიმურია.

დემოჯერსია 4

— ნელია, ჩაგვიძინება.

დემოჯერსია 5

— მაგარი ბანძობაა!

პროდიუსერი ბლოკნოტში ინიშნავს: „მუსიკას გადამუშაება ეს აჭიროება“.

— პირადად მე დეკუსტაციის მომენტის ქვემოთდან გადაღების წინააღმდეგი ვარ. გოგონას ფიგურა დეფორმირებული გამოჩნდება. მე რაღაც უფრო კლასიკური მიჩვენებია ბრენდინგის დონეზე.

აი, აქ ჩაიჭირა ჩარლიმ მომენტი და ქეიფიც მოიგო „აპიციაში“.

— თქვენ მიიჩნევთ, რომ ეს ანქსიოგენურია? არ არის პრობლემა, შეგვიძლია რგოლის მინორიზება.

გენერალური დირექტორი ფილიპი დგება და სანამ კრებას დატოვებს, ტელეპროდიუსერს მიმართავს:

— ძალიან კარგი კრება იყო, მარტინა! ბრავო, მშვენიერი ნამუშევარია... შენ აქ ახალი ხარ, არა? კეთილი იყოს შენი მობრძანება La Rosse-ში! მადლობა მარკს, რომ შენაირ მხეცებს იყვანს სამუშაოდ.

— ფილიპ, მე მარტინა კი არა, მონიკა მქვია და შვებასხენებ, რომ უკვე ხუთი წელია რაც აქ ვმუშაობ. — უპასუხა ტელეპროდიუსერმა ამ სიტუაციაში სრულიად გასაკები ცივი ტონით.

7.

შენ უკვე საბოლოოდ გამგრულეტი — სამ თვეში 17 კილო დაიკელი. მა რა მოგთვინოდა, საკვებს პირიდან კი არა, ცხვირიდან იღებ. ყოველ დილით თაბაშირად ქცეული ცხვირით იღვიძებ. სამსახურში საღამოს 17:35 -ზე მიდიხარ და თუ მარკ მარონიე შენიშვნას მოგცემს, პასუხობ:

- გაფიცვას იქამდე ვაგრძელებ, სანამ არ გამაგლებ.
- ვერ გაგიგე, რა გინდა. ხელფასი მოგიმატო?
- რა ხელფასი, რის ხელფასი?! მინდა ვეკლაფერს მივაფურთხო და მოვიხვეწო.
- გადაგიბირეს, არა? მაინც ვინ — CLM-მ თუ BDDP-მ?
- არა-მეთქი გაიგე! აღარ მინდა, არაფერი აღარ მინდა! მორჩა! აღარ შემიძლია! ვერ ხედავ, რომ თანდათან უკან-უკან მივდივარ? შე-მომხედე რას დავემსგავსე, ცარიელი ძვალი და ტყავი ვარ!
- კაი, მაგრამ, არ გამიგია, კაცი იმიტომ გაეშვათ სამსახურიდან, გინდა თუ არა კვიტ მოსს რატომ დავემსგავსეო!
- მე შეიძლება, ტვინში სიმსივნე მაქვს!

— არ არსებობს! ტვინი არა გაქვს და სიმსივნე როგორღა გაგიჩნდებოდა!

— ხო, მაგრამ, ვერ ამჩნევ ხალხშიც რომ სულ უფრო და უფრო იშვიათად ვჩნდები?

— ვამჩნევ, მაგრამ სახელისთვის გვჭირდება, შენც გაიგე, რა!

შენ გაცვია ერიკ ბერჟერის კოსტიუმი, Saint Laurent Rive gauche-ის მამაკაცის ტანსაცმლის მაღაზიაში ნაყიდი პერანგი Hedi Sliman, ბერლუტის ფეხსაცმელი, ატარებ Royal Oak d'audemars piguet-ს საათს (სანამ Samsung Watch phone გამოვა, რომელიც ამავე დროს მობილური ტელეფონიც იქნება), Starkeys-ს სათვალეს, ნიუ-იორკში ნაყიდ Banana Republic-ის საცვლებს. ცხვრობ სენ-ფურმენ დე პრუზე, 5-ოთხიანი აპარტამენტში, რომლის დიზაინერიც კრისტინ ლიფერია.

აგრეთვე შენი საკუთრებაა:

— მუსიკალური ცენტრი Bang and Olufsen 10-დისკიანი ჩეინჯერი-ითა და პულტიც

— თანამგზავრული GSM ტელეფონი ფაქსით

— ლუი XV-ს სტილის 6 სკამი, რომლებიც შემკვიდრუბით გერგო წინაპრებისგან;

- „მის ვან დერ როეს“ ტაბურეტი „ბარსელონა“;
- ჟან პროუვეს წიგნის კარადა „პლეადის“ თხზულებათა სრული კრებულით (ერთიც არ გადაგიშლია);
- მულტისისტემური ვიდეომაგნიტოფონი Sony;
- ახალთახალი ბრტველკრანიანი ტელევიზორი Philips;
- პორტატული DVD ფლეიერი Sony Glasstrom;
- ორკამერიანი მაცივარი General Electric (მუდმივად გამოტენილი პეტროსიანის ზუთხის ხიზილალით, Petite auberge-ის ტრი-უფელებიანი ბატის ღვიძლით და Cristal Roederer-ის შამპანურით) გიგანტური საყინულით და ვინულის ავტომატური დოზატორით
- ციფრული ვიდეოკამერა Sony PCI (წონა 360 გ, სიმაღლე 12 სმ, სიგანე 5 სმ);
- ციფრული ფოტოაპარატი Leica Digilux Loom;
- 24 ბროლის ბოკალი Puiforcat;
- ჟან-ფრანსუა ჟონველის სამი ესტამპის¹ ორიგინალი;

¹ ესტამპი (ფრ.) — რაიმე გამოსახულების ანამკული ქალაღღზე, გადაღებული თვით მხატვრის მიერ მოშზადებული ფორმიდან.

- ბასკიას ტილო სიდიდით 3 კმ და დევიდ პოკნის ნახატი;
- ჟან კოკტოს აფიშა;
- ემბანოზის ხის შავი Modenature-ს ჟურნალების მაგიდა.
- პიერ ლე ტანის, ედმონ კირას, რენე გროს, ჟან-ჟაკ სამპეს, ჟან-ფილიპ დელომის, ვუჩის, მატს გუსტავსონის¹ ნახატების ორიგინალები;
- „ურბან ოუტფიტერსის“ ტორშერი;
- ქიშმირის 8 ჩალისფერი და თეთრი ბალიში Maison de Famille-დან.
- ლექტიცია კასტას ჩარჩოში ჩასმული აუტოგრაფი;
- შენი პორტრეტები, რომელთა ავტორები არიან: მარიო ტესცინო, ელენ ფონ უნგერტი, ჟან-ბატისტ მონდინო, ბუტინა რეიმსი, დომინიკა ისერმანი;
- ფოტოები, სადაც გვერდს გიმშვენებენ: ინეს სასტრი, ჟერარ დეპარდიე, რიდლი სკოტი, ვა პერციგოვა, ნაომი კემპბელი, კარლა ბრუნი, დევიდ ლინჩი და ტიერი არდისონი;
- სარდაფი გამოტყენილი გაქვს ელიტარული ბორდოს ღვინოებით Augé-ს მარნიდან (ოსმანის ბულვარი, 116, პარიზი, 8): Chasse-Spleen, lynch bages, Talbot, Petrus, Haut brion, Smith haut Laffite, Cheva Blanc, Magaux, Latour, Mouton Rotchild.
- ათასი ცალი კომპაქტდისკი, DVD, CD-Rom და ვიდეოკასეტები;
- კაფე „ფლორასთან“ მთელი წლით იჯარით აღებულ პარკინგზე შენი BMW RZ3-ია გაჩერებული; მისივე ტყუპისცალი SDF კი — შენი სახლის წინ გარაჟშია;
- „ბერლუტის“ ფირმის ხუთი წვეილი ფეხსაცმელი;
- სამი წვეილი NIKE AIR MAX, ერთი წვეილი Adidas Micro-pacer (ქრონომეტრით და ნაბიჯების ელექტრომთვლელობით);
- Hermes-ის სამი ქიშმირის პალტო და ლუი ვიუტონის 3 ზამშის პალტო;
- Dolce et Gabbana-ს 5 კოსტიუმი და 5-ც რიჩარდ ჯეიმსისა;
- პელმუტ ნიუტონის გიგანტური (50 X70 სმ) ფოტოალბომი sumo (გამომცემლობა Taschen);
- პელმუტ ლანგის ჯინსის 5 შარვალი;

¹ ცნობილი ფრანგი მხატვრები.

- 5 წვეილი გუჩის მოკასინი;
- Prada-ს 20 პერანგი და Muji-ს 20 მაისური;
- ქიშმირის 10 უმაღლესი ხარისხის პულოვერი და კიდევ 10 ასევე ქიშმირის ჯემპრი ლუსიან პელა-ფინესი (ყველაფერი, რაც კი ქიშმირისა არ არის, გარდა ვიკუნიასი, სამინლად გფხაჭნის);
- კვდლის კარადა სეუსეა ბოლო ათი სეზონის APC-ის ყველა სიახლით;
- რუბენ ალტერიოს ტილო;
- Culter and Gross-ის ათი წვეილი შზის სათვალე;
- კვლვის კლანის სტილში მოწყობილი სააბაზანო (პირსახოცები, ხალათები, სასაბნეები, კოსმეტიკა, პარფიუმერია, გარდა ლოსიონებისა, რომლებიც „კილსის“ ფირმისაა (ნიუ-იორკი);
- ვარდისფერი ნოუთბუქი, რომელზეც ეს წიგნი იბეჭდება; კიდევ მეორე ლეპტოპი, ფორთოხლისფერი, უკაბელო ინტერნეტით და ფერადი პრინტერი Epson styles 740.
- კიდევ სხვა მრავალი ნივთი გაქვს ნაყიდი Colette-სთან. თუ Colette-ისა არ არის, ე.ი. Catherine Memmi-საა. და თუ არც Colette-ისა და არც Catherine Memmi-საა, ეს უბრალოდ ნიშნავს, რომ შენ შენს სახლში არა ხარ.
- ძალიან იშვიათად სადილობ ისეთ რესტორანში, სადაც კაცი 100 ევროზე ნაკლები ჯდება. მოგზაურობისას მხოლოდ Relais et chateaux-ის ქსელის სასტუმროში ჩერდები. უკვე სამი წელია, როცა სადმე მიფრინავ, მხოლოდ ბიზნესკლასით მგზავრობ (სხვაგან მაშინვე კისერი გტკივდება) ქიშმირის საბანში გახვეული (თუ არადა, გფხაჭნის, იხ. ზემოთ). ინფორმაციისთვის გაცნობებთ, რომ პარიზი-მაიამი ბიზნესკლასი აქეთ-იქით 10.000 ევრო ღირს.
- ყველა ამ ძვირფასი ნივთის პატრონი და ასეთ ფუფუნებაში მცხოვრები კაცი, ლოგიკურად რომ ვიმსჯელოთ, ვაღივებულიც კი ხარ, რომ ბედნიერი იყო. მაშ, რატომ არ ხარ ბედნიერი? რატომღა იტენი ცხვირს ამ ნარკოტიკებით? განა შეიძლება უბედური იყოს კაცი, რომელსაც ანგარიშზე 2 მილიონი ევრო აქვს. თუ შენ ახლა გაღმა გადიხარ, მაშ გამოღმა რაღაა?

ორიოდე დღის წინ უნივერსიტეტის ქუჩაზე მაღაზია Bonpoint-ის წინ იდექი და გულამოსკენილი ტიროდი. უფურები ვიტრინაში გამოფენილ ხის თეთრ პატარა საწოლებს, დათუნიების ფორმის

(სარეკლამო პაუზის შემდეგ)

ახალგაზრდა კაცი შედის სამრეცხაოში და ჩერდება უზარმაზარი, ორი მეტრის სიმაღლის მანქანაავტომატის წინ. შემდეგ, ჭრილობი ყრის მონეტებს, ჯიბიდან იღებს სარეცხი ფხვნილის „არიელის“ პაკეტს, ფხვნილს მუჭაზე იყრის და ცხვირით იფნოსავს. შემდეგ, თავს გააქნევს, თითქოს შეფნოსილმა „არიელმა“ ძალა შემატაო, ადებს ავტომატის კარს, პირდაპირ ტანსაცმლიანი შედის შიგ და მანქანის დოლურაში ფეხმორთხმით ვდება. მიიხურავს თუ არა კარს, ავტომატი ირთვება და კაცს აქეთ-იქით ისვრის, ვველა მიმართულებით ატრიალებს და ცხელ წყალს ასხამს. კამერა დოლურასთან ვრთად ტრიალებს და მანქანის ბრუნვის სიჩქარეს აჩვენებს. უცებ ავტომატი ჩერდება და კაცი შიგნიდან ხედავს, რომ სამრეცხაოში შემოდის მინიბოლოკაბაში გამოწყობილი ლამაზი, მაცდური გარეგნობის ქალი. იგი უახლოვდება სარეცხ მანქანას, ხედავს შიგნიით ახალგაზრდა კაცს, გამოადებს კარს და უდიძის მას. კაცი საპნიან, აქაფებულ წყალს გადმოაფურთხებს. ქალი ხედავს მანქანის წინ დადებულ „არიელის“ პაკეტს, იღიბება, ბოლოკაბის ქვეშ ხელს შეიფოფს, იხდის ტრუსს და ახალგაზრდა კაცს მანქანაში შეუგდებს; მერე კარს მიკეტავს და მანქანას ჩართავს. ახალგაზრდა კაცი კვდება — წყალში იხრჩობა და საპნიან ბუშტებს უშვებს. ეკრანზე ჩნდება „არიელის“ ლოგო, პაკეტი და ტიტრა: „არიელულტრა“ — ულტრასისუფთავე სარეცხ მანქანა-შიც კი“.

ნათურებს, სამი თვის ბავშვის ფაჩუნებს, 55-ვეროიან ნახატებიან წინსაფურებს, 94-ვეროიან ციციქა პულოვერებს და თავშეუკავებლად ქვითინებდი. შენი შემხედვარე კლიენტები მაღაზიიდან გულგახეთქილები გამობობოდნენ და დარწმუნებული იყვნენ, რომ ამ კაცმა, ახლა აქ რომ ყველას დასანახად ღრიალებდა, შვილი დაკარგა ავტოკატასტროფაში. თუმცა შენ ხომ ავტოკატასტროფის გარეშეც კარგად მოახერხე საკუთარი შვილის დაკარგვა.

შენი უკიდვგანო საშხარეულოსკენ მიემართები, რომ რამე ჩახეთქო და შიმშილი დაიოკო. ულტრათანამედროვე მაცივართან მიხვედი. კარზე შენი ფიგურა ირეკლება. ნერვიულად აჩვები ვინულის გამანაწილებელს. შენი Absolut-ის ჭიქიდან ვინული გადმოდის, მაგრამ ღილაკიდან ხელს არ იღებ და მალე საშხარეულოს მიუღი იატაკი სრიალა, თუთრი ნატქებით იფარება. შემდეგ „დაფშვნილ ვინულზე“ აპროგრამებ და ღილაკს აჩვები. შვიი მარმარილო თოვლით გადათუთრდა. შენს ანარეკლს მსოფლიოში ვველაზე ძვირად ღირებული მაცივრის კარზე უყურებ. მაშინ უფრო იოლი იყო ვველაფერი, როცა გამოუსწორებელ ბერბიჭასვით ცხვრობდი და თანაც იცოდი, რომ აქ, სახლში ვიდაც შენს დაგვიანებაზე დარდობდა და მოუთმენლად გელოდა. ისეთ კაიფში ხარ, რომ არაფიც კი ჩალის ღერით შეისრუტე ცხვირში. გრძნობ, რომ კოლაფსი ვი-ახლოვდება. სარკეში ხედავ, როგორ კარგავ ადამიანურ სახეს და არარაობად იქცევი. ნუთუ არ იცოდი, რომ სიტყვებს: ნარცისულს და ნარკოტიკულს ეტიმოლოგიურად ერთი ძირი აქვს? ვინულის მიუღი რეზერვუარი იატაკზე დაცალე. ფეხი ვისხლტება და ვინულის ათხანტიმეტრიან ფენაზე ეცემი. ცოვ ნატქებში იძირები. ნეტავ რა იქნება ამ უთვალავ მინიაისბერგში რომ დაიძინო? ჩაიძინო და ჩაინთქა, როგორც ზეთისხილი უზარმაზარ ჭიქაში. „აბსოლულტში“ ჩაძირული „ტიტანიკი“. ხელოვნური ვინულის მოედანზე გდიხარ და ოდნავ განძრევაზეც კი აქეთ-იქით აჩვედები. გავინული ლოჯით მარმარილოს ფილაქანს ქეებები. გარშემო იმდენი ვინულის ნატქები ვიფრია, ერთ პოლკს თავისუფლად გაავრილებდა. შენ თვითონაც ხომ პოლკი ხარ, ნაპოლეონის არმია, რუსეთიდან რომ კუდამოძუებული გამოიქცა. იატაკს ლოკავ. ცხვირიდან და ველიდან წამსკდარ სისხლს ვლაპავ და სანამ გონება საბოლოოდ არ დაგიკარგავს, ასწრებ და მობილურით სასწრაფოს ურუკავ.

„ეს იყო დრო, როდესაც მდიდარმა, მღაზნიამრავალმა და ზევანეთარებული წარმოების ქვეყნებმა აღმოაჩინეს ახალი რწმენა, რომელიც მართლაც რომ ღირდა ხალხის მიერ ათასწლეულების განმავლობაში გადატანილ წვალებად და ძლისხმევად: ამ სარწმუნოების მიხედვით, ადამიანებს სამყარო ერთ უზარმაზარ სწარმოად უნდა გადაეციათ“.

რენე-ვიქტორ პილუ*, „დამაწყვარი“, 1974

„წითელი ვერის“ მონაცემების მიხედვით, დღეს მსოფლიოში მილიარდი კაცი ცხოვრობს ქოხმახებსა და ჯურღმულებში, მაგრამ ამას სულაც არ შეუძლია ხელი ოქტავისათვის, მადა კვლავ დაბრუნებოდა: შუბელთ ერთი, როგორ იჭამს ფრჩხილებს და ეს ჯერ მხოლოდ დასაწყისია. მარონიემ იგი ერთთვიანი სამკურნალო-დუზინტოქსიკაციის კურსის ჩასატარებლად გაგზავნა ბელვიუს ფსიქიატრიულ კლინიკაში (მედონი, II ნოემბრის ქუჩა, № 8), რადგან სუასონში კვიტ ბერის ცენტრი უკვე შეესებული იყო. სარეკლამო ბიზნესის მამები „ტურ დე ფრანსის ექიმი-ბარიკუბით იქცვიან: რეკორდების დასამყარებლად თავიანთ ჩემპიონებს ჯერ ნარკოტიკებით ტენიან და მერე, კისერს რომ მოიტყენ, ნაწილ-ნაწილ კრეფენ. ამიტომაც გადაინაცვლა ოქტავმა თავისი მდიდრული აპარტამენტიდან ფსიქიატრიულ კლინიკაში.

დილაობით პარკში სეირნობს; ცდილობს გვერდი აუაროს ასწლოვან მუხებსა და სულიერად დაავადებულებს. კითხულობს მხოლოდ იმ მწერლებს, რომლებმაც სიცოცხლე თვითმკვლელობით დაასრულეს: ჰემინგუეი, კაბატა, გარი, შამფორი, სენეკა, რიგო, პეტრონიუსი, პაუხე, ლაფარგი, კრეელი, ცვაიგი, დრიუ, მონტერლანი, მიშმა, დებორი, ლამარშ-ვალელი; თვითმკვლელ ქალებსაც არ იფიწყებს: სილვია პლატი და ვირჯინია უულფი (თუ მხოლოდ ასეთ მწერლებს კითხულობ, ეს ნიშნავს, რომ ბერს კითხულობ). კოლეგები გაელადაუნენ და ექსპრესიფოსტით ფევილ „ფრანსისის“ პაკეტი გამოუგზავნეს. თუმცა, მკურნალმა ექიმმა სათანადოდ ვერ შეაფასა ეს ხუმრობა. ჩარლიმ ნოუთბუქზე პორნოიდული გადმოუგ-

ლო, სადაც ქალს ცალი ხელი წინ აქვს შეტენილი, მეორე კი უკან. ოქტავს ღიმილი დაუბრუნდა. ჰპირდებოდნენ, რომ ექსპერიმენტული პრეპარატი BP-897 მალე ნარკოშიმშილს მოუხსნიდა. თუ ყველაფერი კარგად წვიდოდა, თავისი ცისფერი საბანკო ბარათის დანახვაზე ცემინებაც აღარ აუტყვებოდა.

სასადილოში ისეთი ახალ-ახალი აუდმოფობების არსებობა შეიტყო, რომლებსაც ვერც კი წარმოიდგენდა. მაგალითად, სართულის მუზობელმა უთხრა, რომ იგი „შიდსოფილია“ (აქამდე გაუგონარი სექსუალური გარყვნილება).

— მე კამერით ვიღებდი გოგოებს, რომლებიც უგანდონოდ ფიმაობდნენ შიდსიან ტიპებთან. გოგომ, რა თქმა უნდა, არ იცოდა, რომ ტიპი ინფექციის მატარებელი იყო. შემდეგ კი უკვე ჩუმ-ჩუმად ვიღებდი ამ გოგოს, როცა ლაბორატორიაში მიდიოდა ტესტების პასუხებზე. და იმ მომენტში, როცა იგებდა, რომ ინფიცირებული იყო, ორგანზმს განვიცდიდი. კონვერტს რომ ხსნიდა, სწორედ მაშინ ვათავებდი. შიდსოფილია მე გამოვიგონე. რომ იცოდე, რა სიამოვნებაა ამ უბედურებს რომ დაინახე, როგორ გამოდიან ლაბორატორიიდან ხელში ანალიზების პასუხით, სადაც გარკვევით წერია: HIV+ და ხმაძალა მოთქვამენ! მაგრამ მერე იძულებული გეხდი გადაღებებზე ხელი ამელო, რადგან პოლიციამ კასეტები ჩამომართვა. ჯერ ციხეში ჩამსვეს, მერე აქ გადმომიფანეს. ვიცი, რომ მალე მოეკვდები, თუმცა, აქ კარგად ვარ, კარგად ვარ... კარგად ვარ... აქ კარგად ვარ... კარგად ვარ, კარგად ვარ, კარგად ვარ... აქ კარგად ვარ, კარგად ვარ...

კაცმა დაასლოკინა და სტაფილოს წვენიანი დუჭი გადმოუვიდა გაუპარსაე ნიკაპზე.

— მეც ვერ ვარ — უთხრა ოქტავმა, — ძალიან იშვიათი სექსუალური ფსიქოპათია მჭირს — მე ექსოფილი ვარ

— ვ რაღა უბედურებაა?

— გარყვნილებაა, რომელიც გამოიხატება იმაში, რომ ჩემს ყოფილ შევეარებულზე ფიქრს ვერ ვიშორებ თავიდან. თუმცა, ახლა მეც კარგად ვარ, კარგად ვარ, კარგად ვარ, კარგად ვარ... აქ კარგად ვარ...

სოფი მის სანახავად არ მიხულა. ნეტა თუ იცოდა, რომ ოქტავი საავადმყოფოში იწვა? სამი კვირის შემდეგ ოქტავს უკვე ეცინებოდა ბაღში სეირნობისას შიზოფრენიკების დანახვაზე, რომლებიც ერთმანეთს ევლანებოდნენ. ეს სანახაობა შობლიურ სააგენტოს აგონებდა.

— ცხოვრება შედგება ხეების, მანიაკალურ-დეპრესიული ადამიანებისა და ციფვებისაგან.

უკვე დანამდვილებით შეიძლება ითქვას, რომ ოქტავს ცოტა მოეშვა: დღეში, სულ ცოტა, ექვსჯერ მაინც ანძრევს (წარმოიდგენს ანასტასიას, რომელიც ედვინას ულოკავს კლიტორს, ედვინა კი მის სპერმას ვლავს). ისე კი, შეიძლება, ოქტავი ჯერ კიდევ ბოლომდე არ გამოჯანმრთლებულა.

ვევლა ვარიანტში, უკვე დრო შეცვლილიყო. რაღაც დიდხანს მოუწია 80-იანებში ჩარჩენამ კოკაინით, შუი კოსტიუმებით, მაგარი მაწუთითა და ბანბი ცინიზმით მას მერე მოხდა ძაან შორს წაიდა: ახლა შენი მიღწევები და მაგრად გაქაჩული საქმეები ქვეყანას კი არ უნდა მოსდო, არამედ ხალხს თავი ისე უნდა მოაჩვენო, ვითომ ერთი ჯიბფაფხეკილი უსაქმური ხარ. ხელმოცარულები ძალიან პოპულარულები იყვნენ ახალი საუკუნის დასაწყისში. პროფესიონალი სტანანოელები ცდილობდნენ, რაც შეიძლება მეტად დამსგავსებოდნენ გაუბედურებულ უმუშევრებს. სეველას სტილი მოდაში აღარ არის — დასრულდა ხმაურიანი, გარუჯული, ძქუკვიანი და ვულგარული ბიჭების დრო; რიღლი სკოტისეული რეკლამების ხანაც წარსულს ჩაბარდა (ხომ გახსოვთ, ვენეციური შტორები და ჭერზე ვენტოლატორი). რეკლამასაც, ისევე როგორც ვეველაფერს, თავისი მოდა აქვს: 50-იანებში რეკლამა კალამბურზე იდგა, 60-იანებში — ჯომედიანზე, 70-იანებში — ახალგაზრდების ფართებზე, 80-იანებში — სანახაობაზე, 90-იანებში — კონტრასტებზე. ახლა კი უნდა გცმოდა ძველი „ადიდასები“, Gap-ის დაბრუდილი მაისური, Helmut Lang-ის გახეხილი ჯინსები და წვერი ისე უნდა გაგეპარსა, რომ სამი დღის გასაპარსის დონეზე გქონოდა; თმა გაქონილი, ჩამოწეწილი კულულები, თავზე ჩამოფხატული ნაქსოვი ქუდი და გამოქლიავებული სიფათები, როგორც ყურნალ Dazed and Confused-შია და შუ-თუთრ კლიპებში, სადაც ფორმადაკარგულ განხიკინებულ ტაპებს ტანზემით გაუხდიათ და გიტარაზე ყურისწამლებად აჟღარუნებენ (ან კიდევ ლიმუზინები, რომლებიც უხმაუროდ მისრიალებენ სიმწვანეში ჩაფლულ ხასხასაფერებიანი სახლების წინ და იქვე, პუერტორიკოელი ბიჭები, რომლებიც წვიმაში ფრენბურთს თამაშობენ). რაც უფრო ზღაპრული ქონების პატრონი იყავით (ინტერნეტის გამოჩენამ თქვენი სიმდიდრის ციფრულ გამოსახულებას კიდევ სამი ნული შემატა), მით უფრო შეგვეყრებოდათ, რომ ბომეს დამსგავსებოდი.

ვევლა ახალგამოვლენილი მილიარდერი ძირგაყარნილი ბოტასეებით იწონებდა თავს. ოქტავმა გადაწვიტა, რომ როგორც კი კლინიკიდან გავიდოდა, მაშინვე თავის ტყუპისცალ ბოგანოს მისდგომოდა მოდის თანამედროვე ტენდენციებზე კონსულტაციის მისაღებად.

— უცნაური შეგონებაა: როცა პატარა ვიყავი, 2000 წელი სამეცნიერო ფანტასტიკის სფეროს განგუთუნებოდა. ალბათ, ძალიან გავიზარდე, რადგან ეს წელი უკვე დადგა.

XIX საუკუნის ბოლოს ამეხებულ ამ შენობაში ოქტავს ფიქრისთვის დიდი დრო ჰქონდა. როგორც ჩანს, მედონში დრო უფრო ნელა გადის. ოქტავი მინდორზე დასეირნობს და ორიათასწლოვან კენჭს იღებს. კბილის პასტის ტუბებისგან განსხვავებით, კენჭები არასოდეს კვდებათ. კენჭს შორს ისვრის, ხეებს მიღმა. თქვენ კი როცა ამ სტრიქონებს წაიკითხავთ, ის კენჭი ისევე იქ იქნება. გამორიცხული არ არის, რომ შემდეგი 2000 წელი კიდევ იქ გდოს და ადგილიდან არ დაიძრას. აი, ასეა ოქტავის საქმე — კენჭის შურს (მოდი და ნუ შეგშურდება).

მერე კი წერს:

თმაზე მოვეფერო, ძინდა,

მკვრელ სხეულს დაუკვდე შენსას,

შენს ზღვისფერ უბირო თვალებს

ძინდა მხოლოდ ჩემი ურყვას.

ვინაიდან გვერდით არაფერს ჰყავს, რომ ეს ოთხტაქედი მიუძღვნას, ბელვიუდან წამოსვლამდე, მეზობელ შიდსოფილს ჩუქნის:

— გაუგზავნე რომელიმე შენს მსხვერპლს. ნახე, შეიძლება იმანაც აღგაგზნოს, როდესაც დაინახავ იმ ქალის რეაქციას, რომელიც შიდსზე დადებითი პასუხის გარდა სხვა რამესაც კითხულობს.

— მაჩვენე, ერთი... ო, არა, არა, გიფი ხომ არა ხარ... ლექსი კი არა, სუფთა კილერის ფიქრებია.

2.

სანამ ოქტავი თავის სამსახურს დაუბრუნდებოდა, ჯერ სენეგალის სემინარი მოიარა. La Rosse ჯარივითაა: დროდადრო დაძაბული რეჟიმიდან სულის მოსათქმელად გამოსახულელ დღეებს მოიწვობს ხოლმე. ამ დღეებს სამოტივაციო სემინარი ეწოდება. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, 250 კაცი ავტობუსებში ჯდება და რუასის აეროპორტისაგან მიქრის.

წამსვლელელებში რატომღაც მრავლად არიან გათხოვილი მბეჭდავები (ქმრების გარეშე), ანტიდეპრესანტებით გამოტენილი ნევრასთენიკი ბულალტრები, მამაშვილურად მზრუნველი უფროსობა, მკაცრი, მაგრამ დიდძუბუბიანი ტელეფონისტი, ერთ-ერთი დირექტორი ქალი, ტიპური ქონიანი ძეხვი (თუმცა, რაც კადრების უფროსი ხმარობს, მაგრამ გალამაზდა) და ბოლოს, რამდენიმე კრეატიული მენეჯერი, რომლებიც ნაძალადევად იცინიან, რათა უფრო მეტად დაემსგავსონ კრეატიულ მენეჯერებს. ყველა მღერის, ოღონდ არც ერთი სიმღერის ტექსტი ბოლომდე არ იციან — როგორც კარაოკში, სიტყვებს რომ ვერ იხსენებენ, თვითონვე იგონებენ. მიდის გაქანებული ჭორაობა; ცდილობენ გამოიციონ ვინ ვისთან დაწვება, ვინ ვისთან რას გააკეთებს. ოქტავი აბორიგენ ფარგანებთან შეხვედრას მოუთმენლად ელის: მათი უსაზღვრო შესაძლებლობები ძალიან შეუქო ერთმა დაქალმა, France-2-ის რეპორტიორმა დორითი ოლირმა. ახლა რაც შეეხება ოდილს: 18 წლისაა, ზურგმოშიშვლებული, თმაზე ლენტი აქვს შემოჭერილი, ფეხები შლოპანცებში გაუყვია, ჯინსის ჩანთა მხარზე გადაუკიდია, და თანაც, რაც მთავარია, „საკუთარ თავს შეკითხვებს უსვამს“.

როგორ უნდა გამოვიცნოთ, რომ გოგონა 18 წლისაა? სულ ადვილად: 18 წლის გოგოს არა აქვს ნაოჭები, არც თვალების ქვემოთ ე.წ. ჯიბეები, ლოყები ბავშვით სავსე და სრიალაა, ფლეიერში უილ სმიტს უსმენს და „ცხოვრებისეულ საკითხებზე ფიქრობს“.

ოდილი რედაქტორ-სტაჟიორად აუყვანიათ ოქტავის არყოფნაში. ძალიან უნდა მდიდარი და გამოჩენილი იყოს, თავი კი ისე მოაქვს, თითქოს გულუბრვეილია. ახალმოსულ გოგოებს ძირითადად ასეთი პოზა აქვთ დამხეცებული: ოდნავ ღია ტუჩები და ვითომდა გაოცებული, ფართოდ გახელილი თვალები. აი, როგორც ოდრი მარნეს აქვს ტერი რიჩარდსონის ფოტოსესიაში. დღევანდელ დღეს კარიერის შექმნის ხელოვნების მწვერვალი მიაძვინებია და უმანკოების თამაშია. ოდილი ოქტავს უყვება, როგორ წავიდა ერთ შაბათ საღამოს, თანაც სრულიად მარტო და როგორ გაიკეთა ენაზე პირსინგი.

— არა, არაუითარი ანესთეზია! ტატუს კაცმა პინცეტით ენა გამომაცოფინა და ვერცხვ ნემსი გაძივარა. მაგრამ, დამიჯერე, სულაც არ იყო მტკივნეული; უბრალოდ, ჭამის დროს ცოტა მოუხერხებულა. თავიდან გამირთულდა, იმიტომ, რომ ინფექციის გამო ანთება დამეპართა და რასაც ვჭამდი, ჩირქის გემოს ვატანდი.

ოდილი შავ სათვალეს არაფრით იშორებს (მხედველობის კორექტორებიანო), კითხულობს მხოლოდ ანგლოსაქსურ პრიალაფდიან ჟურნალებს (Paper, Talk, Bust, Big, Bloom, Surface, Nylon, Sleazation, Soda, Loop, Tank, Very, Composite, Frieze, Crac, Boom, Hue); ოქტავს გვერდით მიუჯდება და ფლეიერს იხსნის მხოლოდ იმის სათქმელად, რომ „არტეს“ გარდა ტელევიზორში არაფერს უყურებს. ოქტავი საკუთარ თავს ეკითხება, საერთოდ რატომ არის იქ და რა ჯანდაბას აკეთებს (რაც დაიბადა, თავის თავს მუდმივად ამ შეკითხვას უსვამს).

ოდილი მრავალსართულიანი სახლისკენ იშვერს ხელს:

— შეხედე, აგერ იქ, სიტე-4000-ს; აი, მანდ ვცხოვრობ stada de France-ის გვერდით ღამით ისეთი ღამაში განათებაა, თავი Indépendance Day-ში გვეგონება! ხომ გახსოვს ვე ფილმი?

ოქტავი ხმას არ სცემს. ოდილიც მისი ღუმილით სარგებლობს, დროს არ კარგავს და საკუთარი და გვერდით მჯდომი კოლეგის ეპილაციის შედეგებს განიხილავს.

— ამ დილით კოსმეტოლოგთან ეპილაციაზე ვიყავი. ეს ლაზერული პირდაპირ საშინელებაა, ძაან მტკივნეულია, განსაკუთრებით ბიკინის ზოლი. მაგრამ მაინც კმაყოფილი ვარ, რადგან ეპილაცია ცხოვრებაში აღარ დამჭირდება.

მერე კი გააბეს:

— ჰო, მართლა, რომ ჩუფრინდებით, შემახსენე აეროპორტში საეპილაციო კრემი ვიყიდო.

— დაკარში რომელ საათზე ვიქნებით?

— საღვთა ღამის 12-ისთვის. პირდაპირ ღამის კლუბში უნდა გავვარდეთ. სულ რაღაც სამი საღამო გვაქვს და რაც შეიძლება მაგრად უნდა გავერთო.

— ფუ, ჯანდაბა! ლარა ფაბიანის კასეტა სახლში დამრჩენია!

— თვითმფრინავში მაკიაჟს ვიცლი, რომ კანი არ გამოშიშრეს; ლოსიონით ვიწმენდ სახეს და მერე დამატენიანებელ კრემს ვისვამ.

— მე მანიკურისა და პედიკურის გაკეთებით ვერთობი. ჯერ ფეხებზე ვისვამ ლაქს; სანამ გამრება, ხელებზე ვიკეთებ.

ოქტავი კონცენტრაციის მიღწევას ცდილობს. უნდა როგორმე გაძლოს უკოკაინოდ, ადეკვატურად აღიქვას რეალობა, გახდეს საზოგადოების წევრი, პატევი სცეს სხვებს, მიიღოს საყოველთაო თამაშის

წესები. ოქტავს სურს კლინიკიდან გამოსვლა სათანადოდ აღნიშნოს და ყოველი შემთხვევისთვის ანკეს აგდებს:

— რას იტყვი, გოგოებო, ერთი კარგი ჯგუფური ორგია რომ მოგცნოთ? აქვე, ახლავე, ტრახ-ტრახ და მორჩა!

გოგოებმა ძალიან იუკადრისეს და ერთი ამბავი აუტყბეს, რაც ოქტავს ესამოუნა:

— ცხვირს მიხედვ, შე საცოდავო (მინიშნება გასაგებია).

— შენთან დაწოლას სიკვდილი ჯობს!

ოქტავს მათ რეაქციაზე ელიძება:

— ტყვილად ამბობთ უარს. საერთოდ, ქალები ვერ ხართ ან ძალიან გვიან ამბობთ პოს, როცა კაცი უკვე შევეშვებათ ან ძალიან ადრე, სანამ რამეს გთხოვენ. თანაც, ბოლომდე არ მომიხმინეთ მათქმევინეთ, იქნებ რას გთავაზობთ 5.000-5.000 რომ ჩამოვირიგოთ, არც მაშინ?

— ერთი ამას უხმინეთ, რა! შენ აქ პუტანკები ხომ არ გგონივართ?!

— სარკეში ჩაიხედე, ბიჭო! 5.000 კი არა, 10.000-ადაც არავინ მოგცემს!

ოქტავი უკვე ხარხარებს:

— მინდა შეგახსენოთ, რომ თვით კაზანოვაც კი უხდიდა ფულს ხშირად თავის საყვარლებს. თქვენ რაღა გეტაკათ, ამაში სამარცხვინო და შეურაცხმყოფელი, მერწმუნეთ, არაფერია.

შემდეგ ფოსტით მიღებულ ექოსკოპიის სურათს უფრიალებს ქალებს ცხვირწინ:

— აბა, შეხედეთ ჩემს მოძვეალ შვილს! არც ამის ხატრით მოძვემთ?

მაგრამ ამჯერადაც სასტიკი მარცხი განიცადა. Cite-4000 აუტობუსის უკანა საყარძელში მიიკუნჭა. ე.ი. რა გამოდის, ოქტავი ნაშებს ვეღარ აბამს, ეტყობა, საკუთარ თავში რწმენა დაკარგა. თუკი არსებობს ისეთი რამ, რაც შეუთავსებელია ირონიასთან, ეს ნამდვილად ცდუნების უნარია. ერთ-ერთი გოგო ეკითხება:

— შემთხვევით, ინტერიერის დიზაინის რაიმე ჟურნალი ხომ არა გაქვს თან?

— რომელი გინდა Nevlook, Playboy თუ Penthouse?

— ჰა, ჰა, ჰა, როგორ გამაცინე! არ მოგწყინდა ხუმრობა, ჩემო საბრალო ოქტავ?

— ხედები, რომ უკვე ვულგარული გახდი? შე კი მეგონა, რომ თავში ჭანჭიკები კარგად მოგიჭირეს.

— შენი მკურნალობა ნამდვილად უშედეგოა! ალცკეიმერის სინდრომი ამკარად სახეზეა!

ოქტავი თვალებს ხრის და იასამნისფერ ფეხსაცმელში ჩაჭვდილ საკუთარ ფეხებს დასცქერის (ამ ფეხსაცმლის ფასი საფრანგეთის მოქალაქის მინიმალური ხელფასის ტოლია). შემდეგ თავს სწვეს და ხმაძალდა იწყებს წუწუნსა და ვიშვიშს:

— მოერჩეთ ახლა ხუმრობას! შემობრალეთ ქალიშვილებო! გიფიქრიათ ოდესმე, რომ ყველა, ვინც ქუჩაში გხედებათ ან ფეხით მოსიარულე, ან ისინი, ვინც მანქანით ჩაგიქროლებთ, ყველა, აბსოლუტურად ყველა, სასიკვდილოდაა განწირული? თუნდაც აგერ ის იდიოტი, Audi Quattro-ში რომ გამოჭიმულა, ახდა ის ორმოცი წლის ნეერასთენიკი, Mini Austin-ში რომ მარიაჟობს და ისე ჩაგვიქროლა, მგონი ვერც კი შეგვაშნია. ისინიც, ვინც ამ მრავალსართულიან სახლებში ხმაურგაუმტარ კვლებს ამოფარებულან (თუმცა ხმაური მაინც შესდით), სულ ტყვილად ფიქრობენ, რომ მაგათ ვერაფერი მოერყვათ ვენი ყველანი, ადრე თუ გვიან, ხრწნაშეპარული გვაძების გროვად იქცევიან. რაც ჩვენი პლანეტა არსებობს, მასზე 80 მილიარდმა კაცმა იცხოვრა. კარგად დაიმახსოვრეთ ეს ციფრი: ჩვენ 80 მილიარდ ცხედარზე დავდივართ ახლა ისიც გაიაზრეთ, რომ ჩვენ, ყველანი, რომლებსაც ვერ კიდევ გვაქვს დრო, წარმოუდგენთ მოძვეალი გვაძების გროვას, ხორცის აფროლებულ მასას. სიცოცხლე ერთი დიდი გენოციდია.

აი, ამჯერად კი გაუფუჭა ყველას ხასიათი და თავისი თავით მეტად კმაყოფილია. „მარკ ჟაკობის“ ზამშის ქურთუკის ჯიბეში ხელს იყოფს და ლექსომილის მწვანე ყუთს თითებით ქება. ამ ყუთის არსებობა ისეთივე რწმენას მატებს, როგორც ციანიტის კალიუმის ამპულა აგულიანებდა წინააღმდეგობის მოძრაობის გმირს გესტაპოში დაკითხვის წინ ლორისტონის ქუჩაზე 60 წლის წინ.

3.

თვითმფრინავი სარეკლამო ბიზნესის ხალხითაა გაძევილი. ახლა უცებ რამე რომ მოხდეს და ეს ამხელა ჯართი მიწას დაენარცხოს, დედამიწაზე სამართლიანობასა და გულწრფელობას გამარჯვების რაღაც შანსი გაუჩნდება. მაგრამ ცხოვრება რატომდაც ისეა მოწყობილი, რომ რეკლამისტებით საუსე თვითმფრინავე-

ბი არასოდეს არ ვარდებიან. ავიაკატასტროფებს ძირითადად ისეთი თვითმფრინავები განიცდიან, რომლებიც მგზავრობენ ალალ-მართალი მოქალაქეები, ერთმანეთზე გადარეული შეყვარებულები, კაცობრიობის კეთილისმყოფელები, ან ისეთი თვითმფრინავები, სადაც იმყოფებიან ოტის რედინგი*, ჯგუფი Lynyrd Skynyrd¹, მარსელ დადი*, ჯონ კენედი უმცროსი. მსოფლიო კომუნიკაციის გარუჯული სპეციალისტები თავს უსაფრთხოდ გრძობენ, რაც კიდევ უფრო მეტ ქედმაღლობას ანიჭებს მათ ამ ხალხს ბირჟაზე მომხდარი კატასტროფები უფრო აშინებს, ვიდრე პაერში დატრიალებული უბედურებები. ნოუთბუქზე ამ ფრაზის ბეჭდვისას ოქტავს ელიძება: იგი VIPპენსონაა, მდიდარია და ეშინია — ვვლა ეს კომპონენტი ძალიანაც წყობა ერთმანეთს, Espace-127-ის სალონში „ვოდ-კატონიკს“ წრუპავს (Espace-127-ში თქვენ ხიამოვნებით აღმოაჩენთ ერგონომიულ და კომფორტულ სავარძლებს, რომლებიც 127 გრადუსით იხრება. ეს კი ადამიანის სხეულის საუკეთესო პოზია უწონადობის მდგომარეობაში. ტელეფონებით, ინდივიდუალური ვიდეოპლეიერებითა და ხმაურსაწინააღმდეგო შლემებით აღჭურვილი Espace-127-ის სავარძლები უზრუნველყოფენ იდეალურ კომფორტს თქვენი მუშაობისა და დასვენებისათვის — გვამცნობს Air France Madame-ის რეკლამა).

ბიზნესკლასის სალონში სტრატეგიული დაგვიმარების განყოფილების მუშაკები არტმენეჯერებს უჩაღიჩებენ, დირექტორების მოადგილეები ტელეპროდიუსერებს ელლაბუცებიან, საერთაშორისო ურთიერთობების კოორდინატორი მდგრადი განვითარების მიმართულების დირექტორს ბავეებზე ეთომარება (ნებისმიერ დაწესებულებაში ვერცე გამოიცნობ რომელი გოგო ვიძაობს კოლევასთან. ასეთები სხვებისგან განსხვავებით ძალიან გამოშწვევად იცვამენ). მთელი ეს ჯგუფური შმაშური ემსახურება „თანამშრომელთა შორის უფრო მჭიდრო კავშირის დამყარებასა და ადამიანური რესურსების წიაღში შიდა ურთიერთობების ოპტიმიზაციას“. ოქტავს უკვე დიდი ხანია ასწავლეს როგორ დაემორჩილოს თამაშის ამ წესებს. თანაც ცხოვრება ხომ დროის სულ მცირე ნაგლეჯია, რომელსაც ხერცეში მოტრიალე პატარა კნჭზე საცხოვრებლად გვანიჭებენ და ეს ციციქნა ნაგლეჯიც იმაზე ფიქრში ხომ არ უნდა გავლიოთ, მოგვეწონს თუ არ

¹ ამერიკელი ფოლკ-როკჯგუფი.

მოგვეწონს, როგორაა ცხოვრება ორგანიზებული? ჯობია თავიდანვე მივიღოთ თამაშის წესები ისეთი, როგორიც არის.

— ჩვენ გავგეწვითეს იმისათვის, რომ რასაც თავზე მოგვახვევენ, ულაპარაკოდ მივიღოთ მე უფსკრულის პირზე ბორძიკით დაუდვიარ და ყოველ წამს შეიძლება გადავიჩიებო. ბოლოს და ბოლოს, რამდენს მახეწნინებთ, მითხარით ახლა, რომელს გინდათ ჩემთან ვიძაობა?

ადრე მის ასეთ პროვოკაციულ გამოხდომებზე ვცინებოდათ მაინც. ახლა კი ამ სიტყვების გავრებაზე გარშემომყოფთ გული უმძიმდებათ.

ამდენ ხალხში მარტოობა საშინელებაა. წამდაუნუმ ტელეფონის ავტომობასუხეს ამჩნებს. პასუხი უცვლელია:

— ახალი ინფორმაცია არ შემოსულა.

ოქტავს ფილმის ყურებისას ჩაეძინა. ტომ ჰენქსი თამაშობდა (მსახიობი კი არა, სუფთა ძილის წამალია). ესიზმრება სექსუალური ორგიები ბაკამის კუნძულებზე: ვანესა ლორენცოს და ჰაიდი კლუმს ხელით უსინჯავს გაპრიადებულ და სველ ფუწუნებს. კბილებს აღარ ახრჭიალებს. ეჩვენება, რომ როგორც იქნა, თავი დააღწია უბედურებას, ერთი ნაბიჯით დაშორდა, მერე ორიით, ცოტაც და უკვე საკმაო მანძილით დაშორდა საფრთხეს. ძლივს გასაგონი ხმით შვებით ამოიოხრა და დაასველა კიდევ „ლვეისტრაუსები“ (501 მოდელი, 2001 წლის შემოდგომა-ზამთრის სეზონის „ნალვლიანი ტროპიკები“).

როგორც იქნა, სააგენტო (იგივე Entrepise — დაწესებულება) მიწაზე დაეშვა. მიიღო ბარგი და იკარუსში ავიდა. ფუგენის სიმღერებს გაკეთიან, მაგრამ მისი უსაზღვრო პესიმინიზმისა არაფერი გაგებათ „უძღერე სიცოცხლეს, უძღერე ისე, / თითქოს იცი, რომ ხვალ უნდა მოკვდე“ და „შეიძლება ხვალამდე ანუ / შეიძლება სულაც სიკვდილამდე“. ოქტავი უცებ მიხვდება, სერიალ Star Trek-ში კოსმოსურ ზომადს რატომ ჰქვია Entrepise: სააგენტო Rosserys and Witcherayt ძალიან ჰკავს ამ საფრენ აპარატს, რომელიც ვარსკვლავთშორის სერცეშია გაშვებული არამიწიერი ცივილიზაციების საძებნელად. სხვათა შორის, ისიც გაახსენდა, რომ მის ბევრ კოლევას წაწვეტებული ყურები ჰქონდა.

სააგენტო სასტუმროში მისვლისთანავე დაიშალა: ზოგიერთმა პროდიუსერმა ქალმა აუხს მიაშურა, სხვები მალაზიებში გაცვედნენ, დანარჩენები დასაძინებლად წავიდნენ. ეისაც არ ეძინებოდა, Roll's-ში წავიდა ოდილითან და მის ძუძუებთან საცეკაოდ. ოქტავიც მათ გაჰყვა. ერთი

ბოლო Gordon's შუკუთა და განჯას ტარიანზეც არ უთქვამს უარი. პლაქზე სიტუაცია ერთი შეხედვისთანავე იჩითება, რაც არის. შუკანიანი ნაშები ვერცე გეტმანებთან. ერთი მათგანი ოქტავს მიმართავს:

— წამოდი ჩემს ბინაში.

მაგრამ ვინაიდან კონაკრის აქცენტი აქვს, ოქტავმა ასე გაიგონა:

— წამოდი ჩემს წინაში.

მაგარი ღადაობა იყო. მერე ყველაფერი გაირკვა. ოქტავმა სახეზე ხელები აიფარა და წაიჩურჩულა:

— ჩემო კარგო, მე გოგოებს არ ვჭიბავ; მე მათ ვლუპავ!

ტურისტული კომპლექსი „სალი“, რომელსაც სენეგალის არმიის გაძლიერებული დაცვა ჰყავს, შედგება 15 სასტუმროსაგან. სააგენტომ თავისი არჩევანი „საგანზე“ შეაჩერა, სადაც საწოლი ოთახები კონდიციონირებულია, აუზები ღამით განათებულია და გარშემო სრული კომფორტია. იქვეა ჩოგბურთის კორტები, მინიგოლფის მოედანი, სააქრო ცენტრი, კაზინო და დისკოთეკა. და ეს ყველაფერი ატლანტის ოკეანის სანაპიროზე. ჰემინგუეის დროინდელი საფარის შემდეგ აფრიკა შეიცვალა. დღესდღეობით ეს არის კონტინენტი, რომელიც დასავლურმა სამყარომ სასიკვდილოდ გაჩინა (1998 წელს აქ შიდასით 2 მილიონი კაცი გარდაიცვალა და ეს მოხდა ძირითადად იმიტომ, რომ წამლის დამამზადებელი ფარმაცევტული ლაბორატორიები, მაგალითად, ამერიკული Bristol-Muers-Squibb, უარს ამბობენ მედიკამენტების ფასის შემცირებაზე). აფრიკა საუკეთესო ადგილია იმისათვის, რომ საშუალო რგოლში მომუშავე კადრები წახალისო და უფრო მიზანმიმართულად გახადო: ამ შიდასითა და კორუფციით დაქცეულ მხარეში, სადაც ბოლო არ უჩანს უაზრო ომებსა და განუწყვეტელ გენოციდს, კაპიტალისტური ქვეყნების წერილფება მოსამსახურეები ნდობით იტყვიან იმ სისტემისადმი, რომელიც მათ პურს აჭმევს. ისინი ყიდულობენ ტიპურ შავი ხის ნიღბებს, სუვენირებს, მსჯელობენ (ან ჰგონაი, რომ მსჯელობენ) ადგილობრივებთან მომავალზე, ახლობლებს შიანი პეიზაჟების ამსახველ ღია ბარათებს უგზავნიან სამშობლოში, რათა პარიზული ზამთრით გათოშილებს მათი ბედნიერება შემურდეთ სარეკლამო ბიზნესის ხალხს უჩვენებენ აფრიკას, როგორც თვალსაჩინო უარყოფით მაგალითს, რათა შევბამოგვარილთ კვლავ შინისკენ გაუწიოთ გულმა, მას შემდეგ რაც დაადგინენ, რომ სხვაგან უარესია. და მაშინ წლის დარჩენილი ნაწილი ასატანად მოეჩვენებათ აფრიკა

მათ კეთილდღეობას უფრო მეტ ფასს სძენს და ამართლებს. ვინაიდან ღარიბები იხოცებიან, მდიდრებს აქვთ უფლება იცოცხლონ.

არის ერთი გრიალ-სრიალი სკუტერებით ტალღებზე, პოლაროიდების ჩხაკუნით, არაუის არაუის აინტერესებს, ყველა ტონგამია გამოწყობილი. აფრიკაში, როცა თეთრკანიანი შუკანიანს მიმართავს, მის ხმაში უკვე აღარ ისმის გარდასულ დღეთა რასისტ-კოლონიზატორთა მოწყალე ტონი. ახლა საქმე უარესადაა: თეთრკანიანი შუკანიანებს ისეთი შემბრალებელი სახით უყურებს, როგორც სიკვდილმისჯილს საზიარებლად მისული მღვდელი.

„საგანის“ აუზის პირას მიმდინარე საუბრების ნაწყვეტები:

ღირექტორის მდივანი (წყალზე ლეღლეებს) — რა კარგი წყალია!
ოქტავი — შენც კარგი ხარ.

რეკლამის განთავსების განყოფილების აგენტი გოგო (მანგოს ნაყოფს კბენს) — რა მკვრივი ბურთიეითაა!

ოქტავი — მე შენი მკვრივი ბურთები მიჩვენია!

არტღირექტორის თანამშემწე (კაფეტერიისკენ მიდის) — წავიდეთ, დღეს პირში არაფერი ჩამიდა!

ოქტავი — ჩაიდე მერე; აქ არა მაქვს?!

მიდის პერსონალის ე.წ. მოტეირების პროცესი. დილის საათები თვითკმაყოფილების ჯგუფურ სეანებს ეთმობა, სადაც სააგენტოს მუშაობის შედეგების ქება-დიდება მეცხრე ცას სწვდება. ტერმინები: „თვითდაფინანსება“ და „კრედიტების დაფარვის მრავალწლიანი განვადება“ წამდაუნუმ ისმის, რათა გაამართლონ თანამშრომლების საახალწლო პრემიების გარეშე დატოვება (ვინაიდან მთელი ფილიალის მიერ გამომუშაებული ფული საბოლოოდ უოლ სტრიტზე ვიდაც თვითმოტვლებილი ბებრეკების ფერხითი იდება, რომლებიც პარიზში ფებსაც არ დგამენ, სიგარებს აბოლებენ და შადლობის თქმასაც კი არ კადრულობენ. R and W-ის უფროსები, როგორც შუა საუკუნეებისდროინდელი ვასალები ან სულაც პუნიკური ომების მსხვერპლნი, მთელ წლიურ მოგებას აქციონერებს მიართმევენ, თან შიშით კანკალებენ, რომ ახალნაყიდი ვილის კრედიტის გადასახდელად ფული არ დააკლდეთ).

სადილის შემდგომი საათები ეთმობა კონსტრუქციულ თვითკრიტიკას, რომლის მიზანია მარკეტინგული პროდუქტიულობის შემდგომი გაუმჯობესების მეთოდების კვლევა. ოქტავმა ბევრი ყინული

ჩაიყარა ჯინ-ტონიკში და ტურისტების დააგდება — ფაღარათიც დაირტყა. პრეზიდენტ ფილიპსა და მარკ მარონიეს დროდადრო გვერდზე გაჰყავთ და ყურში რაღაცებს უწონუნლებიან; ხო აზრზე ხარო რას ეტყვიან, აი, კვით ამბაუმი: „ძალიან გვიხარია, რომ გამოძვერი იმ სიტუაციიდან; ახლა ამ თემაზე ლაპარაკს არ დაგიწყებთ, თავადაც ხედები ალბათ, რომ შენს გიჟობებს გაგებით ვკიდებით თუმცა, რა გასაკვირია — ჩვენ ხომ თანამედროვე, გაგებული უფროსები ვართ? შენც აღარ წახვალ, ხომ?“ ეს ძმაბიჭური გვერდზე გაყვანები სულაც არ უშლის ხელს ფილიპსს, შეახსენოს ოქტავს, თუ რამდენად მნიშვნელოვანია „მგერულეტის“ წარმატებული გადაღებები სააგენტოსა და Madone-ის ვკუფის წვერებს შორის კარგი ურთიერთობებისთვის.

— ამას წინათ ერთად ჩაატარეთ თათბირი სარეკლამო სტრატეგიის შემუშავების თაობაზე და კარგადაც შეგვეჯიშოს.

— დაიკიდე, პრეზიდენტო. ამჯერად აღარ ვაპირებ კლიენტს შევდგე და გადაუყარო. პო, მართლა, კლიპისთვის ძაან მაგარი გოგო ვიპოვე.

— პო, ვიცო, ის მაროჯოული... მაგრამ გადაღების შემდეგ მოუწევს გაღიავება.

— მაგაზე ნუ იდარდებ. მაგის ფული ბიუჯეტში გათვალისწინებულია. აზრზე ხართ, რა შესაძლებლობები არსებობს დღეს? ვიყვანთ კარგ ტაკუცუნებიან გოგოს, დაასვამ მთორე გოგოს სახეს, მიაბამ მესამე გოგოს ფეხებს, მეოთხეს — ხელებს, მეხუთეს — ტუპუებს. ერთი სიტყვით გამოდის ადამიანის აჯაფსანდალი!

— იქნებ კლიპის გადასაღებად რეჟისორის მაგფრად ვინმე პლასტიკური ქირურგიის ცნობილი სპეციალისტი მოგვეწვია?

ოქტავს არ უნდა ყველაფერი ერთი ხელის მოსმით უარყოს, მაგრამ არც ის უნდა, ყველაფერში დაეთანხმოს და ერთი-ორი თავისებური არ გამოურიოს. ეს ამკარად მომწიფების ნიშანია. თუმცა, ბოლომდე თავი ვერ შეიკავა და იფეთქა:

— მაინც რატომ არ შეიძლება, რომ კლიპში მაროჯოული გადავიღოთ? აუცილებელია ჩვენც ზოგიერთი კლიენტებით ფაშისტები ვიყოთ? ყელში ამოძვიდა უკვე ეს რასისტული მძღნერობები! Nike-მ პეტენის* სულისკვეთება დააბრუნა Nikepark-ის ბანერებზე; Nestlé-მ უარი თქვა შაგკანიანების გადაღებაზე, თანაც რაში? კალათბურთის კლიპში! ახლა რა ვქნათ, ჩვენც იგივე გავაკეთოთ? მაგრამ თუ

კაციშეილი ხმას არ ამოიღებს, სად მიგვიყვანს ეს ყველაფერი? ამ წყველმა რეკლამამ სულ თავდაყირა დააყენა ყველაფერი: აზრზე ხართ, განდი* ყიდის Apple-ის კომპიუტერებს! ეს წმინდა ადამიანი, რომელიც ყოველგვარი ტექნოლოგიების სასტიკი წინააღმდეგი იყო, ბერივით ჩაცმული დადიოდა, თანაც ფეხშიშველი, გაიხედავ და ტექნიკის გამყიდველად არ ვაქციეთ?! პიკასო თურმე Citroën-ის ერთ-ერთი მოდელი ყოფილა! სტეე მაკკუინი* „ფორდს“ დააგრიალებს, ხოლო ოდრი ჰეპბერნი Tod's-ის მოკასინებით იწონებს თავს! არ ვიფიქრიათ, რომ ეს საცოდავები საფლაუში გადატრიალდნენ, რადგან ჩვენ აქ ისინი კომიუნიაფერებად¹ ვაქციეთ! ეს ცოცხალ-მკვდრების მზის დაბნელება და მკვდრების პოლოკოსტია²! ჩვენ გვაძებით ვიკვებებით! ჩვენს საქონელს ზომბები ყიდიან! კი, მაგრამ ამ საზიზღრობას ხომ უნდა პქონდეს დასასრული?! ლატარიის სახელმწიფო კომპანია ამ ახლახან ახალი ტირაჟით გაგვაბედნიერა და არ იკითხავთ ბილეთებზე ვინ იყვნენ გამოსახული? მარო, კასტრო და სტალინი! მოუნდათ ფულის გაკეთება! და ვინ შეაჩერებს ამ ბაკქანალიას თუ შენ, დიდო უფროსო ფილაპ, ხმას არ აღიმალღებ მსოფლიო კომუნიკაციებში გაბატონებულ რასიზმისა თუ ნაციონალისტური იდეების ბატონობის წინააღმდეგ?!

— აუ, ეს რა ნუნდი გამხდარა, რაც კოკაინს შეეშვა! შენ რა გგონია, მე არ ვიფიქრობ ამ საკითხზე? რა თქმა უნდა, ჩემთვისაც საშინელებაა მთელი ეს ჩვენი ნამოქმედარი, მაგრამ ამას გარდა, მე ცოლ-შვილზეც უნდა ვიფიქრო, ჩემო კარგო! თანაც, მგალომანიით ისე არა ვარ შეპყრობილი, რომ რეკოლუცია მოეწყო, მთლად მიწასთან ნუ გავგასწორებ, ოქტავ და ეცადე შეგგუო ამ ყველაფერს! საკმარისია ტელევიზორს არ უყურო და „მაკდონალდსშიც“ აღარასოდეს მოგიხდება წასვლა! მთელი ეს სამძღნერეთი მარტო ჩემი ბრალი ხომ არ არის, თქვენც დიდი წვლილი მიგიძღვით მის შექმნაში, თქვენ ვიდულობთ ნაიჟებს და ინდონეზიელი მონების მიერ შეკერილ სხვა ზმანებს. ადვილია იმ სისტემის ლანძღვა-გინება, რომელსაც თქვენ თავადვე ქმნით! და საერთოდ, გვეოთ ჩემი მანიაკად შერაცხვა მხოლოდ იმის გამო, რომ ფული მიყვარს! მე მგონი, არც თქვენ გეჯავრებათ! მაგრამ არის რაღაცები, რაც მეც თქვენსავით გულს მირჯეს. მაგრამ ახლა

¹ კომიუნიაფერი (ფრ) — სეაჭრო ფირმის აჯენტო.

² პოლოკოსტია (ებრ) — გენოციდი.

არ ვგულისხმობ გადასაღებად თეთრკანიანების შერჩევას, იმიტომ, რომ აქ ჩვენ ვერაფერს გავხდებით ნამდვილი რასისტები მომხმარებლები არიან და არა რეკლამის შემკვეთნი. არც მიცვალებულებით მანიპულაციები მიშლის ნერვებს: დიდი ადამიანები მარტო თავის თავს არასოდეს ეკუთვნიდნენ, ისინი ყველასი იყვნენ; ყველა გენია სიცოცხლეშივე სამარეში ტრიალებდა. არა, ჩემო ნორჩო გუჩი, მე სულ სხვა რამ მაცოფებს, კერძოდ კი, ეს მოდური დღესასწაულები და გაუთავებელი ტაშ-ფანდური, რომლებიც რეკლამისტებმა გამოიგონეს, რათა ადამიანები მუდმივად სადღესასწაულო აქსესუარების შემქნაში იყვნენ. უკვე აღარ შემიძლია იმის წერება, თუ როგორ ვება ჩემი ოჯახი ფოველ ასეთ ახალ სატყუარაზე. კარგი, ხო, შობა მაინც შობაა, ვერსად წახუვალ, მიუხედავად იმისა, რომ სანტა კლაუსი ერთ-ერთი ამერიკული სადისტრიბუციო არხის გამოგონებაა, მაგრამ დანარჩენები? დედების დღეო (მადლობა მარშალ პეტენს), მამების დღეო, ბებიების დღეო, პელოუინი, წმინდა პატრიკის დღე, ვალენტინობა, რუსული ახალი წელი, ჩინური ახალი წელი, Nutras weet-ის, Tupper ware-2-ის და კიდევ ათასი ჯანდაბისა და დოზანის დღე! მალე კალენდარში წამლად ერთი თავისუფალი დღე აღარ დარჩება! ყველა წმინდანს 365 ლოგოტიპი შეცვლის!

— აი, ხომ ხედავ, უფროსო, რომ მე ცამდე მართალი ვიყავი, როცა პროტესტისკენ მოგიწოდებდი! ვერც მე ვიტან პელოუინს. ადრე გეჭონდა მშვენიერი ყველაწმიდის დღე. რა გვინდოდა, რაში გეჭირდებოდა ეს ცხრა მთას იქიდან ყურით მოთრეული მაიმუნობა!

— არა, არა ესენი სულ სხვადასხვა რაღაცებია! ყველაწმიდის დღეს სასაფლაოზე მედივართ მიცვალებულთათვის პატეის მისაგებად; პელოუინზე კი პირიქით, მკვდრები აქეთ მოდიან ჩვენს მოსაკითხად. მე თუ მკითხავთ, ძალიანაც პრაქტიკულია — სასაფლაოზე წასვლა აღარ გეჭირდება. ყველაფერი აქვეა, ერთი ხელის გაწვდენაზე... მიცვალებულები გამოძახებით სიკვდილი კარზე ზარს გირეკავს! მაგათ უყვართ ვკეთი ფოკუსები: სიკვდილი ემსგავსება ფოსტალიონს, რომელსაც სამობაო კალენდრები დააქვს კარდაკარ.

— მე მგონი, ხალხს ათასჯერ მეტად ურჩევნია ურჩხულებისა და მონქენების ფორმები გადაიცვან და გოგრაში ანთებული სანთელი ჩატენონ, ვიდრე ის, რომ გარდაცვლილ ახლობლებზე იფიქრონ და იდარდონ. მაგრამ მინდა შეგახსენო, რომ წელან რომ ძალად შეითხზნი-

ლი დღესასწაულები ჩამოთვალე, ერთი, თანაც ყველაზე კომერციული, გამოგრჩა — ქორწილი, რომელიც მთავარი ობიექტია ინტენსიური სარეკლამო კომპანიებისა და იანურიდან დაწვებული ფოველწლიური დღესასწაულებისა: Printemps-ის Galerie lafayette-ისა და bon marche-ს საქორწინო განყოფილებების სარეკლამო პლაკატები, ქალთა ყველა ჟურნალის გარეკანი მხოლოდ და მხოლოდ ტელევიზორიდან და რადიოდან მომდინარე ტკბილი საწამლაჟია. ტვინგადაბრუნებულ ახალგაზრდა წვეილებს სჯერათ, რომ სიყვარულით ქორწინდებიან და ბედნიერებას ესწრაფვიან. არადა, სინამდვილეში იმიტომ ქორწინდებიან, რომ მერე მაგათ მთვასალოთ რაც შეიძლება მეტი ჭურჭელი, აბანოს პირსახოცები, ყუადანები, დივანი, მიკროტალღური ლუმელი...

— პო, მართლა, ერთი რაღაც გამახსენდა; ოქტავ გახსოვთ Bariel-ის ამბავი რომ იყო და შენ რომ შემოგვთავაზე, ტიტრში ვოფილიყო სიტყვა „ბედნიერება“?

— აა, ხო, როგორ არ მახსოვს... მერე იურიდიულმა სამსახურმა რომ აგვიხსნა, არ შეიძლებაო.

— აი, ზუსტად ეე! და არ გაინტერესებს რატომ არ შეიძლებოდა? თურმე ნუ იტყვი და „ბედნიერება“ უკვე Nestlé-ს მარკაში ყოფილა! ბედნიერება ეკუთვნის Nestlé-ს!

— ეე სულაც არ მიკვირს. უკეთესს გეტყვი: თურმე Pepsi-მ გადაწვიტა ლურჯი ფერი მიითვისოს?

— როგორ თუ მიითვისოს?

— როგორ რა ჭრელად! ნაღდს გეუბნები: უნდა იყიდონ ლურჯი ფერი, გახდნენ მისი ბატონ-პატრონები და ეს ჯერ კიდევ ყველაფერი არ არის: თურმე აფინანსებენ CD-ROM-ზე საგანმანათლებლო პროგრამების ჩაწერას, რომლებსაც მერე უფასოდ ურიგებენ დაწვებითი კლასის მოსწავლეებს. ბავშვები სკოლაში Pepsi-ს კომპიუტერებზე მეცადინეობენ და ეჩვევიან სიტყვა წყურვილის წაკითხვას Pepsi-ს ფერის ფონზე.

— პოდა, მერე უყურონ პეპსისფერ ცას, უცემციმებდეთ პეპსისფერი თვალები და როცა ველოსიპედებიდან გადმოფირავდებიან, მუხლები კი არ ჩაულურჯდებათ არამედ ჩაუპეპსდებათ.

— Colgate-შიც იგვე ამბავია: ფირმა ურიგებს მასწავლებლებს ვიდუოკასეტებს იმ პირობით, რომ ბავშვებს ჩააგონონ კბილები მხოლოდ მათი პასტით გაიხზონ.

— პო, ვე მეც გავიგე. L'oreial-იც იმავეს არ აკეთებს Petit Dop-ის შამპუნით? ტვინი რომ გამოურეცხეს ბუშვებს, ვე არ ვვით და ახლა თმას მისდგენ!

ამ სიტყვებზე ფილიპს სიცილი წასკდა, მაგრამ ოქტავი ისევ თავისას უბერაუდა.

— თუმცა, ცოტა გულზე მომეშვა, რომ თურმე ეს ყველაფერი შენთვის სულერთი არ ყოფილა...

— არა, მე, უბრალოდ, ვხვდები რაც მოგველის: რეკლამა იმიტომ იკავეს მთელ ადგილს, რომ იმ ადგილზე სხვა არაფერია. იგი ერთადერთი იდეალი გახდა. ბუნებას კი არ ემინია სიცარიელისა, არამედ იმედს და შესაბამისად, ადამიანსაც.

— საშინელება! მოიცა, არ წახვიდე! რახან ამ თემაზე წავიდა ლაპარაკი, ერთ მაგარ ამბავს მოგიყვები. როდესაც რეკლამის შემკვეთები ჩაწოლილ საქონელს ვედარ ყვირიან ანდა სულაც თავიანთი უხამსობამდე მისული ხელფასების გამართლებას მოინდომებენ, რეკლამისტებს უბრძანებენ, პროდუქტის შეფუთვა შეცვალონ. სააგენტოებს უდიდეს მაფუთს უხდიან სტილისტიკის შესაცვლელად. მერე იწვება გაუთავებული თათბირები. ერთხელ, Kraft Jacobs Suchard-ში ვიყავი, აი, იმ ბიჭთან კაბინეტში, თავი ბოთლების სახეებს რომ მიუგავს, აღარ მახსოვს რა ჰქვია... ანტუან პუასარი თუ პონშარი... მგონი, სულაც პოდარი თუ რაღაც ვკითხ...

— პუდარი ჰქვია, დაწინარდი.

— პო, პო, პუდარი, მაგას კაცი როგორ დაიფიქვებს... ერთი სიტყვით, მაჩვენა ყველა ლოგოტიპი, რაც კი შესთავაზეს და მთხოვა აზრი გამომეთქვა. თან უნდა გენახათ, რა აღტყინებული იყო! როგორ მოჰქონდა თავი! ორგანიზმამდე აღარაფერი უკლდა. პირდაპირ იატაკზე ვისხედით და პროექტები წინ გვქონდა გაშლილი. ვისხედით ასე ფეხ-მორთხმულები ვალიზის შენობაში, ის სუფთად გაპარსული, Tintin et Milou-ს პალსტუხით გასკვანჩული, მე კიდევ ერთი შტუდვისთანავე რომ მეტყობა ვინცა ვარ ვსვამდით გაციფებულ ყვავს, რომელიც ბოლო 30 წლის განმავლობაში უხმარ დამტკნარ მდივან ქალს შემოჰქონდა ქომინ-ქომინით პუდარს თვალებში შეეხედ და ვერცხე მიეხვდი, რომ ეჭვებს შეეპერო, პირველად ცხორებაში თავის თავს ვკითხებოდა, რა ჯანდაბას აკეთებდა იმ კაბინეტში და საერთოდ, რისკენ ისწრაფოდა. მეც მაშინვე მოუხვიე, ნებისმიერი აირჩიე-მეთქი. იმანაც თვალები

დახუჭა და იმ დახვეწებული პროექტებიდან ერთი გამოაძრო, ისე, ალაღბეღზე, რაც ხელში მოხვდა, თან ბუტბუტებდა: „Am, stram, gram, pic et pic et colégram, bour et bour et ratatam, am, stram, gram, pic, dam“¹. და ახლა მის მიერ ვერ ხელის ცეცებით ამოღებული ვარიანტის მიხედვით დამზადებული პაკეტი ევროპის ყველა სუპერმარკეტში მოვხვდებით თვალში! მაგარი პარაბოლაა, რას იტყვი, აბა? „ჩვენი იმიჯი ალაღბეღზე არჩეული!“

თუმცა, ოქტავს უკვე აღარაფერი უსმენდა. ფილიპი სადღაც გაქცეულიყო. მას არ უყვარს იმ ხელზე კბენა, რომელიც პურს აჭმევს და ამიტომაც თავს არიდებს ხანგრძლივ კონფრონტაციებს. თავის უკმაყოფილებას შემოდებს ხოლმე იმ თაროზე, რომლის სახელია „საკუთარ თავზე დაცინვის ყოველთვისური სენსი“ „ფუკსისთან“ სადილებზე“. ამის გამოა, რომ ყოველ დილით სულ უფრო და უფრო გამოუძინებელი დგება.

ოქტავი ცხელ პურს ისუნთქავს. ყურეზე აფრიანი ნავეები უხმაუროდ დაცურავენ. სააგენტოს ყველა გოგომ იქაური წერილ-წერილი ნაწნავეები გაიკეთა იმ იმედით, იქნებ იმან ბოუის* დავემსგავსოთო (შედგება მოლოდინს გადააჭარბა: დავემსგავსნენ, ოღონდ არა ბოუის, არამედ ბო დერეკს* ღრმა სიბერეში). საშინელ სამსჯავროზე რეკლამისტებსაც რომ გამოიძახებენ და ანგარიშის ჩაბარებას მოსთხოვენ, ოქტავს ალბათ ნაწილობრივ ჩათვლიან დამნაშავედ. მას გაასამართლებენ მხოლოდ როგორც ერთ რიგით უმნიშვნელო თანამშრომელს, რომელსაც ერთხელ თვითონვე შეეპარა ეჭვი თავისი საქმიანობის მართლგონიერებაში. მედონში ყოფნა ალბათ შემაძსუბუქებელ გარემოებად ჩათვლება და სამსჯავროს გულმონყვალებასაც დაიმსახურებს. თანაც, მარონიესაგან განსხვავებით, მისთვის კანის „ლომებიც“ არასოდეს მიუნიჭებიან.

ოქტავი თავის პლატონურ შეყვარებულ თამარას ურეკავს და თან სოფოზე ფიქრობს, საკუთარი ბუშვის დედაზე, ბუშვისა, რომელსაც ვერასოდეს ნახავს. ჯერ რა იცხობრა და უკვე რამდენი რამ დაკარგა!

— გაგაღვიძე?

— გუშინ საღამოს Plaza-ში ერთი კლიენტის დავითრიე, — აჭიკჭიკდა თამარა, — შეიძლება არ დამიჯერო, მაგრამ იცი, რამხელა ჰქონდა? თითქმის ბუშვის მკლავისხელა. რა ჩალიჩი დამჭირდებოდა

¹ უაზრო ფრაზები.

იმის შესატყნად, აზრზე ხარ? „აღჭურვეთ თქვენი სამზარეულო ჩვენი კომპანიების თ... ბუმ-ბუმ... გააკეთეთ კარგი დაჭკვიანური არჩევანი...“

— რაო, ეს რაღა ოხრობაა?

— აა, ესა? ეს იცი რა არის? მაგარია... ტელეფონის ფულს არ ვიხდი. დროდადრო რეკლამებს უშვებენ, სამაგიეროდ, დარეკვა მუქთაა. რა, ცუდია?

— კი, მაგრამ, ასეთ იდიოტობას რატომ დათანხმდი?

— „კასტოსთან არის ყველაფერი, რაც კი სასარგებლო და ხელშეშახები ა. კასტოკასტორამა“... რა მოხდა, არც ვეფთი საშინელება! მე, მაგალითად, უკვე მივეჩვიე. ხო, კაი, დაიკიდე. გუშინდელ კლიენტზე რომ გიყვებოდი, კიდევ კარგი, განგრეულ კაიფში იყო. კი უღებოდა, მაგრამ ჩვარებით პქონდა. რაღას ვიზამდი? აუღეჩი და პატარა სტრიპტიზი ჩაუტარე იქვე, ლოგინში. მერე მითხრა, ფეხზე რომ დაგაყარო და ისე შევიყნოსო, რა მოხდებაო. ბოლოს ტელევიზორს ვუყურეთ და სულ ვიყო რა. მშვიდობიანად დაუდღწიე თავი. „Intermarche — სეილებების მუშაკებები“. რომელი საათია?

— სამი.

— აუ, ვკვდები ისე მეძინება. დილის 7 საათამდე Banana-ში ვიყავი. რა ამბაში ვიქნებოდი, ხო აზრზე ხარ?! ვუღარ ვიკვდი, სად ხელი მქონდა, სად ფეხი. ის კი არადა, მისაწებებელი წამწამები თვალების მაგივრად კბილებზე მივიკარი. აბა, შენ როგორღა ხარ, რას შვრები და საერთოდ, სად ხარ?

— სადა ვარ და სენჯალში. ძალიან მენატრები. იცი რას ვკითხულობ? „ფარვანების სფეროს გაფართოება“.

— მორჩი ახლა მაიმუნობას. წუხანდელ ამბებს ნულარ მახსენებ, თორემ აქვე ვარწყვე. „Caillaux, Caillaux, Caillaux!“ — მარად მბრწყინავი ტორშები — იმეორებს ექო. მოგვიანებით ხომ არ გადმოიმირკავდი?

— შენ რა, მობილური ყურთან გიდევს? ფრთხილად იყავი, ხომ იცი, ფიჭური ტელეფონები თურმე ღნმ-ს ანგრევენ. თავკვებზე ჩაუტარებიათ ტესტი და ნახეს, რომ მობილურებთან ახლოს მყოფების სიკვდილიანობამ 75% შეადგინა. მე რაღაც სპეციალური ბალიში

¹ საფირმო ძალიანის სახელწოდება.

ვიყიდე, რომ ტელეფონი პირდაპირ ყურზე არ მომედლოს. შენც იყიდე, დამიჯერე. მე, პირადად, სულაც არ მინდა, რომ ტვინის სიმსივნე დამემართოს.

— კარგი რა, ტვინი სადა გაქვს, რომ სიმსივნეც დაგემართოს! „მომგებიანი შენაძენების კონტინენტი“.

— მაპატიე, მაგრამ მაგ შენმა რეკლამებმა უკვე თავი ამატკივა. ახლა გავთიშავ და დაიძინე ჩემო ქურციკო, ჩემო ბერბერო, ჩემო „მარაკვის“ მხსნელო“.

თანამედროვე ადამიანის პრობლემა მისი ბოროტება და სიაკვაცე არ განლაგთ პირიქით უმეტეს შემთხვევაში, წმინდა პრაქტიკულ მოსაზრებათა გამო, ადამიანი ცდილობს კეთილიც კი იყოს. იგი, უბრალოდ, ვერ იტანს მოწყენას. მოწყენილობა კაცს თავზარს სცემს; თუმცა, სინამდვილეში არაფერია უფრო კონსტრუქციული და კეთილშობილური, ვიდრე ერთი კაი ყოველდღიური დონა უქმად დაკარგული დროისა, საუკუნედ გაჩეული ცარიელი წამებისა, კომშიარად ქცეული საყოველთაო გამოთავანებისა. ოქტავი მიხვდა, თუ რა არის ჭეშმარიტი პედონიზმი — ეს არის მოწყენილობა. მხოლოდ მოწყენილობა აძლევს ადამიანს საშუალებას, დატკბეს აწმყოთი, იმ კონკრეტული წამებით, რომელშიც იმყოფება. მაგრამ რატომღაც ვეღლა უკუღმა იქცევა. დასავლეთის მცხოვრებნი ოღონდაც კი როგორმე მოწყენილობას გაექცნენ და რაღას არ მიედ-მოედებთან: ეს ტელევიზორიო, კინოო, ინტერნეტო, ტელეფონი, ვიდეოთამაშები, ჟურნალები. ისინი უკვე აღარ მონაწილეობენ იმაში, რასაც აკეთებენ. თითქოს საკუთარი ნებით კი არა, მინდობილობით ცხოვრობენ ამ ქვეყანაზე. თითქოს სამარცხვინო და რუპუტაციის შემლახველი იყოს ისუნთქო აქ და ახლა. კაცი, რომელიც ტელევიზორს უყურებს ან ინტერაქტიულ საიტზეა შემძვრალი, ან ვიდაცას მობილურზე ელაპარაკება, ან pleystation-ზე თამაშობს, არ ცხოვრობს. ის არ არის იქ, სადაც არის, თითქოს სხვა სამყაროში გადავიდაო. შეიძლება მთლად არ მომკვდარა, მაგრამ ცოცხალიც აღარ ეთქმის. საინტერესო იქნებოდა, ვინმეს გამოეთვალა, რამდენ საათს ატარებს დღეში ასე „სხვაგან“ ადამიანი. სხვაგან ანუ არა იქ, სადაც ფიზიკურად ვართ ძალე ეს ხელსაწყოები მომსახურების ზონიდან გასულ აბონენტებად დაგვაფიქსირებს და მერე ვუღარავის დაავჯერებ, რომ აქ ხარ

¹ მარაკვი — ქალაქი მაროკოში.

და არა იქ. ყველას, ვინც გართობის ინდუსტრიას აკრიტიკებს, სახლში ტელევიზორი აქვს. ხალხს, რომელიც მომხმარებელთა საზოგადოებას გამოებს, ვინაბარათი უდევს გულის ჯიბეში. ამ პროცესს წინ ვეღარაფერი აღუდგება. პასკალის შემდეგ არაფერი შეცვლილა: ადამიანი სიკვდილის შიშის დაძლევის გართობით ცდილობს. მაგრამ, ეს გართობა ისეთი ყოვლისმომცველი და ყოვლისშემძლე გახდა, რომ ლამის ღმერთი შეცვალოს. როგორ გავუქვეთ გართობას? ამაზე ადვილი არაფერია: უბრალოდ, დაეუმეგობრდეთ მოწყვნილობას.

სამყარო ირეალურია, დროის იმ მონაკვეთების გამოკლებით, როცა მოსაწყვნიია.

ოქტაგი მოწყვნილობით ტკბება ქოქოსის პალმის ქვეშ. ბედნიერია, რადგან უფურებს ქვიშაზე სასიყვარულო აქტით დაკავებულ ორ კალიას და თან ბუტბუტებს:

— როდესაც დედამიწის ზურგზე ყველა თანახმა იქნება, რომ მოწყვნილი იყოს, კაცობრიობა გადარჩება.

მაგრამ, სამწუხაროდ, მოწყვნიის ნეტარი წამები მარკ მარონიმ დაურღვია:

- შენ რა, სოფის საბოლოოდ შეეშვი?
- ჯერ არ ვიცი, დარწმუნებული არა ვარ რაზე მეკითხები?
- ისე, უბრალოდ. შეიძლება ერთი-ორი წუთი დაგელაპარაკო?
- რო გითხრა, არა-მეთქი, შენსას მაინც არ მოიშლი და მეც იძულებული გაეხდები, უფროს-უმცროსობის წესს დაემორჩილო და მოგისმინო.

— მართალი ხარ ახლა გაჩუმდი და მომისმინე. „მეგრელეტის“ სცენარი ვნახე, Madone-ს რომ მიჰყიდეთ რა საშინელებაა! კეთილი სირობა თავში როგორ მოგვიდით?

ოქტაუმა ყურები მოისრისა, რათა დარწმუნებულიყო, რომ არ შემოესმა.

— მოიცა, მარკ, განა შენ თვითონ არ გვითხარი, რომ ეს ბანძობა გაგვეკეთებინა?

- მე? მე თქვენთვის მსგავსი არაფერი მითქვამს.
- შენ სკლეროზი ხომ არა გჭირს? რა, აღარ გახსოვს, 12 პროექტს რომ გეტყვინდნენ და იმასაც კი გვეუბნებოდით, დროა ORSEC-ის გვმა უამოქმედოთო, ჩვენი ბოლო შანსიო...

— მაპატიე, რომ გაწყვეტინებ, მაგრამ მინდა ერთი რამ შეგახსენო:

ახლახან ნამკურნალევი ჩაშვებული ნარკომანი შენა ხარ და არა მე. ამიტომ ძალიან გთხოვ, არაფერი შევეშალოს, OK? ძალიან კარგად ვიცი, რას ვუბნები ჩემს კრეატიულ მენეჯერებს. არასოდეს მოგცემდი იმის უფლებას, რომ ვე არარაობა გქვეყნებინა ისეთი საამაყო კლიენტისათვის, როგორც Madone-ია. უკვე ველში ამომვიდა „მეგრელეტის“ საზოგადოებაში თავის მართლება და თქვენ მაგურად საფედურების მოსმენა. „მეგრელეტი“ იმისთვის, რომ იყოთ მსუბუქად, მაგრამ არა თავში! რა არის ეს, რას ჰგავს, სულელებად რატომ გეთვლი ყველას?

— მოიცა, მარკ, მომისმინე. ჩვენ უკვე შევეჩვიეთ შენს გამოხდომებს კონტრაქტზე ხელმოწერის წინა პერიოდში. მაგრამ აქ ვეღარაფერს ვინაბო „მეგრელეტის“ სცენარი უკვე გაფიდულია, ტესტირებამ წარმატებით ჩაიარა, პროდიუსინგის წინა ეტაპმაც; ახლა ადარაფრის შეცვლა აღარ შეიძლება. მე დიდხანს ვიფიქრე და...

— მე შენ სამსახურში ფიქრისთვის არ ამიყვანიხარ პროექტის გაუმჯობესება გვიან არასოდეს არ არის. სარეკლამო რგოლი ჯერ გადაღებული არ არის და ეკრანზეც არ გამოსულა, ჯერ კიდევ შეიძლება რეაქციების გადაკეთება. ახლა კარგად მომისმინე: როგორც გინდა, ისე გამოძვერი ამ საქმიდან, მაგრამ შენ და ჩარლიმ სცენარი რამენაირად უნდა შეცვალოთ ვერ ხედები, რომ La Rosse-ის იმიჯი დააყენე ეჭვქვეშ?

ოქტაგი უსიტყვოდ უქნევს თავს. წინააღმდეგობის გაჩვენას აზრი არა აქვს. მან მშვენიერად იცის, რომ მარკს La Rosse-ის რეპუტაცია კი არ აღელვებს, არამედ საკუთარი საგარბელი, საიდანაც შეიძლება ერთი ხელის დაკვრით მოისროლონ. თუ მაშინ, პირველ დღეს, ფილაბი თვითონ მივიდა მათთან დასალაპარაკებლად, ე.ი. Madone-იდან მაგრად მიაწუნენ. პოდა, ახლა გადაწყვიტა, ოქტაუსა და ჩარლის შესდგომოდა. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, დღეს საღამოს სენჯალის პაერში ვილაციის სამსახურიდან გაშვების სუნი დადგა და საუბედუროდ, ოქტაგი მიხვდა, რომ ამჯერად მის გათავისუფლებასზე არ იყო ლაპარაკი.

5.

მეორე დღეს სასტუმროს ანიმატორმა სააგენტოს ხალხი ჯუნგლებში ექსკურსიაზე წაიყვანა. ამ ღონისძიების მიზანი იყო გა-

ნუსაზღვრული ვადით აფეხილი თანამშრომლებისთვის უჩვენებინათ ნამდვილი აფრიკა და დაუმტკიცებინათ, რომ ამისთვის ღირდა დროებით დაეტოვებინათ თავიანთი ოქროს გალია. რა თქმა უნდა, როგორც მოსალოდნელი იყო, აქედან არაფერი გამოვიდა: ვარდისფერ ტბასთან ჯიპებით მიაგრაილეს, უფურეს აფრიკულ ცეკვებს, გემო გაუსინჯეს მეშუის¹. უბედურება კი ის იყო, რომ მთელი ეს ალიაქითი წინასწარ დადგმული სპექტაკლი იყო. ისინი მხოლოდ იმიტომ წაიყვანეს იმ მიდამოებში, რომ შეემოწმებინათ ადგილობრივი პეიზაჟი რამდენად ჰგავდა ტუროპერატორების ბროშურებზე გამოსახულ თვალისმომჭრულ სანახებს. ტურიზმი ხომ მოგზაურს შემოწმებლად აქცევს, აღმოჩენას — ინსპექტირებად, გაკვირებას — კონსტატაციად, მოხეტიალე მგზავრს — ურწმუნო თომად. მთავარი კი ის იყო, რომ ოქტავს გაუმძღარი კოლოები დაესივნენ. აქედან გამომდინარე, რაღაც თავგადასავალი კიდევ შესაძლებელი იყო, რადგან მას, როგორც მოქმედებებზე და ლიმიტისარომატებიანი სპრეი სასტუმროში დაეტოვებინა.

ვახშმის შემდეგ ჩატარდა სენეგალური ეროვნული შერეების სეანსი, სადაც ერთმანეთს დაუპირისპირდნენ ე.წ. სემინარის მონაწილე (Lacoste-ს მარკიან ზმანებში) და არარსებული ტომის მეომრები („ტარზანში“ რომ აბორიგენებს აცვიათ ისეთ ფორმებში). ერთი სიამოვნება იყო იმის ნახვა, თუ როგორ გააგორეს Kangourou-ს ტრუსიანი მარონიე თიხაზე ტამტამების ყურის წამლები ხმაურის თანხლებით, გიგანტური ბაობაბის ძირში. ბუნხინისგემოიან ღვინოს წრუპაგდნენ, უცხოეთთან ურთიერთობის სამსახურის უფროსი, ცხენისკბილებიანი ქალი თავშეუკავებლად ხარხარებდა, ბუჩქებიდან ადგილობრივი ბუშუების დამშვეული თვალეები აჟად ანათებდნენ, პაერში კაზამანისის ბალახისა და სანელებლებიანი უგემური ფაფის სურნელი იდგა. და ოქტავს კვლავ მოუარა სურვილმა გულში ჩაეკრა ცის კამარა, მადლობა ეთქვა სამყაროსთვის, რომ იყო აქ და არა სხვაგან, მართალია დროებით, მაგრამ მაინც.

მას მოსწონდა ეს მუდმივი სინესტე, რომლის დროსაც ხელები ასე ადვილად სრიალებს სხეულზე და კოცნას მწველი შეგრძნება ემატება, ასეთ დროს ყოველი წერილმანი მნიშვნელოვანი ხდება, ყოველივე მატერიალური აზრს კარგავს, თვით სამუშაოზე თავგადაკლული ხალხიც კი ხვდება, რომ თუ დროდადრო არ შეისვენებს და სამყაროს

¹ მეშუი — არაბული ცრობი.

შშვენიურებით არ დატკბება, მერე, უბრალოდ, ცხოვრების გაგრძელებას ვუღარ შეძლებს. ოქტავი ამ საუაღდებულო ვოიაჟში ფეხათრევით წავიდა. მაგრამ მერე მიხვდა, რომ რაღაც ღვთიურს მიუახლოვდა, შეხო რაღაც მარადიულს, მოეფერა სიცოცხლეს, მაღლა დადგა მიწიერ ამაოებაზე. ჩასწვდა ყოველდღიურობის სისადვიის დიდებულებას. როდესაც ვიდაც ბარიგამ, მეტსახელად „ოქროს საბადომ“, განჯას ყოველდღიური დონის პაჟტი გადასცა, ოქტავი პლაჟზე გაიშხლართა და აღმოხდა სახელი „სოფი“, რომლის წარმოთქმისას სუნთქვა ეკვროდა.

— სიყვარულს გულთან არაფერი ესაქმება. გული მხოლოდ და მხოლოდ ერთი საზიზღარი ორგანოა, სისხლის ამოსაქაჩი შლანგი და მეტი არაფერი. სიყვარული, პირველ რიგში, ფილტვებს ემტვრება. ამიტომ, გული მტკიუა სიყვარულის გამო, — ამას კი არ უნდა ვამბობდეთ არამედ უნდა ვთქვათ, — ფილტვები დამტვრიო. ფილტვები ადამიანის ორგანოებს შორის ყველაზე რომანტიკულია; ყველა შეყვარებული ტუბერკულოზითაა დაავადებული. სულაც არ არის შემთხვევითი, რომ სწორედ ამ დაავადებით გარდაიცვალნენ: ჩეხოვი, დ.პ. ლოურენსი, ფრედერიკ შოპენი, ჯორჯ ორუელი და წმინდა ტერეზა ლიზიელი. ხოლო რაც შეეხება კამიუს, მორაჟიას, ბუდარს, მარია ბაშკირცევს* და კატრინ მენსეილდს*, განა შეძლებდნენ ზუსტად ისეთივე წიგნების დაწერას ამ აუადმყოფობის გარეშე?! სხვათა შორის, არც ქალი კამელიებით* გარდაცვლილა მიოკარდიუმის ინფარქტით ეს სასჯელი მხოლოდ დეპრესიული კარიერისტებისთვისაა განკუთვნილი და არა უნუგეშო შეყვარებულებისათვის.

ოქტავი კაიფში იყო და საკუთარ თავს ელაპარაკებოდა:

— ყოველი ადამიანის სულში მთელმძარე სასიყვარულო სვედაა ჩაბუდებული. გული, რომელიც სიყვარულს არ უტკენია, გული არ არის. ფილტვები ტუბერკულოზს ელოდებიან, რათა საკუთარი არსებობა შეიგრძნონ. მე ვარ თქვენი ფთიზიკური¹ აღზრდის მასწავლებელი. თითოეული ჩვენგანი ლამაზ ვეჯილს უნდა ელოლიაუბოდეს გულის სიღრმეში ისევე, როგორც ქლოე „დღეების ქაფში“*. ანდა მადამ შომა* „ჯადოსნურ მთაში“. მიყვარდა მძინარეს რომ გიყურებდი მაშინაც კი, როცა შინ ვბრუნდებოდი გვიან, ნალოთაგები, შენ

¹ ფთიზიკურია — მედიცინის დარგი, რომელიც სწავლობს ფილტვების ტუბერკულოზს და მისი მკურნალობის მეთოდებს.

კი თავს იმძინარებდი. ჩამოგივდებოდი საწოლზე და შენს წამწამებს ვითვლიდი, ხანდახან მჭეწებოდა, რომ ილიმებოდი. შევეარებული მამაკაცი ის არის, რომელსაც უყვარს ჩაძინებული ქალის ყურება და კიდევ იმ ქალის ყურება, რომელიც ათავენს. სოფი, გესმის თუ არა ჩემი, მიუხედავად ჩვენ შორის გაწოლილი ათასობით კილომეტრისა, როგორც SER-ის რეკლამაშია? რატომ ხდება ისე, რომ როცა შორედები, მაშინ ხედები, როგორ გიყვარს? ნუთუ ვერ ხვდებოდი, რომ მხოლოდ ერთი რამ მინდოდა შენგან: ცოტა ტკივილი მოგვეყენებინა ჩემთვის, სულ ცოტა ფილტვების ტკივილი.

მაგრამ ამ დროს პლაჟზე თითქმის ბოლომდე გამიშვლებული მბეჭდავები და დიდძალეებიანი სტაფიორი ოდილი მოლაგდნენ. წრეში ტარიანი დაატრიალეს და ზედ მრავალი ორასროვანი ხუმრობაც მოაყოლეს:

- არა რა, ჯგუფურს არაფერი ჯობია!
- ვწუწნი, ვწუწნი და არაფერი არ მოდის!
- დარწმუნებული ხარ, რომ ვლავა?
- დიდი საიმპონებით გავიმპორებდი კიდევ, მაგრამ ხმარებამდე საწუწნი უნდა გარეცხოთ!

ახლა ეს ვველაფერი ძალიან უხამსად გამოიყურება, მაგრამ მაშინ, იმ სიტუაციაში, ძალიან სასაცილო იყო.

ვევლა მამაკაც თანამშრომელს მხრებზე პულოვერები მოუგდია და ისე დასეირნობენ. ზოგიერთს სახელოები გაუნასკვავს, ზოგიერთს კი დაუდევრად მოუცვამს „რალფ ლორანის“ ვარდისფერ პერანგზე. ოქტავს ეს ვველაფერი დაუშვებლად მიაჩნია და თავისთვის გიჟდება.

— ვ ე რ გ ა ვ ი გ ე რ ა ტ ო მ შ ე მ ო უ ტ ე რ ი ა კ ი ს ე რ ზ ე ა მ ხ ა ლ ხ ს ე ს პ უ ლ ო ვ ე რ ე ბ ი ? ან ისე უნდა ქნა, ან ასე. თუ გცოვა, ჩაიცვი და თუ გცხელა, სახლში დატოვე. კისერზე შემოხვეული პულოვერი ნათლად აჩვენებს, რომ პიროვნება მხდალია, გადაწყვეტილებას ვერ იღებს, ეშინია ორპირში გაცივების, უნებისყოფია და შოტლანდიური შალით უსწორდება (იმიტომ, რომ წუწურაქია და ქიშმირში ფულს ვერ იმეტებს). შემოუხვევიათ ყელზე ეს ღონდლო რვაფეხები მხოლოდ იმიტომ, რომ აზრზე არ არიან, რომელ ამინდში რა ჩაიცვან. ვისაც პულოვერი მხრებზე აქვს მოგდებული, მშისმარა, უშნო, საცოდავი და ხუსტია. გოგოებო, შემომფიცეთ, რომ ასეთ ტიპებს, როგორც ჭირიანებს, ისე მოერიდებით! შ ო რ ს მ ხ რ ე ბ ზ ე მ ო გ დ ე ბ უ ლ ი პ უ ლ ო ვ ე რ ე ბ ი ს დ ი ქ ტ ა ტ უ რ ა !

მერე დაღამდა. ღამეს დღე მოჰყვა, დღეს კი ლანგუსტების ბარბეკიუ-ვინ იყო, აქ რომ დეკოლონიზაციაზე მელაპარაკებოდა? ვერაფერი ისე ვერ აქცევს ქვეყანას კოლონიად, როგორც მსოფლიო რეკლამა. სადღაც მიყრუებული ქვეყნის გადაკარგული კუთხის წვირიან ქონში Nike-მ, Coca-cola-მ, Cap-მა და Calvin Klein-მა საფრანგეთი, ინგლისი, ესპანეთი და ბელგია შეცვალეს. ზანგებს ისლა დარჩენიათ ნასუფრალით და კმაყოფილდნენ: თავზე გადასდით პირატული კასეტები, ყალბი Rolex-ები და Lakoste-ები, რომელთა ნიანგები პირველივე გარეცხვისთანავე უკვალოდ ქრება. ვარდისფერი ღვინო ცოტა თევში აუვარდა, მაგრამ განა ამისთვის არ არის აქ? რვა კაცმა 17 ბოთლი დალია. ჩარლის ველარ აკავენენ, სულ აინფვიტა: გიჟივით ვველა ღონისძიებაში მონაწილეობს, რასაც კი სასტუმროს ადმინისტრაცია აწყობს: მატარებლობაწაო, კარაო ვეო, კონკურსი სველი მანსურებით თან შიგადაშიგ „მაკლონალდსის“ სათამაშოებს ურიგებს ადგილობრივ ბავშვებს, რომლებიც განუწყვეტლად ვვირიან: „სათამაშოები! სათამაშოები!“

ოქტავმა იცის, რომ ორშაბათიდანვე ამ სიყალბეს ბოლო მოეღება. მაგრამ როდესაც ტყუილი მთავრდება, ეს არ ნიშნავს, რომ სიძარბო იწყება. ფრთხილად იფავით ერთი ტყუილი თავის თავში შეიძლება მეორე ტყუილსაც შეიცავდეს.

ღმერთო ჩემო, რა რთულადაა ვველაფერი მოწყობილი: შეიძლება ერთ ხაფანგს დაადწიო თავი, მაგრამ იქვე ორში ერთად გაება.

ჩარლიმ ზურგზე ხელი დაუტყაპუნა. ოქტავმა შეკეთებული ულუფა მიაწოდა.

— ერთი მითხარი, იცოდი, რომ Pepsi-ს ლურჯი ფერის დათრევა უნდოდა?

— ვიცოდი, აბა, მე ვე გამომეპარებოდა? ვვაც ვიცი და სიტყვა ბედნიერება რომ Nestlé-ს ეკუთვნის, ვვაც. ხომ იცი, ყოველთვის ვველაფერის აზრზე ვარ.

— მაგარი ხარ! აბა, ერთი ამას შეხედე! („ლე მონდის“ ნომერს უფრიალებს ცხვირწინ). აი, კიდევ ერთი სახელე შენი მომავალი წიგნისთვის: თურმე მედიამეტრიის ინსტიტუტს მაყურებელთა აუდიტორიის კვლევის ახალი სისტემა შეუქმნა. ეს არის მოწყობილობა ინფრარწითელი გამოსხივების კამერით თვალის მოძრაობის დასაფიქსირებლად და გადამცემით, რომელშიც ჩართულია მიკროფონი, პროცესორი და მქსიერება ყურის მუშაობის დასაფიქსირებლად.

ბოლოს და ბოლოს, შეძლებენ დაადგინონ რას უსმენენ და უყურებენ მომხმარებლები, თანაც, არა მხოლოდ სახლში, ტელევიზორის წინ, არამედ მანქანაშიც, სუპერმარკეტშიც; ერთი სიტყვით, ყველგან და ყოველთვის! დ ი დ ი მ მ ა თ ვ ა ლ ყ უ რ ს გ ა დ ე ვ ე ნ ე ბ თ!

ჩარლიმ მოქაჩა და ხველა აუტყდა. ოქტაუი სიცილით კვდებოდა.

— მიდი, მიდი, ახველე, მისტერ მეციხოვნე ამაზე უკეთესს მაინც ვერაფერს გააკეთებ ამ სიტუაციაში! ისე, ორუელი სწორად მოიქცა, რომ ჭლექით მოკვდა. ზუსტადაც რომ დროზე მოუსწრო ჭლექმა და თავისი თვალით ვერ ნახა, რომ არ ცდებოდა.

სამოტივაციო სემინარი კოლექტიური უტოპიით დაიწყო. რატომ-ღაც უცებ ყველანი თანასწორი გაუხდით მონები ბატონებს შენობით მიმართავენ — ამკარად სოციალური ორგანო. ყოველ შემთხვევაში, პირველ საღამოს ასე იყო. მაგრამ მეორე დღიდანვე უკვე კლანები ჩამოყალიბდა, ერთმანეთში აღარ ირევიან, თუ არ ჩავთვლით ღამეს, როცა ერთმანეთს ოთახების გასაღებებს უცვლიან. გუმინდელი უტოპია ვოდვილად იქცა: ერთი იურისტი ქალი უგონოდ დამთვრალა და იქვე ბუნქებში ჩაცუცქული ფსაშს; ერთი მღვანი გოგო კი ცალკე კუთხეში მიმჯდარა და მარტო სადილობს, რადგან არაფერს ელაპარაკება; ერთი არტდირექტორი ქალი კი დამაწყნარებლებით გაჭყაპეს, რადგან როგორც კი სულ ცოტა შედმეტი მოუვა, მაშინვე შეტყაზე გადადის და ყველას ცხვირ-პირს ალწავს (ვილაცას მუშტი თვალში გაუქანა, კინაღამ გადმოაგდებინა; ვერც ოქტაუი გადაურჩა — პერანგი სულ ზედ შემოახია). გამოდის, რომ ამ მველინებამ ყველას სათითაოდ გარეკინა. სააგენტოს ცხოვრება სკოლაში გამეფებულ სისასტიკეს ჰგავს, ოღონდ იმ განსხვავებით, რომ აქ ვერაფერი დაეცავთ დაუშვებელი რეპლიკები, უსამართლო აგრესია, სექსუალური ძალადობა და ბრძოლა ძალაუფლებისათვის: აი, ეს ყველაფერი აქაც ისევე ნებადართულია, როგორც იქ, კომპარად ქცეულ სასკოლო შესვენებებზე. სარეკლამო სააგენტოს მოჩვენებითი უშუალობა სკოლის სასტიკ დაუწერელ კანონებს გაგონებთ, მაგრამ იმ განსხვავებით, რომ იქ ყველაფერი ათასჯერ უფრო დიდი მასშტაბისაა. თავს ყველა უფლებას აძლევს, დანარჩენებთან ისე იუხმოს და იუზრდელოს, როგორც მამინ, 8 წლისები რომ იყვნენ. თანაც, წყენა არ უნდა შეიმჩნიო და არ გაბრაზდეს იმის შიშით, რომ ვინმემ არ თქვას, კაი ტიპი და ჯიგარი არ არისო. ყველაზე გიჟები ისინი არიან, ვინც მიიჩნევენ,

რომ ყველაზე ჭკვიანები არიან. გენდირექტორები დარწმუნებულები არიან, რომ სწორედ ისინი უნდა იყვნენ ამ თანამდებობაზე; კადრების მენეჯერებს კი ეჭვიც არ ეპარებათ, რომ პრეზიდენტ-გენდირექტორის ადგილი სინამდვილეში მათ ეკუთვნით; მოწოდების სამსახურის პასუხისმგებლებს კი ერთი სული აქვთ ზემდგომები პენსიაზე როდის გაელენ, რომ მათ საგარძლებში გამოიჭიდონ. ყველაფერზე პასუხი უფროსებს მოეთხოვებათ, მოადგილეები კი მშრალად გამოდიან. ეს ყვეფი სადღაა? ოქტაუს მისთვის თვალი არ მოუკრავს. არადა, სამწუხაროა, ეს გაგებული ბიჭი აქ რომ ყოფილიყო, უცებ გაუიანებდა, რა ბოღმა აწვალეს La Rosse-ს უფროსობას. ეტყობა, იმ მძღნერმა დიულერმა კვლავ ხანჯალი ჩასცათ ზურგში.

პლაჟზე ოქტაუი უყურებს გოგოების სველ სხეულებზე აკრულ ქვიშას, ბარდაყების გაღურჯებულ ადგილებს, გაკაწრულ მუხლებსა და გულანუყვებული ქვითინებს. ერთი შეკეთებულიც რომ მოსწიოს, ვერცევილაცის ზურგი შეუყვარდება. ყოველდღიურად სილამაზის სულ პაწაწინა დონა ესაჭიროება. ოდილს მკლავებზე კოცნის, იმიტომ, რომ Obsession ასხია. მთელი საათების განმავლობაში იდავებს უქებს.

— ვგიჟდები მომაგლისკენ მიმართულ შენს წვეტიან იდავზე. ნება მომეცი დაეტკებ შენი იდავით, ვინაიდან თავად არ ძალგომს განიცადო მისი ყოვლისშემძლეობა. შენი იდავვი შენს თავს მირჩენია. მოუკიდე სიგარეტს, პო, ასე, ცეცხლი სახესთან ახლოს მიიტანე. თუ გინდა, შეეცადე ჩემს ცდუნებას, მაგრამ იდავზე მოფერებას ვერ დამიშლი. შენი იდავვი ჩემი მაშველი რგოლია. მან მე სიცოცხლე შემინარჩუნა. შენი იდავვი არსებობს, რადგან მე მას შევხვდი. ჩემს სხეულს ანდერძით შენს სუსტ იდავვს ვუტოვებ, რომელიც ჩემში ალტაცების ცრემლებს იწვევს. შენი იდავვი, ეს არის ცოტათი გაუხეშებული კანით დაფარული სახსარი. ალბათ, ბავშვობაში გადაიტყავე და სისხლი დაიდინე. პატარაობაში ალბათ სულ დაკაწრული გქონდა ის ადგილები, რომლებსაც ახლა ვკოცნი. თითქოს დიდი არაფერია იდავვი, მაგრამ ბვერი ვებებ და ამ წუთში ჩემი სიცოცხლის გასაგრძელებლად სხვა მიზეზი ვერ ვიპოვე.

— რა საყვარელი ხარ

— შენი იდავვი ძალიანა, მეტი არაფერი მინდა. მერე თუ უნდა, მოვიდეს საკვდილი.

და ოქტაუი დეკლამირებას მოკვდა:

„ოდლის იდაყვები
ჩემი აქილევსის ქუსლია“.

მერე ჩვენმა გარუჯულმა ვალმონმა* ოდლის ზურგი დაფად გამ-
ოიყენა და სოფის ღია ბარათი მისწერა:

„ძვირფასო შეპყრობილობაუ! ნუთუ არ გამოიჩენ მოწვალეობას და
არ გადამარჩენ ჩემივე საკუთარი თავიდან? თუ უარს მეტყვი, ფეხებს
წყალში ჩაგვოფ, თითებს შტეფესელში. შენთან ვოფნაზე უარესი მხო-
ლოდ ერთი რამაა: ვოფნა უშენოდ. დაბრუნდი. თუ დაბრუნდები, New
Beetle-ს გიყიდი. კარგი, ვიცი, რომ ეს სულელური წინადადებაა, მა-
გრამ შენი ბრალია: მას შემდეგ, რაც შენ წახვედი, თანდათან უფრო
სერიოზული ვხდები. მივხვდი, რომ სხვა შენნაირი გოგო არ არსე-
ბობს და აქედან დასკვნა გამოვიტანე: მე შენ მიყვარხარ“.

ხელის მოწერას აზრი არა აქვს: სოფი ისედაც იცნობს ამ ძალიან
ორიგინალურ და გამორჩეულ სტილს. ბარათი როგორც კი გაგზავნა,
მაშინვე ინანა, რომ სოფის მუხლმოდრეკილი არ შეეხებოდა: „მიშველე,
არ შემიძლია უშენოდ, ვერ ვძლებ, შეუძლებელია, რომ ჩვენ ერთად
არ ვიყოთ, შენ თუ დაგკარგავ, ვეღვაფერს დაგკარგავ“. მის ფეხებთან
უნდა დაცემულიყო და მუხლებზე ეკოცნა. აი, ეს უნდა გაეკეთებინა.
ღმერთო ჩემო, ნუთუ ესეც ვერ შეძლო?!

სოფის გაცნობამდე გოგოებთან ღლაბუცისა და მათი შებმის სხვა-
დასხვა ხერხი ჰქონდა დამხეცებული. აი, მაგალითად: მიაწვებოდა
ხოლმე, ხელოვნური წამწამები გაქეთო. ისინი, რა თქმა უნდა, თავს
იკიუებდნენ, არაო. მაშინ ოქტაუი ეუბნებოდა: აბა, ერთი თვალები
დახუჭეთ და ენახეთო. დახუჭედნენ თუ არა, ვერეე აპრიალებულ
ტუჩებზე კოცნიდა. ასევე დიდი წარმატებით იყენებდა ნომერს სახელ-
წოდებით „სატვირთო მანქანა“.

— აბა, თქვი „სატვირთო მანქანა“.

— სატვირთო მანქანა.

— პი-პიი (და ტუჩებზე ჰკიდებდა ხელს).

კიდევ ენაძლივებოდა:

— დაგენაძლივები, რომ ტრაკზე ისე მოგკიდებ ხელს, ტანსაც-
მელზე არ შეგეხები.

— აბა, მიდი!

— წაუგვი, წაუგვი! — ვვიროდი განარებული და ტრაკზე ხელს უს-
ვამდი.

არის კიდევ ვეოი ნომერი — „ტეკილა ბუმ-ბუმ“: გოგოს ვტყვი,
კბილებით შწვანე ლიმონის ნაჭერი დაიჭიროს, ხელისგულზე მარილს
აყრი, ლოკავ მარილს, სვამ ტეკილას განიანი სასმელით და ლიმონს
გოგოს ტუჩებიდან კბურ. სამი ასეთი სენსის შემდეგ ლიმონს, რა თქმა
უნდა, ენა ცვლის. როგორი გასაკვირიც უნდა იყოს, ეს სტრატეგია
ყოველთვის წარმატებული იყო. მაგრამ სოფისთან ვეღვაფერი სხვა-
ნაირად მოხდა. ოქტაუმა ისე დაიჭირა თავი, თითქოს სერიოზულად
დაინტერესდა მისით სოფიც ისე იქცეოდა, თითქოს მისი სჯურო-
და. ბოლოს და ბოლოს, ორივემ დაიჯერა ის, რაშიც ერთმანეთს არ
უტყვებოდნენ. და ერთ მშვენიერ დღეს, სოფიმ ჰკითხა:

— რატომ არაფერს ამბობ?

— როცა არაფერს ვამბობ, კარგი ნიშანია: ე.ი. დამორცხვებული
ვარ, ესეც კარგი ნიშანია: ე.ი. აღელვებული ვარ; როცა აღელვებული
ვარ, ეს ხომ მთლად კარგი ნიშანია: ე.ი. შეგვარებული ვარ ხოლო
როცა შეგვარებული ვარ, აი, ეს კი ძალიან ცუდი ნიშანია.

ოქტაუს სოფი იმიტომ შეუყვარდა, რომ გათხოვილი იყო და თავის-
უფალი არ იყო. ისინი ერთად მუშაობდნენ TBWA de Plas-ში, მაგრამ
ოქტაუმა ვერაფრით მოახერხა ამ გოგონას ხელში ჩაგდება. კიდევ
იმიტომ შეუყვარდა, რომ თვითონაც ცოლი ჰყავდა და ეს სიყვარული,
წესით მისთვის აკრძალულ, საიდუმლო და უსარცხვილო დალატი
უნდა ყოფილიყო. ისე შეუყვარდა, როგორც ის ქალები უყვარდე-
ბათ, რომლებიც გამორიცხულია რომ შეგიყვარდეს — დედა, და,
მამის სიყვარულები, პირველი სიყვარული, რომლისადმი ცალმხრივი,
სუფთა გრძნობა გამოძრავებს. სიყვარულში ღომინოს პრინციპი მო-
ქმედებს: პირველ დაცემას სხვა დანარჩენებზე მაღე მოჰყვება. ისე
სურდა სოფი, როგორც ვეღვა ლამაზი გოგონა უნდოდა ბეშუობაში,
თავისთვის, ჩუქად, ისე რომ ამ გოგოებს არ გაეგოთ შემდეგ კი უთხრა:
„მე როცა მიყვარდება, ეს ცუდის ნიშანია“ და ეს სოფის სულაც არ
გაჰკვირვებია. ოქტაუმა პაემანი ღამის თორმეტ საათზე დაუნიშნა
ხელოვნების ხიდზე, აკადემიის შენობიდან მესამე მერხზე და იჯდა
იქ, ელოდა, pont-neuf-ისკენ იყურებოდა, ხედადა როგორ იყოფოდა
სენა ორ ტოტად, თითქოს მომავალს ხელგაშლილი ვეებებო. თუმცა,
მოიდა სოფი და სხვა ვეღვაფერმა მნიშვნელობა დაკარგა.

— მაპატიეთ, მადმუაზელ, შეიძლება თქვენი კოორდინატები მომ-
ცეთ, რათა შემდგომშიც შევძლო თქვენი ნახვა?

— დიას, რა თქმა უნდა, ბატონო...

— ოქტავ, ოქტავი დამიძახეთ. მგონი, მე თქვენ მიყვარხართ. წინააღმდეგი ხომ არ იქნებით, ძუძუებში ხელი რომ ჩაგიყოთ და მოგიფათუროთ, თუ შეიძლება, ქალბატონო?

— არა, როგორ გეკადრებათ, რა ბრძანებაა! მოიქეცით, როგორც საკუთარ სახლში. მაგრამ კეთილი ინებეთ და სანამ ლაპარაკს დაიწყებდეთ, ერთი შვიდჯერ მაინც დამიტრიალეთ ენა პირში!

— დიდი სიამოვნებით, მაგრამ სადმე ბინაც ხომ არ გაქვთ ამ საქმისთვის შესაფერისი?

ასე ადვილად შეყვარებას შედეგად კარგი არაფერი მოჰყვება. გრძნობათა უეცარი აფეთქება მეტად სახიფათოა ერთმანეთით ლამის მოჯადოებული შეყვარებულებისათვის. სასიყვარულო სიამოვნება საქორწინო კავშირის დამოკლეს მახვილია. სოფიმ სააგენტოს პარკინგისკენ წაიყვანა, პონ-ნეფის ქუჩაზე, ბნელ და წყნარ ჩიხში. და ასე, პირდაპირ, სამსახურის ორ მანქანას შორის ბეტონის კედელზე მიყუდებულები მიეცნენ სექსს. ეს იყო ორივეს ცხოვრებაში ყველაზე ხანგრძლივი ორგაზმი. მერე სოფიმ მისი მობილური დაითრია, თავისი ნომერი აკრიფა, ჩაუწერა და კმაყოფილმა უთხრა:

— მერე ვეღარ მეტყვი, შენი ნომერი დაგვარგეო.

ოქტავი იმდენად შეყვარებული იყო, რომ სოფისთან დაშორებისას უკვე სხეული უჯანყდებოდა: აყრიდა მუწუკებს, ალერგია ემართებოდა, ძილსა და მოსვენებაზე ხომ ლაპარაკი სულ ზედმეტი იყო. როდესაც ტვინს ჰგონია, რომ ყველაფერს აკონტროლებს, გული ამბოხებულია, ფილტვებს ჰაერი არ ჰყოფნის. ყოველი ადამიანი, ვინც თავის თავში სიყვარულს ახშობს, არარაობად იქცევა და ავად ხდება. სოფის გარეშე ოქტავი პირდაპირ უშნოდებოდა. და ასე გრძელდებოდა ბოლო წუთამდე; ასე რომ, ახლა მხოლოდ ნარკოტიკის ნაკლებობას კი არ განიცდის ოქტავი.

— ჩ ე მ ს ი რ ს ქ ა ლ ი ს უ რ ს!

ოქტავი ამ სიტყვებს მიკროფონში ღრიალებს. ოდილი ლერწამით ირხევა. სასტუმროს ღამის ბარში ოქტავი ცდილობს დისკები შეარჩიოს. დიდი არჩევანი არა აქვს, რაც არის იმას უნდა დასჯერდეს: დისკომუსიკის რამდენიმე ძველი მაქსისინგლი, ფრანგული ესტრადის ალბომები და სამი დაფხაჭნილი ფირფიტა. მაინც მოახერხა და რაღაც მუსიკალური პროგრამის მსგავსი შეადგინა; კერძოდ, ჯერ

მსოფლიოს ყველაზე ლამაზი სიმღერა გაუშვა: „ეს ისეთი კარგია / წახვიდეთ სადმე, შორს / ხელიხელჩაკიდებულები / სიმღერ-სიმღერით“ — ერთა კიტის შესრულებით; მერე შედარებით მსუბუქზე გადავიდა — Ymsa დადო.

Village People ღვინოსავითაა: რაც უფრო ბერდება, მით უფრო მაგრად უბერავენ.

რაც გინდა ის იყოს, ოღონდ Marcia Baila არა! დროდადრო, თანამშრომლების თვალწინ, ოდილი ეხუტება, მაგრამ როგორც კი ქალები აქეთ-იქით წავლენ, ისიც მოტყდება. ოქტავი მისი გემოვნების კაცი არ არის, მაგრამ, უბრალოდ უნდა, გოგოები გულზე გახეთქოს. ოქტავს კი თავისი თავი უშნო და ბებური ჰგონია ამ ლამაზი, ახალგაზრდა გოგონების გვერდით. ოდილს მაჯაში ხელს ჰკიდებს და გაბრაზებული ეუბნება:

— ძნელია 18 წლის თავგზის ამრევი ნაშების ყურება.

— არც ის არის ადვილი, გარშემო 33 წლის ცოლგამორებულები რომ გიტრიალებენ.

— ერთადერთი რამ, რასაც შენთან ურთიერთობაში ვერ შევცვლი, ეს ჩემი ასაკია.

ლამაზი ნაშების ბანდას უკან დასდევს, რათა თავი აარიდოს პასუხს კითხვაზე, რატომ დასდევს ლამაზი ნაშების ბანდას. თუმცა, ძალიან კარგად იცის რატომაც: იმიტომ, რომ თავი აარიდოს ერთ-ერთ მათგანთან მარტო დარჩენას.

მოგვიანებით კი არაფერი მომხდარა. ოქტავმა ოდილი თავის ნომერში აიყვანა. გოგონას ფეხი ერეოდა. ოქტავი ლოგინზე გაიშხლართა. ოდილი კი სააბაზანოში შევარდა და ოქტავმა გაიგონა, როგორ აერია გული. მერე ოდილმა უნიტაზში წყალი ჩაუშვა და კბილები გაიხეხა იმ იმედით, რომ ოქტავი ვერაფერს მიხვდებოდა. როდესაც გაიხადა, ოქტავმა თავი მოიმძინარა და მერე მართლა ჩაეძინა. ოთახში Fluocaril-ნარევი ნაღებინარის სუნი იდგა.

უკან რომ მოფრინავდნენ, ქალები უკმაყოფილებას გამოთქვამდნენ იმიტომ, რომ ვარცხნილობები დაეშალათ და დეზოდორანტის ბალონებმა გაჭედეს. ოქტავი კი ხმამაღლა კითხულობდა ალენ დელონის „სიტყვები, სიტყვების“ დალიდას სიმღერიდან:

უცნაურია, ამ საღამოს რა მემართება,

ვიყურებ ისე, პირველად გხედავდე თითქოს,

გული კი ჩვენი სიყვარულის ლამაზი ისტორიის
გადაფურცვლას და წაკითხვას ითხოვს.

არ ვიცი, როგორ ვითხრა, როგორ გაგომხილო
შენა ხარ ჩემი გუმინდელი და ზეალინდელი დღე,
ჩემი მარადიული ნეტარება,
ჩემი ერთადერთი სიძარტლე.

რა გასაკვირია, რომ ზოგჯერ ლამაზი სიტყვები ზუსტად გამოხ-
ატყეს ნამდვილ გრძნობებს.

შენა ხარ ის ქარი, რომელიც სვედიანად აკენესებს ვიოლინოს / და
შორს, უმოწყალოდ ერეება ვარდების სურნელს.

მის თაობაში ველარაჟინ ბედავს ასე ლაპარაკს.

შენა ხარ ის ერთადერთი მთრთოლარე მუსიკა, / რომელიც ვარ-
სკვლავებს აცეკვებს დიუნებზე.

ოქტავსა და მის გალემილ ძმაკაცებს ბევრჯერ უდადავიათ ამ
სიტყვების გაგონებისას. მაინც რა იყო აქ სალადაო და სასაცილო?
რატომ გვჭაბუშება რომანტიკული სიტყვების გაგონება? ჩვენ ჩვენი
საკუთარი გრძნობების გვრცხვენია. ამაღლებულ სიტყვებს ისევე ვე-
ბრძვით და ვდევნით, როგორც შუე ჭირს. აბა, მაშ, რა ვქნათ, საკუ-
თარი უგრძნობლობა ვაქოთ და ვადილოთ?!

შენ ხარ ჩემი ოცნება, აკრძალული,

სატანჯველი ჩემი, ერთადერთი

და იმედიც, იმედიც ერთადერთი.

მდივან გოგონებს სასაცილოდ არ ჰყოფნით ეს სიტყვები და ტუ-
ჩაბზუებელი უფურებენ ოქტავს, მაშინ როდესაც პირველივე შემხვე-
დრმა თვალეში რომ ჩახედოს და უთხრას, შენ ჩემი აკრძალული
ოცნება ხარო, ალბათ ცრემლებად დაიღვრებიან. უბრალოდ, ახლა
შურისგან სკდებიან და ამიტომაც ქირქილებენ ამრუხილები. მაშინვე
ცვლიან სალაპარაკო თემას და დაჩვილებით არჩვენ, რა ფასდაკ-
ლებები გამოაცხადა სააგენტომ ფოტოსურათების გამჟღავნებასა და
დაბეჭდვაზე. უფროსებს სახელებით კი არა, პირდაპირ ინიციალებით
მოიხსენიებენ:

— ზომ არ იცი, ფაპი დაელაპარაკა პიტს ამ საკითხზე?

— ერთი ეს უფდ-ს უნდა ვუთხრა...

— პი-პი-ემმა აპტ-სთან და რუბ-სთან ძალიან კარგად ჩაიარა.

— პო, მაგრამ დუ-ს და ად-ს ჯერ არაფერი დაუმტკიცებიათ

დანარჩენი დრო სასადილო ტალონების შემცირების თაობაზე უკ-
მაყოფილო ბუზლუნს ეთმობა. ოქტავი ცდილობს ყველაზე ხმამაღლა
ინარზაროს და ზოგჯერ გამოსდის კიდეც. CQFD — რის დამტკიცე-
ბასაც გვთხოვდნენ.

6.

თუ კაცი მოუხელთებელია, ქალი დაუმარცხებელია. რამდენ-
იმე დღის შემდეგ, საწინააღმდეგო მიმართულებით მფრინავ თვით-
მფრინავის სალონში, სოფი ოქტავისგან გამოგზავნილ ღია ბარათს
კითხულობდა და ვერაფერ საინტერესოს ვერ პოულობდა. მისგან
ფეხმძიმედ იყო, მაგრამ აღარ უყვარდა. უკვე ერთი თვე იყო, რაც მარკ
მარონიესთან დალატობდა და ახლა მასთან მიფრინავდა სენჯვალში,
სადაც მარკმა გადაწყვიტა ცოტა ხანს კიდევ დარჩენილიყო.

თავიდან სოფი ძალიან იტანჯებოდა. დაშორდე საყვარულ ადამ-
იანს, რომლის შვილსაც მუცლით ატარებ, ეს ზეადამიანურ ძალას,
უფრო ზუსტად კი, არაადამიანურ სიძლიერეს მოითხოვს. ეს იგივეა,
დაქანგული დანით უანესთუზიოდ, ფეხი მოგაჭრან, თანაც ოპერაცია
უსასრულოდ რომ გაგრძელდეს. მერე შურისძიება გადაწყვიტა. სიყ-
ვარული სიძულვილში გადაეზარდა და ამიტომაც დაურეკა ოქტავის
უფროსს, რომელთანაც რამდენიმე წლის წინ მუშაობდა. მარკმა
სადილად დაპატიჟა და იქ კი უკვე ვეღარ შეიკავა თავი სოფიმ, იტირა,
მთელი დარდები Quai Ouest-ის მაგიდასთან გადმოაფრქვია. მარონიეც
მის დღეში იყო: თავის ბოლო მანგუნს დაშორებოდა. ერთი სიტყვით,
მისი გულიც დროებით თავისუფალი იყო. მრავალინგრედიენტაანი და
რთულსახელიანი კერძები შეუკვეთეს და ცდილობდნენ ეჭამათ სო-
ფის ოქტავმა მაშინ დაურეკა მობილურზე, როცა მარონიე მაგიდის
ქვეშ ფეხზე ფეხს უსვამდა.

— ალო, სოფი! ჩემს ზარებს რატომ არ პასუხობ?

— შენი ნომერი აღარ მაქვს.

— რას ჰქვია ჩემი ნომერი აღარ გაქვს?

— იმას ჰქვია, რომ წყნაღვე მობილურში.

— კი, მაგრამ რატომ?

— მესხიერებაში ტყუილად ადგილს იკავებდა.

სოფიმ გაუთიშა, მერე ტელეფონი გათიშა, შემდეგ კი შოკოლადის

დესერტის ჭამის დროს მარკს აკოცინა. მეორე დღეს კი ახალი ნომერი აიღო.

ასე წამალა სოფიმ ვველაფერი, რაც მის ხსენებაში ზედმეტი იყო. ოქტაუმა არ იცოდა, რომ მას რომანი ჰქონდა მარონიესთან, არადა გაუხარდებოდა, რომ გავიგო: საკუთარი შუფი რომ რქებს დაგადგამს, ეს არააბირდაბირი გზით სამსახურიდან დათხოვნის მიმანიშნებელია. არც სოფის თვითმფრინავი ჩამოვარდნილა. მარონიე დაკარის აეროპორტში ელოდებოდა. ერთი კვირის განმავლობაში დღეში ერთხელ ჰქონდათ სექსი. მეტჯერ არც უნდოდათ უბრალოდ, ერთად ყოფნა სიამოვნებდათ უცებ მიხვდნენ, რომ სინამდვილეში ვველაფერი ძალიან უბრალო და ნათელი იყო. ასაკის მომატებასთან ერთად ადამიანები უფრო ბედნიერები კი არ ხდებიან, უბრალოდ, თამასას აღარ სწყევნ ძალიან ძალიან; უფრო შემწვანარებლები ხდებიან, საკუთარ მარცხზე დაუფარაუად ლაპარაკობენ და ვველაფერს აღიქვამენ ისე, როგორც არის; სიცოცხლის ყოველ წუთს უფრო მეტად აფასებენ. მარკი და სოფი ერთმანეთს არ უხდებოდნენ, მაგრამ ერთად თავს კარგად გრძობდნენ; ეს კი საკმაოდ იშვიათი შემთხვევაა. ერთადერთი, რაც ცოტა არ სიამოვნებდათ ის იყო, რომ მათაც იგივე სახელები ერქვათ რაც სულელური ტელეჟურიალის „მარკის და სოფის“ გმირებს.

მაგრამ ამის გამო არ გადაუწყვეტიათ სიკვდილი.

თუ კი?

დ ა რ ჩ ი თ ჩ ვ ე ნ თ ა ნ ! რ ო მ ა ნ ი ს გ ა გ რ ძ ე ლ ე ბ ა
ს ა რ ე კ ლ ა მ ო პ ა უ ზ ი ს შ ე მ დ ე გ !

ახალგაზრდა წვერიანი ნარკობარიგა საზოგადოებრივ ნაგავსაყრელთან შემადლებულ ადგილზე დგას. ხელები მკერდზე გადაუჯვარედინებია. გარშემო თორმეტი კლიენტი შემორტყმია. აცვიათ კაპიუშონიანი ჯემპრები, K-way-ს კურტაკები და განიერი შორტები. თავზე ბეისბოლის ჩაჩქანი ახურავთ ისინი ბარიგას თავგანს სცემენ. მოულოდნელად ბარიგა ხმამაღლა კითხულობს:

— ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ, რომელი თქვენგანი მესერის პირველი ქვას?

ერთ-ერთი მოციქული უწვდის გაქვავებულ კოკაინის ბურთულას.

— ო, უფალო, აი, ერთი დოზა!

ამ დროს გაისმის ლეთიური პანგები, ხოლო ციდან წამოსული სხივი ანათებს კოკაინის თეთრ ბურთულას ჩვენი წმინდა ბარიგის ხელში. იგი ხმამაღლა დალადებს:

— შენ ხარ ქვა¹ და ამ ქვაზე მე აუაგებ ჩემს ეკლესიას.

შემდეგ ეს ჩვენი თმაწვერგაბურბენილი სუპერვარსკვლავი კოკაინის კენჭისმაგვარ ბურთულას ხელში ამტვრევს, რომ თეთრი ფხვნილი მიიღოს. როდესაც ხელს შლის, ხელისგულზე თორმეტი, იდეალურად თანაბარი კოკაინის ღარი ჩანს.

— აიღეთ და შეიფხოეთ ეს არის თქვენთვის მოძღვნილი ჩემი სული.

თორმეტივე მოწაფე მის წინაშე მუხლებზე ეცემა პირდაპირ ნაგავში და ერთხმად ვვირის:

— ალილუია! მან განამრავლა კოკაინის ღარები!

Paskshot: თეთრი ფხვნილის ჯვრის ფორმის შეკვრა შიგ ჩარჭობილი ჩალის ღერებით

სლოგანი (ოფიციალური ხმა კადრს მიღმა): კოკაინი: ვისაც გაუსინჯავს, კიდევაც გასინჯავს!

¹ ფრანგულად ქვა — pierre და მამაკაცის სახელი Pierre — პეტრე ერთნაირად იწერება და გამოითქმის (მთარგმნელის შენიშვნა).

„იმისათვის, რომ ჩვენს მოწოდებას საზოგადოებაზე წარუ-
შლელი შთაბეჭდილება მოეხდინა, დაგვჭირდა ადამიანების დახ-
ოცვა“.

თეოდორ კამინსკი*, მეტსახელად „უნაბომბერი“

მანიფესტი, რომელიც გამოქვეყნდა „კამინგტონ პოსტსა“
და „ნიუ-იორკ ტაიმსში“ 1995 წლის 19 სექტემბერს

მარკის თვითმკვლელობამ ვეულებს თავბარი დაგვცა, მაგრამ რომ
უთქვამთ, მისი საქციელი მოულოდნელი იყო, ტყუილი იქნებოდა.
ოფიციალური ვერსიის თანახმად, ზღვაში, სალის სანაპიროსთან
წყალქვეშა დინებამ ჩაითრია და დაიხრჩო. მაგრამ ჩვენ ხომ კარ-
გად ვიცით, რომ მან უბრალოდ ფარ-ხმალი დაფარა, ხელიც არ
გაუნძრვია თავის გადასარჩენად, რათა როგორმე თავი დაეღწია ამ
ცხოურებისგან, რომელმაც ჩიხში მოიშვევდა და იქიდან გამოსვლას
ვერანაირად ვეღარ ახერხებდა. ჩვენ ვხედუბოდიით, რომ მარკს საშ-
ინელი სულიერი სტრესი ახრჩობდა; ვგრძნობდით, რომ ცდილობდა
როგორმე შებრძოლებოდა დეპრესიას; მისი მოჩვენებითი ენთუზიაზ-
მით ვივსებოდიით და როგორც კი თვითმკვლელობაზე იწყებდა ლა-
პარაკს, მაშინვე საუბარი სხვა თემაზე გადაგვქონდა. სიმართლეს
თვალს ვუხუჭავდით მარონიე უფსკრულის პირას იდგა და არათერს
ვაკეთებდით მის გადასარჩენად. კაცი ჯერ ცოცხალი იყო, ჩვენ კი
უკვე მისი პანაშვიდებისათვის ვეშადავოდით. „მეფე უკვე თითქმის
მკვდარია, გაუმარჯოს მეფეს!“ ბანიეს სასაფლაოზე, მის დაკრძალ-
ვაზე, სარეკლამო ბიზნესის 300 წარმომადგენელი აფრქვევდა ნიანგ-
ის ცრემლებს, განსაკუთრებით კი ისინი, ვისაც მარკი სძულდა და
დიდი ხნის განმავლობაში მოთმინებით ელოდა მის სიკვდილს. ახლა
რცხვენოდით, რომ ბოლოს და ბოლოს, მათი ოცნება ახდა და იმაზე
ფიქრით იმტვრეოდნენ თავს, ამის მერე ვინდა შეეძლებინათ კომუ-
ნიკაციისა და სარეკლამო სფეროში რომ წინ წახვიდნენ, სულ ცოტა,
ერთი მტერი მაინც უნდა გვაგდეს გასანადგურებელი. და როცა ასეთ

სტიმულს იშორებ თავიდან, უკვე იბნევი და მერე რა გზას დაადგე-
ადარ იცი.

ჩვენ, რა თქმა უნდა, ვისურვებდით, რომ ეს დაკრძალვის ცერემო-
ნია უბრალოდ სიზმარი ყოფილიყო. ჩვენ ვიმყოფებოდით ხალისიანი
და ზუმრობის მოყვარული ადამიანის დასაფლავებაზე, ვუყურებდით,
როგორ ეშვებოდა კუბო საფლაკში და იმედს არ ვკარგავდით, რომ
ეს მისი მხრიდან ერთ-ერთი ბოლო ოინბაზობა იყო. წარმოიდგინეთ,
რა ბედნიერება იქნებოდა, რომ უცებ კამერა გვერდზე გაწეულიყო
და ვეულებს დაგვენახა, რომ ეს დადგმული საქეტიკალი იყო, მღვდე-
ლი ვინმე მიეწყებუი მსახიობი აღმოჩენილიყო, ცრემლებმოღვარ-
ღვარე მგობრებს უცებ სიცილი აეტებათ, უკან მღვომ ტექნიკოსების
ჯგუფს კაბულების ახვევა დაწყო, რეჟისორს კი დაუძახა: „გადალე-
ბულია!“ მაგრამ, საუბედუროდ, ეს ასე არ მომხდარა.

ჩვენ ხშირად გვიჩნდება იმისი სურვილი, რომ ცხოვრება ცხადი
კი არა, სიზმარი იყოს, როგორც ცუდ ფილმებში ხდება, გვიღვი-
ძოთ და ჯადოსნური ჯოხის ერთი აქნევით ვეულებს პრობლემა მოვგ-
ვაროთ რამდენჯერ გვინახავს კერანზე: ავერ კაცი წყალში იხრჩობა,
ხელ-ფეხს ვეღარ ამოძრავებს, სუნთქვა კვერის და... ბაც! უკანასკნელ
ძალ-ღონეს იკრებს, მოდუნებულ კუნთებს ძაბავს და მაინც ამოღის
ზედაპირზე. ან კიდევ, ხომ ვეულებს გახსოვთ ასეთი კადრი: გმირს თავს
ესხმის საშინელი სისხლისმსმელი ურჩხული, გმირი გარბის, მხეცი
მისდევს, მათ შორის მანძილი სწრაფად მცირდება. უცებ კაცი ჩიხში
მოემწყვდება, აი, სადაც არის ურჩხული ეცემა და შუაზე გაგლეჯს!
და... ბაც! — გმირი თავის ფუმფულა ლოგინში იღვიძებს. ნუთუ არ
შეიძლება, რომ ასეთი სასწაულები ცხოვრებაშიც ხდებოდეს?

რა უნდა ქნა, რომ გაიღვიძო, როცა არ გძინავს?

ცხადში კი ჩვენ წინ იდგა კუბო და მასში ნამდვილი ფერფლი ვყარა
(ჩარლიმ ისიც კი მოახერხა, რომ მუჭით ამოიღო და ჯიბეში ჩაიყარა).
ჩვენ გულწრფელად დავიტირეთ მარკი. ჩვენ, ანუ მთელმა ვეროპულმა
La Rosse-მა: ვეუმა, ფილიპმა, ჩარლიმ, ოდილმა, სტაფიორებმა, გე-
ლენიანებმა, ნაყარ-ნუყარმა და მე, ოქტავმა, ერთჯერადი ცხვირსახ-
ოცებით ხელში. ოქტავმა, რომელიც ჯერ არც გაუგდიათ და არც სა-
უთარი სურვილით წასულა და რომელიც ცოტათი იმედგაცრუებულია
იმით, რომ დაკრძალვაზე სოფი არ მოვიდა. ჩვენ ანუ ის პარაზიტები,
რომლებიც La Rosse-ის ხარჯზე ვცხოვრობთ სატელევიზიო არხების

მფლობელები, დიდი რადიოსადგურების ქსელის აქციონერები, მომღერლები, მსახიობები, ფოტოგრაფები, დიზაინერები, პოლიტიკოსები, მოდური ჟურნალების მთავარი რედაქტორები; ერთი სიტყვით — ჩვენ, რომლებიც ვვლას მაგურად ვვლავფერს ვწვევტო, ვქმნით საზოგადოებრივ აზრს; ჩვენ — გაყიდული არტისტები, რომლებიც ან განადიდეს, ან შეაჩვენეს — ვვლანი ვტიროდით ჩვენ-ჩვენს ბელუკულ-მართობას დაუტიროდით როდესაც სარეკლამო საძმოს წვერი კვდება, არც ერთი გაზეთი ამაზე კრინტსაც არ ძრავს, ვერც სადმე შუგ ჩარჩოში ჩასმულ ნეკროლოგს მოჰკრავთ თვალს, არც ტელევიზია შეწევტს პროგრამას ამ სამწუხარო ამბის გამოსაცხადებლად. ერთი სიტყვით, გარდაცვლილის შემდეგ რჩება მხოლოდ გასაყიდი პროექტები და შეეცარიის ბანკში გამოუყენებელი ანგარიში საიდუმლო შიფრით როდესაც რეკლამისტი კვდება, თითქოს არაფერი მომხდარაო. მას, უბრალოდ, სხვა, ცოცხალი რეკლამისტი ცვლის.

2.

რამდენიმე დღის შემდეგ უკვე საუთბიჩზე, მაიაშიში ვეძრობით სრული საგიჟეთია. ნებისმიერი ზომის პამელა ანდერსონები და ვვლა ჯურის ჟან-კლოდ ვანდამები ყოველი ფეხის ნაბიჯზე ყრია, დაითრიე რომელიც გინდა და რა დროსაც გინდა. აქ ვვლანი ძმები ვართ სანამ მზეს მივეციცხებით, სოლარიუმის ულტრაიისფერს ვეძალეებით ასეთ ჯგუფში რომ გაიჩითო, ან რაღაც ბიმბოს ამბავში უნდა იყო, ან პორნოფილმის მსახიობს უნდა ჰგავდე. ნარკოტიკებზე ვართ შემჯდარი, რადგან მარტო ალკოჰოლი და მუსიკა იმის გამბედაობას არ გვაძლევს, რომ ერთმანეთს დაველაპარაკოთ ჩვენ ვცხოვრობთ სამყაროში, სადაც ერთადერთი ვართობა უგანდონო სექსია. მაინც რატომ გვინდა ვვლას, რომ ლამაზები ვიყოთ? იმიტომ, რომ სამყარო გულისამრეკად მაჩინჯია. ჩვენ გვინდა ვიყოთ ლამაზები იმიტომ, რომ ვიყოთ უკეთესები. ერთადერთი იდეოლოგია, რომელიც შემოგვრჩა, ქირურგიული ესთეტიკაა. აქ თითქმის ვვლას ერთნაირი ტუჩები აქვს. მთელ მსოფლიოს თავზარს სცემს ადამიანის კლონირების პერსპექტივა; თუმცა, რაღა პერსპექტივა: კლონირება უკვე დიდი ხანია არსებობს და მას plastic surgery — პლასტიკური ქირურგია ჰქვია. რომელ ბარშიაც უნდა შეხვიდეთ შერის სიმღერა ისმის: „ნუთუ შენ გვერა, რომ სიყვარულის შემდგომი ცხოვრება არსებობს?“ ახლა ის

უნდა ვიკითხოთ, ადამიანის შემდგომი ცხოვრება თუ არსებობს, ისეთი სამყარო, სადაც პოსტადამიანური ღირსეული არსებები იცხოვრებენ, რომლებსაც სიმანინჯის უსამართლობა ვერ დაჩაგრავს. და ამ სამყაროს დედაქალაქი იქნება მაიაში. ვვლას გვექნება ერთნაირი წინწამოწეული უმწიკვლო შუბლები, ატლასით სრიალა კანი, ნუშისებური თვალები. ვვლას ექნება უფლება, ჰქონდეს გრძელი ხელები, ფრჩხილებზე ესვას მუქი ფერის ლაქი. ვვლას დაგვირიგდება დაბერილი ტუჩები, მაღალი ყვრიმალეები, ნაზი ყურები, უნაკლო ცხვირები, აბრეშუმით რბილი თმა, ნატიფი და სურნელოვანი ყელი და რაც მთავარია, წვეტიანი იდაყვები. იდაყვები ვვლასთვის! წინ — იდაყვების დემოკრატიზაციისა კენ! პოლინა პორიზკოვამ* თუემდაბლად აღიარა ინტერვიუში: „რა თქმა უნდა, მიხარია, რომ ხალხი ლამაზად მიმიჩნევს, მაგრამ ეს უბრალო მათემატიკის საკითხია, ანუ მილიმეტრების რაოდენობა ჩემს თვალებსა და ნიკაპს შორის“.

მე და ჩარლი შუა ზღვაში ვდგვართ და მობილურებზე ვლაპარაკობთ პლაჟებზე უზარმაზარი ჯიპებით დაგვრიალებთ მიუხედავად მარონიეს გარდაცვალებისა, „მგერულეტის“ გადაღებები არ გაგვიუქმებია — ძალიან ბევრი ფული იყო ჩადებული ამ საქმეში. რაღაც მომენტში, ჩარლიმ ჯიბიდან ამოიღო პატარა ყუთი, რომელშიც რამდენიმე გრამი მარკ მარონიეს ფერფლი ვყარა და ზღვას მოაფრქვია. მარკსაც ხომ ენდომებოდა, რომ მაიაშის ტალღებს შეერთებოდა. ჩარლის ცოტა ფერფლი კიდევ შერჩა ხელისგულზე. უცებ ერთი აზრი მომივიდა თავში: ვთხოვე ხელისგული გაემაღლა და მზისკენ გაეშვირა. დავიხარე და შევიფნოსე ის, რაც ჩემი მგობრისაგან, ჩემი მენტორისაგან, მარკ მარონიესაგან დარჩა. I've got Marronnier runnin around my brain!

ამ ქალაქში ერთ შეუხედავ გოგოს თუ მაინც შეხვდებით მაშინვე გვაცნობეთ ისეთები, რომლებიც სხვაგან სტატისტიკურად არანორმალურ მოვლენად ითვლებიან, აქ ჩვეულებრივი ნორმაა (ლაპარაკია ლამაზებსა და მკვრივებზე). ასეთები იმდენი გვხვდება, რომ მათი ყურება უკვე მოსაწყენია (არ დაგუიწყდეთ, რომ მე მოწყენილობის მომხრე ვარ). ყოველი მეორე გოგო პირველზე ახალგაზრდა და ლამაზია. მართლაც რომ სასიამოვნო ტანჯვაა აქ არჩუენის გაკეთება. მაგრამ ნდომა ხომ შეიდ ძირითად ცოდვათაგან ერთ-ერთია. მაიაში სოლომის, გომორისა და ბაბილონის დაძმობილებული ქალაქია.

* ახლა მარონიე ჩემს ტვინში ტრიალებს (ინგლ.).

ქოქონატ-გროუვზე ვიღაც ტიპს ექვსი ჩაუ-ჩაუ¹ გამოუყვანია და ასეირნებს, თან რეზინისხელთამანიანი ხელით კუკებს კრეფს. იქვე ნარკოტრეფიკორები დაბლატაობენ, როლიკებზე შემდგარი ნაგარჯიშევი ტიპები გიჟებით დაქრიან. სახელგანთქმული სასტუმროს „კოლონის“ წინ გარუჯული ტიპები ირვებიან და მობილურებზე გაუთავებლად ლაპარაკობენ. მშვენიერად ვხვდებით, რომ მაიამი ერთი მთლიანი, გიგანტური რეკლამაა. მაგრამ აქ რეკლამა კი არ ბამკის ცხოვრებას, არამედ ცხოვრება ცდილობს რეკლამად იქცეს. ვარდისფერი, ნოინისგანათებიანი კადილაკები ჩიკანოსის რუპის სტილში გუგუნებენ. ასეთი თვალისმომჭრელი სილამაზისა და სიმდიდრის შემხედვარეს თავბრუ გქვია. New Cafe-ში ვსხედვართ, ტომპოდლებს ვათვალისწინებთ და თავს ძლივს ვიკავებთ, რომ არ წამოვხტეთ და ის ნაწილ-ნაწილ აწეობილი სიფათები ერთიანად არ ავახიოთ.

არტდევო მაიამის სამხრეთით, ზედ ზღვის პირას მდებარეობს. ეს რაიონი 30-იან წლებში პენსიონერებისთვის გააშენეს. 40-იანი წლების დასაწყისში მაიამიში დიდი სამხედრო ძალის მობილიზება მოხდა, ვინაიდან შვერთებულ შტატებს ეშინოდა, იაპონია არ დასხმოდა თავს ფლორიდას. 1959 წელს ბატისტას რეჟიმის დამხობას მოჰყვა ამ რაიონში კუბელების მასობრივი ემიგრაცია. ამის შედეგად, მაიამი დასახლებული იყო პენსიონერებით (საპენსიო ფონდების მფლობელები, ვისთვისაც მთელი სიცოცხლე მუშაობენ დასაგლეთვის მშრომელები), სამხედროებით (რომლებიც სამხედროებს იცავენ) და კუბელებით (რომლებიც მათ ნარკოტიკებით ამარაგებენ). ვერაფერს იტყვი, მაგარი დომხალია. 70-იან წლებში ნაუთობის კრიზისის შედეგები მაიამიზეც აისახა. წესით, ამ ქალაქს ბოლო უნდა მოეღობოდა, იყო და არა იყოს ამბავში უნდა ყოფილიყო, მაგრამ ათი წლის შემდეგ, 1985 წელს, რეკლამამ კვლავ გამოაცოცხლა და არნახული პოპულარობა მოუტანა. ამ წელს ბრიუს ვებერმა ოუშენ-დრაივზე კვლევის კლანისათვის ფოტოების სერია გააკეთა. მთელი მსოფლიოს ჟურნალებში ამ სურათების გამოქვეყნებამ მაიამი ერთ დღეში მსოფლიო მოდის დედაქალაქად აქცია. ამ ქალაქში პარადი ფოტოგრაფებს მიჰყავთ ნაციისტებს რომ ამგვარი ადგილის მოძაკვდინებელი სარეკლამო ძალით ესარგებლათ, ათჯერ მეტ კაცს დახოცავენ. კრისტი ტარლინგტონი მაიამის პლაჟზე აღმოაჩინა ვიღაც უცნობმა ფოტოგრაფმა. ჯანი ვერსაჩეც აქ აკეთ-

¹ ჩაუ-ჩაუ — ჩინური ძაღლის ჯიშა.

ებდა ყველა თავისი კატალოგის ფოტოებს, სანამ არ გაასაღეს 1997 წლის 15 ივლისს. გორგოლაჭებზე შემდგარი სპილენძისფერად ალაპლაპებული ახალგაზრდა კუბელი გოგოები და შორტებში გამოწყობილი ცისფერები ტროტუარებზე წინ და უკან გიჟებით დაქრიან, მზისგან თვალებს Oakly-ს ბოლო მოდელელებით იცავენ. ამაში არაფერია გასაკვირი. საბოლოოდ ისე გამოვიდა, რომ ნაციისტები გამარჯვებულები დარჩნენ: აქ შავკანიანებიც კი ქერად იღებდნენ თმას. კანიდან ვძვრებით იმისათვის, რომ როგორმე მზიარულ პიტლერიუნგელს დავემსგავსოთ ანტისემიტებმა მიაღწიეს იმას, რაც უნდოდათ ვუდი ალენის დადობაზე გოგოები სიცილით იხოცებიან, მაგრამ ლოგინში მაინც არიულ როკო სიფრედის უგორდებიან.

დაპუტული პაღმის ჩრდილქვეშ შეფარებულები Volleypalooza-ს ვადვენებთ თვალს. ეს არის ორდღიანი ტურნირი პლაჟის ფრენბურთში სხვადასხვა სააგენტოს მანეჟინთა შორის. მატჩის არბიტრები არიან სტივენ მაიხელი და პიტერ ლინდბერგი (ამჯე დროს, ისინი მსაჯობენ ყველაფერს, რაც კი ხდება ჩვენს პლანეტაზე დანარჩენი 363 დღის განმავლობაში). წითულ და შავ ბიკინებში გამოწყობილი სრულყოფილებები აღტყინებულები დარბიან მწველ ქვიშაზე. ქერა თმიდან ოფლისა და ზღვის წყლის წვეთები სცვივით რომლებიც შემდეგ სხვა ლამაზმანების გასაგიჟებლად ნაზ ჭიპებზე ეცემათ, ელუტუნებათ და თავშეუკავებლად კისკისებენ. დროდადრო ოკეანიდან მონაბერი ბრიზისგან კანი ებურძღვებათ შორიდანაც კი ვტკბებით იმის დანახვით, თუ როგორ უთრით თხელი მხრები. ტანზე აკრული ოქროსფერი ქვიშა ისე უბრწყინავთ, როგორც წვიმის წვეთები. ეს სანახაობა „გულს გვიღონებს მონოტონური ღონემხდილობით“* მათი კრიალა თეთრი კბილების დანახვა ხომ სულ ბოლოს გვიღებს. მე რომ მომეჩერებინა და ისეთი დისკი ჩამქწერა, რომლის 10 მილიონ ვებემდლარს ორ წაშში გავვიდდი, ახლა აქ არ ვისხდებოდიო ოპო, წითელბიკინიანებს მოუგაით გამარჯვებულების კაპიტანი 15 წლისა თუ იქნება. მათ გვერდით კამერონ დიასი, უმა თურმანი, ჟიზელ ბიუნდპენი და პიტერ გრუპენი სუფთა დედაბრები არიან. ძალიან გთხოვთ არ იფიქროთ, რომ ჩვენ თავში მხოლოდ მათი გაჟიშვა გვიტრიალებს. ფეხზე არ გვკიდაა მაგათი ფუწუნები? ჩვენ მხოლოდ იმას ვნატრობთ, რომ იქნებ როგორმე ტუჩებით შევუბოთ მათ მთრთოლვარე ქუთუთოებს, თითის წვერებით მოვეფეროთ გადატკიცინებულ შუბლზე.

გვერდით მიუწევთ, ხანდახან ნორჩ სხეულებზე ოდნავ მივედით და ვუსმინოთ არიზონაში ან სამხრეთ კაროლინაში გატარებული მათი ბავშვობის ამბებს. ვეფლავ ძალიან კი ის გვინდა, რომ მათ გვერდით მოკვალათდეთ, სერიალს ვუყუროთ, რაიმე სასუსნაზე ვაკნატუნოთ და დროდადრო საფვარული სახიდან ფრთხილად გადაუწიოთ ჩამოწეილი თმა. ოხ, როგორ მოგივლიდით და ვიზრუნებდით თქვენზე! შეუკვეთდით სუშის ნომერში, „როლინგ სტოუნის“ Angie-ს პანგებზე სლოუს ვიცეკვებდით, სიცილით დაუიხოცებოდით ლიცეუმის ამბების განხილვისას, ვინაიდან ჩვენ ერთნაირ ისტორიებს მოვიგონებდით (პირველი ფართი და იქ დაღუპული ლუდი, სასაცილოდ შეკრეჭილი თმა, პირველი და ამჟამად დროს უკანასკნელი სიყვარული, ჯინსის კურტაკები, ქეიფები, პარდ-როკი, „ვარსკვლავური ომები“ და ვეუთი რამეები). ჭ, რას ვიზამთ, ასეთი მზეთუნახავები ჩვენნაირ ბიჭებს ყოველთვის გრაფომან-ციხფერებს ან „ფერარის“ შოფრებს ამჯობინებენ. ამიტომაც მიდის საქმეები ცუდად ჩვენს პლანეტაზე. არა, სექსუალური მანიაკი ნამდვილად არა ვარ, მაგრამ სიყვარულისგან რომ ფილტვები ასტკეუდებათ, იმათ რაღა ჰქვიათ? გამახსენდა, მე ვარ „ფილტვური მანიაკი“!

სადამოთი რამდენიმე მეორეხარისხოვან მოდელთან ერთად ესადილობთ ნაქირავებ იახტაზე. დესერტის შემდეგ ენრიკ ბადუკუ-ლი ერთ-ერთ მათგანს ენამღვეება 1.000 დოლარზე. სანამღელი იმაში მდგომარეობს, რომ მოდელმა ბიკინი უნდა გაიხადოს, მაღლა აის-როლოს და ჭერზე მიაწებოს. გოგო წარბშეუხრულად ასრულებს ამ ნომერს და ჩვენც სულელებით სიცილით ერთმანეთს ვასკლებით თუმცა, აქ სასაცილო არაფერია: ბიკინი, რა თქმა უნდა, ჭერს არ მიეკრო, ჩამოვარდა და საგეტის ლანგარზე მოადინა ტყაპანი. ამქვეყნად ვეფლა პროსტიტუციითა დაკავებული. განსხვავება ერთ რამეშია: შენ უხდი თუ შენ გიხდიან. უხეშად რომ ვთქვათ, 40 წლამდე შენ გიხდიან, მერე კი იქით უნდა გადაუხადო. ასეა, გენაცვალე, ფიზიკური სილამაზის სასამართლოს განაჩენი აპელაციას არ ექვემდებარება. 4 დღის გასაპარსწვერიანი პლემბოები გვიყურებენ, აბა, თუ ვუყურებთ ჩვენ კი მათ ვუყურებთ, რომ გვიყურებენ თუ მათ ვუყურებთ და ისინი ჩვენ გვიყურებენ, მათ რომ ვუყურებთ, რომ გვიყურებენ თუ მათ ვუყურებთ და ასე დაუსრულებლად, როგორც „სიცილის ოთახში“, ძველ ბაზრობებზე მოწყობილ ატრაქციონზე, სარკების ლაბირინთში, სა-

დაც განუწვევლად ეჯახები საკუთარ ანარეკლს. მახსოვს, ბავშვობაში, ასეთი ოთახიდან რომ გამოვდიოდი, შუბლზე სულ კოპები მაჯდა.

3.

ოუშენ-დრაგის ნეონის განათებები გამკვლელებს მოციმციმე სინათლეში ხვევს. თბილი ქარი დაეიწვებისკენ მიაქროლებს ზაფხულის საღამოებს. წინააღეს Living Room-ში გოგოები ძროხებით ცეკაუდნენ (თუ Living Room-ში შეიარე, ე.ი. VIP¹ ხარ, თუ შიგნით შებვედი და მაგიდაც დაითრიე, ე.ი. VVIP ხარ, თუ მაგიდაზე შამპანურის ბოთლიც გაიხითა, ე.ი. VVIP ხარ, ხოლო თუ პატრონი პირზე კოცნით შეგხვდა, ეს ნიშნავს, რომ ან VVVVIP ხარ, ან სულაც მადონა, სხვა ვარიანტი გამორიცხულია). მაიამი ბიჩი გიგანტური საკონდიტროა. იქაური შენობები ნაღების ტორტებს ჰგავს, გოგოები კი ნაღდი კანფეტებია, გინდა იქამდე ლოკო, სანამ პირში არ დაგიდნებიან.

დილის 6 საათზე ვდგებით, რომ საუკეთესო განათებაში მოვასწროთ გადაღება. ქი-ბისქეინზე ვიღაც მილიარდერების ვილა იყო გაძემ-გილი. თამარა დე ლემპიცკას ნახატების ასლებით თამარა (ჩვენი) მალევე მოერგო ახალ, რეკლამის ვარსკვლავის იმიჯს. ვარცხნიან, მაკიაჟს უკეთებენ, ხუთქვეთ ყავით რეჟისორის ფურგონში. დეკორატორებს დავევალთ გაზონის გადაღება (საკმარისად შწვანე არ არის ჩვენი კადრიებისთვის). მთავარი ოპერატორი გაუგებარ ბრძანებებს აძლევს ფოლისგამგებ ტექნიკოსებს. ისინი დიდხანს უნდებიან განათების ხარისხის გაზომვას და ერთმანეთს რაღაც საიდუმლო, მხოლოდ მათთვის გასაკები კაბალისტური ციფრების უნით ელაპარაკებიან.

- აბა, სცადე, იქნებ 12-ში გადახვიდე მე-4-ზე.
- არა, სხვა ფოკუსი უნდა მოვსინჯოთ მომეცი 8 14-ზე.

მე და ჩარლი ვეფლაფერს პირში ვიფრით, რასაც კი ოფიციალტი გვთავაზობს; კვები, ვეფლიანი ნაყინები, ბუბლიგუმები, ჰამბურგერები ლოსოსინებით, კვები, ნაყინები, ლოსოსინები, ქათმის ხორცი სასიმის სოუსით მალე ცხრის ნახევარიც გახდა და ენრიკს აღარ ელიძება.

— ცა სულ თუთრი, არ შეისლევა გადაღება, ისეთი ამინდი.

ტიამა დააზუსტა, რომ ლურჯი ცა და კონტრასტული ჩრდილები ნებადა.

¹ Vip - veru important person (ინგლ.) - ძალიან მნიშვნელოვანი პერსონა.

— რა უნდა ვქნა? — თავს იმშვიდებს ენრიკე, — ეს ღმერთის სინათლე არის.

ჩარლი დამრიგებლური ტონით ეპასუხება:

— გამოდიხ, რომ ღმერთი დიდი ვერაფერი შეიღი ოპერატორი ყოფილა!

თუთრ ცას კადრების დაყენების დროს აღარაფერი ეშველება. ასეთ ამინდში რომ გადავიდით, მერე საჭირო გახდება თითოეული კადრის ფლეიშში გაფერადება, ეს კი ძალიან ძვირი სიამოვნებაა. მაგრამ სხვა გზა არა გვაქვს და ვსაუზმობთ და ვსაუზმობთ, სანამ ნისლი გაიფანტება. ტელეპროდიუსერი ნერვიულობისგან თმას იგლეჯს და წამდაუნწუმ პარიზულ სადაზღვეო აგენტს ურეკავს, რომ ამინდის ცვალებადობა მას გადააბრალოს. მე სანერვიულო არაფერი მაქვს: რაც კოკანის თავი გავანებე, გამუდმებით ვჭამ.

მე, თამარა და ჩარლი ფლორიდის ქიულები და ჟიმი ვართ ადგილობრივი ინჟინერები ინტერესით იხოცებიან და განუწყვეტლად გვეკითხებიან:

— Are you plaging a¹ „სასიყვარულო სამკუთხედი“?

მთელი დილა „კორინას“ ვსვამთ და შეუჩერებლად ვხარხარებთ რა თქმა უნდა, ყველა იქ მყოფს თამარაზე გული შეუვარდა. რატომაც არა, ქალი დღეში 17.000 ფროს იღებს იმაში, რომ მამრებში ამგვარი ქიმიური რეაქცია გამოიწვიოს. წვერიანი ტექნიკოსები კაბელებს აქეთ-იქით დაატარებენ, პორტატიული გადამცემები ჰაერში ზუსუნებენ, გამნათებლები დამწუხრებული სახეებით აკვირდებიან ცას. ჩვენ კი მზისგან დამცავი კრემებით ვითხუნებით — იქნებ ამან მაინც მოიზიდოს მზე. შავი შტორები გარემომცველი სამყაროსგან საიმედოდ გვიცავენ. სამყარო თვალდაუსილია. მართლაცდა, რა ჩემი ფეხებია მაიაში უმხეოდ?!

— ყურადღება მიაქციეთ, რომ პალმები კადრში არ ჩაიხზიროს. არ დაგვაიწყდეს, რომ მოქმედება უნდა მიმდინარეობდეს საფრანგეთში. თუ არადა მერე წიფლებისა და ალვის ხეების გადაღება და ჩასმა დაგვჭირდება.

— ბრაუო, ოქტაჟ, მაგარი რჩევა მოგვეცი. ხედავ, თანდათან სასარგებლო ხდები. ამ ერთი ფრაზით შენი თვითმფრინავის ბილეთის ფასი მთლად აანაზღაურე.

ჩარლი ხუმრობს, მაგრამ შეფიქრიანებული ჩანს. დილიდან

¹ Are you plaging a (ინგლ.) — გაქვით თუ არა.

გარშემო მივლის და რაღაცის თქმას ვერ მიბედავს. ნეტა ესეც წყალში გადახტომას ხომ არ აპირებს? ბოლოს, როგორც იქნა, გაბედა:

— იცი, ოქტაჟ, რაღაც უნდა გითხრა... ერთი სიტყვით ჩვენთან, სააგენტოში მნიშვნელოვანი ცვლილებებია მოსალოდნელი.

— დიდი მადლობა ინფორმაციისთვის. აბა, რა, კლ-ს (კრეატიული დირექტორის) სიკვდილის შემდეგ ვერც უნდა მომხდარიყო.

— კლ-ზე სიკვდილი არ ითქმება, არამედ გარდაცვალება.

— შენ რა, ხუმრობ კიდევ ჩვენი საყვარული და მწყალობელი უფროსის თვითმკვლელობაზე?

თამარას სიცილი აუტყდა, მაგრამ ჩარლის უკვე აწვევტილი ჰქონდა და ახლა ვერ აღვიღად ვუღარავინ გააჩერებდა:

— შეამჩნიე, ვეფი რომ არ წამოვიდა სენგვალში?

— შეამჩნიე და ეს რომ გავიანზრე, კინაღამ მეც პარიზში დავრჩი. ჩემამდე არ დადის, როგორ გავძელით ეს ოთხი უუუგრძესი დღე უიმისოდ.

— მორჩი ახლა დადობას! მე კი ვიცი, სად დაძვრებოდა ის ვაჭბატონი, სანამ ჩვენ აქ ტაშ-ფანდური გაგვემართა. ჩვენი ძვირფასი კოლგა ნიუ-იორკში მოტყდა და La Rosse-ის მთავარ ბოსებს პრეზიდენტ ფილიზის ადგილი სთხოვა.

— შენ ხომ არ უბერავ ბიჭო?

— ეუბერავ კი არადა, წესიერად მომიხსინე. ისე კი, უნდა ითქვას, რომ მაგრად იჩალიჩა. იქ, მთავარ ოფისში ხელცარიელი კი არ მიტლიკინდა: დიულერთან გაჩალიჩებული ჰქონდა საქმე და ვეფმაც მოახსენა უფროსობას: თუ ფრანგულ ფილიალში ხელმძღვანელობას არ შეცვლით, Madone-ის შეკვეთას დაერხევაო. იმ ახერებმა რა უპასუხეს, არ გაინტერესებს?

— რაო, Go fuck yourself, jef-ო?!

— კი, როგორ არა! იანკებს, ხომ იცი, ვვსებათ ახალგაზრდა ბენვამილი კარიერისტი მგელი რომ გაეძრობა ბებრების ხროვაში და მზის ქვეშ ადგილს აწერს. თვითონვე ასწავლიან ამ მეთოდებს ბიზნესის მომავალ „მამებს“ პარვარდში და იმ ვესტერნებში, ჯონ უეინი რომ თამაშობს.

— მოიცა, გვეოფა ახლა მაიმუნობა! გამოტყდი, რომ ეს სისულელე ამწუთას მოიგონე!

¹ საკუთარი თავის შვენიება ინგლისურ ენაზე.

ჩარლი ფრჩხილებს იჭაშს და მაიმუნობისა არაფერი ეტყობა.

— ოქტაიო, ისე გაგიტაცა იმ შენმა ნაჯღაბნმა, რომ აზრზე არა ხარ, შენ გარშემო რა ხდება!

— კაი ერთი, შენ რა გაქვს ჩემთვის სათქმელი! მთელი დღე ინტერნეტში გდიხარ და გათახსირებული პორნოებით ერთობი!

— არაფერი შეგეშალოს! კი არ ვერთობი, ჩემი ეპოქის ქრონიკას ვაღვან. ჰო, მართლა, შემახსენე, რაღაც ფილმი უნდა გაჩვენო მერე — გაგიჟდები, 90 წლის ბებრეკი დედაბერი რა სიამოვნებით ჭაშს საკუთარ მძღნერს. ერთი სიტყვით, მისმინე: ხომ შენი თვალთ ნახე, რა გიჟობანას თამაშობდნენ სემინარზე? გამოიღვიძე და გაიაზრე, რას გეუბნები: ვეფს ფილიპის ადგილზე დანიშნავენ ანუ La Rosse-ის პრეზიდენტ-გენერალურ დირექტორად, ფილიპი კი ვეროპულ სექტორს უხელმძღვანელებს. თეთრი ძაფით ნაქრია საქმეა, რა. საპატიო თაემჯდომარისა თუ რაღაც საპატიო სირის ტიტულს მიაჯერებენ და მორჩება ბაზარი!

— ვეფი და სააგენტოს უფროსი? კი მაგრამ, ჯერ 30 წლისაც კი არ არის, მცირეწლოვანი ღლაპია!

— შეიძლება ასეც არის, მაგრამ უმწიკვლო და მიაბიტი ბიჭუნა არ გვგონოს. ხომ ხედავ, როგორ მოტვინა, როცა საქმე კარიერას შეეხო! აბა, კეთილი იყოს თქვენი შემობრძანება XXI საუკუნეში, კოლექტავ! ახლა 30 წლის პრეზიდენტ-გენდირექტორების დრო დადგა. ესენიც ისეთივე გოთვერნები იქნებიან, როგორებიც 50 წლისები, მაგრამ გარეგნულად უფრო მომგებიანები არიან და ნაკლები ღირან. აი, ამიტომაც დადეს ფსონი იანკებმა ვეფზე. ტიპმა სააგენტოს იმხელაბიუჯეტის პროექტი ააგდო, რომ კაციშვილი არ გაუმაზაუდა. მაგრამ მარტო ვეფი მარონიეს ფეხებს ვერ მოჭამდა. ხედები რას გეუბნები?

— მაგის ბოზი დედა! გამოდის, მარკმა თავი იმიტომ მოიკლა, რომ იცოდა ეს ტუტუშწიურა ნაბიჭვარი მაგის გაგდებას რომ ცდილობდა?

— იცოდა, აბა რა! კე კი არადა მარკს ვგონა, რომ ჩვენ ვეფლანი მის წინააღმდეგ ვიყავით შეკრულები.

ცა ისევ თეთრი ნისლით იყო დაფარული, თუმცა ეს სულაც არ იყო მიზეზი საიმისოდ, რომ მაინცდამაინც თავზე დაგემხობოდა.

— აქ რაღაც კარგად ვერ გეუბნე. ახლა რისი თქმა გინდა, ვეფი მე და შენ კრეატიულ დირექტორებად გვნიშნავს?

— ჰო, ვერა. ამ დღით დამირეკა და ეს პოსტი შემოგვთავაზა. თითოეულს ხელფასი თვეში 30000 ევრო, ამას პლუს სამსახურისა და საბინაო ხარჯების ანაზღაურება და ერთი კაზიონი „პორშე“ ჩვენს განკარგულებაში იქნება.

თამარას ეცინება:

— ოქტავ, საგვარელო, კაცისთვის, რომელიც ოცნებობდა, რომ სამსახურიდან გავედით, ცუდი სატყუარა არ არის, არა?

— მოკეტე, ქმნილება! თუ შეიძლება!

— მართალი ხარ, ძვირფასო: თქვენ კრეატივისტები ანუ შემქმნელები ხართ, მე კი თქვენი კრეატივი ანუ ქმნილება ვარ.

— ძან ენამოსწრებული ხარ, ვერაფერს ვიტყვი, — გააჩვევტინა ჩარლიმ, — ახლა კი ენა ჩაიგდე, ლამაზო. ჩვენ უკვე კრეატივისტები კი არა, კრეატიული დირექტორები ვართ მიხვდი განსხვავებას?

— მოიცა, ჩარლ! მე ვერ თანხმობა არ მითქვამს!

— ეს შემოთავაზება, რომელი უარი ვერ იტყვი, — მესროლა შორიდან ენრიკემ. ეტყობა, მარტო მე არ ვიყავი ბაიბურში, თორემ მთელი გადაძლები ჯგუფი ვეფლანის აზრზე იყო.

და ზუსტად ეს მომენტი აიჩრია მზემ იმისათვის, რომ გამოენათებინა და ურცხვად გაბრწყინებულიყო.

4.

თამარას შემხედვარეს გვერდებოდათ, ამ გოგოს მთელი ცხოვრება ფილმში გადაღების მეტი არაფერი უკეთებიაო. თუმცა, საკითხს თუ კარგად ჩაუღრმავდებით, ასეც არის: როდესაც შენს ხელობას ჰქვია „გოგონა გამოძახებით“, მსახიობის ოსტატობას ბევრად უკეთესად სწავლობ, ვიდრე ნებისმიერ თეატრალურ თუ კინოხელოვნების სტუდიაში. ჩემდა გასაოცრად, თამარა ისე თავისუფლად გრძნობდა თავს კაშერის წინ, კაი გამოცდილ ვარსკვლავსაც კი შემურდებოდა. უნდა გენახათ, რა დღეში იყო: შეიძლება ითქვას, ოღონდ ამ სიტყვის პირდაპირი მნიშვნელობით, რომ ობიექტის აბამდა. ისეთი გრძნობითა და ვნებით იღებდა პირში იოგურტის ყოველ კოვზს, გვერდებოდათ, ამ გოგოს ბედი ამ წუთში, იოგურტის ჭამისას წყდებაო. თამარა არასოდეს ყოფილა ისეთი თვალისმომჭრელი და გიზგიზა, როგორც მაშინ, ფლორიდაში მოწყობილ სიაბანდ ხმელთაშუაზღვისპირა ბაღში.

— She's the girl of the new century!¹ — ზეაქუელი, საზეიმო ტონით განუცხადა ადგილობრივმა ტექნიკურმა დირექტორმა Making of-ის გადამღებ გოგოს. უკვე ამკარაა, რა ჩაიღო კლიენტმა გულში: 1) თამარას გააცნობს ელიტის ჯონ კასაბლანკას და 2) მერე საწოლში ჩაიგორებს და ცოტა ხნით გაერთობა. თუმცა, მოულოდნელად ასეთი თანამიმდევრობა აუცილებელი არ არის — შეიძლება მეორიდან დაიწყოს.

ჯერ უცხო ტერიტორიას ვიპყრობთ, მერე საინფორმაციო სივრცეს ვივლავებთ ხელში და რასაც ჩავახეხებთ, იმას ამოგვამახეხებს. „მეგრულეტი“ რეკლამის დატრიალების კამპანია 2004 წლამდე გაგრძელდება. რეკლამა იქნება ვველგან, სადაც კი ამის წარმოდგენა შეიძლება: უზარმაზარ ბანერებზე, აუტობუსების გაჩერებებზე, ქალთა ფურნალების ფურცლებზე, პროდუქტის რეალიზაციისა და დეკუსტაციის ადგილებზე, საცხოვრებელი სახლების კედლებზე, პლაჟის კონკურსების აფიშებზე, ადგილობრივ საინფორმაციო გამოშვებებში და ქუჩა-ქუჩა დარიგებულ სარეკლამო ბუკლეტებში, ინტერნეტსაიტებზე, სუპერმარკეტების დახლებზე, სხვადასხვა მომგებიან ჯომერციულ შემოთავაზებაში (პროდუქტის შექმნის დამადასტურებელი სალაროს ჩეკის წარმოდგენის შემთხვევაში). თამარა, შენ ვველგან იქნები, ჩვენ შენგან შევქმნით უცხიმო იოგურტის ლიდერის ემბლემას, რომელიც მთელი შენგენის ტერიტორიაზე გაბრწყინდება.

Cape Cod-ის სმით ვერ ვძლებით და თან ვიზაფისტთან ასპენზე ვმასლაათობთ სეირნობისას გაძვალტყავებულ ძროხებს ეხვდებით (ასე ვუძახით სიგამხდრისაგან ყბა ყბაში გაგარდნილ ძველ ბოზებს, რომლებიც ვაშინგტონ-აენიუსზე დაძრწიან ჰეროინის ძებნაში). ჯანი ვერსაჩეს სახლის წინ ჩაულისას ტყვიით დაბრუდილის სიკვდილის სცენას ვთამაშობთ და ასფალტზე დაცემულები ვიკრუნჩხებით ტურიისტებსაც ხომ მეტი არ უნდათ — ვგრევე ჩერდებიან და ციფრულებით მარიაფობენ, Delano Hotel-ის შტორებს ვგლეჯთ და შიგ ვხეხვით. თამარა შეპერაზადედ იქცევა, მე კი კეთილ მოჩვენება კასპერად. გარშემომყოფებს ნარცისიზმის ისეთი შემოტევა აქვთ, რომ სექსით სხვებთან კი არ კავდებიან, არამედ საკუთარ თავს ეჩაღიჩებიან.

როგორ დღეს შეიძლება მაიაში უწოდო წარმატებული? იმ დღეს, როცა დროის ერთი მესამედი სჯიტბორდს ეძღვნება, მეორე მესამედი — ექსტაზს და მესამე მესამედი — მასტურბაციას.

¹ She's the girl of the new century (ინგლ.) — ეს ახალი საუკუნის გოგოა.

გადასაღებ მოუდანზე შხემ გაზონი ისევ გადაწვა. მწვანედ მობიბინე მინდერის იერი რომ დაუბრუნონ, დეკორატორები უკვე მერამდენედ ასხურებენ ბალახს მკვებავ საღებავ ხსნარს. დღეს საღამოს ლინკოლნ-აენიუსზე Drag-queens-ში შეჯიბრება იმართება: კეტჩის რინგზე ტრანსვესტიტები ერთმანეთს პარიკებს დააგლეჯვენ. „სინამდვილეში არაფერს აზრი არა აქვს“, — მღერის მადონა. რა ვიცი, მაგარი სასახლე კი წამოუჭიძვს მაიაში და... თუმცა, რას ვერჩი, სიმღერაში მშვენიერად გადაუჭრია ხელმოკლე ხალხისთვის პრობლემა. მე მიფვარს თამარა და მიფვარს სოფი. კრეატიული დირექტორის ხელფასით ორივეს კარგად შევინახავ. მაგრამ განა შეიძლება მივიღო ის შემოთავაზება, რომელიც სრულიად ქინააღმდევება ამ წიგნის დასაწყისში ჩემივე ხელით დაწერილ სიტყვებს: „მე ამ წიგნს იმიტომ ვწერ, რომ სამსახურიდან გამაგდონ“. მაშ, უნდა ავდგე და ეს ფრაზა გადავკეთო: „მე ამ წიგნს იმიტომ ვწერ, რომ ხელფასი მოვამატებინო“. თამარა ბრძნულ ფიქრებს მანვევტინებს:

— რა გინდა: ჩაი, ყავა თუ მე?

— სამივე, ოღონდ მესამეც პირში. თამარა, აბა, მითხარი, რომელია შენი საყვარელი რეკლამა?

— Less flower, more power!¹ — „ფოლკსვაგენის“ ფირმის New Beetle-ის სლოგანი.

— თამარა, სლოგანი კი არა ტიტრი. კარგად დაიმახსოვრე თუ ჩემთან მუშაობა გინდა!

დღის მეორე ნახევარს უსაქმურ შრომაში ვატარებთ Sony-ს ვიდეო-მონიტორის წინ ვსხედვართ და გადაღებულ მასალას კადრ-კადრ ეუყურებთ თამარა ტერასაზე, თამარა კიბეზე, თამარა ბაღში, თამარა მსხვილი პლანით, თამარა საერთო პლანით, თამარა ბუნებრივად ხელოვნური, თამარა ხელოვნურად ბუნებრივი, თამარა პროდუქტის დეკუსტაციისას (ქილის გახსნა, კოზის ჩაყოფა, დაგემოვნება), თამარა და მისი ამალელებული იდაყვი, თამარა და მისი ძუძუები. მაგრამ ის თამარა, რომელიც ვველგანზე მეტად მოძწონს, მხოლოდ ჩემია: მიშველი თამარა ჩემი ნომრის აფანზე, შლოპანცებში, მარცხენა ფეხის თითზე წამოცმული რგოლით და მარჯვენა ძუძუს ქვეშ ამოტატუირებული ვარდიო, თამარა, რომელსაც ვუუბნები:

— შენთან სექსი არ მინდა, მაგრამ შენ მე მომაჯადოვე. რატომღაც

¹ Less flower, more power (ინგლ.) — ნაკლები ვევილები, მეტი სიძლიერე.

მგონია, რომ მიფვარხარ მართალია, დიდი ტერფები გაქვს, მაგრამ მაინც მიფვარხარ კი, უნდა ვღიარო, რომ ეკრანზე ბევრად უკეთესი ხარ, ვიდრე ცხოვრებაში, მაგრამ მაინც მიფვარხარ.

— მე ძალიან ბევრ ბოროტ კაცს ვიცნობ, რომლებიც თავს ისე მოგაჩვენებენ, თითქოს იმათზე კეთილი ამქვეყნად არაყინაა. აი, შენ კი ყველასგან გამორჩეული იშვიათი გამონაკლისი ხარ სინამდვილეში კეთილი ხარ თავი კი ბოროტ ადამიანად მოგაქვს. მოდი, მაკოცე-ამჯერად მუქთა იფოს.

— შენ ჩემი აკრძალული ოცნება ხარ, ჩემი ერთადერთი სატან-ჯველი და იმედი ხარ შენ ჩემთვის ერთადერთი იმედი ხარ, რომელიც ვარსკვლავებს აცეკვებს დიუნებზე.

— ისევ სიტყვები და მუდამ სიტყვები!

დღესუტაციის სცენის გადაღება ყველაზე მძიმე სამუშაოა: წარ-მოიდგინეთ, სადილის შემდეგ, კაი ნახვამ-ნაჭაშზე, პაპანაქება მზეში, საწყალ ბერბერ გოგონას ერთი ოცჯერ მაინც უნდა ეთამაშა ექსტაზი „მგერულეზით“ საესე ჯოზეზების პირში ჩადებისას. რამდენიმე ღუბ-ლის შემდეგ თამარას უკვე ველში აღარ გადასდიოდა. რეკვიზიტორი ვრვეე პატარა ტაშტს მოურბენინებდა და როგორც კი ენრიკე სტოპს დაიძახებდა, პირში დაგროვილ იოგურტს იქ აფურთხებდა. პატარა საიდუმლოს გაგიმხელთ და საქვეყნოდ ნუ გააბაზრებთ როცა ეკრანზე სარეკლამო რგოლში ხედავთ, როგორი საამოუნებით აგემოუნებს მსახ-იობი ამა თუ იმ საკვებ პროდუქტს, იცოდეთ, რომ ის ამ პროდუქტს არასოდეს ვლაპავს და გადაღებისთანავე ასეთი შემთხვევებისთვის გათვალისწინებულ ტაშტში აღებინებს.

მე და ჩარლი პლასტმასის სკამებზე ვსხედვართ და სენდვიჩების გორა გვიდევს წინ. სარეკლამო კლიპების გადაღებებზე სულ ერთი და იგივე სიტუაციაა: კრეატივისტებს სადმე, მოშორებულ კუთხეში მოაყუჩებენ ხოლმე და კანფერტებით ტენიან, როგორც გაყინიანებულ ბავშვებს, რათა ეს უკანასკნელნი შემოქმედებით პროცესში არ ჩაეჩხ-ირონ, აქაოდა პროექტის ავტორები ჩვენა ვართო (თუმცა, სარეკლამო დატრიალება მერე სხვებზეა). ჩვენ თავს დამცირებულად, უმაქნისე-ბად და საქმიდან მოტყობილებად ვგრძნობთ ტკბილეულით ისე გამო-ვიტენეთ, რომ გული გვერევა. მაგრამ თავი ისე გვიჭირავს, თითქოს ვერაფერს ვამჩნევთ რადგან ვიცით, რომ როგორც კი ფრანგული La Rosse-ის კრეატიული დირექტორების საფარძლებს ოფიციალურად

დავითრევთ ისეთ დაუნდობელ და უმოწყალო აბაროტს ავიღებთ, როგორც ჯერ არ დასიხმრებიათ.

გაუხლებით მდიდრები და უსამართლოები.

ყველა ძველ მეგობარს სამსახურიდან გაუგდებთ

სიმკაცრისა და სისასტიკის ისეთ ცეცხლს აგავიზგიზებთ, რომ თანამშრომლებს შიშისგან ძარღვებში სისხლი გაყვინებთ

ქვეშვრდომების კარგ იდეებს ჩვენ მივისაკუთრებთ

მოვიწვევთ ახალგაზრდა რეჟისორებს, ახალ-ახალ იდეებს დაუტყ-უებთ და მერე ჩვენ თვითონვე განუახორციელებთ ამ იდეების მიხედ-ვით პროექტებს მათ ზურგს უკან.

სანამ მორიხის კუნძულებზე დასვენებით არ მოვიდლებით, მოსამ-სახურე პერსონალს შევბულებას არ ვაღიარებთ

ვიქნებით ამპარტაუნები და უტიფრები.

ყველაზე დიდბიუჯეტთან პროექტებს ჩვენ დავითრევთ, პერსექ-ტიულ კომპანიებს უშტატოებს ვანდობთ, შტატთანებს კი — ჩემი ფუტები: ყველამ თავისი ადგილი უნდა იცოდეს.

დაჟინებით მოვითხოვთ, რომ ჩვენი ფოტოსურათებით დაამშვენონ „ფიგაროს“ ეკონომიკური საკითხებისადმი მიძღვნილი გვერდები, ხოლო თუ შურნალისტი სტატიაში სათანადო ქება-დიდებას არ შეგ-ვასხამს, რედაქტორს მოვითხოვთ ამ საცოდავი მჯღაბნელის სამსახუ-რიდან დაუყუჩებლად დათხოვნას (თან დავეძუქრებით, რომ თუ ჩვენს მოთხოვნას არ შეასრულებს, მათ გვერდებს რეკლამისთვის აღარ ვიყიდით).

ჩვენ ვიქნებით ახალი ფრანგული რეკლამის სახე.

ჩვენ მოვისყიდით შურნალ „სტრატეჯის“ პრესატაშეს, რათა კომუ-ნიკაციისადმი მიძღვნილ გვერდებზე ჩვენი სიტყვა ვთქვათ: „უნდა შეგეძლოს ერთმანეთისგან განასხვავო კონცეფცია და პერცეფცია“.

ძალიან ხშირად მოვიხმართ გამოთქმას: „ვიდვის დროს პირველო-ბის უფლება“.

ჩვენ ვიქნებით ძალიან დაკავებულები და მოუხელთებელნი; ჩვენთან აუდიენციის მსურველებს მინიმუმ სამი თვე მოუწვთ ლოდინი (ხშირად მოხდება ისეც, რომ უკვე დიდი წვალებით მიღწეული აუდიენციის დღეს, დილით თავხედი მდივანი დაურეკავს მთხოვნელს და ეტყვის, რომ შეხვედრა გაუქმებულია გაურკვეველი ვადით).

პერანგები ყელამდე გვექნება შეკრული.

ჩვენ გარშემო შიშა და დეპრესიას დაეთესვით თანამშრომლები მუდმივ დაძაბულობაში გვეყოლება. კოლეგები ზურგს უკან გაგვლანძღავენ, მაგრამ პირში ვერაფრის თქმას ვერ გავკვიბუდავენ.

უფრო მეტი თავისუფალი დრო გვექნება, მაგრამ ახლობლები მაინც აღარ მოვლენ ჩვენს სანახადად.

ჩვენ გაეხდებით საშიშები და სუპერშურისმადიებლები.

ხელში ჩაეიგდებით თანამედროვე საზოგადოების მართვის სადავეებს და ვეელას ჩვენს დაკრულზე ვაცქვებით

„კამკამა სინათლეშიც“ კი ჩრდილში დაერჩებით.

ძალიან ვიამაყებით საკუთარ თავზე აღებული უდიდესი და უმძიმესი უპასუხისმგებლობის გრძობით

— მაკიაჟით კმაყოფილი არის?

— დაგვირღვია ტკბილი ხილვები ვიზაჟისტმა, რომელსაც ჩვენი

— ჩემი და ჩარლის კომპუტენტური აზრი აინტერესებს. მოუა დრო და ჩვენ მას R and W-ს ვიზაჟისტების ჯგუფის ხელმძღვანელად დაინიშნა, რადგან პირველმა აღიარა ჩვენი მნიშვნელობა თანამდებობების ოფიციალურ დაკავებამდე.

— კარგი იქნება თუ მსახიობს ბუნებრივი ფერი ექნება, — სერიოზული ტონით ურჩევს ჩარლი, — უნდა გამოიყურებოდეს ჯანსაღად, გაწონასწორებულად და დინამიკურ-ავთენტურად.

— კაი, ახლა ცოტა ტუჩები პრიალა, ფერი არ შექება, მაგარი კანი არის.

— არა, არა, არაეთარო glossy, — ჟინიანობს ჩარლი მოძვეალი დიდი უფროსის თავდაჯერებით, რომელიც ფაქტობრივად უკვე არის კიდეც, — shiny მიჩვენია.

— Of course, shiny ბევრად უკეთესია, ვიდრე glossy, — სასწრაფოდ აუიტაცე მეც, — სხვანაირად მთლიან კოლორიტს დავარღვევით ვიზაჟისტი უდიდესი მოჩინებით შეჭყურებს ტუჩების მაკიაჟის უბადლო ოსტატებს, ამჟამად პროფესიონალებს, რომელთა დონეს ალბათ ვერაფერს შესწვდება. ერთი კულინარიის სტილისტსაც შეუბღვირეთ და საქმეც მოგვარდა — tutto ira bene¹.

თამარამ მთელი გადამღები ჯგუფი აღანთო და გადარია. ყველანი მასზე კვირდებით და ვეცემით მისი არაამქვეყნიური სილამაზის შემხედვარე ერთმანეთს შეთქმულებით ვუპაჭუნებთ თვალებს. ჩვენ

¹ Tutto ira bene (იტალ.) — ველაფერი კარგადაა.

შევეძლო ერთად ძალიან ბედნიერები ვყოფილიყავით, მე რომ მუდმივად სხვაზე არ ვფიქრობდე. რატომ არის ეს ცხოვრება ისე მოჩვენობილი, რომ ყოველთვის ისინი მჭირდება, რომლებიც ჩემთან არ არიან? დროდადრო თამარა მოდის და ხელისგულებს სახეზე მადებს — ეს მას აშშვიდებს. ჩემთვის კი სიმსუბუქის შვერძნების უმცირესი დოზაც კი დიდი რამეა. ოჰო, აი, ახალი დამატებითი ტიტრიც გაეჩითე ჩვენი პროდუქტისთვის: „მგერულეტი“ — ჩვენ ვეელას გვეჭირდება სიმსუბუქის შვერძნების უმცირესი დოზა მაინც“. ერთი უნდა ჩავიწერო, რა იცი, როდის დამჭირდეს.

— მაშ, თანახმა ხარ იმ ფულზე, რომელსაც გთავაზობენ?

— თამარა, შენ ჩემგან არ გესწავლება, რომ ბედნიერება ფულში არ არის.

— კი, ახლა უკვე ვიცი შენი წყალობით ადრე კი არ ვიცოდი. იმისათვის, რომ დარწმუნდე, რომ ფული ბედნიერება არ არის, ორივეს უნდა გაუსინჯო გემო: ფულსაც და ბედნიერებასაც.

— ცოლად გინდა მოგიყვანო?

— არა, არა... თუმცა, რატომაც არა, ოღონდ ერთი პირობით ჩვენს ქორწილზე ცაში ვერტმფრენებმა იფრინონ და თავზე წითელი კამელიების წვიმამ დაგვაწვიმოს.

— კი, მაგრამ თუთი კამელიებს რაღა უყვით?

— რა უყვით და შევჭამოთ! აბა, სად წავიღოთ?!

კი, მაგრამ თვალს რატომ მარიდებს? რაღაც ორივე დავიბენით მისინით გაფერადებულ ხელს ხელში ვიღებ:

— რა მოხდა, რა გემართება?

— ძალიან ცდები, დღეს რომ ასეთი კარგი ხარ; მერჩიუნა ადრინდელივით ისევ ცუდი კაცის როლი გეთამაშა.

— კი, მაგრამ...

— მოკვტე ახლა! მშვენიერად იცი, რომ არ გიყვარვარ თავიდან მინდოდა, ცხოვრება მეც შენსავე უზრუნველად და უდარდელად გამეტარებინა. ერთი სიამოვნებიდან მეორეზე გადაფრენილიყავი და სხვაზე არაფერზე შეფიქრა. მაგრამ ეს ყველაფერი უკვე ძალიან მომბეზრდა. იცი, ვიფიქრე და გადავწყვიტე, ასეთ ცხოვრებას შევეშვა.

„მგერულეტში“ აღებული ფულით პატარა სახლს ვიყიდი მაროკოში; შეილი მყავს გასაზრდელი. ჩემი გოგონა ახლა დედაჩემთან მყავს დატოვებული და ძალიან მენატრება... მომისმინე, ოქტავ, დაუბრუნდი

შენს საცოლეს და შეილი ერთად გაზარდეთ იმ გოგომ ამქვეყნად ვველაზე დიდი საჩუქარი გაგიკეთა — შეილი გაჩუქა და მიიღე ეს საჩუქარი, რა მოგივიდა?

— შენლა მაკლდი! რა იყო, რა დაგეტაკათ ვველას ერთად?! კაცი რომ გაგიციანებთ და ერთ-ორ თბილ სიტყვას გეტყვიან, მაშინვე ბავშვებზე იწყებთ ლაპარაკს! იმის მაგონად, რომ სიცოცხლის არსზე იფიქროთ და საკუთარ თავს დაუსვით შეკითხვა: „რისთვის ვცხოვრობ, რა მინდა?“, დამდგარხართ აქ და პრობლემებს პრობლემებზე ამატებთ!

— შეეშვი ახლა შენს უტვინო ფილოსოფიას! ასეთ თემებზე ხუმრობა არ შეიძლება. აი, ჩემს შეილს მამა არა ჰყავს...

— დიდი ამბავი! არც შე გავუზრდეთარ მამას, მაგრამ ამით ქვეყანა არ დაქცეულა!

— ძალიანაც დაქცეულა! ერთი სარკეში ჩაიხედე და საკუთარ თავს შეხედე! შენგან დაფეხმძიმებული გოგო იმიტომ მიატოვე, რომ დრო ვიღაც ნაბოზრებთან გეტარებინა, არა?

— ჰო, ვერა, მერე რა... სამაგიეროდ, თავისუფალი ვარ!

— თავისუფალი ხარ! ვაი, რას ამბობს, არ შემიძლია, გააჩუქეთ! არა, ოქტავ, არც ისეთი თანამედროვე ხარ, რომ ასეთი აზრები გქონდეს! აბა, ერთი თვალეში შემომხედე, თვალეში-მეთქი, სად მიყურებ! ბავშვს, რომელიც უნდა დაიბადოს, შეიძლება მამა ჰყავდეს! ხვდები, ეს რას ნიშნავს?! შენს ცხოვრებაში პირველად გეძლევს საშუალება, ვინმეს სასიკეთოდ გამოადგე და ამაზე უარს ამბობ? კი, მაგრამ, კიდევ რამდენ ხანს აპირებ ბინძურ ბორდელებში თრევას და ერთი და იმავე უხამსობების მოსმენას ვიღაც უტვინოებისგან და იმპოტენტებისგან? გამაგებინე, აღარ მოგებუნდა? ეს არის შენი თავისუფლება?

არსებობენ ფსიქონალიტიკოსები, რომლებიც საათში 150 ვეროს იღებენ, ჩვენი თამარა კი საათში 450-ვეროიანი მორალისტი.

— მორჩი ახლა ნოტაციების კითხვას! გამომივიდა ესეც მორალის მასწავლებელი!

— ნუ მიყვირი, თორემ ანგრიზმა გამისკდება! მორალი, შეიძლება, ძალიან მოსაწყენი რამეა, მაგრამ ჯერჯერობით ამაზე უკეთესი საშუალება სიკეთისა და ბოროტების გასარჩევად არ გამოუგონიათ!

— მერე, მაგით რისი თქმა გინდა? მირჩენია ვიყო უკანასკნელი ახვარი, მაგრამ თავისუფალი ახვარი, გაიგე? თა-ვი-სუ-ფა-ლი! და

არა ვიღაც საცოდავი, მაგრამ პატიოსანი და კუთილშობილი მონა! „თავისუფალი ადამიანი! შენ ყოველთვის გეცოდინება სიმწრის ფასი!“ ძალიან კარგად მესმის, რასაც მუუბნები, მაგრამ წარმოიდგინე, რომ ოჯახური ბედნიერება ზოგჯერ შეიძლება უფრო ყალბი და პათეტიკური იყოს, ვიდრე ის უხამსი ამბები, რომელთაც ვიღაც გალუმილი ლოთი გიფეხება დილის 6 საათზე, სადმე ბინძურ კაფეში. აზრზე ხარ, რას გეუბნები? და მერე კიდევ, შეილი როგორ უნდა გეზარდო, როცა დღეში ათჯერ სხვადასხვა ქალი მიფვარდება, თანაც, სულ მეძაგები?

ფუ! ახლა ეს მინდოდა?! საბოლოოდ დამენძრა: თამარასთან ურთიერთობის დაუსწრელი წესი დაფარდვი: სიტყვა მეძაგის წარმოთქმის უფლება მარტო თვითონ აქვს; თუ მისი თანდასწრებით სხვა ვინმეს წამოსცდა, პირად შეურაცხყოფად იღებს. ვერცე ტირილს იწყებს. მერე მიდი და აწყენარე!

— კარგი, არ იტირო; ხომ იცი, ათასჯერ მითქვამს და ახლაც გიმეორებ: შენ ნამდვილი წმინდანი ხარ მეც კაი ვინმე ვარ, რა! აქამდე მსოფლიოში ერთადერთი კაცი ვიყავი, რომელიც ნაშებს ფულს იმასში უხდიდა, რომ არ გაეფიქმა და ახლა ესეც აღარ ვიკმარე და ამათი ცრემლების მიზეზი გახდი! მაგარი ვარ, რა! მოიცა, ერთი, მობილური მათხოვე, ვინესებში უნდა გადაერეკო, „რეკორდების წიგნში“ შემიყვანონ. ალო! თუ შეიძლება, რუბრიკა „მსოფლიოში ვველაზე გამოსირებული და მოუხერხებელი მამაკაცი“ დამაკეთებოთ!

ბოლოს და ბოლოს, იმდენი ვქენი, რომ გაიღიმა. ვინაფისტი წამწამებზე ტუმს გადაუსვამს და ისევ ჩემი თამარა იქნება. მე კი ისევ თვითნალიზის სეანსს ვაწევები:

— ჩემო საყვარელო, საფრანგეთში ემიგრირებული, თუ ღმერთი გწამს, ერთი კარგად ამიხსენი: რატომ ხდება, რომ ქალი გიფვარდება, ერთად თავს მშვენიერად გრძობთ და მერე უცებ ეს ქალი გადაწყვეტს, ვნებიანი შეყვარებულიდან შენც და საკუთარი თავიც ბავშვების აღმზრდელებად აქციოს? ნუთუ ასეთი აუცილებელია ჩვენ შორის ქვედაფსია და აღნაგობული ღლაპების ჯგერო იყოს, რომლებიც დღედაღამ ფეხებში გებლანდებიან და განმარტოების საშუალებას არ გაძლევენ? ნუთუ ასეთი ცუდია ორი ადამიანის ერთად ყოფნა ყოველგვარი ბავშვებისა და მოწმეების გარეშე? ძალიანაც მომწონდა, როცა ჩვენ მხოლოდ ორნი ვცხოვრობდით, რა საჭირო იყო მაინცდა-

მანც ოჯახი! ახლა დავიჯერო, ძან მოგწონს ეს მრავალშვილიანი ოჯახები, პამპერსების გარდა სხვა სადარდებელი რომ არა აქვთ? ძმები გალაპერები* რომ თავიანთ ბაღლებს ტრაკებს უწმენდენ, ესეც ალბათ ძან სექსუალურად მიგაჩნია! ჩემი აზრით კი, ამას მძღნერო-ფილა პქვია და მეტი არაფერი! და თანაც, არ დაგაიწყდეს, რომ ჩემს BMWZ3-ის კუპეში ბაუშვის სავარძლის ადგილი არ არის.

— მრავალშვილიანებს შენი შესაცოდი არაფერი სჭირთ საცოდავი და უბედური შენა ხარ დედაშენსაც რომ არ მოენდომებინა შეილის გაჩენა, ახლა აქ არ იქნებოდი და უაზრობებს არ გადმოაფრქვევდი.

— არ ვიქნებოდი და ნუ ვიქნებოდი! არც მაგითი დაშაელებოდა რამე!

— მოკეტე ახლა და მორჩი სისულელეებს!

— შენ თვითონ მოკეტე და შენი ხმა არ გაივინო!

— ნუ მიფერი, გაიგე, ყელში ამომივიდა შენი ღრიალი! — ღრიალებს თვითონაც და ტირილს იწყებს. სლუკუნ-სლუკუნით იხოცავს ცხვირს. ღმერთო ჩემო, რა ლამაზია! ალბათ კაცები იმიტომ ტყენენ გულს ქალებს, რომ ამ უკანასკნელთ ტირილი ძალიან უხდებათ.

ბოლოს, თამარამ თავი ასწია და თავისი ჭკუით, მიაგნო ყველაზე დამაჯერებელ მიზეზს, რომლითაც სოფიზე დაქორწინებას მიი-ძულებდა:

— ჩვენ შეგვიძლია შერეც შევხვდეთ ჩუმ-ჩუმად ერთმანეთს.

აი, ამ მორალს გაუმარჯოს! ბლეს პასკალმაც ხომ გენიალურად თქვა: „ჭეშმარიტ მორალს სასაცილოდაც არ ჰყოფნის მორალი“. სანამ მე Seven up-ის ჩხირით მის ცრემლებს ვისრუტავ, ორივე ერთსა და იმავე რამეზე ვფიქრობთ.

— იცი, ჩვენ რატომ არაფერი გამოგვიყა ერთად?

— ვიცი, — უუპასუხე მე, — მე თავისუფალი არა ვარ, შენ კი ძალ-იან თავისუფალი ხარ.

5.

და აი, გადაღებაც დასრულდა: სამ დღეში 500.000 ვერო იხე გააქრეთ, როგორც არაფერი. სანამ კამერებს ავალაგებდით, ენრიკეს ვთხოვეთ, ბარემ კლიპის trashვერსიაც გადაგვიღო. ყველანი, თამარას პათვლით, უკვე ისტერიკაში ვიყავით, მაგრამ ჩარლიმ წამოიძახა:

— მისმინეთ ყველამ! Listen to me, please¹. მარკ მარონიე ბოლოს ცოცხალი რომ ენაზე, აი, ამ ჩვენს ოქტავს უფვიროდა და საყვედუ-რობდა, რომ სცენარი, რომლის მიხედვითაც ეს კლიპი გადავიღეთ, ბანძობაა, კეთილი ინებეთ და ახალი დაწერეთო.

— დიახ, ასე იყო, — დაუძინე მე, — მან თქვა ერთი ფრაზა, რომელიც ჩემი მუხსიერებიდან არასოდეს ამოიშლება: „პროექტს რომ გააკეთებ, ეს იმას არ ნიშნავს, რომ იმაზე უკეთესს ვეღარ დაწერ“.

— ქალბატონებო და ბატონებო! Ladies and Gentlemen, ნუთუ ჩვენ არ შევასრულეთ გარდაცვლილის უკანასკნელ თხოვნას?

ტექნიკოსები მაინცდამაინც აღფრთოვანებულები არ ჩანდნენ ჩვენი ენთუზიაზმით მაგრამ ენრიკესთან და ტელეპროდიუსერთან მთელი მოლაპარაკებების შედეგად გადაწყდა, რომ გადავიღებდით შინაურულ ვერსიას, მოკლე ეპიზოდებად, ხელის კამერით, Dogma-ს სტილში (ამ ზამთარს რატომღაც ყველა საღადაო კლიპს დანიური ინტელექტუ-ალური კინოს ამბავში იღებდნენ).

აი, რას წარმოადგენდა „მგრულეტ“ — Dogma-ს ვერსია: თამარა დგას გოგრის ხის ვერანდაზე, გრაციოზულად იხდის მაისურს და ისვრის; შემდეგ ნახევრად შიშველი კამერას უყურებს და იწყებს ლოყებსა და თუბუბუბო იოგურტის წასმას. ტრიალებს, ბზრიალებს, კიბუზე დახტის, ფეხშიშველი დარბის ბალახზე და უცხიმო „მგრულეტს“ უყვირის: — „Maigrelete, I'mgonna eat you!² შემდეგ ახალგა-დაღებილ ბალახზე გორავს, ახლა თუბუბუბო იოგურტის გარდა მწეანე საღებავიც უსვია, იოგურტთან ზედა ტუჩს ილოკავს (კამერა მსხვილი პლანით იღებს სახეზე ჩამოწეულ „მგრულეტს“) და ვნებიანად კვნი-სის: „მმმმ... „მგრულეტი“ it's so good when it comes in your mouth!³“

რა ტალანტია! გრევე გადაეწვიტეთ ეს ვერსია კანის რეკლამის მსოფლიო ფესტივალზე გაუგზავნით Madone-ის ჩუმად. თუ „ლომი“ დაუითრეთ, დიულერი იძულებული იქნება ტაში დაგვიკრას.

მარონიე ამ გარჯასა და მისი სიტყვის ერთგულებას ალბათ დაგვიფასებდა. ახლა შეგვიძლია მშვიდად დაუბრუნდეთ პარიზში და დაწინარებული სინდისით მოეკალათდეთ მის ვერ კიდევ თბილ სავარძელში. მაგრამ, როგორც აღმოჩნდა, ჩარლისთვის ეს საკმარი-

¹ Listen to me, please (ინგლ.) — მისმინეთ ყველამ.

² მგრულეტო, უნდა შეჭამო (ინგლ.).

³ საუცხოოა, როცა შენს პირს უაზლოვდება (ინგლ.).

სი არ იყო. იმავე საღამოს, მას შემდეგ რაც Liquid-ში გადაღებების დაბთაობა სათანადოდ დაეასველეთ, საბედისწერო შარში გამხვია, რომელიც, ჩემდა სამწუხაროდ, უნდა მოგიყვებოდა.

6.

სტრობოსკოპების სინათლე სივრცეს უჯრედულად ყოფდა. საცეკვაო მოედანზე ხანდაზმულმა სადომანოხისტმა ქალმა გაიარა. კორსეტში ისე იყო ჩატყდილი, ტანის გარშემოწერილობა ჰა და ჰა ათი სანტიმეტრი ექნებოდა. შავი ტყავის ფუტლარში ჩაყუდებულ ქვიშის საათს ჰკავდა.

— იცი, ახლა ამ დედაბრის დანახვაზე რა გამახსენდა? ვეროპამი საწარმოები ათასობით ადამიანს უმუშევრად ტოვებენ, რომ მაიამის პენსიონერებმა უფრო მეტი მათეუთი ჩაიჯიბონ. ასე არ არის?

— ჰოო... დაახლოებით ვერა. ფლორიდის მთელი ბებრების გუნდი საპენსიო ფონდების აქციონერებისგან შედგება და თანაც საერთაშორისო ფირმები აქვთ დათრეული. ასე რომ, სადღაც მართალი ხარ.

— ჰოდა, თუ მართალი ვარ და ბარემ აქ ვართ, რატომ არ უნდა ვისარგებლოთ შემთხვევით და რატომ არ უნდა ვესტუმროთ პლანეტის რომელიმე უმდიდრეს მესაკუთრეს?

ამ შანსის ხელიდან გაშვება მაგარი სისულელე იქნება. მივიდეთ რომელიმე მათგანთან და იქნებ როგორმე დაგარწმუნოთ, რომ არ შეიძლება ხალხი ქუჩაში გაყარო. აბა, რას იტყვი?

— ვიტყვი იმას, რომ შენ ახლა უგონო მთვრალი ხარ, მაგრამ არა უშავს, წავედით! მე შენ გვერდით ვარ!

და ჩვენ, სამივემ: მე, თამარამ და ჩარლიმ დაუდეთ თავი და ბიწიერი მაიამის ქუჩებში გაუიჭურით მსოფლიო სააქციო საზოგადოების აქციების მფლობელთა საძებნელად.

— დენგ! დონგ! დენგ! დონგ-დენგ-დონგ-დენგ-დონგ-დენგ!

ამ მაიამიში ზარებიც კი მეტიწირობით აქვთ ეს, მაგალითად, სხვა ჩვეულებრივი ზარებივით მამაპაპურად კი არ რეკავს „დრეინგ!“, არამედ მოცარტის „ღამის პატარა სერენადას“ უკრავს. უკვე ერთი საათია დასამოძღვრი პენსიონერის საპონელად Coral Gables-ის მდიდრულ კვარტალში დაგბოდიშალებთ ბოლოს და ბოლოს, ჩარლი ერთ მაროკოულ სტილში ამეხებულ მდიდრულ ვილას მიადგა და ზარს მიაჭირა.

— Yes!
— Good evening, Madame, do you speak french'?

— დიახ, დიახ, რა თქმა უნდა; მართალია, ძალიან კარგად არა, მაგრამ... ასე გვიან რატომ რეკავთ ზარს?

— იცით, რაშია საქმე მისის უორდ, აქ არის თამარა (თამარა სათვალთვლო კამერას უღიმის) და ამბობს, რომ თქვენი შეილიშვილია.

ბზზზ...

კარი იღება და ჩვენ მუშის წინაშე აღმოჩნდით ანუ ეს არის არსება, რომელიც ძალიან შორეულ წარსულში და სხვა სამყაროში, წესით ქალი უნდა ყოფილიყო. ცხვირი, პირი, თვალები, შუბლი, ვერიძალები სულ კოლაგენებით აქვს გამოტენილი. სხეულის დანარჩენი ნაწილი დამტკნარი კარტოფილისგან არ განსხვავდება — ჩონჩხი ნაოჭებიან ხალათშია გახვეული და ალბათ კარტოფილიც ამიტომ გამახსენა.

— მხოლოდ საფათზე აქვს კანი გადაჭიმული, — ლულულულებს სიმთვრალისგან ენადამბული ჩარლი.

— აბა, რას ამბობდით შეილიშვილიო? მე...

მაგრამ უკვე გვიან იყო. დედაბერმა „შეილიშვილზე“ კანონიერი უარის თქმაც ვერ მოასწრო, თამარამ ვერც იატაკზე ბეჭებით გააკრა (მიუღოს ყავისფერი ქამრის მფლობელია). თავიდან ბოლომდე მოიქრულ სახლში გიჟებდით შეცვდიით სადაც ოქრო არ ბღღვრიანალებს, იქ თეთრი მარმარილო ელკარებს. თამარას და ჩარლის მისის უორდი ფსიქედელიკურ* მოტყუებიან დიქანზე გადააქვთ ეტყობა, ეს დიქანი და მისი პატრონი ერთ ეპოქაში იყვნენ მოდაში, სადღაც, ასე XX საუკუნის დასაწყისში.

— მაშ, მაღამ უორდრადაცა, ვინაიდან ფრანგული გესმით, იმედი მაქვს, მშვიდად და წყნარად მოგვისმენთ აქ მარტო ცხოვრობთ?

— დიახ, i mean no, სულაც არა, პოლიცია ახლავე აქ განდგება. მიშველეთ heeeelp!

— ჩატენე რა, რაქე პირში, თამარა, შარფი არა გაქვს?

— მოიცა, ახლავე!

თამარამ თავისი ბენდენა ლამის ველში ჩათხარა; ჩარლი ზედ გადააჯდა დედაბერს. შემოძლია გითხრათ, რომ ჩარლი ისეთივე მძიმე

¹ Good evening, Madame, do you speak French (ინგლ.)? — საღამო შეილიშვილსა, ქალბატონო, ღამარაკობთ ფრანგულად?

და უხეშია, როგორც მისი ხუმრობები. ამის მერე პენსიონერს ისლადარჩენია, განუძღეს და ბოლომდე მოუსმინოს თავის „მხედარს“.

— იცით რა, ქალბატონო, ამჯერად ჩვენი არჩევანი თქვენზე შეჩერდა. თუძცა კი შეიძლება ასეთივე წარმატებით ჩვენი არჩევანის სიმძიმე სხვა რომელიმე თანამედროვე უბედურებაში პასუხისმგებელსაც დასწოლოდა. მინდა გაცნობოთ რომ დღეიდან მსგავსი ვიზიტები უკვე ჩვეულებრივი მოვლენა გახდება. დადგა დრო, როდესაც ამერიკული საპენსიო ფონდების წარმომადგენლებმა უნდა შეიგნონ, რომ მათ არა აქვთ უფლება, ასე დაუსჯელად დაანგრიონ მილიონობით უდანაშაულო ადამიანის ცხოვრება და რომ მათაც ერთ მშვენიერ დღეს პასუხი უნდა აგონ თავიანთ დანაშაულებრივ საქმიანობაზე. ხომ გასაკებად გიხსნიო?

ჩარლიმ გაუბერა და ახლა უკვე ვეღარაფერი გააჩერებდა. ხომ იცით სიტყვათქმის ხალხის ამბავი? ჯერ ხმას არ იღებენ და მერე თუ ერთი პირი მოხსნეს, მტრისას!

— თქვენ ალბათ გაგონილი გექნებათ ლუი-ფერდინანდ სელინის „მოგზაურობა წვედის დასალიერში“.

— მფფჰჰჰჰჰჰჰჰჰჰჰჰ.

— არა, ქალბატონო, გეშლებათ, სელინი ფესაცმლის მარკა არ არის, ფრანგი მწერალია. მისი ყველაზე ცნობილი რომანის გმირმა ბარდამუქ* ძთელი დედამიწა შემოიარა დამნაშავეს ძებნაში. რაღა არ გამოიარა: ომი, გაჭირვება, ავადმყოფობა, იყო აფრიკაში, ამერიკაში და ვერსად ვერ იპოვა ჩვენს საერთო უბედურებაზე პასუხისმგებელი. წიგნი 1932 წელს გამოვიდა და 5 წლის გასვლის შემდეგ სელინმა, თავისი ტკუით, განტყეების ვაცი იპოვა: თურმე სად დადიხარ, რას ეძებ, ყველაფერში დამნაშავე ებრაელები არ ყოფილან?!

ამასობაში თამარამ ოთახები შემოიარა და ერთგან მაცივარში ლუდს მიაგნო. ერთი გახსნა და მოიფუდა, მე და ჩარლისაც თითო-თითო მოგაწოდა. მე გაფაციცებული ვიწერ ჩარლის მგზნებარე გამოსვლას. ჩარლი თან დადადებს და თან უშნო კანაპეზე განრთხმულ მუმიას მძლავრად აჯანჯლარებს.

— ყველამ კარგად ვიცით, რომ სელინი ბოლოს მაგრად ჩაიჭრა და ერთი საზიზღარი ანტისემიტი გახდა — პლეონაზმისთვის ბოდიშს ვიხდი. ჩვენი, ბარდამუქი არ იყოს, ამ ყველაფრის პასუხისმგებელს ვუბებთ აი, თქვენ წინაშე წარმოდგენილ ქალს, რომელსაც თამარა პქეია, ძალიან

აინტერესებს, რატომდა იძულებული შეიღოს სარჩენად სისტემატურად ვილაცხებს აძლიოს. აგერ კიდევ, ჩემ გვერდით რომ კრეტინი გამოჭიმულა, სახელად ოქტავი, მასაც ბერი კითხვა აწვალებს და პასუხი ვერ მოუძებნია, როგორც თავდაც შეატყობდით, ქლექიანი მითოლოგიური ცხოველის სიფათზე. ვინ უთხრის ძირს ქვეყნიურებას? ვინ არიან ავისმკეთებლები? სერები? რუსული მაფია? ისლამისტი ფანატიკოსები? კოლუმბიური კარტელები? ან ვინმე დაბალი ლობები, როგორც იყო, მაგალითად, „ებრაულ-მასონური შეთქმულების“ წყვრები 30-იან წლებში? ხვდებით ახლა რის თქმა მინდა, ღრმად პატეტიკულო ლედი თუ მადამ იმანო? ჩვენი განტყეების ვაცი თქვენ ხართ ამ დედამიწაზე ძალიან მნიშვნელოვანია თითოეულ ჩვენგანს შეგნებული პქინდეს რა შედეგები შეიძლება მოჰყვეს მის საქციელს. ერთ პატარა მაგალითს მოგახსენებთ თუ მე ვვიდულობ მონსანტოს პროდუქტებს, ე.ი. მხარს ვუჭერ გენმოდიფიცირებულ ორგანიზმებს და სასოფლო-სამეურნეო თესლის პრეკტიზაციას. თქვენ თქვენი დანაზოგი მიანდეთ ფინანსურ ჯგუფს, რომელიც საქმარის პროცენტებს გიხდით, რომ ეს კომპარული სასახლე შეინახოთ მაიამის თვალწარმტაც უბანში. შესაძლებელია თქვენ არც კი დაფიქრებულხართ თქვენი გადაწყვეტილების შედეგებზე, რომლებიც თქვენთვის სრულიად უვნებელია, ჩვენთვის კი საბედისწერო და გამანადგურებელი. გაიგეთ, ბოლოს და ბოლოს? გამანადგურებელი და დამატკეპარი, ვინაიდან ამ გადაწყვეტილებამ თქვენ მსოფლიოს მბრძანებელი გაგხდათ!

ჩარლიმ დედაბერს ლოყაზე უჩქმიტა, რომ ცრემლით საესე თვალეები გატეფილებინა. ბებრუხანას ბენდენით მოგუდული საწვალბელი ბგერები აღმოხდა.

— იცით, — განაგრძო ჩარლიმ, — პატარაობაში ჯეიმს ბონდის ფილმებზე ვგვიდებოდი. ამ ფილმებში ყოველთვის იყო ვინმე ძალიან ბოროტი, რომელსაც მსოფლიო ბატონობა სურდა; სასწაულად შეიარაღებულ ჯარს მიწისქვეშა ციხესიმაგრეში მალაუდა და იმუქრებოდა, რომ პლანეტას უზბუკეთში მოპარული ბირთვული რაკეტებით ააფეთქებდა. გაგახსენდათ ეს ფილმები, მადამ უორდნერვიულობავ? ჰოდა გეტყვი, რომ სულ ახლახან აღმოვაჩინე, რომ ჯეიმს ბონდი, ისევე როგორც ლუი-ფერდინანდ სელინი, მაგრად მიუდ-მოედებოდა: მსოფლიო მბრძანებელი ის შიშის მომგერული ზეკაცი კი არ ყოფილა, არამედ აი ეს, იდიოტურ სასახლეში გამოკეტილი, ლურჯპარი-

კიანი, პენუარში ჩამძვრალი და ვანერატომი ბენდენაჩარლი არ-
სება და თანაც, ყველა ამ უბედურებასთან ერთად, აზრზეც არ არის,
რომ მსოფლიოს მბრძანებელია! დიახ, დიახ, მაღამ უორდლოლარო,
თქვენზე ვლაპარაკობ! და არ გაინტერესებთ ჩვენ ვინაა ოხრები ვართ?
ვინ და აგენტი 007-ები! ტრა ტა ტან ტა ტატატატანტანტან!

ჩარლი ჯონ ბერის სიმღერას ღიღინებს. კარგი ხმა და სმენა
აქვს. მაგრამ მსოფლიოს მბრძანებელი ხელს უშლის: პათეტიკურად
ფშლუკუნებს ვერსაჩეს ჭვეტელა ფერის ბალიშში თავარგული
(როგორც ჩანს, სინამდვილეში სულაც არ მომკვდარა, რადგან მისი
შემოქმედება ისევ ცოცხალია).

— არც კი შეეცადოთ რომ თავი შემაცოდოთ, მაღამ უორდტრაკო.
თქვენ შეგეცოდათ ვინმე, როცა მთელი რეგიონები განადგურდა სამ-
საზურებიდან მასობრივი უსულგულო დათხოვნების, ინტენსიური
რესტრუქტურინაციისა და უსასტიკესი სოციალური გადაწყვეტილე-
ბების შედეგად? ეს ყველაფერი ხომ მხოლოდ თქვენი ლამაზი თვა-
ლებისთვის გაკეთდა! ასე არ იყო? ხო და ახლა ამას წირალები და
ფშლუკუნები აღარ უნდა! იქონიეთ ცოტა მეტი ღირსება და ყველაფერი
მოგვარდება. My name is Bond, James Bond¹. ჩვენ აქ მხოლოდ ერთ-
დერთი მიზნით მოვედიო ჩვენ გვინდა, გადასცეთ თქვენს საპენსიო
ფონდ „ტემპლეტონს“, რომლის აქტივები 200 მილიარდ ფროს
შეადგენს, რომ ამიერიდან საწარმოებს მოგების იმდენივე პროცენ-
ტი აღარ წართვან, თორემ ჩვენნაირების თქვენნაირებთან ვიზიტები
აუტანლად ინტენსიური გახდება. შევთანხმდით?

აქ უკვე საქმეში თამარა ჩაერთო:

— მოიცა, ჩარლი, მე მგონი რაღაცის ჩვენება უნდა.

მართლაც, დედაბერი გალუულ თითებს დაბალ მაგიდაზე დაფუდე-
ბულ ჩარჩოში ჩასმული ფოტოსკენ იშვერდა. შავ-თეთრ სურათზე US
Army-ს ჩაჩქანიანი ლამაზი ჯარისკაცი იღიმებოდა.

— მამაკვამფნფ! — რაღაცის თქმას ლამობდა ერთ დროს ქალი
და სურათზე მიგვანიშნებდა.

ვეცი და პირიდან ბენდენა ამოვაცალე — ხომ უნდა გაგვეყო ბო-
ლოს და ბოლოს, რისი თქმა უნდოდა. ისეთი ჭყვილი ატყბა, კინაღამ
ჩემი საქციელი ვინანე.

¹ My name is Bond, James Bond (ინგლ.) — ჩემი სახელია ბონდი, ვეიშს ბონდი.

— We saved your ass in '44! My husband died in Norfuckingmandy!¹
შეხედე, უტვინო, ჩემი ქმრის სურათი!..

პირადად მე, ჩავთვალე, რომ ეს მისთვის მოძებნიანი ქულა იყო.
მაგრამ ჩარლი ამ სიტყვებმა სულ ჭკუიდან გადაიყვანა. მე მისი
ოჯახის ამბები საერთოდ არ ვიცოდი და ახლა რაც მესმოდა, ძალიან
მოულოდნელი იყო.

— მომისმინე ახლა მისი თუ სირო. ჩვენ აქ იმიტომ არ მოვსულ-
ვართ რომ ერთმანეთის მიცვალებულების სახელები ტალახში ვათრი-
ოთ ამ ომში თქვენი ერთადერთი მიზანი „კოკა-კოლას“ ექსპორტირება
იყო. IT's Coca-cola WHO killed your husband!² რაც შეეხება მამაჩემს,
მან თავი მოიკლა იმიტომ, რომ საწარმომ მოგების გაზრდის მიზნით
მოსამსახურეები ქუჩაში გამოყარა. და მე თვითონ ვიპოვე ყულფში
თავგაყოფილი, გაიგე? მიხედი განსხვავებას? შე ნაბოზარო! You killed
my Father!³

ჩარლიმ ისეთი სილა გააჩნა, რომ ბებრუცუნას ცხვირიდან სისხლი
წასკდა. გუფიცებით, ვცდილობდი ჩარლის გაკაუებას, მაგრამ აღკო-
პოლისგან ისე იყო ძალამიცმული და გაგიჟებული, რომ არაფერი
გამომივიდა.

— მამაჩემი შენ მოკალი, ბებერო ღორო და ახლა პასუხი უნდა აგო.

მთელ სახეზე დაუნდობლად ურტყამდა მუშტებს, ლუდის ბოთ-
ლი ცხვირზე გადაამტვრია, კბილის პროთეზი ჩაულქნა და ფეხებზე
შეტენა. ერთი შეხედვით შეიძლება ითქვას, რომ ჩარლიმ დედაბერს
უშინაარსო და ტკვილებით აღსავსე ცხორება შეუმოკლა, რომელ-
იც ისედაც მალე დამთავრდებოდა, თუმცა მეორე მხრივ, მისი მხრი-
დან ეს სუფთა გაფრენა და ნერვული შეტევა იყო. ერთი სიტყვით, 5
წუთის შემდეგ (ეს კი ცოტა არ არის — კრეის ერთი რაუნდი უფრო
ხანმოკლეა), მისი უარდი აღარ სუნთქავდა და ოთახში საზიზღარი
მძღნერის სუნი დადგა. ვერსაჩეს ბალიშები ამკარად ქიშქმუნდაში
იყო წასაღები. თამარას, რომლისთვისაც, ეტყობა, ასეთი გაფრენები
უცხო არ იყო, წარბიც არ შეუხრია. მას შემდეგ, რაც დედაბერს პულ-
სი გაუსინჯა ანუ გარდაცვალება დაადასტურა, მიიხედ-მოიხედა და

¹ We saved your ass in '44! My husband died in Norfuckingmandy (ინგლ.) — ჩვენ
თქვენ გიცვდით ორმოცდაოთხში. ჩემი ქმარი დაიღუპა ნორფუკინგმანდში.

² IT's Coca-cola WHO killed your husband (ინგლ.) — „კოკა-კოლა“ მოკლა თქვენი ქმარი.

³ You killed my Father (ინგლ.) — თქვენ მოკალით მამაჩემი.

მეთოდურად შეუდგა ოთახის მილაგებას. მერე გვიბრძანა, ცხედარი ბერძნულ-რომაული კიბის ძირში დაგვედო. შემდეგ ამ გულისამრევი ვილიდან თითისწვერებზე გამოვედით და ბაღში წამოკრეფილი ქვებით სათვალთვალო კამერა ჩაველჩქეთ

— როგორ გგონია, ვიდეომ გადაიღო?

— არა, რა ვიდეო, დომოფონია.

— ვველა ვარიანტში, თუ რამე კვალი იპოვეს, ფეხებს მოგვკვამენ, ჩვენ აქ არაფერ გვიცნობს.

ამ ბოლო ფრაზამ მაგრად გაამხიარულა დაცვის ბიჭები, რომლებიც ვველა სამეთვალყურეო კამერის ჩანაწერს ამოწმებდნენ (ერთი მათგანი, ტაიტელი ახმახი, ფრანგულად თავისუფლად ლაპარაკობდა). მაგრამ როცა გაიგეს, რომ მისის უორდს თავს დაესხნენ და ამის გამო ქალაქ მაიამის პოლიციის დეპარტამენტში მკვლელობის ფაქტზე მოხსენებითი ბარათის შედგენა მოუწევდათ სიცილისა და მხიარულების ყოველგვარი ხალისი წაერთვათ.

ქუჩა უკაცრიელი იყო. ჩარლი გონზე მოვიდა და თამარასთან შეთანხმებას მიაღწია:

— ის კანაპე მაინც რა საზიზღრობა იყო.

სადამო კლუბ „მადონაში“ დავასრულეთ სადაც თავიდან ფეხებამდე ხელოვნური, სიმბოლურ ტრუსებში გამოწყობილი ლამაზი სტრიაპტიზორი გოგონები გასაოცარი სიმარჯვით აცლიდნენ კბილებით მამაკაცებს შარვლის შესაკრავზე მიმაგრებულ ათლოლარიანებს. ჩვენ მქუხარე აპლოდისმენტებითა და შემახილებით ვაჯილდოვებდით მათ ჭკუიდან შემძლეულ (თუმცა კი სილიკონიან) ტუტეებს.

— ქალებთან სულ ასეა რა, — დაადგინა ჩარლიმ, — ან ცდილობენ დაგაშინონ, ან კიდევ გულს გირვეენ და თავს გაბეზრებენ.

თამარამ ჩათვალა, რომ მისი პროფესიული დირსება შეიჯაზა და ისეთი თავბრუდამხვევი შოუ გუაჩვენა ბარზე შემხტარმა, რომ იქ დამსწრე მამაკაცები სულ გადარია. ლუდის ბოთლის ყელს ვნებიანად ლოკავდა, ჩემი არფის ჭიქიდან ამოცლილი ყინულის ნატყებს ტუტეს-თაჯებზე ისვამდა და იმკვრივებდა. ერთი სიტყვით, ისე გაიგოთა თავი, რომ ჩრდილში დარჩენილმა მისმა კონკურენტებმა სულ კინწისკერით გამოგვეყარეს სამიჯნი ბარიდან. მერე სასტუმროს ნომერში ტელევიზორის წინ ჩავკვიძნა, სადაც მშვენიერ პორნოს აჩვენებდნენ. ორმაგი jist anal¹ იყო,

¹ გაკუდმარიებული სექსი (ინგლ.).

რომელიც აქამდე ტექნიკურად შეუძლებელი მგონა. მსახიობი ქალი ისე კენესოდა, რომ, რაღა დაგიძლოთ და, შარვალში გავათავე.

მეორე დღეს, როდესაც პარიზის თვითმფრინავში ჩავსხედით (რა თქმა უნდა, კვლავ ბიზნესკლასი, ადგილის ღირებულება 5.000 ევრო. მენიუ: ხიზილალა-ორაგული — მერცხლების ბუდე პამიდვრის სოუსით), ჩარლიმ მითხრა, რომ ის უკვე დათანხმდა კრეატიული დირექტორის პოსტს. მე ღმერთს შევთხოვე, რომ თვითმფრინავი ჩამოვარდნილიყო, მაგრამ როგორც მოსალოდნელი იყო, არ ჩამოვარდნილა. აი, ამგვარად, ერთ დღეში სააგენტოს უფროსიც გავხდი და მკვლელობის თანამონაწილაც.

7.

პარიზში დაბრუნებისას კომპიუტერში შეილზე გამოგზავნილი ცირკულარი დაგვხვდა, რომელიც Rosserly and Witchcraft-ის ვველა ფილიალის თანამშრომლისადმი იყო მიმართული (საგარაუდოდ, ავტომატური თარგმანის პროგრამით იყო შედგენილი).

ძვირფასო მგობრებო! Rosserly and Witchcraft-ის წარმომადგენლებო!

ჩვენს კლიენტებთან, აქციონერებთან და თითოეულ თქვენგანთან ურთიერთობაში ერთი ჩემი უძთაერესი მოვალეობაა Rosserly and Witchcraft-ის მოძველის პროგნოზირება. ბოლო წლების განმავლობაში ჩვენ გვექონდა ბედნიერება, თვალყური გვედევნებინა ჩვენი მენეჯერების გამორჩეულად მაღალი ხარისხის მუშაობისთვის. ეს არის გვეუფი ნიჭიერი ადამიანებისა, გლობალური და ინტეგრირებული მარკეტინგის სპეციალისტებისა, რომლებმაც ხელი შეუწვევეს დასახული მიზნების განხორციელებას და ჩვენი სააგენტო აქციეს მსოფლიო ლიდერად საკომუნიკაციო სფეროში. დღეს მე აღვნიშნავ და ვაღიარებ მათ უძნიშვნელოვანებს როლს მიღწეულ წარმატებებში და ვამზადებ ნიადაგს იმისათვის, რომ მესამე ათასწლეულში Rosserly and Witchcraft სიცოცხლისუნარიანი და ამჟღად დროს ბრძოლისუნარიანი იყოს. აი, ამიტომაც დიდი კმაყოფილებითა და განსაკუთრებული სიამაფით ვიცხადებთ, რომ ჟან-ფრანსუა პარკო დანიშნულია თირმის პარიზული განყოფილების პრეზიდენტ-გენერალურ დირექტორად,

ხოლო ფილიპ ანჯევენი დაიკავებს ვეროპული ფილიპის საპატრიო თაემჯდომარის თანამდებობას. ზემოხსენებული დანიშნულები დაუყოვნებლოდ შედის ძალაში. საპატრიო თაემჯდომარის რანგში ფილიპს უფრო მეტი დრო ექნება იმ საქმისათვის, რომელიც უყვარს და იცის, სახელდობრ კი, აქტიურად იმუშაებს მაღალეფექტური მარკეტინგული კომუნიკაციების უზრუნველსაყოფად, რომელთა მიზანი იქნება გლობალური წარმატებების მიღწევა. რაც შეეხება ჟან-ფრანსუას, მას ახალი პოსტი საშუალებას მისცემს კონცენტრირება მოახდინოს იმ სფეროში, სადაც მას შეუძლია გამოავლინოს თავისი შესაძლებლობების მაქსიმუმი, იმუშაებს რა ჩვენთან ერთად ხარისხის ამაღლება-სა და სტრატეგიის განახლებაზე, რომლითაც ეხელმძღვანელობთ საერთაშორისო მასშტაბებით განვითარების მიზნით თავისი უშრუტი ენერჯისა და შრომისუნარიანობის წყალობით, 1992 წლიდან ჟან-ფრანსუა ხელს უწყობდა Madone-ის ფინანსურ გაძლიერებას. მინდა პერსონალური მადლობა გადაუხადო ფილიპს ფრანგული ფილიპის პოსტზე ყოფნისას გაწეული უდიდესი სამუშაოსთვის. გვჭი არ გვეპარება, რომ იგი, სარეკლამო საქმისა და ჩვენი კლიენტურის ფინანსური შესაძლებლობების დრმა ცოდნით დიდ წვლილს შეიტანს ვეროპული ქსელის ახალი წარმატებების მიღწევაში.

ჟან-ფრანსუამ განიზრახა ფრანგული კრეატიული განყოფილებების ხელმძღვანელობა და ამ მიზნით ოქტავ პარანგო და ჩარლ ნავუ დანიშნა მარკ მარონიეს ადგილზე, რომლის ტრაგიკულმა გარდაცვალებამ ღრმად შეძრა ვველა მისი კოლეგა და მეგობარი. ორგანიზაციის სხვა ცვლილებების თაობაზე ჟან-ფრანსუა მოგახსენებთ მე კი აქვე მინდა მარკის ოჯახს ვაცნობო, თუ რამდენად გაამდიდრა ჩვენი სააგენტოს ისტორია და საერთოდ მსოფლიო კომუნიკაციის კოლოცია მისმა გამოჩენიულად ღრმა კონცეპტუალურმა ინტუიციამ და კრეატიული შესაძლებლობების ცოდნამ.

მე, რა თქმა უნდა, ვველანაირ დახმარებას გეუწყვე ჟან-ფრანსუას, ოქტავსა და ჩარლის ჩვენი შესაძლებლობების ფარგლებში და დარწმუნებული ვარ, რომ თქვენც ასევე მოიქცევით

Rosserly and Witchcraft-ის მომავალს უდიდესი ხიამაყის გრძნობითა და უსაზღვრო რწმენით შევფარებ Rosserly and Witchcraft-ის ხელმძღვანელობა XXI საუკუნეშიც ბიზნესის უმაღლეს დონეს აუცილებლად შეინარჩუნებს.

საუკეთესო სურვილებით
ელვარდ ს ფარინჯერ უმცროსი.

თურმე ამ გათახსირებულ ჩარლის ჩემ მაგფერადაც თვითონ მიუცია თანხმობა, სანამ გადაღებებზე წავიდოდით ერთი კვირით ადრე! რა-ღას ვიზამდი? ისღა დამრჩინოდა, რამდენიმე დოკუმენტზე მომწერა ხელი. თანაც ვიფიქრე, რომ თუ ამ თანამდებობაზე დაუთანხმდებოდი, იქნებ რაიმეს შეცვლას მოგახერხებდი. მაგრამ ეს მხოლოდ თავის მოტყუება იყო: არასოდეს აძლევენ თანამდებობას იმას, ვისაც ხალხის საკუთილდღეოდ შეუძლია პოსტის გამოყენება. თუმცა, რა ძალაუფლება მექნებოდა? ძალაუფლება წარსულში ჩარჩენილი გამოგონებაა. დღევანდელი ძალაუფლებები იმდენად მრავალრიცხოვანი და ძალა-დაკარგულია, რომ მათ გამო, ხისტემა მთლად დაუძლურდა. ჩვენ კი გაუთავებლად ვიმეორებდით ჩვენს გრამშისტურ კრედოს: „იმისათვის, რომ თვითმფრინავი გაიტაცო, ჯერ თვითმფრინავში უნდა ახვიდე“. რა ბედის ირონიაა! ახლა როცა ვუმზარებით ხელში კაბინაში შევც-ვედით და ის იყო, ავტომატები პილოტისათვის უნდა დაგვემიზნებინა და კურსის შეცვლა გვებრძანებინა, აღმოჩინეთ, რომ იქ პილოტი საერთოდ არ იყო. ჩვენ იმ თვითმფრინავის გატაცება გვინდოდა, რომლის მართვა არაგის შეუძლო.

ვიდაცამ ხომ უნდა აგოს პასუხი ამ ყველაფერზე!
შეეხვედებით სარეკლამო პაუსის შემდეგ

ლუკრის წინ, კარუსელის მოედანზე მოწყობილ სცენაზე სადაცაა გრანდიოზული დეფილე დაიწყება. ხალხის უზარმაზარი ტალღა აწყდება შესასვლელს, რომელსაც ჟანსონ-დე-საიის ლიცეუმის წითელყვლსახვევიანი ლამაზი ბიჭები იცავენ. შევდღეართ მთელი მსოფლიოს VIP-ებით გადაჭვდილ დარბაზში. სინათლე ქრება. წვეულნი მოუთმენლობისგან ადგილებზე ვერ ისვენებენ. და უცებ, პოდიუმზე, ტექნო-მეტალ-პარდ-ვისიდ-პაუს მუსიკის ფონზე მონარნარე მთლად შიშველი ტომოდელეები ჩნდებიან. სტუმრები დაუფარავად ტკბებიან ულამაზესი შიშველი მანეკენების დანახვიით დიდი, მკვრივი ძუძუები, სრიალა ღუნდულები, მუცლის ქვემოთ მოღურად გაპარსული ოთხკუთხედის ფორმის ჩამუქებული ადგილები. მოულოდნელად, მოდელეები შუა პოდიუმზე ჩერდებიან. მანიკურაიან თითებს იღლიე-

„ჩაკეტულ საზოგადოებაში, სადაც ყველა დამნაშავეა, ერთადერთი დანაშაულად დანაშაულის საქმეზე გამოჭერა ითვლება, ხოლო ქურდულ სამყაროში ყველაზე მძიმე ცოდვა სისულელეა“.

პანტერი ს თომპსონი*, Las-Vegas parano, 1971

I

ძალიან მაგარი და ცოტა არ იყოს უცნაური შგერძება დაგვეფლათ, როდესაც La Rosse-ში გამარჯვებულები დაბრუნდით თანაც ზუსტად იმ დროს სააგენტო სხვა შენობაში გადავიდა: ვინაიდან ძველი „გემი“ ძირგამომძალ ვარცლს ემსგავსებოდა, თქვენ ის ჩადირეთ და იმ დღიდან მარსელ-სამბა დე ბიანკურის მოედანი მიტოვებულ სანაოსნო ხარაჩოებს ჰგავს რეპერის ფორმებში გამოჩეობილი დეპრესიული დოკუმენტით, რომლებიც მაკლონალდსის წინ აბირგაებენ. იმისათვის, რომ ახალი ოფისი აგეშენებინათ, სულ რაღაც სამას მეტრში, ძველი დაანგრეთ და შერე ისევ ისეთი ააშენეთ იმ ძველს რას ერჩოდით, არაუინ იცის (იქნებ იმიტომ, რომ აზბესტი დასაშვებ ნორმანზე მეტი იყო კედლებზე? ან იქნებ არქიტექტორის კომპენსაციამ არ დაგაკმაყოფილათ?). შენობას წითელი აგურის აშკარად ფალოსის ფორმის ოცმეტრიანი მილი აგვირგვინებს. ამ მილიდან კვამლი არასოდეს ამოდის, იმიტომ, რომ იქ არაფერს წვავენ, ანუ უფრო სწორად, ჯერ არ წვავენ.

მთელი შგერძებით ტკბებით კარიერული წინსვლით თქვენ გარშემო მრავალი ცვლილებაა: სამასი ქვეშევრდომის შეშინებული მხერა, აქამდე გულგრილი ქალების ნიმფომანური ტუჩები, ქვემდგომების, ანუ ყოფილი ზემდგომების ტონის უეცარი ცვლილება, ისეთივე ალალი, როგორც მოულოდნელი ძმაბიჭობა იმათი, ვინც უცებ აღმოაჩინა, რომ ყოველთვის თქვენი მეგობარი და ძმაცაი იყო. წაგებულს კი, სხვა რაღა დარჩენია — იძულებულია პატრისცემით მოგეპუროს. თუმცა, არც შენ და არც ჩარლის გამარჯვება თავში არ აგვარდნიათ თქვენ შკრიბეთ მთელი სააგენტო და შემდეგი სიტყვით მიმართეთ

„შვირფასო მეგობრებო, ჩვენი კრეატიულ დირექტორებად დანიშვნა

ბისკენ იცურებენ და იქ ელვაშესაკრავს პოულობენ; ჩაიხსნიან ატლასით კანს და ისე იხდიან, როგორც მვეინთაები პიდროკოსტიუმებს. წარმოიდგინეთ, რა ხდება დარბაზში! ვიდაც მოხუც პერცოვინიას გული უღონდება. წვერიანი შავსათვალიანი ტაპი პირდაპირ წინ მჯდომის პიჯაკზე ათაუებს. თერთმეტოდუ წლის გოგო ფალოსის ფორმის ნაყინს წუწნის და საკუთარ კლიტორს ეფერება.

აღმოჩნდა, რომ მოდელეები არიან ხელოვნური კანით დაფარული მეტალის ნაკეთობები, ნაწრთობი ფოლადის სიბორგები, მოციმციმე ანდროიდები. პირველ თოჯინას მთელ სხეულზე ასვეროიანი კუპიურები აკვრია, მეორე პირიდან მონეტებს ფრის, მესამე კანფეტებით ისერის საკრედიტო ბარათებს. ესენი ნამდვილი ფულაბა-რობოტები არიან (სხვათა შორის, ერთი მოდელი მეტალის საშოდან, როგორც ბანკომატიდან, კუპიურებს იღებს). მაწურებლის ოვაცია ზენიტს აღწევს. ხალხი სიამოვნებისგან კეთის. დამბულობა უკვე პიკნუა. მუსიკა სულ გადაირია. დარბაზში რამდენიმეს ინსულტი დაემართა, იყო უამრავი ინფარქტის შემთხვევა და ჯგუფური გაუპატიურება ბოლო რიგებში. კერანზე ჩანს packshot¹ მონეტებით, რომლებიც წვიმის წვეთებით ეცემა ტაილანდელი გოგონას შიშველ სხეულზე. გამოსახულების ზემოთ ჩნდება სლოგანი: „პირდაპირ მიზნისაკენ იარეთ — გაათავეთ მეძვის საშოში“ და ამას მოჰყვება წარწერა: „ეს იყო ბლეფ-ის (ბორდელეების ლეგალიზაციის ფრანგული ფედერაციის) მესიჯი.“

¹ პროდუქციის შესახებ მასალა (ინგლ.).

იმდენად წარმოუდგენელი იყო, რომ ისღა დაგვერჩენოდა, ჟან-ფრანსუას შემოთავაზებას დაუთანხმებელიყავით თუმცა პოს სათქმელად უფრო მეტი გამბედაობა დაგვეჭირდა, ვიდრე არასთვის დაგვეჭირდებოდა. ჩვენ მზად ვართ გადავიტანოთ ის მძიმე პერიოდი, რომლის გავლაც აუცილებლად მოგვიწევს: ჯერ ერთი, ძალიან ძნელია, იმუშაო ისეთი ჰუმანიტარი გენიის შემდეგ, როგორც იყო მარკი (აქ აღელვებისგან ჩუმდებით 4 წამით და ათი მეასედით); მეორეც, იმიტომ, რომ ჩვენ ვართ რეკლამის მოძულე რეკლამისტები და თქვენი დახმარებით ამ პარადოქსის დაძლევა შეუძლებელი რეკლამა აბინძურებს გონებას და ჩვენი მოვალეობა იქნება, კომუნიკაციის ეკოლოგიის შექმნა. ჩვენ (და შესაბამისად თქვენც) ვალდებული ვიქნებით პატვისცემით მოვუპვროთ მომხმარებელს. ბოლო უნდა მოეღოს ყალბი კადრებით გატენილ დაუდევრად მომზადებულ კლიპებს! ჩვენ გადავწყვიტეთ, სააგენტოს კარი ფართოდ გავუღოთ კრეატორების ახალ თაობას: უცნობ მწერლებს, დაწყვილებულ პოეტებს, საიტების უარყოფილ ავტორებს, ანდერგრაუნდის¹ მხატვრებს, პორნოგრაფიული ფილმების რეჟისორებს. უკვე დროა, რეკლამა თავისი ეპოქის არტისტულ ავანგარდს შეუერთდეს. La Rosse კვლავ ისეთ ექსპერიმენტულ ლაბორატორიად უნდა იქცეს, როგორც თავისი არსებობის დასაწყისში იყო. ყველაფერს გვაჯობებთ იმისათვის, რომ ვიყოთ იმ კრეატიული ამბიციების სიმაღლეზე, რომელიც ყოველთვის ეჭირა ჩვენს სააგენტოს.

ამგვარად, ჩვენ საქმიანობას დაუწყებთ რამდენიმე სიმბოლური ღონისძიებით (ვიმედოვნებთ, რომ შედეგს დაუყოვნებლივ მივიღებთ): ცვლილებებს დაუწყებთ იმით, რომ დინამიკებში გამუდმებით იქედნებთ ვგუფ Ottawa-ის* სიმღერა T'es ok, T'es bath, T'es in², რომელიც აგრეთვე იქნება ლოდინის მუსიკალური ფონი ჩვენს სატელეფონო ქსელში.

ტელეფონისტი და მიძღვნილი მომუშავე გოგონები პოლში წელამდე შიშვლები ისხდებიან. კლიენტებთან ექსკლუზიურად გამართულ სარეკლამო კამპანიებზე დაკავებული იქნებიან მსახიობ-კომიკოსები ღამის კაბარებიდან, რომელთაც სათანადო ატმოსფეროს შესაქმნელად რუსული ორკესტრი გაუწევს აკომპანემენტს. La Rosse-ის ყველა თანამშრომელი დღეიდან შეხვედრისას მისალმების ნიშნად ერთმან-

¹ ატაკანესა ხელოვნება.
² შენ ხარ მთავარი (ინგლ.).

ეთს აუცილებლად ტუჩებში აკოცებს. ყველა კრეატორს ყოველთვის ხელთ ექნება Sony pci კამერა, რათა გადაიღონ ყველაფერი, რაც კი თავში მომენტალურად მოუვათ.

ჩვენ კვლავ უნდა დავიბრუნოთ პირველყოფილი უმანკოება და ხელოვნების საწყისი ძირები. ყოველთვის უნდა ვიყოთ ბავშვებით აღტაცებული. უნდა დავანგრიოთ ეს თვითკმარი და საკუთარ თავზე ორიენტირებული სისტემა; თამაშის წესები მუდმივად უნდა ვცვალოთ და ამით ხალხი გვაოცოთ ამის გარეშე მომხმარებელთა გულებს ვერაფრით აუღელვებთ და ჩვენი კლიენტების ფულსაც ქარს გვატანთ არასოდეს დათვიწყეთ ჩვენი მთავარი პრინციპი: თქვენ აქ იმისთვის ხართ, რომ გაერთოთ და თუ თქვენ კარგად გაერთობით, კლიენტებსაც გაართობთ და დაინტერესებთ. დღეიდან Rosse France-ის ახალი დევიზია სერ ტერენს კონრანის სიტყვები: „ხალხმა მანამდე არ იცის, რა უნდა, სანამ არ შესთავაზებენ“. უკვე ხვალიდან ეს დევიზი ამოტვიფრული იქნება სააგენტოს მთავარ შემოსასვლელ კარზე. გმადლობთ ფურადღებისთვის და დაე გაგრძელდეს ზეიმი!“

გაისმა მქუხარე, თუმცა არა მთლად ხმაშეწვობილი აპლოდისმენტები. თქვენი 300 ახლა უკვე ქვეშევრდომი დაპატივით კოქტეილზე პატიოს კონფერენცდარბაზში. პერსონალი აღფრთოვანებისგან ღამის იფსამდა და დარწმუნებული იყო, რომ თქვენ რასაც ამბობდით, სრული ჰუმანიტება იყო და ყველაფერი აუცილებლად შეიცვლებოდა. ახლა ისღა დაგვერჩენათ, ნელ-ნელა იმედები გაუცრუოთ, სანამ თქვენც თქვენი წინამორბედის კვალს არ გაუყვებით (რომელმაც სააგენტოს ბიუჯეტში 20-მილიონფროიანი ვალი დატოვა).

თქვენს ორგანიზერში, რომელიც წესით ყველა ახალგაშობილ ხვარბოსს უნდა ჰქონდეს, ჩამოწერთ მასებში პოპულარობის მისაღწევად საჭირო საშუალებებს:

- „11.00 — თავაზიანობის გამოჩენა ვინმე სრულიად უსარგებლო პერსონისადმი.
- 13.30 — ვიფიქროთ იმაზე, თუ როგორ ვიფიქროთ
- 15.15 — ვინმე დაბალანაზღაურებად თანამშრომელს მიემართოთ სახელით (ინფორმაცია წინასწარ მოუძიოთ კადრებში).
- 17.10 — დაინტერესდეთ ერთ-ერთი ქვეშევრდომის აუდმყოფი გოგონას მდგომარეობით (მოწმეთა თანდასწრებით).
- 19.00 — ოფისიდან გასვლისას ყველას გავუღიმოთ“.

ტახტზე ასელის აღსანიშნავი კოქტეილის შემდეგ, ჩარლიმ ვერტ-ერან-კრეატორებს მაიმუნური სადილი გაუმართა რესტორან „ლაპერუზში“. ყველანი ორანგუტანგების კოსტიუმებში გამოიწყვეთ და განცალკევებულ კაბინეტში მოთავსდით, სადაც 12 შიშველი გოგო მთელი საღამო ფეხებგაჩაჩხული ხელებზე იდგა, რათა თქვენ პირდაპირ იმათ ფეხებზეა გეჭვამათ ახალ-ახალი ხამანწყები. რაც მართალია, მართალია, ჩარლს შინაგანი მოტივაციის დრმა შეგრძნებას ვერ დაუკარგავ

2.

მიუხედავად ამ ყველაფრისა, კლიენტისთვის გაჩეული საშუალოს პირველმა პრეზენტაციამ მთლად სასახლოდ ვერ ჩაიარა.

Madone-ში, ალფრედ დიულერმა და მისმა ჩმორებმა „მგერულეტის“ სარეკლამო რგოლი სამომხმარებლო ფოკუსჯგუფს აჩვენეს და ტესტირების შედეგებმა კარგი არაფერი მოგცათ ცხარე განხილვისას იძულებული გახდით, ხმა აგემალღებინათ „50 წლამდე ასაკის დიასახლისთა“ ვერდიქტის წინააღმდეგ. კლიბს შემდეგი ეპითეტებით ახასიათებდნენ: „ძალიან ამაღლებული“, Overpromising, „ანქსიოგენური“, „დაბალი GRP“, „არადამაჯერებელი“, „ძალიან ძალიან“, „ნაკლებად ხარისხიანი ინტონაციის დონეზე“, „packshot გამართლებული არ არის“... ერთი სიტყვით, ჩაისვარეთ დისკუსიის განმეოლოებაში სამკვდრო-სასიცოცხლოდ იბრძოდით, უმტკიცებდით „განმეოლების მოდიფიკაციის“, რგოლის ბოლოში packshot-ის აქცენტირებისა და კიდევ ერთი ASAP (AS SOON AS Possible) კადრების შესაძლებლობას, „ფორმალური ინოვაციის მნიშვნელობას ამ ნიშაში“, „სამომხმარებლო ინსტინქტის, დასწრებისა და მიზიდვის ეფექტს“... დებატების ბოლოს კლიენტი დაგეთანხმათ, ოღონდ „იმ პირობით, რომ ხელახალი დამონტაჟებისას გათვალისწინებული იქნებოდა ASAP-ბრუნდის აღწერაში შეტანილი შენიშვნები“.

აი, აქ ხვდებით, რომ უფროსებს მთლად ია-ვარდით მოფენილი ცხოვრება არა აქვთ კრეატიული დირექტორები დურგლებს ჰგვანან, რომლებსაც კლიენტმა ფეხმრუდი მაგიდა დაუკეთა იმ საბაბით, რომ ფულს თვითონ იხდის და რასაც უნდა, იმას გააკეთებინებს. რეკლამის დამკვეთნი ვერც კი ხვდებიან, რომ თავიანთი იდიოტიზმამდე მისული

¹ ანქსიოგენური — მოსწვენი, ხვედისმოგერული.

სიფრთხილის გამო, უზარმაზარ თანხებს ყრიან იმისათვის, რომ მათი რეკლამა რაც შეიძლება უინტერესო გახადონ. მათ იმდენად ეშინიათ კლიენტების უკმაყოფილებისა, რომ (ამას იმიჯის შელახვას ეძახიან) მთლიანად თავიანთ იმიჯში იკარგებიან და ბოლოს, საერთოდ კარგავენ საკუთარ სახეს. ტელეკრანებზე კი ჩნდებიან, მაგრამ ეშინიათ, რომ არაფერს შეამჩნიოთ თქვენ კი, კრეატიული დირექტორები იმიტომ არსებობთ, რომ კიდევ უფრო განამტკიცოთ მათი მიზოფრენიული აკვირებანი.

ამგვარად, იკვრება გრძელი ჯაჭვი სარეკლამო სიძულვილისა: კრეატორის სძულს სააგენტო, სააგენტო ვერ იტანს რეკლამის შემკვეთს, რეკლამის შემკვეთს ეზიზნება მომხმარებელი, მომხმარებელს ხომ საერთოდ გული ერევა თავისნაირებზე.

აი, რა დარჩა მაიაში გადაღებული სარეკლამო რგოლისაგან. ეს რეკადირება კი არა, ამპუტაციის ამპუტაცია იყო.

„თამარა მსხვილი პლანით ვდება ქალაქარეთ მდებარე ლამაზი სახლის ტერასაზე საკარბელოში (პლანის სიდიდე არ იცვლება, სანამ არ გამოჩნდება პროდუქტი; შემდეგ იცვლება მსახიობის ფეხების პროპორციები, რათა უფრო გამძაფრდეს მათურების აღქმის უნარი; სახე უნდა იყოს უფრო ღია ფერებში). იგი იფურება კამერაში და წამოიძახებს: „მე ლამაზი ვარ? კი, ასე ამბობენ. მაგრამ მე ჩემს თავს ამ შეკითხვას არ ვუსვამ“ (მოვამოროთ სიტყვები: „ასე ამბობენ“. ეს ფრაზა ეჭვს იწვევს, ისევე როგორც შემდეგი ფრაზა: „მე ჩემს თავს ამ შეკითხვას არ ვუსვამ“, — თუ გძირი თავის თავს ამ შეკითხვას არ უსვამს, მაშ რატომღა უნდა იყოს ეს სიტყვები კლიპში? ერთი სიტყვით, რგოლში დარჩა მხოლოდ ორი ფრაზა: „მე ლამაზი ვარ, მე — მე ვარ, ეს არის და ეს“). შემდეგ მსახიობი მაგიდიდან იღებს „მგერულეტის“ ქილას, დელიკატურად ხსნის და ერთ ჯოჯს აგემოუნებს (პროდუქტი ვაჩვენოთ მსხვილი პლანით), სიამოვნებისგან თვალებს ხუჭავს და პირის მოძრაობით გამოხატავს, რომ პროდუქტით ტკბება. არის შესაძლებლობა, ეს პლანი დიდხანს დაეტოვოთ? არ დაგვეინწყდეს, რომ ლაპარაკია მთავარ კადრზე (ტესტირების რეზულტატი). მეტად მნიშვნელოვანია გათამაშდეს პროდუქტის სასურველობის ეფექტი და ამჯერდროს ხაზი გაესვას გემოთი ტკბობის სარგებლობის კონცეფციას, რომელიც მოკლებულია დამნაშავეობის კომპლექსს. შემდეგ მსახიობი ტელემათყურებელს პირდაპირ თვალში უყურებს და ტექსტის დანარ-

ჩენ ნაწილს წარმოთქვამს: „ჩემი საიდუმლო... ეს „მეგრელებია“, უგემ-რიელესი იოგურტი ყოველგვარი ცხიმის გარეშე, კალციუმით, ვიტა-მინებითა და პროტეინებით მდიდარი. იმისათვის, რომ კარგ ფორმაში ვიყოთ, როგორც გონებრივად, ასევე ფიზიკურად, ეს ყველაზე საუკეთესო საშუალებაა“ (მოიფიქრეთ და დაამატეთ 3D-ში გაკეთებული დემო, სადაც იოგურტი იხსმება ცხიმიანი რძით სავსე ლამბაქზე და სიტყვები: „კალციუმი“, „ვიტამინები“, „პროტეინები“, და „0% მკ“ მსხვილი ასოებით მრავალჯერ მეორდება მომხმარებლის მოსაზიდად). თამარა დგება და შეთქმულის ღიმილით დასკვნას აკეთებს: „აი, ჩემი საიდუმლო; მაგრამ ეს საიდუმლო აღარ არის, ვინაიდან უკვე გითხარით, ჰი, ჰი, ჰი“ (მოაშორეთ ეს უაზრო ხუმრობა, რადგან packhot-ს 3 წამს ართმევს. სრულიად შესაძლებელია, დაეასრულოთ სიტყვებით: „აი, ჩემი საიდუმლო“ — უფრო დამაჯერებელი და ეფექტურია კონკურენტული თვალსაზრისით). Packhot და დამამთავრებელი სლოგანი: „მეგრელებია“ იმისათვის, რომ განდეთ უფრო თხელი და მსუბუქი, მაგრამ არა გონებრივად“ (შეიძლება სხვა სლოგანებიც განვიხილოთ? რეკლამა გათვლილი უნდა იყოს მომხმარებელთა სხვადასხვა ჯგუფსა და კატეგორიას: ბავშვებზე, დიდებზე, ხანდაზმულებზე, ახალგაზრდებზე, კაცებზე, ქალებზე. და ეს ყველაფერი შესრულებული უნდა იყოს ულტრათანამედროვე ტექნოლოგიური საშუალებებით). ბოლოს კი, მოჰყვება საფერძო ჯინგლი¹: „მმ...მ...მ... Madone!“

ხოლო, რაც შეეხება ტიტრს, ეს თქვენ უკვე აღარ გადარდებთ, ვინაიდან კიდევ სხვა ვარიანტი გაქვთ შემონახული: „მეგრელებია“ — ყველას სჭირდება სიმსუბუქის მცირეოდენი დოზა მაინც“ (იხ. აქტი IV, სცენა 4).

3.

მერე კი იყო კანი და კანის ფესტიალი; არა, კინოფესტიალი კი არა, მეორე, ნამდვილი, აი ის, ჩუმად რომ ატარებენ, როგორც მსოფლიო საუაჭრო ორგანიზაციის შეკრებებსა თუ დაფოსის სიმპოზიუმებს, ყოველ წელს იენისში, სპონსორიზებული მასკარადის შემდეგ და ჰქვია რეკლამის მსოფლიო კვირეული; ინგლისურად „48 th international advertising Festivale“ ან „კანის ღომები 2001“¹. აი, აქ იყრიან თავს ის

¹ ამა თუ იმ გადაცემის სარეკლამო მუსიკალური ქული.

უჩინარი ყოვლისშემძლე მაგნატები, რომლებიც აფინანსებენ სრულმეტრაჟიან ფილმებს და ამ ფილმებში სხვადასხვა პროდუქციის რეკლამას აპარებენ (ხომ გახსოვთ, BMW-ს მოტოციკლები ჯეიმს ბონდის ფილმებში და „პეჟოს“ მოდელები Taxi 1-სა და Taxi 2-ში). ფესტივალზე ნახვით იმ ადამიანებს, რომლებიც ჯიბის ფულთი მთელ კინოსტუდიებს ყიდულობენ (როგორც დაითრია Seigram-მა Universal, Sony-მ — Columbia-tristar, AOL-მა — warner Bros). ეს ხალხი ფილმებს მხოლოდ იმისთვის იღებს, რომ თავიანთი ბიზნესი უფრო მრავალფეროვანი გახადონ და მერე ეს ფილმები ისევ საკუთარი პროდუქციის რეკლამირებისთვის გამოიყენონ (როგორც Disney ან Lucas-film). ეს პერსონები პლანეტის მფლობელები არიან (ზმნა „ფლობის“ ყველა მნიშვნელობით). ერთ 30-წამიან სარეკლამო რგოლს უფრო მეტი კაცი ნახავს, ვიდრე საათნახევრიან კინოფილმს (მაგალითად, „მეგრელების“ სარეკლამო კლიპი ჩაფიქრებული და გათვლილია ფესტივალში მონაწილე ქვეყნების მოსახლეობის 75%-ის დასაპყრობად).

აი, ფრანგული რეკლამის შემკვეთთა სარეკლამო დანახარჯები (მხოლოდ 1999 წელს):

- „ვივენდი“ — 2 მილიარდი ფრანკი.
- „ლორეალი“ — 1,8 მილიარდი ფრანკი.
- „პეჟო-სიტროენი“ — 1, 8 მილიარდი ფრანკი.
- „ფრანს-ტელეკომი“ 1,5 მილიარდი ფრანკი.
- „ნესტლე“ — 1,5 მილიარდი ფრანკი.
- „Madone“ — 1,3 მილიარდი ფრანკი.

ყველა ეს მარკა აბსოლუტურად ხელშეუხებელი და მიუწვდომელია. მათ აქვთ უფლება, თქვენ გელაპარაკონ, მაგრამ თქვენ არ გაქვთ უფლება, მათ უპასუხოთ. პრესაში შეგიძლიათ ნებისმიერი სისაძაგლე დააბრალოთ ნებისმიერს, მაგრამ აბა გაბედეთ და გადაკვრით მაინც ცუდ კონტექსტში მოიხსენიეთ რომელიმე რეკლამის დამკვეთი! იმ წუთშივე, წამიერად დატოვებთ თქვენს გაზეთს იმ მილიონი ევროს გარეშე, რასაც შემკვეთი სარეკლამო გვერდებისთვის გიხდით. ტელევიზიაში კიდევ უფრო მეტი სიმკაცრეა: კანონი კრძალავს ეთერში საუაჭრო მარკის ხსენებას, რათა თავიდან აიცილონ ფარული რეკლამა; სინამდვილეში კი იმიტომ კრძალავენ, რომ ვინმეს შემთხვევით კრიტიკული შენიშვნა არ წამოსცდეს ამ მარკის მიმართ. ფირმების კრიტიკული შენიშვნა არ წამოსცდეს ამ მარკის მიმართ. ფირმების მფლობელებს შეუძლიათ რამდენიც მოესურვებათ, იმდენი ილაპარაკ-

კონსაკუთარ პროდუქტებზე (ამისთვის ისინი ძალიან ძვირს იხდებიან), მაგრამ ამ საკითხზე განსხვავებულ აზრს ნამდვილად არ დაუშვებენ. რაც შეეხება წიგნებს... სულაც არ არის გამორიცხული, რომ ეს რომანი უსასტიკესი ცენზურის მსხვერპლი გახდეს „საგაჭრო ნიშნის დისკრიმინაციისათვის“, „ფალსიფიკაციისათვის“, „პარაზიტობისთვის“, „ცილისწამებისთვის“, „გარყვნილების პროპაგანდისთვის“ და „არაკეთილსინდისიერი კონკურენციისათვის“.

ინგლისურად რეკლამას advertising — ცნობება, შეტყობინება ჰქვია. ამ პროფესიის შემქმნელები აშკარად საფრთხის შესახებ გვატყობინებდნენ.

აეროპორტში სტიუარდესა გეკითხებათ — ბაგაჟი გაქვთ?

თქვენ პასუხობთ — გვაქვს და მერე როგორი?! შე მარჯვტინგის სპეციალისტი ვარ, ამას კი ხელოვნების აკადემია აქვს დამთავრებული.

შენ და ჩარლი კანის ტრიუმფატორთა სიმბოლოები ხართ ახალგაზრდები, გარუჯულები, მდიდრები, ქედმაღლები. La Rosse-ის მაისურებში გამოპრანჭულები კრუაზეტის სანაპიროზე დირსეული იერით დასეირნობთ (მაისურზე წინიდან გაწერიათ „როსი — მუშაობის ხოში“, უკნიდან — „მუშაობით როსში დაიღლება ლოსი“). ორივე სლოგანი ვიდაც საცოდავი სტატიორის მოგონილია, რომელსაც გრომებს უხდიან), Helmut Lang Optical-ის შავი სათვალე გიკეთიათ, ფეხზე სულ ახალთახალი New Balance გაცვიათ ერთი სიტყვით, სუფთა მილიონერები ხართ წესით, თქვენ ახლა ინტერვიუს უნდა აძლევდეთ ილღიაში ნოუთბუქამორილ კარიერისტ ჟურნალისტ გოგოებს, რომლებიც აქ იმ იმედით არიან ჩამოსულნი, რომ რაღაც სარგებელს გამოჰკრან ხელი. ისინი „ჯეინს ქლაბში“ არიან დაბანაკებულები, რომელიც ფირმა Premiere Heure-მა იქირავა (მსხვილი საპროდიუსერო კომპანია, რომელიც კანში კრეატორების გადასაბირებლად არის ჩასული). თქვენ ახლა მუქთა სადილზე მიიჩქართ Carlton-ის პლაჟზე ალან ბერნართან და არამ კვორკიანთან, Pac-ის ბოსებთან (Premiere Heure-ის დაუძინებელი მტრები. კანში მათი ფონის მიზანია ბავშვობის მეგობრებთან სარფიანი კომერციული კავშირების შენარჩუნება). ხანდახან წამიერი სიხარულისა და აუხსნელი ბედნიერების განცდა გუუფლებათ ამ გრძნობას Wear Life Experience¹-ს არქმევთ.

¹ Wear Life Experience (ინგლ.) — ცხოვრების იმედი.

ბართან მიახლოებისას მაშინვე იცანით თქვენი პროფესიის ახალი დიდოსტატები. გარეგნულად მაწანწალებისგან არ განირჩევიან: თმაწვერმოშვებულები (ან ნულზე გადაპარსულები), დახეული მაისურებით, გახუნებული ჯინსებით, გაცვეთილი ბოტასებით არადა ისინი ყველაზე მაღალანაზღაურებადი ხალხია თაყიანით ქვეყნებში. სახელები და გვარები მაჯუბზე აწერიათ

— კრისტოფ ლამბერი, CLM-BBDO-ს გენერალური დირექტორი (62,5 მილიონი ფრო სუფთა შემოსავალი ფოულწლიურად. შემკვეთები: Total — „თქვენ ჩვენთან შემთხვევით აღარ მოხვალთ“, France-Telecom — „თქვენ ჩვენ 2000 წელს შეგაყვარებთ“, Pepsi-Cola, — The choise of a new generation¹).

— პასკალ გრეგუარი, Leagas Delaney-ს პრეზიდენტი და კრეატიული დირექტორი (ამ პატარა სააგენტომ უდიდესი სლოგანი დაბადა 1998 წელს, ფეხბურთის მსოფლიო ჩემპიონატისთვის: „Adidas — გამარჯვება ჩვენშია“).

— გაბრიელ გოტიე, არტიდირექტორების კლუბისა და ასოციაციის პრეზიდენტი. ეს ასოციაცია აერთიანებს ყველა ფრანგ კრეატორს და Young and Pubicam-ის კრეატიულ დირექტორებს (შემოსავალი: 73,5 მილიონი ფრო ფოულწლიურად; შემკვეთები: „ორანჟინა“, სლოგანი: „კარგად შეანჯღრიე ორანჟინა, რბილი ნაწილი ქვემოთ არ დარჩეს“; „სტიმოროლი“, სლოგანი: „ღეჭეთ დანიურად“, Ricard — „პატივი ვცეთ წყალს“).

— კრისტინ ბლანშა, CB News-ის მფლობელი (თქვენ მას ყოველ კვირადღეს ხედავთ M-6-ზე, Culture Pub მიჰყავს თომა ერვესთან ერთად.

— ერიკ ტონ კუნგი, როგორც მისი გვარი მიგანიშნებთ, Euro RSCG BABINET Erra Tong Cuong-ის პრეზიდენტი (შემოსავლების რაოდენობა უცნობია. შემკვეთები: „ვიანი“ — ეს წყალი თქვენი სხეულის ახალგაზრდობის წყაროა“, „პეჟო“ — დაე ავტომობილი თქვენთვის ყოველთვის სიამოვნება იყოს!“, Canal+ — „სანამ Canal+-ს უყურებთ, გაეინფლებათ, რომ ტელევიზორის წინ ზიხართ“).

— ბენუა დეჟარიე, სააგენტო „დეჟარიე-ვილარეს“ დამაარსებელი (წლიური შემოსავალი 19,21 მილიონი ფრო; შემკვეთები: Credit Lyonnais, სლოგანი: „თქვენს ბანკს თქვენი მართებს“, Volvic — „წყალი Volvic თქვენი შანსია!“).

¹ ახალი თაობის არჩევანი (ინგლ.).

— ბერნარ ბიურო, Ogilvy and Mathe-ის ვიცე-პრეზიდენტი (წლიური შემოსავალი 72 მილიონი ფრო; შემკვეთები: Perrier — „წყალი, პაერი, სიცოცხლე“, „ფორდ Ka“ — „Ka-ზე იფიქრეთ, კაი?“).

— ჟერარ ჟანი, ფირმა Jean and Mantmarin-ის თანადამფუძნებელი (შემკვეთები: Yop — „Yop-ის წყლები“, Teisseire — „თქვენ Teisseire არ უნდა მოგეკლოთ“, Herta — „უბრალო ნივთებს გვერდზე ნუ ჩაუვლით“).

— ჟან-პიერ ბარბუ, სააგენტო BDDPATBNA-ს ერთ-ერთი კრეატიული დირექტორი (127 მილიონი ფრო წლიური შემოსავალი; შემკვეთები: Mc Donald's — „მაკდონალდსი“ მხოლოდ შინაურებისთვის“, SNCF — „ჩვენ მატარებელს შეგაყვარებთ“. 1664 — „ეს ოთხი ციფრი უფრო მრავლისმეტყველია, ვიდრე ყველა სიტყვა ერთად“).

— კრისტინ ვენსი, აგენტო DDB France-ის ვიცე-პრეზიდენტი (128,6 მილიონი ფრო წლიური შემოსავალი; შემკვეთები: Volkswagen — „არადა რა ადვილია არ შეცდე“, FNAC — „1954 წლიდან სიახლის შემომტანი“, „ბადუა“ — „შეიძლება სადილი ბადუას გარეშე?“).

— ბერტრან სუშე, ფირმა Louis XIV-ის დამფუძნებელი და პრეზიდენტი (შემკვეთები: Audi — „ბრწყინვალეობა იმისთვის არსებობს, რომ თქვენ ის დაჩრდილოთ“, Regina Rubens — „ისუნთქეთ თქვენ ხომ ქალი ხართ“, Givenchy — „ოდნავ უფრო შორს, ვიდრე უსაზღვროება“).

აქ არის კიდევ ვიღაც ბატონი ბზზზ, ასე იმიტომ ეძახიან, რომ ყოველ წუთს შეუძლია კოლოების კუნძულზე გაგვკზნავს რა თქმა უნდა, თქვენს ხარჯზე (სადაც უნდა მივიდეს, ვველგან ბზუილით ხვდებიან. წესით ეს სასაცილოა, მაგრამ მას ეცინება კი არა, არც კი ეღიმიება“).

აქვე მიდი-მოდიან უკვე ქონმოღებელი და ღიპიანი ასაკში შესული კაცები, რომლებსაც ოციოდე წლის წინათ ერთი-ორი კაი იღუა გაუფიდათ, ახლაც იმით ცხოვრობენ და თავსაც იმდროინდელი წარმატებით იწონებენ. ერთ-ერთმა მათგანმა უდიდესი ქონება დააგროვა იმით, რომ ერთი და იგივე სლოგანი ატრიალა შემკვეთის სპეციალიზაციის მიხედვით „წინდები, ეს kindy-ით“, „ვევლი, ეს kiri-ა“, „კაკაო, ეს Banania-ა“, „საათი, ეს Kelton-ია“, „ფეხსაცმელი, ეს Bata-ა“.

ძალიან ცდილობთ ვველას თავი მოაჩვენოთ, რომ ვითომ ერთობით გართობა თვითმკვლელობასავეთ არის, ოღონდ ერთი პატარა განსხვავებაა — თავს ვოველდღე ვერ მოიკლა, როგორც კი ვინმე მარონიეს სახელს გიხსენებთ, შენ და ჩარლი ისეთ სახეებს იღებთ

როგორც ასეთ მომენტს შეფუქრება: „აი, აი, აი, აი, ნუ მკითხავთ ნუ მკითხავთ, საშინელებაა, რომ იცოდეთ, როგორ გვაკლია; მის ფოსტას დღემდე ვიღებთ; მის სახელზე მოდის ისევ Image Banc-ის კატალოგები; რა უბედურებაა, ნუთუ ვერ ხვდებიან, რომ გულს გვტკენენ, ხომ შეიძლება კარტოთუკა განაახლონ. მთელი სარეკლამო სამყარო გლოვობს, კანსაც ხომ ეტყობა უმარონიეობა... შენა და ამ საღამოს ხომ მოხვალ Martinez-ის ბარში შორტ-ლისტების მერე?“.

შორტ-ლისტები — ეს არის მთელი მსოფლიოდან 100 საუკეთესო სარეკლამო რგოლი, რომლებიც შეირჩა კონკურსზე წარმოდგენილი 5000 კლიპიდან. თქვენც თქვენი „მგერულეტი“ ამ შორტებში ფიგურირებთ It's so good when it comes in your mouth!

ჯიურიმ, რომლის წევრები თქვენი საძმოს წარმომადგენლები არიან მთელი მსოფლიოდან — იაპონელები, ინგლისელები, გერმანელები, ამერიკელები, ბრაზილიელები და ფრანგები — ჩათვალა, რომ თქვენი კლიპი ისეთი მაგარი იყო, რომ სიაში შეიტანა, მიუხედავად იმისა, რომ ჩვენებისას დარბაზში რამდენჯერმე დაუსტეინეს. თქვენ ხომ კონკურსზე Dogma ვარიანტი წარადგინეთ თამარა რომ ტიტლიკანა დარბოდა, თანაც სულ ბოლო წუთებში, მას შემდეგ, რაც ღამის სამ საათზე ერთხელ გაუშვით Canaljimmy-ზე. ასე რომ, იურიდიულად, ეს უკვე შეიძლებოდა ჩათვლილიყო სარეკლამო კამპანიად, მიუხედავად იმისა, რომ შემკვეთმა მასზე უარი თქვა, ხოლო მაწარმებელს თვალითაც არ ენახა (სამაგიეროდ, მეორე, დაუნდობლად მიჭრილ-მოჭრილი ვარიანტი ვოველ საღამოს გადის Tei-ზე ახალი ტიტრიოთ „მგერულეტი“ — ჩვენ ვველას გეჭირდება სიმსუბუქის მცირეოდენი ღონა მაინც“. რა თქმა უნდა, ეს ვერსია მეორე ტურშიც კი ვერ გავიდა).

თამარა ხვალ ჩამოვფათ ალბათ, ძალიან მაგარი იქნება ის ფაქტი, რომ Rossery and Witchcraft-ის ფრანგული ფილიალის დირექტორის პოსტზე დანიშვნის ერთი თვის თავზე პრიზსაც დაირტყამთ მერე ახვალთ სცენაზე, მიიღებთ ჯილდოს და შემდეგ უკვე თქვენს გამოსვლას პრესა და ტელევიზია გააშუქებს: „რეკლამის შექმნის საქმეში საფრანგეთი ვოველთვის ჩამორჩებოდა დასავლეთის სხვა ქვეყნებს. მაგრამ ამჯერად მაინც მოუხერხეთ რამდენიმე პრიზის მოპოვება, რომელთაგან ერთ-ერთი „ოქროს ლომი“ Madone-ის „მგერულეტი-სათვის“ მოგვენიჭა. ეს არის მახვილგონივრული პაროდია პორნოგრაფიული რგოლისა, რომელიც შექმნა Rosserys and Witchcraft-

ის სააგენტომ. სააგენტოს კი, სხვათა შორის, სულ ახლახან დაენიშნა ორი პერსონისგან შემდგარი კრეატიული დირექცია“... Strategies-ში დაიბეჭდა თქვენი ფოტო წარწერით „ოქტუ პარანგო და ჩარლ ნაგუ გვიცხადებენ: „მთავარია გაგაერთიანოთ კრეატორების ერთუზიანობა მომავლის გზავჯარუდინთან“.

„მავესტიკის“ წინ, წვლის თხილამურების პონტონის ხიდან მოსმენილი დიალოგების ნაწყვეტები (აქ მისაღმების ნიშნად ერთმანეთს ხელისგულებს ადებენ):

- ეს „დიორი“ ხომ უკვე ყელში ამომივიდა.
- ნახე ის 30-წამიანი რგოლი, კურდღელი რომ რუხინაზე ხტუნავს?
- და ისა, „მეგანის“ რეკლამა, დამუხრუჭებისას თმა ყალფზე რომ ღებება?
- სუფთა იდიოტობა იყო.
- სამაგიეროდ, გონდრის ახალი Air France მართლა მაგარი რამეა.
- მაგრამ, აი, Diesel-ის რეკლამა ცოტა აბდაუბდად მომეჩვენა.
- Tag Heuer-ის კამპანიაზე ხომ ტირილი მოგიხდებდა. რატომ მოსწონს ხალხს ეს ტრაგედიები, მაინც ვერ გავიგე!
- შენ ვა თქვი, რა! თუცა, ზოგი მაგრად მომეჩონა! აი Pepsi, მაგალითად ძალიან მაგარი იყო.
- Kiss FM-ზე რაღას იტყვი, ვიღაც შუკანიანი რომ მღერის Coccinelle-ში გამოჭიმული?
- მაგაზე მართლა კინალამ გაგაფრინე! Over the top!
- ალბათ ყველა პრისს ისევ ნორვეგიელები მოხვეტავენ!
- წარმომიდგენია, მაყურებელი რა დღეში ჩაუარდება იმ ცისფერის დანახვაზე, გოგო რომ აბამს!
- ვაღიარებ, რომ მართლა მაგარი მოფიქრებულია.
- ის ნახე, ორი ტიპი რომ საუნაშია? ვე შეიძლება ოქროზეც გაიქაჩოს.
- „მეგრულეტზე“ გუვიყდი, მაგრამ ის არ მომეჩონა, რომ ცხოველის ჭაჭანება არ არის. ერთი-ორი ძალიან ან კატა რომ გაეჩითათ უფრო მაგარი იქნებოდა. კანზე ფასობს ხომ იცი!
- შენ იცოდი, ჩვენი მამები რომ კინალამ პარტნიორები გახდნენ?
- ვა, მართლა?! მამ, მოდი. ჩაგებუტოთ ერთმანეთს! შენ რა გქვია?

¹ ძალიან მაგარი (ინგლ.).

- ნატალი ფოშტონი!
- შენ ფოშ-ტონი? მე კი ძირითადად ცუდი ტონი ვარ ნამალადვე ღიმილი.
- ერთი რაღაც მინდა გითხრა: თუ ჩემთან ერთად არ ხარ, ე.ი. ჩემს წინააღმდეგ ხარ
- ჰა, ჰა, ჰა! მე კი მგონა, სერიოზულად ლაპარაკობდი.
- მე პირადად აქ უკვე ყველაფერი დაეასრულე: ზამთარს სამხრეთ ნახევარსფეროში ვატარებ.
- ნახე ჩვენი პატარა „მეგრულეტი“?
- Überfashion?
- ჩანაფიქრი კარგია, მაგრამ ცოტა შესრულება მოიკოჭლებს.
- არა, სიმართლე მითხარი, მოგწონს თუ არ მოგწონს?
- თუ მოწონებასა და არმოწონებას შორის უნდა გაგაჯთო არჩევანი, უფრო არ მომწონს.
- ახლა გაჩუმდი, თორემ მეტი კი არ მინდა!
- კაი, კაი, ვადალომ სიმართლე რომ გითხრა, გადასარჯვია. მაგრამ ფრანგული სლოგანი უნდა დაგეტოვებინათ It comes in your mouth. — რაღაც ორაზროვანია.
- ჰოდა, ძალიანაც კარგი! ეს იანკები ისეთი პურიტანები არიან, აი ნახე თუ ამას არ მისცემენ ხმას. ეკრანზე თუ შიშველ ტრაკს მოჰკრეს თვალი, აღფრთოვანებულები არიან, იმიტომ, რომ თვითონ ამას ვერასოდეს გაბედავენ.
- ცერა თითი ჰაერშია.
- ვე კი არადა, იმ დღეს ვზივარ წყნარად ჩემთვის კრებაზე და კლიენტმა ნერვები მომიშალა. რას მეუბნება, ხო იცი? — ეს ყველაფერი კარგია, მაგრამ ცოტა დღესდღეისური ამბავიც რომ იყოს, ცუდი არ იქნებაო. მეც მაგარი ვუთხარი: — ხვალხვალისური რომ იყოს, მაგაზე რაღას იტყვით-მეთქი?
- ყველა შინაგანი ორგანოდან ხარხარი ისმის.
- ჩემი უფროსი კი სულ გემრიელობას გაიძახის გემოს მაგურად. თითქოს ცხოვრებაში სიტყვა გემო არ გაუგია!
- რას იზამ! გემოსა და გემოვნებას კომერციის სკოლაში არ ასწავლიან!

¹ ფოშტონი (ფრ) — აქ: ვაღიმი ტონი.

² ძალიან მოდა (გერმ.-ინგლ.).

— ყველა ვარიანტში, ჯობს თქვა „მე შენზე ვგოჟდები“, ვიდრე „მე შენ ვერ გიტან“.

— ყველაზე ხოხმა იცი რომელი რგოლია? აი, ტიპი რომ დგას და get up... ah-ს რომ მღერის იმ მანქანის ლოდინში, რომელიც მართლა ყოველდღე ჩამოივლის, მაგრამ მასთან არ ჩერდება.

— არა, მე ჯ არ მინახავს! კასეტას მომცემ?

— გენიალურადაა გაკეთებული, ჩანაფიქრიც ზუსტია.

— მე მგონი, არაბუნებრივია.

— კი, მაგრამ, სამაგიეროდ ძალიან განსხვავებულია.

— ვერ წარმოვიდგენდი, რომ Les Nike შორტ-ლისტებში მოხედებოდა და La jemme de Hulk* შესარჩევ ტურს ვერ გაივლიდა.

— ეტყობა, იმ იაპონელებმა ვერაფერი მოტვიინეს.

— „მეგრულეტი“ პორნო ხომ არის და არის! ისე, მაგის გადაღებას მაგარი გამბედაობა უნდოდა!

— ახლა ხო იცი, ყოჩაღად უნდა იყოთ! აზრზე ხართ, რა ამბავი ატყდება?!

— ნახე ტონი ქეის ახალი ნამუშევარი? რა ამბები დაუტრიალებია გადაღებებზე, რომ მითხრეს, გუგოჟდი! ხალხს გვირაბი გაათხრეინა, კვლავზე 600 ცალი თეზი მიაჭედებინა და მერე ყველაფერი რომ მორჩა, ზედაც აღარ შეუხედავს — გადავიფიქრე, აღარ მჭირდებაო.

— ახალი გამოცემის გაკეთებას ვაპირებ, მერე ცალკე დაგელაპარაკები, „მაგალოგი“ ერქმევა, რაღაც ჟურნალსა და კატალოგს შორის იქნება.

— მაშ, „ჟურნალოგი“ დაგერქმია!

თანამოსაუბრე მალლა იხედება.

— სოფი რას შერება?

— არაფერს, ზის და ბეშეს ელოდება.

— კაი, რას მუუბნები! რა დამთხვევაა! აი, მეც ვზიფარ და სენდვიჩს ველოდები.

— ხოო, კაი აბა, გნახავ მერე.

აი, მატეი კოკტოც გაემრო, BDDP-ის ყოფილი რედაქტორი; ახლა ინტერნეტსაიტების შექმნაშია გადაყარდნილი.

— ვაა, გამარჯობა, რას შერება შენი ის... აი, ის... პატარა ბიზნესი?

— არის რა, ნელ-ნელა. 6 თვეში 200 მილიონი, როგორია?!

— მაგარია. აბა, აქ რაღა ჯანდაბას აკეთებ?

— მომენატრეთ და მოედი! რას უნდა ვაკეთებდე?! რეკლამა და ფი-

ნანსები მჭირდება ჩემი დედამოტყნული საიტებისათვის, გაიგე? ისე, რომ იცოდე, ახალი ეკონომიკა სულაც არ არის ახალი. ურეკლამოდ ეკონომიკა არც ადრე იყო და არც ამის შემდეგ იქნება.

— ერთ რაღაცას გეტყვი: სინამდვილეში ჩვენც კაი თავხედები ვართ ჯერ იყო და 80-იანებში ხალხს თავი მოვაბუნრეთ რეკლამით, მერე 90-იანებში გამოვაცხადეთ, რომ რეკლამა მოდაში აღარ იყო, 2000 წელი რაც დაიწყო, გავიძახით, რომ ინტერნეტმა გადაუჯოკრა რეკლამას. არადა, სინამდვილეში რეკლამა ასეთი ფოლისშემძლე არასოდეს ყოფილა.

— ხოო, კაი აბა... ხოო... დროც არა მაქვს, რომ დაგელაპარაკო. ახლა ინტერნეტკაფეში უნდა გავვარდე, ვნახო შეილზე ხომ არაფერი მომივიდა... ხოო... აბა, ჩაო!

— ბაი, ბაი, com.

ღამით კი Nibarland-ში სავარძლებში მოკალათებული დამბლა-დაცემულებით ცმუკეთ და ამას ცეკვას ეძახით მჯდომარე ცეკვის მოღა ნიუ-იორკიდან მოდის: იქ ერთმა მერმა ისე შეზღუდა ღამის ბარები და იმდენი რამ აუკრძალა, რომ ახლა ძიგძიგის მოყვარული ხალხი საცეკვაო ბარებში ერთმანეთს ფეხს ვეღარ უქცევენ: ყველა აქ მოაწვდა და აბა რა იქნებოდა?! ამიტომაც, ყველა ბარში: Spy-ში, Volver-ში, Jet-ში, Chaos-ში, Liquid-ში, Laje-ში სტუმრები უმაღლეს ხმაზე აწეულ მუსიკას უსმენენ, ადგილიდან ვერ დგებიან და ხელების ქნვეით კმაყოფილდებიან. ახლა ამ ტენდენციამ ატლანტიკა გადმო-ლახა და ჩვენთანაც ფეხი მოიკიდა. უკვე მაგრად ტეჭავს საცეკვაოდ ადგომა და საქვეყნოდ ტლინკაობა. მთელ მსოფლიოში უკვე ვერა რა, კაი ტიპად რომ ჩავთვალონ ბარებში და ჯვით ადგილებში, გამაფრე-ბელი მუსიკის ფონზე ადგილიდან ფეხი არ უნდა მოიცვალო. კანის დისკოთეკაზე იქაურებს ერთი შეხედვისთანავე იცნობ: დაუთრფიათ ადგილობრივი ნაშები და თავდაუხოგუად იგრიზებიან. მაშინ როდესაც რეკლამისტები წარბშეუხრულად სხედან სავარძლებში და პირ-დაპირ ბოთლებიდან წრუპავენ, რათა კოლგებს დაანახვონ, რომ ეს-ესაა ნიუ-იორკიდან ჩამომსერდნენ. შენ და ჩარლი ერთი ათჯერ მაინც დგებით სპეციალურად, შედიხართ ტუალეტში, ჩერდებით იქ ხუთი წუთი მაინც და მერე გამოდიხართ თმააბურძენილები, სრუტუნ-სრუ-ტუნით, დიდი ჭიქებით წყალს სვამთ და თან ცხვირს იფხანთ, რომ იაპონელებს აჩვენოთ, რომ თქვენ კოკაინი გაქვთ, იმათ კი — არა.

ისეთი შეგრძნება გაქვთ, რომ დევიდ ლინჩის* ფილმში გგონიათ თავი: სასიამოვნო და მიძინადეველი მოჩვენებითობის უკან ბნელი ხილვა, ჩუმი ძალადობა და დამანგრეველი სიგიჟე იმალება. ეს კი უფრო მეტ ძალას გაძლევთ, რომ უფრო ფართოდ გაიღვიძოთ.

4.

ახლა თავი წარმოიდგინეთ 53 წლის კომისარ სანჩეს ფერლოზიოს ადგილზე, რომელიც ამჟამად კანში, თავის ვიწრო კაბინეტში იმყოფება. მზე ჩადის, ისმის ჭრიჭინების ჭრიჭინი, მშვიდად გაახლოვდებით ნანატრი უიკენდი და მასთან ერთად „ბუფე დე ლა გარის“ თეთრი ღვინის სურნელი. წინასწარ ტკბებით ამ მოლოდინით და უცებ მოჩვენებულ ცაზე მუხის გაუარდნასავით ახალი საქმე დაგატყდათ თავზე: მეილით მიიღეთ საერთაშორისო ორდერი დაპატიმრებაზე და მასთან ერთად ვიდეოჩანაწერი. ერთი-ორჯერ დააკლიკებთ და ვერანზე იღებთ შავ-თეთრ გამოსახულებას ფრანგი სამეულისა, რომლებიც ერთ-ერთი ვილიდან გამოდიან და თან ხმაძალა ბჭობენ:

„— როგორ გგონია, ვიდეო გადაიღო?“

— არა, რა ვიდეო, დომოფონია. ყველა ვარიანტში, თუ რაიმე კვალი იპოვეს, ფეხებს მოგვკვამენ, ჩვენ აქ არაფერ გვიცნობს“.

მერე კი სათვალთვალო კამერას უახლოვდებიან ქვებით ხელში.

გაჭირვებით იგებთ ინგლისურად მოწერილ მესიჯს, რომლის სათაურია: First Degree Murder Prosecution¹ (ეს გინდოდათ ახლა?!). ინგლისური ცუდად იცით, მაგრამ ყველაფერს მიხედვით გასული წლის თებერვალში ფლორიდის შტატის პოლიციამ შეკითხვა გაუგზავნა მაიამის მუნიციპალიტეტს იმ პირთა ვინაობის შესახებ, რომლებმაც მიიღეს უფლება, ღია ცის ქვეშ გადაღებების ჩატარებაზე. თქვენ კითხულობთ სამი ფრანგი ექვმიტანილის გვარსა და პროფესიას და ბოლოს და ბოლოს, ხედებით მაინცდამაინც თქვენ რატომ დაგირღვიეს მფედროება გაქაზებული რეკლამის ფესტივალის დროს. თქვენ გენატრებათ ის დრო, როდესაც პოლიციის კომისარის მუშაობა რთული კი იყო, მაგრამ დროში არაფერ გზღუდავდათ იღებთ ყურმილს და რეკავთ, სადაც საჭიროა, რათა კრუაზეტის სასახლეში გამართულ ცერემონიაზე მიწვეულ სტუმართა სია დაადგინოთ.

¹ პირველი ხარისხის მკვლელობა (ინგლ.).

შენ და თამარა საღამოთი იღვიძებთ სასტუმრო „კარლტონის“ ნომრებში ისეთი სქელი ფარდებია, რომ საკმარისია, კარის სახელურზე გარედან მიამაგროთ ქაღალდი წარწერით: Do not disturb¹, რომ აღარც სართულის მოსამსახურე პერსონალი და აღარც დღის სინათლე შეგაწუხებთ მთელი ღამე სეამდით, მაგრამ ჯოკაინს არ გაკარებინარ: ამსტერდამიდან ჩამოტანილი სოკო-პალუცინოგენი ამჯობინეთ ამ ძალიან ძვირად ღირებული შხამის წყალობით, ერთი კარგი სარეკლამო იდეა მოგვიდა თავში Humex Fournier-ს (გაცეფების საწინააღმდეგო კაფსულები) საჯონკურსოდ:

„ქერა, მოკლეთმიანი ქალი ზის გრძელი, ულამაზესი „მერსედესის“ უკანა სავარძელზე მდიდარი არაბის გვერდით მძლოლი ძალიან გაცეფებულია. უცებ სახის მიმიკა ეცვლება და აცემინებს „ცხ... ფცხ...“, თანაც იმ დროს, როდესაც მანქანა ალმას გვირაბში შედის. ვერანი ბნელდება, ისმის საბურავების ხრჭალი და შეჯახების საშინელი ხმაური. ვერანზე ჩნდება Humex Fournier-ის ლოგო წარწერით „შეაჩერეთ გაცეფება, სანამ გაცეფება შეგაჩერებთ საშუადაოდ“.

„არა უშავს, ცუდი არ არის“, — ფიქრობ შენ და სუფრის კიდზე მიჯღაბნილ ტექსტს კითხულობ, რომელმაც სულ ცოტა, მილიონი ფრო უნდა მოგიტანოს. მაგრამ უკეთესის მოფიქრებაც შეიძლება. აი, მაგალითად:

„ჯონ კენედი-უმცროსი მართავს სპორტულ თვითმფრინავს ლონგ-აილენდის თავზე. ძალიან გაცეფებულია, ახველებს და აცემინებს. მისი მეუღლე ქეროლიანი შემოფოთებულია: არასოდეს უნახავს ქმარი ესეთი (ეს სიტყვა ერთიშემა მის გვარს — ბესეტი). ჩანთიდან იღებს და უწვდის Humex Fournier-ის კაფსულას, მაგრამ ჯონი უარს ეუბნება, რადგან ბიძაშვილის ქორწილზე აგვიანდებათ და წამლებისთვის არ სცხელა. მაგრამ უცებ აუტყდება ცემინება, ვეღარ ჩერდება და ამის გამო თვითმფრინავი ტრაექტორიას კარგავს. ვერანზე ჩნდება Humex Fournier-ის ლოგო წარწერით „ჯობია, ცხვირს მიხედოთ, ვიდრე ცხვირით ჩაერჭოთ“.

გუშინ საღამოს შენ და თამარას პირველად გქონდათ სექსი. ეს იყო ლოგიკური და უტკბესი სასწაული. იმდენჯერ შეერთდით, რომ ნამდვილი რეკორდი დაამყარეთ ჯგუფი REM MTV-ზე მღეროდა: „ეს არის სამყაროს დასასრული / მე კი თავს მშვენებრად ვგრძნობ“. თა-

¹ არ შეგაწუხებთ (ინგლ.).

მარა იმ დროს მოგიახლოვდა, როცა გარგალისჯემიანი ფუნთუშის ჭამის მერე გაჩებილი თითების გასაწმენდად ხელსახოცს ეძებდი. მოგიახლოვდა და ჯერ თითებზე აგისვა ენა, მერე სხვაგანაც. შენც ასევე უპასუხე და ისე გადაქლართეთ ერთმანეთს, ვულარუნი დაგაშორებდათ თამარას ტუჩები ტკბილი იყო (გარგალისჯემიანი). მძიმე თმით გუაღურებოდა. ისეთი სრიალა კანი ჰქონდა, რომ ჩაგებდა, საკუთარ თავს დაინახავდი. გაათავე თუ არა, ვერცე ავიდგა. დიდი ხანი იყო ასეთი რამ აღარ განგეცადა. როდესაც ვინმესთან ერთად დიდხანს ცხოვრობ, იქ მთორე ერექციაზე ლაპარაკიც კი შედგება. არადა, რა სასიამოვნოა! ეს-ესაა ორივემ გაათავეთ ერთმანეთს შეხედეთ, ცოტა წყალი მოსვით, თითო ღერი მოსწიეთ, წაიჭორავეთ და უცებ ორივეში ისე იფეთქა ვნებამ: მას ისე დაუსველდა, შენ კი ისე გაგიმაგრდა, რომ გეტკინა. სლოგანი: „თამარა გატკბა, აბა, კიდევ ერთი დარტყმა!“

ძილის დროს მხრებსა და შუბლზე ოფლის წვეთები ცვარით უბრწყინავს. როგორც პოლ-ჟან ტულუ ამბობს: „ჩემს მჯობარ ნანში“, თამარას აქვს „კრული ქალების მთელეშარე შარში, რომლებიც არაფრის კუთებით არიან გათანგულები“. ხომ უფრო ადრე გადაადრობდი მაისურს, რომ გცოდნოდა, რომ ასეთი სასიამოვნო იყო... თმას იღუბავს, მაგრამ მისი თმა მარტო ქერა კი არა, ბეჭებზე ჩამოღვრილი ოქროა. გუმინ საღამოს თამარა ტარამას¹ მიერთმევედა „მაჟესტიკის“ აუზზე და გითხრა:

— გინდა მინეტი გაგიკეთო?

— არა! ტუბუსთაყები გამაგრებული გაქვს და დამწვლიტაუ.

— გამაგრებული მაქვს და შენც გაგიმაგრებ! მერე ერთად გავისროლოთ

როდესაც თამარა თავს გვერდზე ატრიალებდა, მისი შემხედვარე ტიპები თავს საერთოდ კარგადენენ (თმა ქერა კი არა, ოქროჩამოღვრილი, პროფილი გამოქანდაკებული, მაგრამ არა ჩამოთლილი, თვლები ოქროსფერი, მაგრამ მოელვარე, მის დანახვაზე ვველაფერი გრძელდება, თვით მის შესაფასებლად წარმოთქმული სიტყვებიც კი). თამარას მოქნილი ტანის მოძრაობას თმა რიტმში ვერ მიჰყვებოდა, ზურგზე იშლებოდა და გასაგებებელ სურნელს აფრქვევდა. ამ სურნელს კარგად იცნობდი... Obsession... სოფის სურნელი... გაგახსენდა,

¹ ტარამა — თვის კვირითით, ზეითუნის ზეთითა და ლიმონით მოშაღებული კრბი.

როგორ ცდიდა თავის ძალაუფლებას შენზე... ნახევრად ღია ტუჩებს გამოშწვევად გიწვედა წინ, აი, ისე, როგორც კაროლინა ერურას რკულამაში. ამან გაგახსენა, რომ შენ და თამარას განდონი არ გიხმარიათ

— ფრთხილად, თამარა, საშინლად ნაყოფიერი ვარ!

— იფაი რა, აი დარდი! უკვე ათი წელია პილულებს ვსვამ. ისე, რამე ვენერული ხომ არ გჭირს?

ორივე ტელევიზორის წინ წვეხართ და ერთმანეთს თავს აჩვენებთ, რომ გძინავთ ტელეფონში ჩარლის ღრიალი გაფხიზლებით

— შიდსი ჩვენია! შიდსი დაუირტყით!

— რაა?

— რა კი არა, მომისმინე: ჯანმრთელობის დაცვის სამინისტრომ შიდსის პრევენციის სარეკლამო კამპანიის ბიუჯეტი დაგვიმტკიცა!

მაგარია, ხო მაგარია! 10 მილიონ ეუროზეა ლაპარაკი, აზრზე ხარ? თამარა შენ ვინ გადმობრუნდა.

— რაო, რა მოხდა?

— არაფერი ისეთი. ჩარლი იყო... შიდსი დაგვითრეფია.

გუმინ დილით ამსტერდამიდან ჩამოტანილი სოკო-პალუცინოგენებით ჩასკდით (თითოს ოთხ-ოთხი ქუდი და სამ-სამი ფეხი შეგხედით) და შესაბამისად, თქვენმა დიალოგმაც ასეთი სახე მიიღო:

— შენ ორი თავი გაქვს.

— ახლა ეს კარადა აფეთქდება.

— მე ვველაზე დიდი ვარსკვლავი ვარ:

— ფილმის ნახვა მინდა და ხომ არ იცი, რატომ? ეს ნორმალურია?

— სანამ გავიგებ, რას მეკითხები, პასუხის გაცემას აზრი აღარ ექნება.

— გონება ისე მიმუშავებს.

— მინიბარს დავეტაკე, მაგრამ იმან მომიგო.

— თუთრი მტრედის დორბლი ბებურ გომბეშოს ვერ სწვდება.

— მე ისე მე ვზღვები.

— არ მინდა ამ პორნოს ვურება. თუმცა იფოს, რა აზრი აქვს, უუურებ თუ არა. ეს ცხოვრება სულ პორნოგრაფია არ არის?!

— ერთი მითხარი, გოგოებს რატომ გინდათ ჩვენი დათრევა და ხელიდან არგაშვება ცოცხალი თავით?

— ვერ ვიტან ფრანზებს, რომლებიც იწყებენ სიტყვებით „ვერ ვიტან“.

— სიყვარულის შიმშილს შენ მიკლავ.

— გამუდმებით მატყუებ.

— გატყუებ, მაგრამ უარსიც შექმნილი შენთვის გამეკეთებინა; მაგალითად, ცოლად მომეყვანე.

იცით, რა განსხვავებაა მდიდრებსა და ღარიბებს შორის? ღარიბები ფიციან ნარკოტიკებს, რომ „ნაიკები“ იყიდონ, ხოლო მდიდრები ფიციან „ნაიკებს“, რომ ნარკოტიკები იყიდონ.

ზღვა ჩამუქებული ყურის გასწვრივ ცეკვავდა. დღეს რატომღაც ტალღების ანარეკლი არ ციალებდა. შორეუ დღესღა გითხრა თამარამ, რომ შენგან სამუდამოდ მიდიოდა.

— ვისთან მიდიხარ?

— ალფრედ დიულერთან, შენი კლიენტი როა Madone-იდან. პირდაპირ ჭკუას კარგავს ჩემზე. დღეში ერთი ოცჯერ მაინც მიმესიჯებს. წინა კვირას ვიწვექი მასთან, „ტრიანონ პალასში“ წამიყვანა. ბედნიერებისგან კინაღამ გააფრინა. უნდა გენახა, როგორ ნერვიულობდა! იცი, რა საყვარელია? თანაც, მე მგონი, ძალიან კარგი კაცია, რაღას არ შემიბრდა! ის კი არადა, ცოლსაც გაუშორებდით. თურმე ისე მობეზრება ცოლთან ცხოვრება, აღარ იცის, რა ქნას.

— ვაიმე, ჯგ რა მითხარი, ღამე აღარ დამეძინება! იდიოტი! ჯგ რომ აბეზრებს თავს მილიონობით ადამიანს, ჯგ ვითომც არაფერი, ხომ? კი, მაგრამ ბავშვს რაღას უშვებ, მაროკოში ტოვებ?

— არსადაც არ ვტოვებ. ალფრედს სურს, ჩემი გოგონა საფრანგეთში ჩამოვიყვანო და სამივე ერთად ვიცხოვროთ მალე განქორწინების პროცესს წამოიწვებს. უნდა, რომ როგორც წესი და რიგია, ყველაფერი ისე იყოს. კანონიერად დაქორწინდეთ და ვიცხოვროთ, როგორც ნორმალურ ხალხს შეეფერება. ყველაფერზე თანახმაა, ოღონდ უარი არ ეუთხრა. იცი, პირდაპირ დაუჯერებელია, როგორ შეიძლება თავგზა აუბნით 50 წლის კაცს, თუ კაი ტანი გაქვს და ენითაც შეიძლება რაღაც-რაღაცების კეთება.

— მით უმეტეს, მის ცოლზე ოცი წლით უმცროსიც თუ ხარ.

— ახლა იცი, რას გეტყვი? ნუ იშხამები. შენ ხომ კარგად იცი, რომ კაცს ასეთი შანსი ცხოვრებაში მხოლოდ ერთხელ ეძლევა. და ჩემი შანსიც ეს არის! ბოლოს და ბოლოს, საკუთარი ჭერი მელირსება, გუხდები ნამდვილი ოჯახის დიასახლისი, სახლს ჩემი გემონებით მოჭყწობ, გუხდები მაღამ დიულერი, ჩემი შვილი კი — მადმუაზელ დიულერი. მანქანა გვეყოლება და ზაფხულში პროვანსში წავ-

ალთ დასასვენებლად. მომავლისა აღარ შეგვეშინდება, ყველაფერი მექნება, ჩემზე სხვა იზრუნებს და, რაც მთავარია, რამდენსაც მოვისურვებ, იმდენს შეგჭამ და გასუქების აღარ შემიშინდება! რას იტყვი, ცოტაა? ხომ ღირს? მაგრამ შენ არ დაგეიწვევს ხომ მოხვალ ქორწილში? ის კი არადა, შეჯვარდაც მინდოდა წამეყვანე, მაგრამ ალფრედი წინააღმდეგია, მაგისიც ხომ გესმის: საკმარისზე მეტი საბაბი აქვს, რომ ჩემს წარსულზე იეჭვიანოს.

— შენ რა, უკვე ყველაფერი ჩაუკაკლე? ზედმეტი არაფერი წამოგცდეს, ხომ იცი, ჩემი ერთ-ერთი ყველაზე მსხვილი კლიენტი.

— როგორ გითხრა... ყველა წერილმანი არ მითქვამს, სხვათა შორის, არც ძალიან ჩამძიებია. ისე კი ეჭვობს, რომ მე და შენ რაღაც-რაღაცები ჩაგვიდენია.

— გუშინ საღამომდე ისეთი მნიშვნელოვანი არაფერი.

— დიხაც და ზუსტად ამიტომაც გაგაუპატიურე გუშინ. შენთან სექსი რომ არ მქონდა, ნერვები მეშლებოდა. მინდა გითხრა, რომ ძალიან მაგარი ყოფილხარ! შენ როგორღა მოგჭონა, კმაყოფილი ხარ? ისე არ მინდოდა დაგშორებოდი, რომ არ გაგვეიმე. ახლა რაც ჩემს თავს ზღება, ყველაფერი შენი წყალობითაა (თან Elle-ის გარეკანი მანქანა, სადაც ჟან-მარი პერიეს მიერ გადაღებული მისი მოდიმარი ფოტო იყო წარწერილი „თამარა — „მგერულეტი“ მალრიბულად“).

— „ლომების“ გადაცემის ცერემონიაზე მოსვლას აპირებ?

— იცი რა... ალფრედს არ უნდა და რა ვქნა. ძალიან მესაკუთრეა და არ მინდა, წინააღმდეგობა გაუწიო. თანაც, სადაც მართალიც არის. მითხრა, თუ კინოში გინდა გადაღება, რეკლამებში ხუნტრუცს თავი უნდა გაანებო.

— ე.ი. გამოდის, რომ ჩვენი ურთიერთობა დასრულდა? მე კი შენს შევეარებას ვიწვევდი.

— კარგი ახლა, არ გინდა! ჯგ სიტყვები ბოლოს როცა მითხარი, ჯერ ძალიან ადრე იყო, ახლა კი უკვე გვიანაა.

უკანასკნელად გაკოცა და მისი თხელი მაჯა ხელიდან გაგისრიალდა. თამარასაც ისე შევლიე, როგორც სხვებს შენს ცხოვრებაში. შენ ის სუპერვარსკვლავის კარიერისგან მიმავალ გზაზე გაუშვი, რომელიც ყველასთვის კარგად ცნობილია. თანდათან უფრო მეტად გრძნობ, როგორ მოგერია ტუბერკულოზი. და იმ წუთიდან, როცა თამარამ კარი გაიხურა, თქვენს ერთად გატარებულ ყოველ წამზე სამინული მონატრება დაგჭყწო.

ცა სადღაც შორს, ოჯახში იმთქმება: ამას პორიზონტი ჰქვია. „მესამე ათასწლეულის განთიადზე...“ იმდენი ხანი გვაპირდებოდნენ ამ განთიადს, რომ მისი დადგომა უკვე უცნაურად გვეჩვენება. თუმცა, არც ისეთი საშინელი ყოფილა ეს ყბადაღებული მესამე ათასწლეულის განთიადი. ნუთობის ტანკრები კვლავინდებურად სერავენ უბეს და უკან ცისარტყელისფერ (ანუ ნუთობიან) ნაკვალევს ტოვებენ. სოფის ექოგრაფიას უყურებ, რომელიც თანდათან ბუნდოვანი ხდება, მაგრამ თვალს არ ახამხამებ მანამდე, სანამ ლოყაზე ცრემლი არ ჩამოგივორდა.

ცხოვრებაში ხვდებით ადამიანებს, რომლებიც თქვენს არსებობას ცვლიან, თანაც ისე, რომ ამას ვერ ხვდებიან. შემდეგ კი შშივდად, აუღელვებლად გლალატობენ და საკუთარი თვალით ხედავთ, როგორ შეგკვრებიან თქვენს დაუძინებელ მტრებს — თქვენ კი უყურებთ, როგორ გმორდებიან და მიდიან, როგორც გამარჯვებული ჯარი ქალაქის დარბევის შემდეგ ნანგრევებისა და ჩამავალი მზის ფონზე.

5.

თქვენ ეპოქის პროდუქტი ხართ თუმც არა, ყველაფრის ეპოქისთვის გადაბრალება ძალიან ადვილია. თქვენ უბრალოდ პროდუქტი ხართ ვინაიდან გლობალიზაციას ადამიანები არ აინტერესებს, იძულებული გახდით, პროდუქტები გამხდარიყავით, რომ საზოგადოება თქვენით დაინტერესებულიყო. კაპიტალიზმი ხალხს აქცევს მალ-ფუჭებად იოგურტებად, რომლებიც სანახაობით არიან ზომბირებული ანუ ხალხი საკუთარი მომავლის განადგურებაზე დაგეშილი. თუ გინდათ, რომ სამსახურიდან გაგათავისუფლონ, ჯერ თქვენი სახელი გამოიტანეთ ეკრანზე, შემდეგ „ნაგვის ყუთში“ ჩაადეთ და კონტექსტურ მენიუში აირჩიეთ „ნაგვის ყუთის“ დაცლა“; მერე კომპიუტერი გკითხავთ „გინდათ წაშლით ჩანაწერი აღდგენის შესაძლებლობის გარეშე?“ დააჭირეთ OK და მორჩა! ასე რომ, ერთი უბრალო OK და თქვენი სახელის ჭაჭანებაც კი აღარსად იქნება. ადრე რეკლამა გვიჩინებდა: „ერთი პატარა გაწყაპუნება სჯობს დიდ დარტყმას“, ახლა კი კლავიშზე ერთი დაწყაპუნება თვითონ იწვევს დიდ დარტყმას.

ვინაიდან თქვენ გასაფიდი საქონელი გახდით, ალბათ გინდათ, რომ გქონდეთ გრძელი, რთულად წარმოსათქმელი და ძნელად დასამახსოვრებელი გვარი, მძიმე ნარკოტიკის სახელი, ფერი — მძინერის;

იყოთ ძალიან ძლიერი მკაფა, რომელსაც სულ რაღაც ერთ საათში კბილის დაშლა შეუძლია; ძალიან დაშაქრული სითხე, გემოთი უცნაური და გაურკვეველი. და მიუხედავად ყველა ამ ამკარა ნაკლისა, იყოთ დედამიწის ზურგზე ყველაზე ცნობილი მარკა. ერთი სიტყვით, თქვენ გსურთ იყოთ ერთი ქილა მოწამლული „კოკა-კოლა“.

მანამდე კი, თქვენ რომ ჩარლი ნაგუ გერქვით, ივდებოდით სასტუმროს ნომერში, ყველა პორნოსაიტს შემოივლიდით და ძალიან კმაყოფილი დარჩებოდით ერთი ძალიან სასაცილო (როგორც ხშირად უწოდებთ ხოლმე) ვიდეოს ნახვით, სადაც აზიული გოგო ცხენს მინეტს უკეთებს და მერე ერთ ლიტრ სპერმას აღვებინებს. და აი, ამ დროს გაგახსენდებათ, რომ დროა „ლომების“ გადაცემის ცერემონიისათვის მოემზადოთ, მაგრამ ცოტა ხელი გეშლებათ ოდილი, რომელიც ახლა სტაჟიორი კი არა, უკვე მთავარი არტდირექტორია (ზუსტად გუმინ საღამოს დაინიშნა ამ თანამდებობაზე), უკვე ორმოცი წუთია აბაზანაშია და გამოსვლას საშველი აღარ დააფენა.

ხოლო ოქტავ პარანგო რომ გერქვით, ახლა იდგებოდით ფესტივალის სასახლის მთავარი შესასვლელის წინ, ხომ იცით, ნეონაცისტური სტილის გიგანტური ბუნკერი კრუაზეტის სანაპიროზე, რომლის კიბეზეც კინოარსკვლავები ფოტოაპარატების ჩხაკუნის თანხლებით ადიან. თქვენ იქ ფეხზე ჩამოწყდებოდით, ლოდინისაგან გული გად-აგვლეოდათ და მთელი მსოფლიოს რეკლამისტებთან ერთად, რომლებიც ნაქირავებ სმოკინგებში იქნებოდნენ გამოწყობილი და ერთი სული ექნებოდათ, ენახათ ტრიუმფატორების ერთი ნაწილი მეორეს როგორ გადასცემდა ჯილდოებს, იდგებოდით ხმაურში, შეისუნთქავდით სუნამოების გამაბრუებელ სურნელს და ანერვიულებული პრეტენდენტების ოფლის სუნს. მხერა გაგექცეოდათ სილიანი პლაჟისა და თეთრი იახტებისკენ. სულ ტყვილად შემობრუნდებოდით უკან — ზურგს უკან ორი ათას წელს კი არ დაინახავდით, არამედ ვიდაც იდიოტ პოლანდიელს. ისევ 50000 წლის სილიან ნაპირს გახედავდით, რომელსაც თქვენც და თქვენი ეს უაზრო ფაცაფუცი სულ ფეხზე ჰკიდა. ამ უძველესი ქვიშისთვის ორ საწყალ ათასწლეულს განა რაიმე მნიშვნელობა აქვს? თუ თქვენ კალენდრის შეცვლამდე რამდენიმე წლით ადრე დაიბადეთ, ეს სულაც არ არის საბაბი იმისათვის, რომ თავი დიდი ვინმე გვგონოთ.

დარწმუნებული ხართ, რომ თავის გატანასა და ფულის შოვნას

ყოველთვის მოახერხებთ ამისთვის ერთი წარმატებული იდეაც კი საკმარისია. ყოველთვის გამოძებნით საშუალებას, რომ ხალხის გასულელებით ბევრი ფული მოხვედროთ ხალხს მიჰყიდით ისეთ პორნოფილმებს, სადაც ვირტუალური სექსი ექნებათ საკუთარ შრომლებთან; უცხიმო „მგურულეტს“ მესამე მსოფლიოს შიმშილისაგან განადგურებულ ქვეყნებში შეიტანთ გამოიგონებთ ნარკოტიკს სამედიცინო სანთლების სახით ან იმავე სანთლებს ხელოვნური ასოს სახით „კოკა-კოლას“ ფირმას შესთავაზებთ თავიანთ საწამლეში წითელი ფერი შეურიონ, რათა ერთი კვტზე ფული დაზოგონ; აშშ-ის პრეზიდენტს ურჩევთ, როგორც კი საკუთარ ქვეყანაში პრობლემები გაუჩნდება, ფრევე ურავი დაბომბოს; კელვინ კლაინს სიტყვას გადაუკრავთ, გამოუშვას გენმოდირებული პროდუქტები; Madone-ს მიაწვდით იდეას, შექმნას ბიოტანსაცმელი; ბილ გეიტსს ეტყვიოთ, შეისყიდოს ყველა გაჭირვებული ქვეყანა; Nutella-ს დაარწმუნებთ, რომ ძალიან მოშებებიანი იქნება მოხალულუნუმიანი საპნის გამოშვება; „ლაკოსტას“ ჩააწვეთებთ, რომ დროა ნიანგის ხორცი ვაკუუმის შეფუთვით გაყიდოს; Pepsi-ს შეახსენებთ, რომ ძალიან დააგვიანდათ საკუთარი ლურჯ-ცისფერტონიანი ტელეარხის გახსნა; ჯგუფ Tottfal-Fina-Elf-ს დაამუნათებთ, რომ აქამდე არ გაუხსნიათ ბოზებით უზრუნველყოფილი ბარები ყველა ავტოგასამართ სადგურზე; Gillette-ს კატეგორიულად მოსთხოვთ, გამოუშვას 8-სამართებლიანი საპარსი... ერთი სიტყვით, მოიგონებთ რამეს, არ დაიკარგებით!

მაშ, წინ გავწიოთ, ნამდვილი ბრძოლა ახლა იწყება!

6.

დარბაზი ისეა გადაჭედული, ნემსი არ ჩაყარდება. გული ამოყარდნაზე გაქვთ თმას ისწორებთ და პირში „დელომინტს“ ისხამთ თქვენი დიდების საათმა ჩამოაპკრა. ცოტა თამარაზე ხართ ნაწყენი, ასეთ დროს თქვენ გვერდით რომ არ არის. თუმცა, ამით არაფერი დაშაგებულა. აგერ, ოდილს ხვეწნა-კოცნა გაუმართაეს ჩარლისთან. დარბაზში 6000 კაცია და შეიძლება სულ მალე სცენაზე მოვიწიოთ ასვლამ, თუ ჯილდოს აიღებთ, რა თქმა უნდა...

ყველაფერი კარგადაა. მაშ, რატომღა გვეკლაკნებათ სახეზე ღიმილი და გეძაბებათ გამოშტეტვლელება?

მარჯვენე მჯდომ ქალთან წამოიწყეთ საუბარი.

— Hi. My name is charlie¹ და ეს კი ოქტაია.

— ვიცი, თქვენ ხომ La Rosse-ის ახალი უფროსები ხართ

— ბედი არ გინდა?! ფრანგი ყოფილა! თქვენ სად მუშაობთ?

— La Rosse-ში, ადელინა ვარ პროდაქშენის განყოფილებიდან.

— აა! ხო, მართლა! როგორ არა, გიცანი... ადელინა... გვაპატიე, სამი დღეა თითქმის არ გვიძინია და ჭკუაზე არა ვართ

— არა უშუეს. როგორ გგონიათ, „მგურულეტის“ რგოლს გამარჯვების შანსი აქვს?

— ძველი სათქმელია. ისეთი იდიოტური კლიპია, რომ სრულიად შესაძლებელია გაიმარჯვოს.

— ჰო, მართლა, კინალამ დამეინფედა: „ლედი დი“ და „ჯონ კენედი-უმცროსი“ ტესტირებაზე გადაცემული.

— ვიცი, ვიცი. შიღსი რომ დაფირტვით!

— ძალიან მაგარია! მეც გავიგე. ერთი სიტყვით, ჩვენი საქმეები წინ მიდის.

სინათლე ქრება. მაყურებელმა ტაში დასცხო. ფეხი ფეხზე გადაიდეთ საათს დახედეთ თქვენს კატეგორიას ელოდებით (რძისა და ნაღების პროდუქტები), თანაც თმას ისწორებთ ეკრანზე ერთმანეთს ცვლიან პლანეტის ყველაზე კრეატიული სარეკლამო კლიპები: ჰოპკორნის გიგური და ცოტა არ იყოს, გაუგებარი ქება-დიდება, გასახლოში დიეტები, სუნამოები, ჯინსები, შამპუნები, არაყი, შოკოლადის ჩხირები, ვერმიშელი, პიცა, კომპიუტერები, უფასო ინტერნეტსაიტები, ძაღლის საკვები, ჯიბები — კრეატორების გიგური ფანტაზიისა და აღმაფრენის ნაყოფი, რომელიც მოხერხებულად დაუძვრა რეკლამის შემკვეთთა ფხიზელ ცენზურას, ულტრათანამედროვე ტიპოგრაფია, მწვანე ვაშლის ბუნდოვანი ფერები, 16-მილიმეტრიანი ფირები, მოძველის დიზაინი, წითელი ლოგოები, ინდური ანიმაციები, პაროდიული მუსიკა, უდიდესი მაყუთი, შენელებული კადრები, თავშეუკავებელი ემოციები და ისევ და ისევ ლამაზი ნაშები, რადგან მათ გარეშე არაფერი ხდება და ყველაფერი მათ გარშემო ტრიალებს, ხალხს მხოლოდ ეგენი აინტერესებს. ცდილობთ თავი თავისუფლად დაიჭიროთ თქვენ გვერდით საყარძელში ადელინა მოუსვენრად ცქმუტავს და რალაცას ჩუქად ღიღინებს, რომ ფორიაქი დამალოს.

¹ Hi. My name is Charlie (ინგლ.) — ჩემი სახელია ჩარლი.

ალბერ კონს* რომ ეს სცენა ენახა 1968 წლამდე, უფრო შთამაგონებლად აღწერდა: „მშვენიერი ქალბატონის“ მაიმუნიობებს.

— And the winner is... Maigrelette... The Nym phomaniac by Rossery and Witchcraft France!¹ დიდება შენ, ო, ოქროს ლომო! ოსანა შენ ზეციურო ყოვლადმადლო! ვინაიდან შენია სუფევა, ძალი და დიდება აჟ და მარადის უკუნითი უკუნისამდე, ამინ!

ბედნიერებისგან ლამის გული გაგისკდეთ

— Yyyyyesss!

პარტერს ჩაუყვით

სცენის საფეხურებზე აღიხართ

და სადაც არის, მადლობა უნდა გადაუხადოთ რეჟისორ ენრიკეს, „რომლის გარეშე აქამდე ვერ მოხვიდოდით“; მშვენიერ თამარას, „რომლის წყალობით ყველაფერი შესაძლებელი გახდა“; გინდათ თქვათ რომ თქვენ გსურდათ „პიში მიგებლვანთ სიცოცხლისათვის და გვიღებინათ ზღბის შრომა“ და ა.შ. და ა.შ. და ამ დროს უცებ უკნიდან დაგაცხრნენ. სამმა პოლიციელმა მთელი სარეკლამო სამყაროს წინაშე ალყა შემოგარტყათ პირადად კომისარმა სანჩეს ფერლოზიომ დაგადოთ ხელბორკილი და საქვეყნოდ დაგდოთ ბრალი ფლორიდის შტატის ქალაქ მაიამიში ქორალ გეიბლსზე მცხოვრები მისის უორდის მკვლელობაში... შეიძლება ითქვას, თქვენი თავი კონკურსგარეშე მდგომარეობაში ჩააყენეთ.

7.

„ცხოვრება ასე მიდის: იბადებით, კვლებით, შუაში კი მუცელი გტკივთ ცხოვრება — ეს არის მუდმივი მუცლის ტკივილი: 15 წლისას იმიტომ გტკივთ რომ შეყვარებული ხართ 25-ისას იმიტომ, რომ მოძავალი გაშინებთ 35 წლისას იმიტომ, რომ სვამთ 45 წლისას იმიტომ, რომ ბევრს მუშაობთ 55 წლისას იმიტომ, რომ შეყვარებული აღარ ხართ 65 წლისას იმიტომ, რომ წარსულის მოგონებები გტანჯავთ 75 წლისას კი იმიტომ, რომ კიბო გაქვთ, თანაც მეტასტაზებით ინტერვალებში კი მხოლოდ ემორჩილებით ჯერ მშობლებს, მერე მასწავლებლებს, შემდეგ სამსახურში უფროსებს, მოგვიანებით — მეუღლეებს, ბოლოს კი — ექიმებს. ხანდახან კი გიჩნდებათ ეჭვი,

¹ გაიმარჯვა „მგერლეტმა“, ეს არის Rossery and Witchcraft France-ის ნიმუშობნაიკო (ინგლ.).

რომ ამით ყველას სინამდვილეში ფეხზე ჰკიდებართ, მაგრამ ახლა ამაზე ფიქრი უკვე დაგვიანებულია. ერთ მშვენიერ დღეს კი ერთ-ერთი მათგანი მოუა და შეგატყობინებთ, რომ თქვენ მალე მოკვდებით და აი, ერთ წვიმიან დღეს ხის ყუთში ჩაგდებენ და მიწას მოგაფრიან ბანიებს სასაფლაოზე. ხომ არ გგონიათ, რომ ეს თქვენ არ გელოდებათ? მით უკეთესი თქვენთვის. როცა ამ სტრიქონებს წაიკითხავთ მე უკვე აღარ ვიქნები. თქვენ კიდევ იცხოვრებთ, მე კი არა. გულდასაწყვეტია, ხომ? თქვენ ისე ირნებთ დაღვეთ შეჭამთ, სექსით დაკავდებით, არჩევანის გაკეთების საშუალება გექნებათ მე კი ამ ყველაფერს ვეღარ გაგაკეთებ, იმიტომ, რომ სხვაგან ვიქნები, სხვა სამყაროში, რომელსაც თქვენსავეთ ჯერ არც მე ვიცნობ, მაგრამ როცა თქვენ ამას წაიკითხავთ უკვე მეცნობება. ჩვენ სიკვდილი დაგვაშორებს. არაფერი საშწუნარო ამაში არ არის, ეს ნორმალურია, რომ ჩვენ — მე მკვდარი და თქვენ ამ წერილის მკითხველი, გადაულახავი კვდლის სხვადასხვა მხარეს ვართ და მიუხედავად ამისა, შეგვიძლია ერთმანეთს დაველაპარაკოთ ცოცხალი იყო და თანაც მიცვალებულს უსმინო — მართლაც, რომ მოსახერხებელი რამაა ეს ინტერნეტი!

თქვენი საყვარელი აჩრდილი

სოფი“.

შენ და სოფის მშობლები ერთმანეთს მტრულად შესცქერიოთ არადა, იმედი გქონდათ რომ მოახერხებდით ლაპარაკს ციხის პაემნების ოთახში (ეს ოთახები რომ მართლა ლაპარაკს უწყობდეს ხელს, ნამდვილად არ დაიძალებოდა), მაშინ როდესაც სოფის სიცოცხლეშიც არ გამოგდიოდათ ურთიერთობა. ბოლოს და ბოლოს, გადაწყვიტეს შენი მონახულება ტარასკონის ციხეში. მონახულება შენი, უვარგისი მამისა, რომელსაც ყოველთვის ზემოდან უყურებდნენ ოჯახურ თვეყრილობებზე. თვალები დასივებული და ჩაწითლებული აქვთ — ოთხი დიდი წითელი და სასოწარკვეთილი ბურთულა.

— ეს წერილი ინტერნეტით გამოგზავნა სენეგალის რომელიღაც სასტუმროდან. თქვენ მისგან აღარაფერი გსმენიათ მას შემდეგ, რაც...

— მას შემდეგ, რაც ერთმანეთს დაუმორდით? არა, არაფერი. თუქცა, რამდენჯერმე შევეცადე რაიმე გამეგო...

და უცებ ყველაფერს ხვდები. სოფი სენეგალში იყო, როცა მარონიემ თავი მოიკლა. ნეტავ ერთად ხომ არ მოიკლეს თავი? და საერ-

თოდ, რას აკეთებდნენ იქ ერთად? ეს რა უბედურებაა... ჯერ იმის გაგება როგორია, რომ რქებდადგმული ხარ, მერე ამას ვეკლაზე ბოლოს რომ იკვებ და თანაც ციხეში...

— ეს შეუძლებელია, ტყვილია, მართალი არ არის, არ შეიძლება (ერთი საათის განმავლობაში ერთსა და იმავეს იმეორებთ თქვენი გაუთავებელი გოდებისა და ვაი-ვიშის სრულად აქ მოტანას აზრი არა აქვს).

ნიკაპაცაზცახებულ მოხუცებს თვალს არ აშორებდ. პაემნების ოთახიდან გამოსვლისთანავე, Air liberte-ს სარეკლამო აბრის წინ ქეითინი აგიტყდა. რაც აქ ჩაგსვეს, პირველად არ ტირი. ისე, თქვენ-ნაირი მაგარი ბიჭების კვალობაზე, როგორც შენ და ჩარლი ხართ, საკმაოდ ხშირად ღნაეიხართ იმდენად ხშირად, რომ ჩარლიმ შე-მოსვლის მეორე დღესვე თავის ჩამოხრჩობა სცადა. შენ კი ტირი და ლულულულებ:

— მე ის აღარ მიყვარდა, მაგრამ ყოველთვის მეყვარება. თუმცა, არც ისე ძალიან არ მიყვარდა... მაშინ როდესაც ყოველთვის მიყვარდა, მაგრამ ისე არ მიყვარდა, როგორც უნდა მეყვარებოდა...

ახლაც კი, როცა ამ სტრიქონებს წერ, მაშინაც ტირი.

ბერესონმა სიცილი განსაზღვრა, როგორც „ციცხალზე დადებული მექანიკა“. ცრემლები კი პირიქით იქნება — „მექანიკაზე დადებული ციციხალი“. ის უკვე მწვობრიდან გამოსული რობოტი და ბუნებით დამარცხებული დენდია. ჭეშმარიტება მოულოდნელად შემოიჭრა სივალბეში. მოულოდნელად ვიღაც უცნობი ჩანგალს გაგ-იყრით მუცელში; თქვენდა გასაკვირად, ვიღაც უცნობი საშხაპეში ბინძური წინადადებით მოგადგებათ: სულ რომ არ ელით, ნაცნობი ქალი ექოგრაფიის ფორმის გამოსაშვებობებელ წერილს გამოგიგ-ზენით როცა ფეხშიძე ქალი თავს იკლაეს, ეს ერთის ფასად ორის სიკვდილია — სარეცხი ფხვნილების რეკლამაში როა, ხომ გახსოვთ? უტიფარი მიღწე ფარმერი კი თავისას უბერავს რადიოში: „თუ ძაღ-ლიდან მიწერია გადმოყარდნა, ნეტავ დაცემა დიდხანს გაგრძელდეს“.

ბოლო სარეკლამო პაუზა

მალე შეხვედრამდე

***

კაცი მარტოა და ცარიელ ბინაში იატაკზე ზის. შენელებული ფლეშბეკი (მე-თეთრი): ჩანან სასამართლო აღმასრულებლები, რომ-

ლებიც ქონების აღსაწერად არიან მოსულები. ოჯახური სკანდალი. ცოლი გადის და კარს გაიჯახუნებს. ჩანს, რომ კაცს უკვე აღარაფერი არა აქვს.

უცებ კამერა კაცს მსხვილი პლანიით იღებს. იგი კამერას სას-ოწარკვეთილი უყურებს. ისმის ხმა კადრს მიღმა: „ციომა მიგატო-ვით? ერთი ვეროც კი აღარ გაქვით? შეუხედავი და იდიოტი ხართ? არ იღარდოთ, ორიოდ წამში შეიძლება ვეკლაფერი მოგვარდეს“. კაცი ინტერესით უსმენს ამ ხმას. შემდეგ ნაღვლიანად იქნებს თავს. უცებ ჯიბიდან რევილვერს იღებს და ლულას საფეთქელზე იღებს. ისევ ისმის ხმა: „მოკვდე — ეს ნიშნავს, გახდე ისეთივე თავისუფალი, როგორიც დაბადებამდე იყავი“. კაცი ტყვიას მიიჭედებს, თავის ქალა უსკდება, ტვინი კედლებს ესხმება. მაგრამ ის ჯერ კიდევ ცოცხალია, იატაკზე იკრუნჩხება, მთელი სახე სისხლით აქვს დაფარული. კამერა მის პირს უახლოვდება. კაცი ჩურჩულებს:

„— გმადლობ, სიკვდილო“.

აღარ ინძრევა, ღია თვალები ჭერზე დარჩა მიშტერებული. კადრს მიღმა ხმა ასკენის: „გაუშინაურდი სიკვდილს: მოიკალი თავი! თვით-მკვლელობა გაძლევს საშუალებას, შეწყვიტო სიცოცხლე და მასთან ერთად ბოლო მოუღო ვეკლა პრობლემას“.

ფინალური სლოგანი სიფ-ის ლოგოტიპით: „წერტილი დაუსვი ნერვიულობას: სიკვდილი სიცოცხლის შედეგია“.

შემდეგ მოჰყვება ტიტრები:

„საფრანგეთის თვითმკვლელთა ფედერაციის (სიფ) შეკვეთით“.

ფინალური სლოგანების სხვა ვარიანტები:

„სიკვდილი მოდამია“.

„არავითარი სიცოცხლე, მთავარია სამარე“.

„სიცოცხლე? შეეშვი, დაუტოვე მეგობრებს“.

L

„— არა-მეთქი! კოლეჯში რომ შევალ, ადარავითარი გასასიერებელი ადგილები აღარ იქნება. კარგად დაუფიქრდი. მაშინ ვველაფერი შეიცვლება. უნდა აუცილებლად ჩემოდნები და ბარგი-ბარხანა და ლიფტით უნდა დავემართო ველოსს უნდა დაეურჯოთ და გამოვეშვიდობოთ მერე საცა მივალთ, ყოველი სასტუმროდან ღია ბარათები უნდა ვვზავნოთ მე სამსახურში უნდა მოვეწყო სადმე და ფული ვზვეტო. ან მანქანით ვივლი სამსახურში, ან მედიკონაჯენიუს ავტობუსით ვაზეთებს წაუკითხავ, თან სულ ბრიჯის თამაშში ვიქნები გართული, საღამოობით კი კინოში ვივლი. რაც ბითურული მოკლემეტრაჟიანი ფილმები და ქრონიკები გამოვა, ვველაფერს ვნახავ ქრონიკები, ღმერთი ჩემო, ჯერ დოღს აჩვენებენ, აჯერ ქალი შამპანურის ბოთლს ესერის გემს, მერე შიმპანზეს მარჯალს ჩააცვამენ და ველოსიკედზე შესვამენ. არა, ვველაფერი შეიცვლება. შენ კი არ გესმის ჩემი“.

ჯერომ სელინჯერი, „თამაში ჭკუის ვანაში“, 1951
(ვახტანგ ჭელიძის თარგმანი)

არა, ისინი არ მომკვდარან. კუნძულზე არიან, სუნთქავენ და სიცოცხლით ტკბებიან. მარკ მარონიე და სოფი, ცოტა არ იყოს სასაცილოები არიან, მაგრამ ეს მათ სულაც არ ადარდებთ ისინი კი არ უნდა გაკიცხო, არამედ ვველაფერში სიცოცხლის სიხარული უნდა დაადანაშაულო. ბოლოს და ბოლოს, ერთმანეთი შეუყვარდათ საერთოდ ასე ხდება: როდესაც სექსი აქვთ, ბოლოს გრძნობაც უნდებათ მათ სენეგალი დატოვეს და ქოხს შეაფარეს თავი. ქოხი კი ისეთ კუნძულზე იყო, სადაც არ არსებობდა არც ტელევიზორი, არც რადიო, არც დისკოთეკა, არც კონდიციონერული ჰაერი, არც ლუდის ქილები, არც არაუინ და არც არაფერი მათ გარდა. ადგილობრივი მეთევზეების მიერ დაჭერილ თევზს წვავენ, ჭამენ ბრინჯს და ქოქოსს, თუთრი ღრუბლების ქვეშ რომიანი პუნშით თვრებიან. სენეგალის პლაჟზე არაუინს შეხვედრიან გარდა ერთი სიმპათიური ამერიკელისა. ალბათ ხვდებით რომ სოფი და მარკი შშენიერად არიან. ვველაფერი მიატოვეს, გაიქც-

ნენ და მოგებულებიც დარჩნენ. ახლა კი ჩუმ-ჩუმად აქ დარჩენილებს დასცინიან. ვვენი მერე იმ ამერიკელმა მოკლა.

ახალგაზრდებმა, რომლებიც მანქანებს წვავენ, კარგად გაუგეს ამ საზოგადოებას. ისინი იმიტომ კი არ წვავენ მანქანებს, რომ მათი ყიდვა არ შეუძლიათ არამედ იმიტომ, რომ ყიდვის სურვილი არ გაუჩნდეთ.

რა საყვარლები არიან მარკი და სოფი. მართლაც რომ უხდებათ იმ სულელური სერიალის გმირების სახელები.

მოჩვენებათა კუნძული კაიმანის არქიპელაგზეა. მაინც როგორ მოხვდნენ იქ? ამერიკელს მაიკი ერქვა, თუმცა, მის სახელს რა მნიშვნელობა აქვს, სიმართლეს ხომ მაინც არ იტყვია. უხეში ნაკეთები პიონდა და ფოტოგრაფ პიტერ ბერდს ჰგავდა. მარკს და სოფის იგი გაეცნო, როგორც ეფ-ეს-ბეს ყოფილი თანამშრომელი. ისინი სალიში, სასტუმრო „საენის“ პლაჟზე დაახლოვდნენ. რამდენჯერმე ერთად დალიეს და წველიმა ახალგაზრდობის თავისი მდგომარეობა გააცნო: მარკის მიერ კომპანიის ფულის მოტყბა, სამსახურიდან მოსალოდნელი გათავისუფლება, სოფის ორსულობა და თავიანთი სურვილიც გაანდეს, — სურვილი ვველასა და ვველაფერის მიტოვებისა. მაიკმა ურჩია, სამუდამოდ გამქრალიყვნენ, ვითომ დაიხოცნენ და ამგვარად ეშველათ თავისთვის. ამერიკელი კარგად იცნობდა ასეთი მაქინაციების პროცედურებს: ეფ-ეს-ბეში ყოფნისას მას ვვლებოდა იმ მაფიოზების გადამალვა, რომელთაც დანაშაული მოინანიეს. მაიკი ამ დანაშაულების დაფარვის დიდი სპეციალისტი იყო: აკეთებინებდა პლასტიკურ ოპერაციებს, უცვლიდა გვარ-სახელს. უთითხნიდა ვალბ დოკუმენტებს და მათი მომავალი ცხოვრებისთვის გადაკარგულ, უსაფრთხო ადგილებს პოულობდა. ახლაც გადაწვეიჭა ამ შემთხვევით ესარგებლა, კერძო კლიენტებისთვის თავისი მდიდარი გამოცდილებით ეშველა და თვითონაც ფული გაეკეთებინა. მხოლოდ ერთი პირობა წაუყენა: არასოდეს საშობლოში არ უნდა დაბრუნებულიყვნენ. მარკისა და სოფის „მოსაკლავად“ მას დასჭირდა მხოლოდ მინიპოლაროიდი, ამერიკის მოქალაქეობის ნამდვილი პასპორტები და დიდი რაოდენობით ოფიციალური ბეჭდები. ამგვარად, მარკი და სოფი გახდნენ პატრიკ და ქეროლაინ ბერნპეები.

როდესაც ადამიანებს დაეინებთ ვუპეორებთ, რომ მათ სიცოცხლეს აზრი არა აქვს, რაღაც მომენტში ისინი მიდიან, აქეთ-იქით აყვდებიან და ცოფიანებთით იღრინებიან. არაფრით არ უნდათ იმის

დაჯერება, რომ მათი არსებობა სრულიად უაზროა. როდესაც ამაზე დაფიქრდები, მართლაც ძნელია დაიჯერო, რომ არაფრისთვის არ დაბადებულხარ, დაიბადე მხოლოდ იმისთვის, რომ მერე მომკვდარი-ყავი. ეს არის და ეს. ამის მერე აღარ არის გასაკვირი, რომ დელამიწის ყველა მცხოვრები მეტ-ნაკლებად გარეკილია.

რა არის ბედნიერება? ბედნიერებაა თეთრი ქვიშა, ლურჯი და მარილიანი ზღვა, როგორც Perrier-ის წყლის რეკლამაშია: „წყალი, პაერი, სიცოცხლე“. ბედნიერებაა აღმოჩნდე Perrier-ის ან Pacific-ის სარეკლამო ბანერებზე, ხომ გახსოვთ შიშველი ფეხი აქაფებული ზღვიდან რომ გამოდის და მერე გაფარვარებულ პონტონზე¹ შრება. მარკი და სოფი რეკლამებს აკეთებდნენ. დღევანდელი პატრიკი და ქეროლაინი თვითონ წარმოადგენენ უკვე რეკლამას. გადაწვეიტეს ცხოვრება თავიანთ ერთ-ერთ ქმნილებაში დაესრულებინათ, დასგავსებოდნენ გარუჯულ სტერეოტიპს, Voici-ს გარეკანს, „მგერულეტის“ სარეკლამო რგოლს გოგრის ხის ვერანდით ფზოტიკურ ფონზე, Club med-ის აფიშის პრიალა სურათს გარშემო თეთრი არშიით.

2.

სცენარი:

პატრიკი ჯერ კიდევ ახალგაზრდა და ლამაზია. ზღვაზე მორტორიანი ნავით დაქრის. ეს როლი შეიძლება მარკ მარიონემ შეასრულოს. გაქანებული ნავიდან ხტება და პლაჟისკენ ცურვით მიაპობს ზღვას. მის შესახვედრად ულამაზესი ქალი მოემართება. ხელში მშვენიერი, მოლიმარი ჩვილი უჭირავს. პატრიკი ნაპირზე გამოდის და ქალისკენ მიდბის. ისმის გაბრიელ იარედის ამდელღებელი მუსიკა. ქალის როლი შეიძლება შეასრულოს სოფიმ, ოქტავის ვოფილმა საყვარელმა. ისინი ერთმანეთს ეხვევიან, ბუშვს მადლა, მოწმენდილი ლურჯი ცისკენ სწევენ. ამ დროს მათ ზემოთ პიდროთვითმფრინავი გადაიფრენს. მსხვილი პლანი წვეილზე გადადის. მათი სახეები გაკვირვებას გამოხატავს. ბუშვი აღფრთოვანებული იცინის. კადრში ისევ თვითმფრინავია (ახლა უკვე ჩანს, რომ იგი კომპანია Canadair-ის საკუთრებაა) და ნათელი ხდება, რატომ გაუზარდათ მისი გამოჩენა: პიდროპლანი ერთ ფრთაზე დგე-

¹ პონტონი (ფრ.) — ბრტყელძირიანი ნავი, რომელსაც იყენებენ დროებითი ხიდის ან რაიმე ნაკებობის საყრდენად წყალზე.

ბა და მათ ზემოდან გადმოაყრის 50 ტონა ფერად-ფერად კანფეტებს. სიერცეს მუსიკა იპრობს (აგუწით ხმა მიკშირების დროს); შენელებული კადრი, კამერა უკან იხვეს, საერთო პლანი. მაყურებელს ცრემლი უნდა მოადგეს ამ უზადლო სილამაზის დანახვაზე: მოყვარული წვეილი, საუცხოო პეიზაჟი, უძანკო ბუშვი, წითელი, ვეითელი, მწვანე, ლურჯი და თეთრი კანფეტების წვიმა. ჩანს, ისინი იმყოფებიან უკაცრიელ კუნძულზე, ქოქოსის პალმებითა და თეთრქვიშიანი პლაჟით.

ტიტრები (არჩვეით):

„ბედნიერება უბედურების მარცხია“.

„ბედნიერებას უბედურება არ მოაქვს“.

„ბედნიერება მხოლოდ „ნესტლეს“ არ ეკუთვნის“.

„ბედნიერებაზე კარგი არაფერია, ბედნიერება კარგი კი არა, საუკეთესოა“.

3.

რა ლამაზი და სრულყოფილია მათი გარეგნობა! ცხოვრობენ კაი-მანის არქიპელაგის კერბო, წყნარ კუნძულზე და ერთმანეთის სიყვარულით ტკებებიან. მოჩვენებათა კუნძული არც ერთ გეოგრაფიულ რუკაზე არ არის აღნიშნული. პატრიკი და ქეროლაინი დღეებს ზღვის, ცისა და ბუშვის ყურებაში ატარებენ. ბუშვი კი ზღვასა და დედას შესციცინებს. ხეებს მარკები არ არტყვია. პალმას არ აკრავს წარწერა „ქოქოსი“. ქეროლაინმა და პატრიკმა იპოვეს ჯოჯოხეთიდან გამოსავალი და ახლა ბედნიერები არიან: სიჩუმეს უსმენენ და დროის უმეტეს ნაწილს პამაკში ატარებენ.

— მე კი არ ვუვლი ჩემს გოგონას, — ამბობს ქეროლაინი, — არამედ ის მეღის მე.

მათ სჯერათ ამ სამყაროსი, ვინაიდან მიაჩნიათ, რომ ისინი ამ სამყაროს აღარ ეკუთვნიან. ამქვეყნიური ამბები არაფერს ნიშნავს ამქვეყნიურ ცხოვრებასთან შედარებით ბოლოს და ბოლოს, მათ გაიგეს რა არის სიყვარული. ჯერ თავიანთ შეილს უყურებენ, მერე ერთმანეთს შეხედავენ, მერე ისევ ბუშვს და ასე დაუსრულებლად. გოგონა პელიკანების ყურებით ერთობა. ისინი სხვას არაფერს აკეთებენ და ასე გადის საათები, დღეები, კვირები. შეიძლება ასე ხანგრძლივად პამაკში წოლით წელი აგტკედეს, მაგრამ ვისაც ასეთი ცხოვრება არ უკვია, ნამდვილად შესაცოდიან.

— მე იმიტომ წამოვედი, რომ იქ უკვე ყველაფერი გაუკეთო.

— რას ამბობ?

— მე იმიტომ წამოვედი, რომ იქ უკვე აღარ შემუშლო გაძლება.

სადაც შორს, კარიბის ზღვაში, კუბასა და პონდურასს შორის, დმერთმა ერთი პეშვი მიწა მოაფრქვია. ამ მიწას კაიმანის კუნძულები ჰქვია. იქ მხოლოდ პატარა თვითმფრინავით შეიძლება მოხვედრა. პატარა კაიმანის აეროპორტის საფრენი ბილიკი ამ კუნძულის ერთადერთ ტრასას კვეთს. იგუანებს თუ არ ჩაეთვლით, სოფელში 110 მცხოვრებია. ხოლო დიდ კაიმანზე 600 საფინანსო დაწესებულებაა ნომრიანი ანგარიშებით. კაიმანის კუნძულები ბრიტანეთის კოლონიაა ავტონომიური მართვის უფლებით არქაეულაგზე დარეგისტრირებულია 35000 ოფშორული ფირმა. მოჩვენებათა კუნძულზე მხოლოდ ტექსპიროვით შეიძლება მოხვდეთ (მაიკმა ისინი ბოლომდე მიიყვანა).

ისინი აქ თავს კარგად იგრძნობენ, თუმცა უკვე მშვენიერად არიან: ქოქოსის კაკლები, ვანილიანი რომი, თაფლი, სხვადასხვა სურნელოვანი სანელებელი, მარილიანი ზღვის ჰაერი, კლუინ კლანის Obsession-ი, პაშიში და გამჭვირვალე წვიმის ფარდა საღამოობით.. და კიდევ, ყვეილები და ოფლის სურნელი.

— მე ესვამ შენი ტუნების სისველეს, ვლოკე შენს კბილებს, ვწუწნი შენს ენას, ვისუნთქე შენს ოხვრას და ველაპე შენს კეილს.

მილიონი ვერო ნაღდი ფულით მაიკმა ყველაფერი მოაგვარა: პატრიკისა და ქეროლანის ყალბი ფერფლი პარიზში გაგზავნა, სოფის გამოსათხუარი მელი შეადგინა, შვეიცარიის ბანკში პატრიკის ანგარიშებიდან თანხა მოხსნა. საერთოდ, მაიკი თავის კლიენტებს Escape Complex Castaneda-ში აგზავნიდა, სასტუმროში, სადაც მუდამ კარგი ამინდია. ამ კომპლექსში შედის პალისანდრისა და გოგრის ხის მრავალი ბუნგალო, რომლებიც ჩინური ვარდისა და ნუშის დაბურულ ტყეშია მიმოფანტული.

ისინი ლურწმის პატარა, ხიმიანებზე შემდგარ ქოხში დასახლდნენ ცისფერი ტბის პირას. საღამოობით, სეირნობისას იქ მცხოვრებ სხვა ვითომ მიცვალებულებს ხედებიან: მოძღვრელები კლოდ ფრანსუა (62 წლის) და ელვის პრესლი (66 წლის) უსმენენ, როგორ ქმნიან სიმღერებს კურტ კობეინი* (34 წლის) და ჯიმი ჰენდრიქსი (59 წლის); ყოფილი პრემიერ-მინისტრი პიერ ბერგოული (76 წლის) ფრანსუა დე გროსუვრთან (81 წლის) მუსაიფობს; მწერალი რომენ გარი* (87

წლის) ხელიხელჩაკიდებული დასეირნობს თავის ცოლთან ჟანა სე-ბერგთან (63 წლის) ერთად; პუბლიცისტი ფილიპ მიშელი (61 წლის) ჩოგბურთის ეთამაშება მიშელ ბურჟეს (54 წლის); არნო დე როსნე* (55 წლის) სერფინგში ამცადინებს ალენ კოლას* (58 წლის); ჯონ კენედი უმცროსი (41 წლის) მკვლავგაყრილი მიუყვება მამამისს, ჯონ ფიცჯერალდ კენედის (84 წლის) და მსახიობ მერილინ მონროს (75 წლის).

როდესაც მსუბუქი ზღვაური პალმის ხეებს გიგანტურ მარაოებად აქცევს, პატრიკი და ქეროლანინი ფორთოხლის წვეს მიირთმევენ სერე გენსბურგთან* (73 წლის) და ანტუან ბლონდენტან (79 წლის) ერთად, რომლებიც კუნძულს მეორე მხარეს ბამბუკის ერთ ქოხში ცხოვრობენ. ქოხს პალმის ფოთლების სახურავი აქვს. აქვე ცხოვრობენ კლაუს კინსკი (75 წლის) და ჩარლზ ბუკოვსკი (81 წლის). ექიმი-ფსიქოდელისტი კარლოს კასტანედა (დაახლოებით 61 წლის), თანადამფუძნებელი (აქ განსვენებულ პაბლო ესკობართან ერთად) სასტუმრო Escape Complex-ისა, რომელიც მის სახელს ატარებს, მიერთმევენ პალუცინოგენ ბალახს (პეიოტლს) ჟან ესტამის* (63 წლის) საზოგადოებაში, თან ეცნობა ბირჟის მიმდინარე მონაცემებს, რომლებიც დაკავშირებულია მოჩვენებების კუნძულის კაპიტალთან. საიდუმლო კუნძული სინამდვილეში თვითდაფინანსებაზე მყოფი ორგანიზაციაა, რომელიც მისი მცხოვრებლების (იქ შესასვლელი ბილეთის ფასი 3 მილიონი ამერიკული დოლარია) კაპიტალის პროცენტებით არსებობს. ექიმების მთელი გუნდი, გენური ინჟინერიის სპეციალისტები, ბიონიკის ქირურგები ყველაფერს აკეთებენ იმისათვის, რომ კუნძულის ყველა მცხოვრების სიცოცხლე 120 წელზე ნაკლები ხანგრძლივობისა არ იყოს. მოჩვენებათა კუნძულის ყველა მკვიდრი ოფიციალურად მკვდარია, გარდა პოლ მაკარტნისა (ნამდვილისა) და გი ბედოსი (სასაცილოსი) — ესენი კუნძულზე ცხოვრობენ უკვე ათი წელია და „დიდ მიწაზე“ ორეულებით არიან შეცვლილები; მესამე გამონაკლისია ინგლისელი რომანისტი სალმან რუსდი. მაგრამ ეს სულაც არ არის საბაბი იმისათვის, რომ თავს დაბერების უფლება მისცენ. პლასტიკური ოპერაციები, კანის გადანერგვა, ლიფტინგი, იმპლანტაციები და სილიკონის შემხაპუნება, ისევე, როგორც სხვა ყველაფერი, უფასოდ უკეთდებათ ამიტომაც, ვერაფრით იტყვიით რომი შნაიდერზე, რომ იგი 63 წლისაა, როდესაც „აუზში“ თავის

პარტნიორ 74 წლის შორის რონეს* ან 57 წლის კოლუმს ესაუბრება. აქ არიან აგრეთვე დიანა სპენსერი და დოდი ალ-ფაიედი, შესაბამისად 40 და 46 წლისები.

ისინი მშვიდად ატარებენ დღეებს ამ მილიარდერების დასასვენებელ სახლში, სადაც სასტიკად აკრძალულია ტელევიზორი, ტელეფონი, ინტერნეტი და გარე სამყაროსთან კომუნიკაციის სხვა საშუალებანი. ყოველთვე პლანზურ ეკრანებზე, რომლებიც დამონტაჟებულია ყველა ბუნგალოში, ავტომატურად იტვირთება ინფორმაცია მსოფლიო ლიტერატურის, მუსიკისა და კინემატოგრაფიის სფეროში 10000 მთავარი სახლის შესახებ. ორივე სქესის მემკვიდრეები (დაქორწინებულები ერთი წლით) მზად არიან, ყოველ წუთს დააკმაყოფილონ კუნძულის ყველა მცხოვრების ნებისმიერი ეროტიკული სურვილი.

ერთი-ორი წუთით რომ დაფიქრდეთ, გასაკვირი გახდება, რომ ორივემან ჩვენს გაბითურებას ცდილობენ: აქ გვეუბნებიან, სხვა არაფრის პერსპექტივა არ გქონდათ და კუნძულზე იმიტომ მოხვდით. იქაც არანაკლები სისულელით გვიტყვიან თაგს: ანგელოზებით გარშემორტყმული წვერიანი ღმერთი, წარღვნაო, ადამი და ვეო, რომლებიც ისეთივე ბოდვია, როგორც „დიდი აფეთქება“ და დინოზავრები.

პატრიკი და ქეროლანინი ფირუზისფერი ზღვის ნაპირას სხედან და სვამენ. დაბურული ღიანების ქვეშ ანანასის წვეწვს წრუპავენ; მათ გარშემო ხელისგულისოდენა პეპლები დაფარფატებენ. ყოველ დღით, კარის წინ, ჩაღის საფენზე Hermes-ის ლამაზ ყუთში ჩაწყობილი ამქვეყნად არსებული ყველა ნარკოტიკი ხედებათ მაგრამ ყოველდღე არ მოიხმარენ მათ ზოგჯერ დღეები ისე გაივლის, რომ არც კაიფობენ, არც ჯგუფურ სექსში მონაწილეობენ და არც მონებს აწვალავენ. ქეროლანინმა ულტრათანამედროვე კლინიკაში იმშობიარა მოჩვენებათა კუნძულზე. სხვათა შორის, კლინიკას „ჰემინგუეის პოს-პიტალი“ ჰქვია (მინიშნება ამერიკელი მწერლის ვითომ გარდაცვალებაზე კენიაში, 1954 წელს).

მალე ქვეყნებს ფირმები შეცვლიან. ჩვენ ამა თუ იმ ქვეყნის მოქალაქეები კი აღარ ვიქნებით, არამედ საგაჭრო ნიშნების მცხოვრებლები: მაკროსოფტში ან მაკონალდსონში ვიცხოვრებთ ან სულაც კლუბინკლანტები ან პრადელები გახდებით.

მათ ხამი ტილოს სამოსი აცვიათ სიკვდილისა და შესაბამისად, დროის დარდიც მოშორებული აქვთ იმ სამყაროში, რომელიც მიატოვეს, ვედარავენ დადებს ფსონს მათზე. ისინი სწავლობენ თავისუფლებას, როგორც იესო ქრისტე, როცა ჯვარცმოდან 3 დღის შემდეგ აღდგა და იძულებული გახდა, რეალობას შეეუბნა: სიკვდილიც წარმატალია, მხოლოდ სამოთხეა მარადიული. პატრიკი და ქეროლანინი უყურებენ, მათი გოგონა როგორ ელულუნება ძიძას. ბავშვი მაიმუნებს ინტერესით აკვირდება, ფარმაკანგებისა კი ეშინია. ქეროლანინი მშვენიერია და ამით პატრიკიც ბედნიერია. მარადისობა ზეირთცემის რიტმს ერთობება. წითლად და ოქროსფერად აფეხებულ ლერწმებს შორის სხედან და შემწვარ თევზსა და ვანილისსოუსიან ლანგუსტებს შეექცევიან. ჩახსნილი პერანგები და შორტები აცვიათ ერთი საზრუნავი აქვთ მხოლოდ: ფეხისგულები არ დაიწვან გაგარებულ თეთრ ქვიშაზე. საქმეც ერთი აქვთ მზაპი მიიღონ და ზღვის სიძლამე ჩამოიწვიონ. მხოლოდ ერთ რამეს შიშობენ: ბანაობისას ფრთხილად უნდა იყვნენ, რომ წყალქვეშა დინებებმა არ გაიტყუოს და არ დალუპოს — ოღონდ უკვე სინამდვილეში.

4.

როდესაც ისინი განსასჯელთა ბლოკში შეიყვანეს, სასამართლოს თავმჯდომარემ სხდომის დამსწრეთ უბრძანა, დამსხდარიყვნენ, ხოლო ჩარლსა და ოქტავს — ფეხზე მდგარიყვნენ. მათ თავი დახარეს. ბადრაგმა ხელბორკილები მოხსნა, იქაურობა ეკლესია გვერდობდათ კანონთა კრებულების ტექსტებს ზეაწეული ტონით კითხულობდნენ, მოსამართლეებს ანაფორის მსგავსი მოსასხამები ემოსათ მართლმსაჯულების სასახლესა და პარიზის ღვთისმშობლის ტაძარს შორის დიდი განსხვავება არ არის. მხოლოდ ერთი მცირე ნიუანსია: აქ მათ არაფერ შეიწყალეს. ოქტავსა და ჩარლს საამაფო არაფერი აქვთ, მაგრამ მაინც უხარიათ, რომ თამარა ამ ყველაფერს დაუძვრა. პროცესი ღია იყო და მათი პროფესიის უამრავი წარმომადგენელი ესწრებოდა. იგივე ხალხი იყო, ვინც მარონიეს დასაფლავებას ესწრებოდა. ჭკუჭყიანი მინის მიღმა განსასჯელებს შეეძლოთ ყველა იქ მყოფი დაენახათ და დარწმუნებულიყვნენ, რომ ყველაფერი მათ გარეშე გაგრძელდებოდა. ათი წელი მიუსაჯეს, თუმცა საწუწუნო

მაინც არაფერი ჰქონდათ (საბუნდოვანოდ, ფრანგულმა მართლმსაჯულებამ მათ ექსტრადიციასზე უარი თქვა, თორემ ამერიკაში რომ გაესამართლებინათ, ისე შეწყვედნენ ელექტროსკამზე, როგორც სოსისებს გრილზე Herta-ს სარეკლამო რგოლში).

...მაიკროსოფტი. მაინც სადამდე აპირებთ წასვლას? — საკნის ჭერზე ჩამოკიდებულ ტელევიზორში რეკლამას ვუყურებ და მელმობა. ახლა ეს ყველაფერი ისე შორსაა... ისინი კი ყველაფერს ძველებურად აგრძელებენ და კიდევ დიდხანს გააგრძელებენ. მღერიან, იცინიან, ცეკვავენ დაცემამდე. ოღონდ უჩემოდ. განუწყვეტლად ვახელებ. ტუბერკულოზი ავიკიდე (ეს დაავადება ისევ მოძრავლად, განსაკუთრებით პატიმრებში).

ყველაფერი დროებითია და ყველაფერი იყიდება, გარდა ოქტავისა. რადგან მე აქ ყველაფერი გამოვისყიდე, ამ დამპალ ციხეში. მათ ნება დამრთეს (უშინებულ თანხის გადახდის შემდეგ) საკანში ტელევიზორისთვის მუყურებინა. ვუყურებ ადამიანებს, რომლებიც ჭამენ, მუშაობენ, მანქანებს დააქროლებენ, ერთმანეთი უყვართ, მოგზაურობენ; რომლებსაც სჯერათ რომ ყველაფერი ჯერ კიდევ შესაძლებელია; რომლებიც ბუნდოვანი არიან და ამით არ სარგებლობენ; რომლებიც უბედურები არიან და არაფერს აკეთებენ იმისათვის, რომ თავს უშველონ. ეს უამრავი რამ, რომელსაც ადამიანები იგონებენ იმისათვის, რომ მარტო არ იყვნენ. „ბუნდოვანი ხალხის დანახვაზე გული მერყეა“, — ამბობდა რეიზერთან* სქელი გაიძვერა. ბუნდოვანი ადამიანები (მაგალითად, ჩემი საკნიდან რომ მოჩანს ის სათვალავი ტიპი, რომელიც წვიმაში ავტობუსის განერებაზე დგას და ხელში გამხდარი, წითური ქალის მაჯა ჩაუბლევავს). და საერთოდ, ყველა Happy few¹, გულს კი არ მირევენ, არამედ ისე მაცოფებენ, რომ შურისგან, აღშფოთებისა და უძლოურებისგან ხმამაღლა ვტირი. წარმოვიდგენ სოფის მთვარის ქვეშ, ტუტეები ცვრითა აქვს დანამული. მარონი იდაყვის შიდა მხარეს ეფერება, იქ, სადაც კანი იმდენად ნაზია, რომ მიუხედავად ნაშხურისა, მაინც გამჭვირვალეა. მის დანამულ მხრებზე ვარსკვლავები ირეკლება. ერთ დღეს, როცა ბოლოს და ბოლოს, ჩუბაღდები, წაღალ შორს, გადაკარგულ კუნძულზე, მოვებნი მათ და სერმს დაეანთხე ჩემი შვილის დედის ენაზე. და როდესაც მზე პორიზონტზე გაჩვენა, ჩემს შვილს ვნახავ თუძცა, მე მას უკვე ვხედავ გოგენის სურათის რეპროდუქციასზე,

¹ Happy few (ინგლ.) — ბუნდოვანები.

შარდის სუნით აქითებულ კამერაში. არ ვიცი, რატომ ამოუჭერი ფურნალიდან სურათი „პიროვა“¹ და რატომ გავიკარი საწოლის თავზე. ეს სურათი მოსვენებას არ მძლევს. მე მეფონა, რომ სიკვდილისა შემინოდა, სინამდვილეში კი თურმე სიცოცხლისა მშინებია.

მათ უნდათ ჩემს გოგონას დამაშორონ. ყველაფერი გააკეთეს იმისათვის, რომ შენი დიდი თვალები არ შენახა. როცა ხველება ოდნავ ჩამიწყნარდება და სანამ ისევ არ წამომივლის, შემოდლია ის თვალები წარმოვიდგინო — ორი დიდი, ფართოდ გახულილი შავი ბურთულა, რომელიც სამყაროს აღმოჩენას ცდილობს. ეს ხადისტები კი მთელი დღე ტელევიზორში Evian-ის რეკლამას ატრიალებენ, სადაც სულ პატარებს თავი ესთერ უილიამსად* წარმოუდგენიათ ბავშვები სინქრონულად ცურავენ Bye-Bye-Baby-ს მუსიკაზე. ისინი ჩემს ისედაც გაუბედურებულ ფილტვებს მთლად ბოლოს უღებენ. ბავშვის ორი აუციმციმებელი თვალი ვარდისფერ სახეზე. ხელს მიშლიან, რომ ამ თვალებით დაეგტკე. მრგვალ, პუტკუნა ლოყებს შორის ჩასკუპებული პირი. ორი პატარა ხელი აკანკალებულ ნიკაპზე შეპოტინება. მისი კისრის რძის სუნს ვწნოსავ. ცხვირი მინდა ჩაუყვო ვურებთან თბილ ადგილზე. არ დამაცადეს, რომ შენი დასერილი ტაკუნები გამომეწმინდა. არ დამაცადეს, რომ ცრემლიანი თვალები კოცნით ამომეშრო. არ დამაცადეს, რომ ამქვეყნად ბუნდოვანი მოვლინება მომელოცა. თავი რომ მოიკლა, შენც მოგკლა.

მე შეილი წამართვეს, რომელიც ახლა მოკუნტული წვეს საწოლში და ძილში ლოყებს იფხაჭნის, ჯერ სუნთქვა აჩქარებული აქვს, დაამთქნარებს, მერე უფრო ნელა სუნთქავს, ციციქნა იდაყვები თავქვემ ამოუდვია და მუხლები შეუკეცავს, ჩემი კინოვარსკვლავით წამწამებაპრებილი, ბროწეულისფერტუჩებიანი და ფერმკრთალსახიანი ბაია, ჩემი ლოლიტა გამჭვირვალე კანით, რომლის მიღმაც ქუთუთოებსა და საფეთქლებზე წვრილი ცისფერი მარდვები ჩანს. არ დამაცადეს გამეფონა, როგორ გაიცინებდი, როცა ცხვირზე მოვილიტინებდნენ, შენახა შენი ნიჟარის ფორმის სადაფისფერი ვურები. ამიკრძალეს მცოდნოდა, რომ ქლოე ქვეყნიერების მეორე მხარეს მყოფა. მთელი ცხოვრება, ალბათ, ქალებს იმიტომ დავდევდი, რომ ჩემს გოგონას ვეძებდი. ნაზი კეფა, სულში ჩამძრომი შავი თვალები, დახატული წარბები, თხელი ნაკეთები ალბათ ასე ძლიერ იმიტომ მიყვარდა, რომ

¹ პიროვა — ინდიულების ვიწრო და ვრცელი ნაო.

გული მიგრძობდა, ჩემი გოგონაც ასეთი დაიბადებოდა. მე თუ ასე ძალიან მიყვარდა ქიშქარი, ალბათ იმიტომ, რომ შენს ხაჯერდოვან კანს წინასწარ შეეჩვეოდი. საღამოობით სახლიდანაც იმიტომ გავდიოდი, რომ მერე მოგვიანებით შენს საწოლთან დამის თვა არ გამჭირვებოდა.

ქ. ნეტავ ახლა ციხეში ჩემ მაგერად ჩემი ორეული მაწანწალა ივდეს. ახლა ის რომ ჩემს ბინძურ საკანში ღპებოდეს, მე კი შეშეძლოს წავსულიყავი — გაიგეთ? — წავსულიყავი! — რა დიდი სიამოვნებით დაუეთმობდი ადგილს და ის ძალიანაც ბუნებურად ჩათვლიდა თავს: კვებაც ექნებოდა და თავზე ჭეროც. მე კი ქვეყნიერების დასალიერში ბუნებურებას მოეპოვებდი. ასეთი გაცვლით ვველა მოგებულნი დარჩებოდა. მაგრამ მე მგონი, სულ გაურეკე, სად წაყიდოდი ამ ჩემი დახურული ფილტვებით

ამგვარად, დაუმთავრე ჩემი წიგნი და მისი ფასია 99 ფრანკი. რა იდიოტობაა: ზუსტად ახლა მომივიდა თავში „მფრეულეტიისთვის“ ვველაზე მაგარი ტიტრი — „ნუ იქნებით ერთდროულად ლამაზი და სულელი“. ახლა ჟაკ ბრელის* სიმღერის საეტიორო უფლებების შესყიდვალა იქნება საჭირო და იმ ადგილის ამოღება, თეგანწირული რომ დამუის: „ლამაზი და სულელი ერთდროულად“. შემდეგ ამ მონაკვეთს კადრს მიღმა ხმას დაადებ და გამოვა „მფრეულეტი“ — ნუ იქნებით ერთდროულად ლამაზი და სულელი“. მართლაც, მაგარი გამოვიდოდა! ერთი სიტყვით, დომხალია, რა!

ჩემი საკნის ერთადერთი ფანჯარა თავისი გისოსებით ძალიან ჰგავს შტრიხკოდს.

ტელევიზორში ჯგუფ Les Enjoies კონცერტის ჩანაწერს გადმოსცემენ. ჟან-ჟაკ გოლდმანი, ფრანსის კაბრელი, ზაზი და კიდევ სხვები ხმაშეწყობილად მღერიან: „წამიყვანე ქვეყნის დასალიერს / ჯადოსნურ ოცნებათა მხარეში, / იქ, მზისქვეშ აღარ გადამქანცავს / დარდი და ტყეფილის თარეში“.

ველა ამ მკვლელმა, რომლებიც ჩემს სართულზე მთელი დღე ღრიალებენ, ვვირიან, გმინავენ, კრუსუნებენ, სულიერად გამტეხა. კარგი იქნებოდა, ჯერ ტვინი გაენძრიათ კარგად და მერე დაუბოცათ ხალხი. ჩარლი გუშინ თავისივე სისხლის გუბეში იპოვეს მკვდარი, ვენები „სოპიკის“ სარდინის გატეხილი ქილით ჰქონდა გადაჭრილი. ამ დამთხვეულს საიდანღაც ვებკამერა დაუთრევა და საკუთარი თვით-მკვლევლობის სცენა ინტერნეტით გაუშვია, ასე ვთქვათ, პირდაპირი

ეთერთ მთავარი ის არის, რომ თამარას ვერ მიაგნეს. ძალიან მიხარია, რომ თავს უშველა. ვველას დაღუპვა მოახერხეს თამარას გარდა.

მე კი ჩემს VIPLსკნის (მარტო ვარ, ტელევიზორიც მაქვს, წიგნებიც; არა უშავს, გაძლებს კაცი, მიუხედავად იმისა, რომ ფსელის სუნი დგას და პირდაპირ ფილტვებს ვახველებ) კედელზე სკოჩით გოგენის „პიროგა“ მივაკარი. ეს სურათი 1896 წლითა დათარიღებული და სანქტ-პეტერბურგის ერმიტაჟში გამოფენილი სერგეი შჩუკინის კოლექციის ნაწილია. მთელი დღე ამ სურათის წინ ვახველებ: მამაკაცი და მისი ცოლ-შვილი წყნარად წამოწოლილან თავიანთი პიროგის გვერდით პოლინეზიურ პლაჟზე.

თავის ერთ-ერთ ბოლო წერილში გოგენი წერდა:

„მე ველური ვარ“.

უბრალოდ, მჭირდება დაეიჯერო, რომ ციხეში კი არა ვარ, არამედ ამქვეყნიურობას განვერიდე. ბერებიც ხომ კვლიებში ცალ-ცალკე ცხოვრობენ.

უეფურებ „პიროგას“ ამ იდილიურ სცენას, წვეილს, მათ შვილს. გოგენმა უკანა პლანზე წითელი მზის ჩასვლა დახატა, გვერებათ ატომური ამოფრეკვეის სოკაო. და მე მათკენ მივცურავ, პიროგაში ვხტები, კუნძულზე უნდა მივიდე მათთან, ისინი აუცილებლად შემეყვარებენ, პლაჟისკენ კროლით მივაპობ ტალღებს, თევზ-მთაგრეებს ვეჯახები; ვიპოვი მათ და მერე ვველანი ერთად დაეკავდებით სექსით, თამარა სოფისთან, დიულერი მარონიესთან, მე ვველაფერს გადავლახავ, ისინი საზოგადოებას გაექცენენ, ჩვენ ახალი ყაიდის ოჯახს ჩამოყვავალიბებთ, ოთხს ერთად გვექნება სექსი. ქლოეს ფეხებს დაუკოცნი, თანაც ისეთი ციციქნა ფეხები აქვს, რომ მუჭში ჩამეტევა; აი, ნახავ, მართლა მივალ მათთან აჩრდილთა კუნძულზე, ხომ გვერათ ჩემი? მე, რა თქმა უნდა, ვიცი, რომ ჭკუაზე არა ვარ, მაგრამ მაინც მივცურავ ზღვაში, წყალი მველაპება, ვიძირები, ისე კარგად ვგრძნობ თავს... გოგენის მზის ჩასვლა ჰგავს ბირთვულ აფეთქებას.

5.

მოჩვენებათა კუნძულზე რამდენიმე თვემ გაიარა. უკვე მობეზრდათ მკვლრებად ვოფნა. უკვე ეჩვენებათ, რომ დარდი მხენე უფრო ძნელი გადასატანია. კარგმა სმა-ჭამამ უკვე აწყინათ უაზროდ არსებობენ

ცენარეთა სამყაროში. როდესაც კარგ ფორმაში არიან, ჯგუფურ აქქსში ერთვებიან: ქეროლაინი მინეტს უკეთებს რიერ ფენიქსს მაძინ, როდესაც პატრიკი აირტონ სენას* ხმარობს. კუნძულის ყველა ბინადარი ერთმანეთთან ეძიებო, მიდის საერთო-სახალხო მინეტია, აქერძის ლოკვა, კლიტორის სრესა, ერთმანეთს სახეში თესლს ასხა-ბენ, ქვემოთ ბჭევს უწნავენ, ბუბუებს უშოლტავენ, იქვე ფსამენ და იხარულით და შვებით ანძრევენ.

მაგრამ დრო გადის და ეს მრავალფეროვანი სექსიც ბეზრდებათ მ დროს იწყებენ ჩოგბურთის თამაშს, ტბაში წყალქვეშ ნადირობენ, დასრიალებენ წყლის თხილამურებით თამაშობენ პინგ-პონგს, ერთ-სანეთს ეჯიბრებიან, ვინ უფრო მეტ Dom Perignon-ს დალევს; ის კი რადა, გუშინ საღამოს, ქეროლაინმა თვითონ გააუთოვა პატრიკის საისურები. ეს უკანასკნელი ძალიან ააღელვა იმის დანახვამ, რომ ქეროლაინმა მოსამსახურეს კი არ დააჯალა ეს საქმე, არამედ თვითონ ამოავლო ხელი საუთოებელ ფიცარს. პატრიკს არ ეგონა, თუ მასზე სე იმოქმედებდა ცხოვრებისეული, ჩვეულებრივი უბრალოებისკენ იბრუნება. ისინი ხშირად გადიან რელაქსაციის პროცედურებს სენ-ორული იზოლაციის კამერებში ან ცხელი წყლით სახე მატრასე-ზე; ხანდახან კი არომათურაპიული მასაჟების სეანსებს იტარებენ.

თანამედროვე სამყაროს ალტერნატივა არა აქვს.

ლაჟვარდი, ლაჟვარდი და ისევ ლაჟვარდი. მათ უკვე გადააჭარბეს ლაჟვარდის ყოველნაირ დოზას. უკვე უჭირთ ამ სამოთხის მონღლება. წინათოდ დაყრილან ტილოს შეზღონგებსა და „ემანუელას“ სტილის აყარბლებში, რომლებიც ტრაკს ფხაჭნის. აუზში მაღალანაზღაურე-ბადი ნიმფები: მონა, ტანია და ლოლა ჭეუმპალაობენ. მათ გაპარსულ ვერლებს დროდადრო სამი ჭაბუკი ეუფლება. ისინი პირქუშები და იპიანები გახდნენ. იმდენს ჭამენ, რომ სიმსუქნისგან უკვე ფორმა აკარგეს. გრძელი შორტების ზემოდან გადმოკიდებული მუცლები ამის უკვე მუცლებამდე სწვდებათ ღიპი ღორმუცელას პირველი მშვებია. მზედეთ ერთი ამ გაზულუქებულ იდიოტებს, რომლებიც ავიანთი სულმოკლეობის გამო ალკოპოლიკები გამხდარან. სი-მძღრისაგან კმაყოფილ სიფათებზე ქონი მოსდებიათ „ლამბადას“ ეკვავენ დაუსჯელობის სრული შვგომნებით ისინი განერიდნენ ად-მიანებს, რომელთაც უფრო ნაკლები მნიშვნელობა აქვს მათთვის, ადრე ყვეილებსა და ზღვაში ჩამდინარე მდინარეებს. უსმენენ კალი-

ფორნიულ რეგის. ტრიუფლებსა და ხიზილალას უკვე ძალიანძალად შეექცვიან. თავიანთი შვილივით პუტკუნები გახდნენ. ქეროლაინი ბეშვს უვლის, პატრიკი ბალში ჩხირკვდელაობს, გოგონა თავისთვის დულუნებს. ბედნიერებასაც აქვს თავისი ნაბახუსევი.

1998 წელს თითოეული ფრანგული ოჯახი კვირაში დაახლოებით 640 ფრანკს ხარჯავდა კვებაზე. Coca-Cola მსოფლიოში ერთი საათის განმავლობაში 1 მილიონ ქილას ვიდის. ვეროპაში 20 მილიონი უმუ-შვარია.

მათ მოენატრათ განუთები, ტელევიზორი, მღელვარე და აჩქარებუ-ლი ცხოვრების ტემპი. ერთმანეთისგან არაფრით განსხვავებული დღე-ბი თბილი გარინდებისა და თრობის სასიამოვნო შვგომნებას უტოვებთ დედამიწაზე წაშში „ბარბის“ ორი თოჯინა იყიდება. პლანეტის 2,8 მილიარდ მცხოვრებს დღეში მხოლოდ 2 დოლარი შემოსავლით უწევს ცხოვრება. მსოფლიოს მოსახლეობის 70%-ს ტელეფონი არა აქვს, ხოლო 50%-მა არც კი იცის, რა არის ელექტროენერგია. მთელი დედამიწის სამხედრო სფეროს ბიუჯეტი 4.000 მილიარდ დოლარს შეადგენს; ეს თანხა კი ორჯერ აღემატება განვითარებადი ქვეყნების საგარეო ვალს.

ქეროლაინი უკვე ხშირად ფიქრობს იმაზე, რომ ამ გარყვნილთა სექტაში ბეშვის აღზრდა საშინელებაა.

— ნუთუ გოგონა აქაურობას თავს ვერასოდეს დაადწევს? მას ხომ სჭირდება დაბინძურებული გარემო, ხმაური, გამონაბოლქვი აირები?

პატრიკი ბამბუკის ტყეში იქარეებს დეპრესიას. ტალღების ხმაუ-რი, ერთ დროს რომ ტკბილად უნანაუბდათ, ახლა უსიამოდ ჩაესძით ვამთა სვლა მათ არ ქება, დრო მათ ზემოთ მიქრის. ფერად-ფერა-დი კოქტეილებით ცდილობენ მიემალონ თრობის სიამეთ მუდმივად თავის ტკივილი აწუხებთ მარილიანი ქარი ხომ მიგრუნის გამოწვე-ვია. წყლის სარკისებური ზედაპირის ბრჭყვიალიც უკვე მომბებზრე-ბლად ერთფეროვანია. ოკვანე მარაზშია გადაყარდნილი.

ბილ გეიტსის პირადი ქონება პორტუგალიის ეროვნულ შემოსავ-ალს უტოლდება. კლაუდია შიფერი კი 30 მილიონი ვეროს მფლო-ბელია. მსოფლიოში 250 მილიონი მცირეწლოვანი საათში რამდენიმე სანტიმად მუშაობს.

უკან, უკან უნდა დაბრუნდნენ! აქაური ჩიტებიც კი მიგრუნით იტან-ჯებიან... პატრიკს მრავალი ახალი იდეა გაუჩნდა, უამრავი პროექტი

და სლოგანი მოიფიქრა, რომლებიც ჯარისკაცებით დარაზმულები მწობრად მიქრან მის გონებაში. მიდიან, მიდიან და მათი ნაკადი არ წყდება. ყველაფერი ახსოვს. ტიპებისთვის ვისაც უყვართ კაი ტიპები, რომლებსაც უყვართ ბოზები, კოკაინი და მაფუთი.

თანამედროვე სამყაროს ალტერნატივა არა აქვს.

ისინი ქორწინდებიან, მერე იყრებიან, მერე ხელმეორედ ქორწინდებიან, აჩენენ შვილებს, მაგრამ მათ შვილებს მოგვიანებით სხვები ზრდიან, შესაბამისად, თვითონაც სხვისი ბავშვების აღზრდით არიან დაკავებული. ყოველდღიურად მსოფლიოს უმდიდრეს ადამიანთა ქონება წამში 500 დოლარით მაინც იზრდება. აისი კი მხოლოდ დაისია აუტორვერსზე. მწუხრი კი კასეტაზე გადახვეული განთიადია. ვარაუდობენ, რომ 2025 წლამდე შეიძლება ცხოველთა არც ერთი სახეობა აღარ დარჩეს დედამიწაზე. ყველა ზღაპარი ასე მთავრდება: „მათი შეეძინათ ბევრი შვილი და ცხოვრობდნენ ბედნიერად“ და წერტილი. ამის მერე რა მოხდა, ამას უკვე აღარაფერს გვეუბნება. რა მოხდა და აღმოჩნდება, რომ მომხიბლავი პრინცი სულაც არ არის ამ ბავშვების მამა, ესეც დარდიან გულზე სმას დაიწყებს და გალოთდება, მერე ცოლს მიატოვებს და უფრო ახალგაზრდა ქალს გაკვიდება; პრინცესა კი თურმე უკვე 15 წელია, ფსიქოანალიტიკოსებთან დარბის. შვილები კაიფობენ, უფროსი ვაჟი თავს იკლაკს, უმცროსი კი ტროკადეროს ბაღებში პროსტიტუციას ქნევა.

პატრიკი და ქეროლანინი დღეებს საღამოს მოლოდინში ატარებენ, ღამით კი გათენებას ელოდებიან. მალე სიყვარულს იმ მიზნით კი არ მიეცემიან, რომ სიამოვნება მიიღონ, არამედ იმიტომ, რომ დანარჩენი რვა დღე ეს საქმე მოშორებული ჰქონდეთ ეს ბროლივით მოციმციმე ყურეები და მარჯნის ღობეებით შემორაგული ტბები მხოლოდ იმისთვის არსებობს, რომ ისინი უკიდვანო წყლის ტყვეობაში გამოამწვევიდნენ. მარჯნის ქვებისგან და მანგროვის ხისაგან აგებული მათი ქოხიც ყველა მხრიდან წყლითაა გარშემორტყმული. ეს კუნძული მოჯადოებული ციხესიმაგრეა. მთელი დღეები გვირგვინებზე მკითხაობაში გადის: „მიყვარხარ, არ მიყვარხარ, აღარ მიყვარხარ, ძალიანაც არ ვგიყვარებ, გუშინდელზე ნაკლებად, ხვალინდელზე მეტად“. სამყაროს დასასრული 5 მილიარდი წლის შემდეგ დადგება და როცა მზე აფეთქდება, მაშინ დედამიწა შეიწვება, როგორც ფიჭვის გირჩი ცეცხლსატყორცში. მზის სხივები პალმის გამხმარ ფოთლებში აღწვს.

„ჯენერალ მოტორისის“ წლიური ბრუნვა — 168 მილიარდი დოლარი დანიის ეროვნული შემოსავალია. მთავარა დღისით-მზისით ფეხები წყალში, ტალღების თბილი დგაფუნის, გულისამრევი ზღვაური, არომატი ბუგენვილიების, პალისანდრის თაიგულები და ისეთი საზიზღარი სუნი. როგორც Airwick-ის სტიკს აქვს.

6.

მაგრამ დგება ისეთი დღე, როცა ცა იღრუბლება და აი, პატრიკიც წყლის დინებას მიუყვება. ხელაღს, როგორ შორდება ნაპირი თანდათან; შორს, პლაჟზე, ქეროლანინი მისკენ იყურება და ეძახის, მაგრამ პატრიკს პასუხის გაცემა არ შეუძლია, რადგან პირი მღაშე წყლით აქვს საფეხი. იგი ზურგზე წვება და დინებას ნებდება, რომელიც გაშლილ ზღვაში მიაქანებს. იქ, სადაც ლაგუნადი მუქდება და უფრო ღრმა ხდება; კარგი იქნებოდა, ისე წაელო წყალს, როგორც ჩაძირული გემის ნაშხვრევი ან ზღვაში გადაგდებული ბოთლი, რომელშიც წერილი არ დევს. ზემოთ ჩიტები დაფრინავენ, ქვემოთ თევზები დასრიალებენ. პატრიკი ქვიშის ზვიგუნებს, ღორადებსა და დელფინებს ხვდება, სკაროსები ხელისგულებზე ელამუნებიან. მის გონებაში პანიკური შიში და გაქცევის სურვილი ერთმანეთში ირევა, წყალქვეშ მიცურავს; პირი წყლით ვსება, თავს ისე გრძობს, როგორც არასდროს; „და მას შემდეგ მე პოეზიის ზღვით განვიბანე“ (რუბო*); ყველა ვარიანტი უკვე მკვდარი ვარ და დამმარხეს კიდევ. ორ წყალს შუა მიმიჩინეთ სამარე; უცებ ცხელი შხაპოვით წამოსულმა წვიმამ სახე ამიწვა; და მზე წითლდება; კარგი იქნებოდა, აღარ გამველო ბასრ შუშებს შორის, აღარ გვეუღლებინა ზმნები; მე შენ ის, ჩვენ თქვენ ისინი; გაუმხდარიყავი ინფინიტევი — საწყისი ფორმა ანდა სულაც უსაზღვროება, ისე, როგორც ინსტრუქციებში ან სამზარეულოს რეცეპტებშია; ჩაუძირულიყავი, გადამებიჯებიან სარკის იქითა მზარეს და ბოლოს და ბოლოს, დამესვენა; შთანთქმულიყავი სტიქიაში, ოქროსფერ-წითელი სხივებით გარშემორტყმული; არაფერი არსებობდა დიდ აფეთქებამდე და არაფერი იარსებებს მზის აფეთქების შემდეგ; ცა სისხლისფერ წითლად შეიღება; როგორ მინდოდა შემესვა შენი ცრემლების ცვარი, შენი თვალების მარილი, მათი სულში ჩამწელომი სილურჯე, დაუცემულიყავი, გადაქცეულიყავი ზღვის წვეთად.

კეცეულიყავი მარადისობად, არ მესუნთქა ერთი წუთი, მერე ორი, სამი, შემდეგ ერთი საათი, მერე ორი, მერე სამი. 5 მილიარდ წელიწადში ზღვა და მზე აღარ იქნება. ერთი დამე სუნთქვის გარეშე, მერე ორი, მერე სამი; ხიმშვიდე უნდა მოიპოვო; „შენ უფრო მშვენიერი ხარ, ვიდრე დამე; მიპასუხე, ოკეანე, გინდა ჩემი ძმა გახდე?“ (ლოტრუა-მონი*). უნდა ილიელით დუმფარასაგით წყლის ზედაპირზე, სერფინგით ისრიალო ზღვაზე, დარჩე უძრავად წყლით საუსე ფილტვებით; წყლის სულად იქცე; გაუჩინარდე საშუადაოდ; 5 მილიარდი წლით ადრე არაფერი იყო; 5 მილიარდი წლის შემდეგ ისე არაფერი იქნება. ადამიანი მხოლოდ შემთხვევითობაა პლანეტათაშორის უდაბნოში. იმისათვის, რომ არ მოკვდე, არ უნდა იცოცხლო, კონტაქტი უნდა შეწყვიტო, გახდე ბირთვული წყალქვეშა გემი ოკეანის უფსკრულში გაუჩინარებული, აღარაფერს იწონიდე, იცურაო ანგელოზებსა და სირინოზებს შორის; იცურაო ცაში; იფრინო ზღვაში. ყველაფერი აღსრულდა. პირველად იყო სიტყვა. ამბობენ, რომ სიკვდილის წინ კაცს მთელი თავისი სიცოცხლე თვალწინ ჩაუვლის, მაგრამ პატრიკი სხვა რამეს ხედავს:

- Carte Noire — ყავა, სახელად სურვილი.
- მე ხომ ამაზე ვიცნებობდი, Sony-მ ეს გააკეთა.
- GAP — ყველა ერთ ტყავში.
- SNCF — პროგრესი არაფრად ღირს, თუ მისით ყველა არ სარგებლობს.
- FRANCE TELECOM — კუთლი იყოს თქვენი მობრძანება ცხოვრებაში.
- COMEDF — ჩვენ თქვენი უფრო მეტი გემართებს, ვიდრე სინათლე.
- RENAULT SCENIC — რომელიმე მანქანაში არ აგერიოთ.
- ROCHE BOBOIS — ნამდვილი ცხოვრება ინტერიერში იწყება.
- NISSAN — დამზადებულია ხარისხში (MADE IN QUAEITE).
- SOCIETE GENERALE — გავერთიანოთ ჩვენი ტალანტები.
- SFR — უსადენო სამყარო.
- CREDIT LIONNAIS — ჩვენ ვაღდებული ვიყავით, თქვენთვის ახალი ბანკი შეგვექმნა.
- ვურც კი წარმოიდგენთ, რის გაკეთება შეუძლია თქვენთვის CITROEN-ს.
- CARREFOUR — იმიტომ, რომ ჩვენ ყოველდღე ვიზრდებით.

- NESTLÉ — ძალიან მაგარი შოკოლადი.
- BNP — ვილაპარაკოთ მოძავალზე.
- NOKIA CONNECTING PEOPLE NIVEA — ყველაზე მშვენიერი საშუალება იმისათვის, რომ შენ იყო შენ.
- ADECCO — სამყაროს ვერ შეცვლის, მაგრამ ცვლილებებს ხელს შეუწყობს.
- L'OREAL — მე ხომ ამის ღირსი ვარ.
- DAEWOO — ამდენი უპირატესობა და არც ერთი ნაკლი.
- CHARLES GERVAIS — აუტანელია, მაგრამ ღვთიურია.
- SELF TRADE — ბირჟამ რომ ყველა გაამდიდროს, კურსი თქვენ უნდა დაადგინოს.
- MENNEN — ჩვენთვის, მამაკაცებისთვის.
- FRI CCSON — გადაეცით ემოციები ფოსტით ამით ყველანი მოვიგებთ.
- MONOPRIX — სიცოცხლე ქალაქში.
- TROIS SUISES — ქალად თუ დაიბადეთ, ე.ი. ბედმა გაგიღიმათ.
- BATON DE BERGE — მისი მირთმევა ყოველთვის შეგიძლიათ.
- WILLIAMS — თუ თქვენ ცხოვრებას უფრო ხილდებით, ჩვენ აქ ვართ.
- NOUVELLE POLO — მისი ცნობა გაგიჭირდებათ.
- SEGA — ეს უფრო მაგარია, ვიდრე შენ.
- თქვენ ფეხი დაადგით CAMPBELL-ის კლანის მიწას — ალკოჰოლის ბოროტად გამოყენება მაგნებელია თქვენი ჯანმრთელობისთვის.
- GILLETTE — სრულყოფილება მამაკაცურად.
- MICHELIN — ყველაზე კარგია ის რეზულტატი, რომლის მოქმედება ხანგრძლივია.
- VISA PREMIER — ცხოვრება მხოლოდ ფული არ არის.
- CANAL+ — როცა მას უყურებთ, გავიწყდებათ, რომ ტელევიზორის წინ ზიხართ.
- 306 — შეადარეთ მას თქვენი მანქანა.
- LE PARISIEN — გაზეთის სახით უკეთესია.
- GALERIE LAFAYETTE — სურვილების პლანეტა შემოდის თქვენს ცხოვრებაში.
- GAZ DE FRANCE — აქ, იქ, თქვენთვის, ზვალისთვის.
- CAROL — ყოველთვის კარგი ამინდი.

გვ 32 — სიორანი, ემილ-მიშელი — რუმინული წარმოშობის ფრანგი ესეისტი და მორალისტი.

გვ 33 — ლოზივ, ჟერარ (დაბ. 1932 წ.) — ფრანგი რეჟისორი და იუმორისტი.

გვ 37 — ბარტი, როლან (1911-1980) — ესპანელი მწერალი. ლოული, რეიმონ (1893-1986) — ამერიკელი ინჟინერი.

გვ 44 — პრუსტი, მარსელ (1871-1922) — ფრანგი მწერალი. რიფენსტალი, ლენი (1902-2006) — უხუცესი გერმანელი რეჟისორი, კინოლოკუმენტალისტი.

გვ 49 — ბრეკერი, არნო (1900-1991) — გერმანელი სკულპტორი. დუბორი, ვი ერნესტ — თანამედროვე ფრანგი ლიტერატორი.

გვ 53 — პაპონი, მორის (1910-2007) — ფრანგი სახელმწიფო მოხელე, რომელსაც 1998 წელს ბრალი დასდეს მთელი მსოფლიო ომის დროს გესტაპოსთან თანამშრომლობაში. იგი დააკატიმრეს, მაგრამ 2002 წელს მძიმე ავადმყოფობის გამო გაათავისუფლეს.

გვ 59 — პეი, მარლ (1873-1914) — ფრანგი პოეტი და პუბლიცისტი.

გვ 61 — სეკლა, ჟაკ — თანამედროვე ფრანგი რეკლამისტი.

გვ 84 — პილე, რენე-ვიქტორ (დაბ. 1934 წ.) — თანამედროვე ფრანგი მწერალი.

გვ 92 — რედინგი, ოტის (1941-1967) — ამერიკელი მუსიკოსი.

დადი, მარსელ (1951-1996) — ფრანგი ვიტარისტი.

გვ 96 — პეტენი, ანრი ფილიპი (1856-1951) — საფრანგეთის სამხედრო და სახელმწიფო მოღვაწე.

გვ 97 — განდი, მოპანდას (1869-1948) — ინდოეთის ეროვნულ-განმათავისუფლებელი მოძრაობის ერთ-ერთი ხელმძღვანელი.

მაკკეინი, სტე (1932-1980) — ამერიკელი მსახიობი.

გვ 100 — ბოუი, იმან (დაბ. 1955 წ.) — ამერიკელი მოდელი და მსახიობი. დერეკი, ბო (დაბ. 1956 წ.) — ამერიკელი კინოჟანსკელი და მოდელი.

გვ 107 — ბაშვირეჟა, მარია (1858-1884) — რუსული წარმოშობის ფრანგი მხატვარი, ამოდ ვტრფოდა ვი დე მოპასანი.

მენსფილდი, კატრინ (1888-1923) — ახალზელანდიელი მწერალი.

ალექსანდრე დიუმას (შვილის) რომანის „ქალი კამულებით“ მთავარი გმირი.

„დღეების ქაფი“ — ფრანგი მწერლის ბორის ვიანის (1920-1959) რომანი. მდამ შომა — თომას მანის რომანის „ჯადოსნური მთის“ პერსონაჟი.

გვ 112 — ვალმონი — XVIII საუკუნის ფრანგი მწერლის მოდერლო დე ლაკლოს რომანის „სახიფათო კვშირების“ გმირი.

გვ 120 — კამინსკი, თეოდორ (დაბ. 1942 წ.) — ამერიკელი მათემატიკოსი, სკოლოგი და ტერორისტი.

გვ 123 — პორიზეჟა, პოლინა — თანამედროვე ფრანგი მოდელი.

გვ 125 — „ველის გვილინებს მონოტონურ ღიანჭღილოდით“ — ნაწევრტი ფრანგი პოეტის პოლ ვერლენის ლექსიდან „შემოდგომის სიმღერა“.

გვ 135 — პერეჟეჟა (ლათ) — ობიექტური სამყაროს, სინამდვილის ასახვა გრძნობათა ორგანოების საშუალებით აღქმა.

გვ 140 — მუბი ვალაპერები — თანამედროვე ინგლისელი მუსიკოსები, როკკვუფ „ოზისის“ წევრები.

გვ 143 — ფსიქოდელიკური (ბერძნ.) — ბერძნულ მითოლოგიაში: ადამიანის სულის განმსახიერებელი ჰეპლებით ან ჰეპლისფერთაანი გოგონებით მოხატული.

გვ 144 — ბარდაშუ — ლუი-ფერდინანდ სელინის რომანის „მოგზაურობა წველიადის დასალიერში“ გმირი.

გვ 153 — თომპსონი, პანტერი ს (1937-2005) — ამერიკელი ჟურნალისტი და მწერალი.

გვ 154 — Ottawan — გახული საუკუნის 80-იანი წლების ფრანგული დისკოკვუფი.

გვ 166 — La jemme de Hulk (ფრ.) — თანამედროვე ფრანგული მხატვრული ფილმი „უღკის ცოლი“.

გვ 168 — ლინნი, დევიდ — თანამედროვე ამერიკელი კინორეჟისორი.

გვ 178 — კოენი, ალბერ — თანამედროვე შვეიცარიელი ფრანკოფონი მწერალი.

გვ 186 — კობეინი, კურტ (1967-1994) — ამერიკელი როკკვუფ „ნირვანას“ წევრი.

გარი, რომენ — იგივე ემილ აფარი (1914-1980) — ფრანგი მწერალი.

გვ 187 — როსნე, არნო დე (დაბ. 1946 წ.) — ამერიკელი სპორტსმენი.

კოლა, ალენ (1943-1978) — ფრანგი ნაოსანი.

გენზბურგი, სერე (1928-1991) — ფრანგი მოძღვრალი, რეჟისორი და კომპოზიტორი.

ესტაში, ჟან (1938-1981) — ფრანგი რეჟისორი.

გვ 188 — რონე, მორის (1927-1983) — ფრანგი მსახიობი.

გვ 190 — რეიზერი, ჟან-მარკ (1941-1983) — ფრანგი მხატვარი.

გვ 191 — უილიამსი, ესთერ (დაბ. 1923 წ.) — ამერიკელი მსახიობი.

გვ 192 — ბრელი, ჟაკ (1929-1978) — ბელგიელი მოძღვრალი, კომპოზიტორი და მსახიობი.

გვ 194 — სენა, აირტონ — ამერიკელი ავტომობილელი, დაიღუპა 1994 წელს.

გვ 197 — რემბო, არტურ (1854-1891) — ფრანგი პოეტი.

გვ 198 — ლორტუაძონი, ისიდორ (1846-1870) — ფრანგი პოეტი.